

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

28
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1940

Το παράξενο μαντολίνο του ΓΡΥΛΛΟΥ

Ερωτικές προσκλήσεις μέσα στη νύχτα

Ο γρύλλος, το κοινό τριζόνι, είναι ένας θαυμάσιος μουσικός... σολίστ! Τραγουδάει ημέρα και νύχτα! Αλλά το ημερήσιο και το νυχτερινό τραγούδι του διαφέρουν. Το πρώτο εκφράζει πιθανόν τη χαρά που νοιώθει αυτό το μικρό έντομο, αντικρούοντας το φως της καινούργιας ημέρας, αν δεν είναι ένα απλό μέσον για να σκοτώσει την πληγή του. Το νυχτερινό, όμως, έχει έναν ώριμο σκοπό. Είναι μια ερωτική πρόσκληση, που απευθύνεται στη θηλυκιά.

Είναι δηλαδή ένα ερωτικό τραγούδι.

Ο Γερμανός φυσιολόγος Ρίγκεν, που μελέτησε πολλά χρόνια τη ζωή των γρύλλων, μας πληροφορεί, ότι οι θηλυκές «συλλαμβάνουν» αυτό το τραγούδι με τις τριχες των ποδιών τους, που θα μπορούσαν να παραβληθούν με τις κεραίες του ραδιοφώνου και τρέχουν άμεσα, διασχίζοντας πολύ μεγάλες αποστάσεις, στην πρόσκληση του αρσενικού.

Ο Ρίγκεν, όμως, μας δίνει και μια άλλη πληροφορία, που θα φανή πολύ παράξενη. Το μουσικό όργανο του γρύλλου, μας λέει, του χρησιμεύει άλλοτε για να πετάει! Μα, με τον καιρό, το έντομο αυτό, άγνωστο για ποιο λόγο, σταμάτησε τα πετάγματα του κι από τότε έγινε μουσικός!

Και μάλιστα... μαντολινίστης.

Τη γνώμη του αυτή συμμεριζέται και ο Γάλλος φυσιολόγος Μαρσέλ Ρολάν. Τα φτερά του γρύλλου, αναφέρει, κατά τη διάρκεια των διαδοχικών εξελίξεών του, έγιναν ατροφικά, σε τρόπο που δεν μπορούσε πια να πετάει. Για να παρηγορηθεί, λοιπόν, απ' αυτή τη στέρηση, σκέφθηκε τότε να τα χρησιμοποιήσει ως μουσικά όργανα.

Ο γρύλλος έχει τέσσερα φτερά ή, για την ακρίβεια, δύο ζευγάρια και δύο φτερά.

Ελευτρα στα έντομα λέγονται τα δύο εμπρόσθια φτερά, που είναι συνήθως σκληρά και πιο χονδρά από τα άλλα. Κάτω απ' αυτά, συμπίπτουν τα κυρίως φτερά.

Είναι εύκολο τώρα να καταλάβουμε πως τραγουδάει ο γρύλλος (θα ήταν πιο σωστό αν λέγαμε πως παίζει το μαντολίνο του, γιατί δεν βγάζει καμμία φωνή από το στόμα του). Κρατάει ακίνητο το ένα ζευγάρι από τα χτυπάει με το άλλο. Όπως είναι εύνοητο, η παλμική κίνηση μεταδίδεται και στα φτερά. Έτσι, κάνοντας πιο γρήγορο ή πιο αργό το ρυθμό των χτυπημάτων του, μπορεί να τροποποιήσει σύμφωνα με τις εμπνεύσεις του το τραγούδι του, να το κάνει πιο γρήγορο ή πιο αργό, πιο περιπαθές, πιο λυπημένο ή πιο μελωδικό...

Ο γρύλλος φαίνεται, ότι έχει ιδιαίτερη προτίμηση στις σεληνοφώτιστες νύχτες. Πιθανόν, γιατί αισθάνεται τότε τον ερωτικό πόθο ισχυρότερο από άλλοτε μέσα στη μαγεία του φεγγαριού.

Όταν η θηλυκιά πλησιάζει, ο αρσενικός βγάζει μια πολύ διαπεραστική νότα — σαν επιφωνημα χαράς — και σταματάει άμεσα το παίξιμό του. Έπειτα τρέχει κοντά της και τα δύο έντομα αρχίζουν τα ερωτικά παιχνίδια τους, που θα κρατήσουν ως το πρωί. Χωρίζουν τότε σαν δυο καλοί φίλοι.

Το άλλο βράδυ, ο αρσενικός θ' αρχίσει πάλι να παίζει το μαντολίνο του, προσκαλώντας την άγνωστη φίλη της νύχτας...

Υπάρχουν πολλών ειδών γρύλλοι, που καθένας τους παίζει με διαφορετικό τρόπο το μαντολίνο του. Ο μαύρος γρύλλος των αγρών π. χ. είναι βαρύτονος. Ο πράσινος όμως των δασών, βγάζει οξύτερες και πιο μελωδικές νότες.

Περισσότερο μουσικοί είναι οι Ιαπωνικοί γρύλλοι. Άλλοι μιμνούν με το παίξιμό τους το βουητό ενός χειμάρρου, που κυλάει με όρημα τα νερά του, άλλοι σφυρίζουν (όχι με το στόμα, αλλά με το μαντολίνο που περιγράφει), άλλοι παίζουν τύμπανο και άλλων το τραγούδι μοιάζει με άλλα όργανα.

Οι Ιαπωνικοί γρύλλοι είναι πράσινοι κι' ένας παλμός θύλος λείπει πως φορούν τα ρούχα δυο κοριτσιών, που περιπλανήθηκαν μέσα στο δάσος και κατασπαράχτηκαν από τα θηρία.

Μια άλλη παραλλαγή αποτελούν οι γρύλλοι της βορείου Ιταλίας. Το μέγεθος τους δεν ξεπερνάει τα δύο εκατοστά του μέτρου κι' έχουν χρώμα κιτρινωπό. Οι γρύλλοι αυτοί, όταν καταλάβουν την προσέγγιση ενός εχθρού, ακουμπουν την κοιλιά τους στα πόδια κι' έτσι εξασθενίζουν βαθμιαία το παίξιμό τους. Μ' αυτό τον τρόπο, ξεγελούν τον εχθρό τους, που νομίζει πως απομακρύνθηκαν.

Ο γρύλλος δεν ενδιαφέρεται για τους απογόνους του. Η θηλυκιά αποθέτει τα αυγά της κάτω από ένα θάμνο ή πάνω στα φύλλα ενός δένδρου και φυγεί. Οι μικροί γρύλλοι θα μεγαλώσουν και θ' αναπτυχθούν μόνοι τους.

Ο γρύλλος διακρίνεται, εξ' άλλου, για τη μεγάλη αντικοινωνικότητά του, αντίθετα με τους συναδέλφους του στη μουσική, τα τζιτζίκια. Τα δεύτερα τρέχουν το ένα κοντά στο άλλο και βρίσκουν εύκολα τη συνοχή στα ομαδικά κοντσέρτα. Οι γρύλλοι, αντίθετα, αποφεύγουν ο ένας τον άλλον και επιζητούν τη μοναξιά για ν' αρχίσουν να παίζουν το μαντολίνο τους.

Είναι σαν τους ερωτευμένους.

Την ώρα που έτοιμαζόταν πια να φύγει ο γιατρός Άλεξάντερ Μπύρκε, έφτασε στο νοσοκομείο ένας άντρας, που σήκωσε στην αγκαλιά του μια γυναίκα αναισθητή, νέα κι' ωμορφή. Το ένα απ' τα χέρια της ήταν πια ένα άμορφος ματωμένος πολτός!

Ο γιατρός ώρμησε, άρπαξε την πληγωμένη και την πήγε στο χειρουργείο. Της έσπασε το μπράτσο μ' ένα λάστιχο, για να σταματήσει η αιμορραγία. Στο μεταξύ, είχε διατάξει μια νοσοκόμα να την έτοιμάσει για την ενγείση.

Ενώ φορούσε πάλι τη μπλούζα του, άκουσε ομιλίες στον προθάλαμο. Ο άγνωστος που είχε φέρει τη νέα, διηγείτο τι είχε συμβεί:

— Καθώς περνούσα από κάποιον έσομο και σκοτεινό δόμο, πήδησε ξαφνικά μπροστά σ' αυτόκινητο μου ένα σκυλάκι. Ύστερα η γυναίκα αυτή έστριψε τρέχοντας τη γωνία κι' ήθελε να πέσει κάτω απ' τις μπροστινές ρόδες μου. Φαίνεται πως σκόνησε, καθώς προσπαθούσε να σώσει το σκυλί της...

Ο Μπύρκε φόρεσε τα καουτσουκένια γάντια του και πλησίασε στο χειρουργικό τραπέζι. Κιτάζε το ακίνητο πρόσωπο της νέας. Ήταν άσπρο σαν το γαστήρι, με άμορφη καμπύλη στα φρύδια και τα τσίνορα της, στα μικρά της ρουθούνια και τα γέλη της!... Έμεινε σαν έκστατικός για μια στιγμή υποστά στην άωροφία της. Του θύμιζε τους υακίνθους, τ' άσπρα και μυρωδάτα αυτά λουλούδια...

Ύστερα άρχισε το έργο του. Το ένα χέρι της πληγωμένης ήταν σχεδόν τελείως κατεστραμμένο.

Μπρούω να σώσω το δείκτη, είπε σε λίγο ο Μπύρκε. Μόνο αυτό το δάκτυλο διατηρείται...

Ο βοηθός του έκαμε μια καταφατική κίνηση. Κι' ο χειρουργός συνέχισε:

— Αν έχω το δείκτη και τον αντίχειρα, δεν θ' αντιλαμβάνεται σχεδόν την έλλειψη των άλλων δακτύλων της... Άς δούμε τα μεγάλα δάκτυλα των ποδιών. Ίσως υποφέρω να της μετατοπιστώ ένα απ' αυτά στη θέση του κατεστραμμένου αντίχειρος.

Η νοσοκόμα ξεσκέπασε τα πόδια της νέας — άσπρα, τέλεια, με περιποιημένα και καλονυαλισμένα νύχια. Ο Μπύρκε λύγισε τις αδρόσεις τους, κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και διάταξε:

— Έτοιμασε το άριστο πόδι για την αποκοπή του δακτύλου.

Μισή ώρα αργότερα, η άγνωστη ήταν εαυλωμένη σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου. Ο γιατρός βοισκόταν δίπλα της και διέθυνε τις περιποιήσεις που της πρόσφεραν οι νοσοκόμες: φάρμακα, ενέσεις, κουμπέρες...

Έκαμε δ. τι μπορούσε γι' αυτήν. Κοντά στα έπιπλα του, στο πρόσωπό της φάνηκαν τα σημάδια του πυρετού.

Ενώ ο Μπύρκε καθόταν μόνος δίπλα στο μαζιλιάρι της, επιβλέποντας την άναυδη της, κατάλαβε πως ένοιωθε γι' αυτήν κάτι που δεν είχε ξαναβιώσει για καμιά άλλη γυναίκα στη ζωή του! Όταν σκεπτόταν ψυχραιμότερα, άπορούσε κι' ο ίδιος για την τεραστία αξία που είχε αποκτήσει ξαφνικά γι' αυτόν. Καταλάβαινε πως δεν μπορούσε πια να τη χάσει, πως την αγαπούσε περισσότερο κι' απ' τη ζωή του...

Μετά τις 6. Βγήκε για να φάει κάτι και ν' αναπνεύσει λίγον καθαρό αέρα. Περίπατος κάμποσο, πριν να υπή σ' ένα γαλακτοπωλείο.

Τού φανόταν παράξενο πως ο

κόσμος διατηρούσε τη συνηθισμένη του! Έδωκε διαβάσεις, αυτοκίνητα, λεωφορεία. Διάβαζε υπανκία τις τεραστίες επιγραφές που έβλεπνουν στο «Υπερόνο Βούτυρο Σίμονες», τη «Ρουθ Σουλδέστερ, άθλαστη καλλιτέχνη της «Όπερας», τις «Ζώνες και τσιάντες Μπερνατίν». Μά, έπειτα από μια στιγμή, δεν θα μπορούσε πια να επαναλάβει αυτές τις φράσεις. Τόσο ήταν γεμάτο το μυαλό του απ' την εικόνα ενός άσπρου, τέλειου, γοητευτικού προσώπου...

Άφου προγευμάτισε, ξαναγύρισε στο νοσοκομείο, φέροντας μαζί του κι' ένα υποκέτο μυρωδάτου υακίνθους. Σκεπτόταν πως, όταν θ' άνοιγε τα μάτια της ή άγνωστη, θ' αναγνώριζε τον έαυτό της σ' αυτά τα λουλούδια...

— Άρχισε να συνέχεται... του είπε μια νοσοκόμα. Ο σφυγμός της είναι καλύτερος.

Ο Μπύρκε έσκυψε πάνω απ' τη νέα. Τα μάτια της είχαν γοματισθεί έλαφρά.

— Το χέρι μου!... Το χέρι μου!... ψιθύρισε οδυσμένα.

Όταν, σε λίγο, ο γιατρός βρέθηκε μόνος μαζί της, της έπιασε το δεξιο χέρι και τσάφειξε ανάμεσα στα δικά του.

— Ήσυχα! της είπε σοβαρά. Δεν διατρέχετε πια κανένα κίνδυνο. Έπανελαβε πολλές φορές αυτές τις λέξεις. Η έκφραση του προσώπου της νέας έδειχνε πως άκουγε και καταλάβαινε.

Ξαφνικά, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο μια νοσοκόμα. Τα μάτια της ήταν γομωμένα, γεμάτα φρίκη και αγωνία.

— Γιατρέ!... φώναξε. Γιατρέ!... Ο Μπύρκε τινάχτηκε δοθικός και τη ρώτησε μ' άνησυχία:

— Τι συμβαίνει;

— Τηλεφώνησα τώρα μόλις απ' την άστυνομία... Η πληγωμένη είναι η Ρουθ Σουλδέστερ!

— Η Ρουθ Σουλδέστερ... πρόφερε ο Μπύρκε, μ' έναν τόνο που έδειχνε πως δεν του λυγχε τίποτε τ' όνομα εκείνο, που άσφαλώς θάταν διάσημο.

Είχε ξεχάσει πως το διάβασε ποτέ όλγιοις στις ρεκλάμες των δρόμων... — Μάλιστα... Η Σουλδέστερ, της «Όπερας! πρόσθεσε η νοσοκόμα, με τα μάτια της βουρκωμένα από δάκρυα συμπόνιας...

— Είπε τραγουδίστρια;

— Όχι!... Ώ, γιατρέ, τί κάνετε! Καταστρέψατε τη σταδιοδρομία της, τη ζωή της, δίχως να τη θέλετε, προσπαθώντας να της κάνετε καλό!... Είπε η διάσημη χορεύτρια, που νόρεσε στις όψεις των ποδιών! Ναι, που γόρεσε. Γιατί δεν μπορείς πια!...

Μ. ΜΑΚΛΟΡ

Ολοι... νομοταγείς

Μολοντί περίμενε επί πολλές ώρες σ' ένα μεγάλο δημόσιο δρόμο, κάποιος πόλισμα της τροχιάς της αμερικανικής πόλεως Συρακούσας δεν μπόρεσε να διαπιστώσει ούτε μια υπέρδραση ταχύτητας. Όλα τ' αυτοκίνητα που περνούσαν, είχαν ταχύτητα κανονική, ή και μικρότερη ακόμη. Πως είχαν γίνει λοιπόν με μια τόσο νομοταγής όλοι οι σωφές; Ο αστυνομικός υποψιάστηκε επί τέλους, έκαμε μια περιπολία με τη μοτοσυκλέτα του κι' ανακάλυψε μια επιγραφή που είχαν στήσει μερικά παιδιά και που έγραφε: «Κίνδυνος. Άστυνομία στα 100 μέτρα».

Οπισσαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερ της εβδομάδος

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Μέρες άναμνήσεων. Αυτή την έννοια έχει ο έορτασμός των μεγάλων επετείων. Στην 28η Οκτωβρίου στρεφόμεστε σήμερα. Είναι στροφές που σε κάνουν να πονάς. Και διγώντας να κλαίς... Είναι κι' άλλες που τις αντικρύζεις με ί-περφάνεια. Κάτι καλύτερο: αυτές απ' αυτές θάρρος για το μέλλον. Σ' αυτές ανήκει ο Οκτώβριος εκείνος, που ένα έθνος μικρό φτωχό και ανέτοιμο έδωσε μαθήματα άρετής και εύψυχίας σ' όλο τον κόσμο.

Άλλά δεν είναι η πρόθεσί μου να συντάξω τον πανηγυρικό της ημέρας.

Άλλο καλό από πανηγυρικούς αυτές τις μέρες: Στα σχολεία, στις στήλες των εφημερίδων, σε δημόσιες συγκεντρώσεις... Τί χρειάζεται ένας ακόμα στους τόσους που ακούονται και γράφονται; Υπάρχει όμως ένα σημείο που θα ήθελα να υπογραμμίσω σήμερα. Μου φαίνεται ότι δεν το υπογραμμίσαν όσο έπρεπε. Το λέω για τη συμμετοχή της Έλληνίδας στην Ξεσπασμένη Έθνος. Γεγονός σημαντικότατο.

Από έξω έσπασε το ανδρικό μας πληθυσμό είναι ξεχειλιμένες οι σελίδες της ελληνικής ιστορίας. Αχώριστος σύντροφος το όπλο και ο γυλιός σ' όλες τις γενεές των Ελλήνων. Δεν πέρασε γενεά κατά τα χρόνια της ανεξαρτησίας μας, που να μη φόρεσε το χακί και να μη γνώρισε την τραχύτητα του πολέμου.

Η Έλληνίδα όμως — γιατί να το κρύβουμε; — άπουσίασε. Είχαμε να τη δούμε από το 21, τότε που χόρευε στο Ζάλογγο το χορό του θανάτου.

Στα χρόνια που άκολούθησαν, τη γάνουμε από το προσκήνιο των εθνικών αγώνων. Κλεισμένη στο σπίτι, περιόριζεται στα «οικιακά» της. Άγωνία για την τύχη του πολέμιστή, που είναι ο πατέρας, ο αδελφός, ο σύζυγος, αλλά δε συμμετέχει. Μερικές ευφάνισες της στα νοσοκομεία, όπου προσέρχεται για την περίθαλψη των τραυματιών έχουν μάλλον τη μορφή κοινωνικό-τητας, στην όποια επιδίδεται ο καλός λεγόμενος κόσμος. Όνόματα γνωστά των σαλονιών. Η κυρία τάδε και η κυρία τάδε... Δεν έλειψαν βέβαια και μερικές που προσέφεραν στα μετόπισθεν αδιόλογες υπηρεσίες. Γενικά όμως η συμμετοχή των γυναικών μας στο παρελθόν θυμίζει περισσότερο κοσμική κίνηση παρά εθνική δράση.

Πόση διαφορά στον πόλεμο του 1940 και στα μαύρα χρόνια της Κατοχής που τον άκολουθούσαν! Κάτι που δεν το περίμενε κανείς. Άγνωστη η Έλληνίδα. Οι γυναίκες της υπαίθρου και οι γυναίκες των πόλεων. Θυμάστε την Πίνδο, όπου οι γωρίκες περνούσαν μέσα από τη φωτιά, για να μεταφέρουν πολεμοφόδια και τρόφιμα στους πολεμιστές. Άλλά θυμάστε και τις γυναίκες των πόλεων. Δεν

ήταν πια οι άργόσχολες, που γύριζαν τη γειτονιά, για να περάσουν τις ώρες κουτσουμπολεύοντας και ανταλλάσσοντας συνταγές για γλυκίσματα και μαγιονέζες.

Ήταν ή μάνα, ή αδερφή, ή σύζυγος που φόρεσαν την άσπρη μπλούζα και τραβήξαν άδιστακτα στο μέτωπο.

Πόσες που πλήρωσαν την προσφορά με τη ζωή τους! Γυναίκες που βομβαρδίστηκαν τη στιγμή που έσκυβαν πάνω στην πληγή του τραυματία, γυναίκες που υπόκειαν στις κακουχίες...

Πολεμικός άπεσταλμένος την εποχή εκείνη, είχα συχνά την ευκαιρία να διασταυρώνωμαι με γυναίκες της Άθήνας και της έπαρχίας, γυναίκες όλων των τάξεων και όλων των ηλικιών, γυναίκες κοσμικές και νοικοκυρές που ώθουσαν το θάρρος τους ως τις πρώτες γωρίμες, άποφασιστικές και άφοβες.

Και οι άλλες, οι γυναικείες πληθυσμός που έμεινε στις πόλεις και στα χωριά, έγκατέλειψαν κάθε άλλη άπασχόληση, για να πάρουν από δω βελόνες κι' από ένα κουβάρι μαλλί και να σκύψουν πάνω στο πλεχτό του στρατιώτη.

Αυτό ήταν κι' αν ήταν το θαύμα. Η άποκάλυψη. Είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε την Έλληνίδα σαν ένα πλάσμα διακοσμητικό, άπλο όργανο τέρψεως, χωρίς όντότητα, μια κούκλα που ήφερε ν' άνοητολογία, να σουσουδίζει, να βάφεται, να ντυνεται και να γδύνεται, ύπαρξη δί-χως προσωπικότητα, χωρίς ένδιαφέρον για τα κοινά, έξω από τους παλμούς του έθνους.

Και ξαφνικά την είδαμε να πάλλεται, να όρθώνεται μαζί με τους άντρες, για να βρυστοφωνήσκει αυτή το «όχι» της. Ένα «όχι» που δεν περιορίστηκε σε λόγια. Το «όχι» που συνάδευσε τα όπλα, οι πράξεις, οι έκδηλές.

Σε τί να όφειλται όσος η μεταβολή; Στην κίνηση της Έλληνίδας για τη γειασφίση; Στη στροφή της προς τα επ'αγγέλματα; Στην άφύπνιση των ενδιαφερόντων της; Στο γκρέμισμα του γυναικω-νίτη που την κρατούσε σε μια κατάσταση άδρανήας και γωβρότητας; Στους νέους άνεμους που πνέουν σ' όλο τον κόσμο;

Όλα συνέτελεσαν στο άπροσδόκητο ξεσπασμα. Το νέο στοιχείο στην πορεία της σύγχρονης ιστορίας μας. Κάτι που όφειλουμε να θυμώμαστε. Να το θυμώμαστε, ιδίως, όσοι μιλούμε με ερωμένη, ή παίρνουν στάση άνητική τώρα που βλέπουμε ότι η Έλληνίδα άποκα-δικαίωμα ψήφου. Ένα δικαίωμα που της άνκει. Παράδειγμα μ' είναι στη Βιοπάλη, πολύτιμη βοήθος στις πολεμικές έξορμήσεις, μαζί δε μ' αυτά έπιβαρυμένη με τις δουλειές του σπιτιού, από τις όποιες έμεις άπένουμε. Η Έλληνίδα δεν έχει κλειμένη την ψήφη της. Την παίρνει με το σπαθί και με τον ιδρώτα της. Η σημερινή επέ-τειος είναι μια ύμνησις σε όσους το λησμονούν κι' ένα συντριπτικό έπιχειρήμα, που άνατοέπει τις άντιρρήσεις των πανταίων.

Π. ΑΝΑΤΟΛΟΓΟΣ

—Διάλεξες τη μέρα βρε Λάκη γάθης να με ζητήσεις!... (Το Μ. Γάλλια)

ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

28 Οκτωβρίου

Χρόνια δώδεκα αν περάσανε από τότες δεν ξεχνάμε όσους έσθήκωσαν τουφέκι, δεν ξεχνάμε του Σαραντά οί στρατιώτες πως σκαοφάλωσαν στής Πίνδου το βουνό, δεν ξεχνάμε πως άντίκρυσαν τη Νίκη, στο πλευρό τους ζωντανή να παροστέκη και τους άναψε σαν νάταν Θεία Δίκη έναν πόθο, μ' ένα βλέμμα φωτεινό!...

Τέτοια μέρα, δεν ξεχνιέται κι' αν περάσουν όχι δώδεκα, μ'ά νίλια τόσα χρόνια, οί φαντάροι του Σαραντά, θα γεράσουν, αλλά πάντα θα θυμώνται τις στιγμές που ώριμώσανε στού Πόνταρετα τα γιόνια με φωνή το κοσμοδάκουστο «Άερα»!... που αντίλαλε σε ράχες, περά ως περά από άνάσες, όπως έβγαινε θερμές!

Δεν ξεχνιέται τέτοια μέρα, δεν ξεχνιέται ή άντάρα ενός πολέμου κι' ή βρή ούτε ή Δόξα που την είδαν να πλανιέται και να δίνει το κουράγιο στη ζωή!... Δεν ξεχνιούνται οί θυσίες που θειεύουν τις ψυχές για κάθε έπόμενη νύχτα, κάποιες πράξεις που αλήθεια ζωντανεύουν την Ίδέα της Αετιρίας μέσ' τον ντουβάν!

Χρόνια δώδεκα... Και ποιος θα λησμονήσει το πρωί που πρωτακυτήθηκε η σειρήνα και έυπνώσε από τον ύπνο την Άθήνα με ένα τέτοιο καρδιοχτύπι και πάλλο... Δεν μπορεί αυτή ή άνάμνησι να σβήσει από μέσ' απ' της ψυχής μας κάθε κόψη τέτοια άπάντησι αλησιώνητη, ένα «Όχι...» που έσήμαινε εθνικό έσσηκμό!

Φεύγουν, χάνονται γενιές κι' όγονται άλλες, οί νεώτερες που πάντα θα διαβάσουν τις σελίδες με τις πράξεις τις μεγάλες των Ελλήνων, που πάλεψαν σαν θεία και κοντά σε Μαραθώνα ή Σαλαμίνα κι' οί νεώτεροι υπερόφανα θά βάλουν Κορυτσά, Τονόρι, Πίνδο, Τσομπάνι με μια σκέψη: «Χαίρε, γωρίες Έλεθεριά!...»

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΛΙΖΑ...

21 'Οκτωβρίου 1951.
Ωστε έτσι, μικρή Λίτσα μου, σπουτάρεσαι πως τα γράμματα σου σου εκφύσαν «κατά» ως τώρα;
Ε, λοιπόν, ναι, δεν έχεις δίκιο! Κι' αυτό το «κατά» είναι ένας νεαρός αξιωματικός του πεζικού, που έκανε έφοδο εναντίον της καρδιάς μου... και την κατέκτησε!...

Πώς να σου περιγράψω τι ένιωσα την πρώτη μέρα που μου τον σύστησαν, Λίτσα μου, στο σπίτι της θείας του νιέ Τερρί! Κεραινοβόλος κ' ως αυτό πιά δεν συζητείται. Έτσι να σου φανή παράξενο έστω. Είσαι τόσο ηρεμικός τύπος εσύ — σε θυμάμαι από το σχολείο — και το είδωλό σου με τον Πάλο, ήταν τόσο εύθυμο, που θά δυσκολευθείς να με καταλάβεις. Έπειτα είσαι κιάλιας δέκα ολόκληρη χρόνια παντρεμένη κι' άσφαλός έχεις ξεχάσει πως σκέπτεται μια άνηπα-τρη...

Πάντως, τὰ συναισθήματά μου εινε υπερβρεμένα: Είμαι εϋ-τυχισμένη και τρομαγμένη μα-ζί. Έως βέβαια ν' αλλάξω ό-ταν μου εκδηλωθή—γιατί ά-κόμα δεν μου έκαμε καμμία εξομολόγηση. Προς το παρόν όμως, διασθάνομαι μόνο τις προθέσεις του—άλλα αυτό μή-πως δεν είναι άρκετο;

Μάρθα

27 'Οκτωβρίου 1951.
Θέλεις να σου τον περιγρά-ψω με δυο λόγια; Ψηλός, λίγο πιο μελαγχρινός από μένα, μά-τια γαλάνα, πολύ γλυκό χαμό-γελο και βλέμμα όνειροπόλο... Είναι λιγομίλητος — τι κρί-μα! — γιατί έχει μια φωνή,

που μου μιλά κατ' εϋθείαν στην καρδιά!...
Ο κ. Ντ' Αργκού είναι τριάντα χρόνων. Με περνα όη-λαδή ένα χρόνο: Πάλι καλά! Από τότε που τον γνωρίζω, κάθε συνάντησή μας με πείθει περισσότερο πως είμαι γεννη-μένη γι' αυτόν.

Απόψε είμαστε καλεσμένοι σε γεύμα στο κ. και της κ. Πέσκα — της συμμαθήτριάς μας Λουίζας, τη θυμάσαι; Θα είναι κι' εκείνος.

Η Κλαίρη θά φορέσει μια πολύ όμορφη τουαλέτα. Είναι πολύ σκεπτική εδώ και κάμπο-σο καιρό ή άγαπημένη μου μι-κρούλα. Θαρρείς πως πλύνει. Είναι μάλλον της ηλικίας της. Έχει κλείσει τα δεκαοχτώ κι' αν δεν ήμουν ή μεγάλη αδελφή της — και μητέρα της μαζί, άφότος έχουν πεθάνει οι γο-νείς μας — θαρρώ πως θά τη ζήλευα...

Η άγαπημένη μου αδελφού-λα δεν ζέρει ακόμα τίποτα. Εί-τε παντρετώ όμως, είτε όχι, το σπίτι μου θά είναι και δι-κό της, ως τη μέρα που θά ά-ποκατασταθή.

Χαιρετισμούς στον άντρουλή σου τον Πάλο και πολλά φιλιά σ' εμένα.

Μάρθα.

17 Φεβρουαρίου 1952.
Λίτσα, λατρευτή μου Λίτσα, Πώς να σου περιγράψω την εϋτυχία μου; Και πως να σου διηγηθώ τις αγωνίες μου, ό-λους αυτούς τους τελευταίους τέσσερις μήνες; Άς άρκεστώ να σου πω τὰ περιστατικά του γεύματος στους Πέσκα. Άκο-λούθησε δεξίωσι, κέφι, όρθη-στρα, χορός. Η Λουίζα μας

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Στήν παρέλασι

Ένεκεν ή πανήγυρις της Εικόστης 'Ογδός την ρενδιόσαν έβαλον κι' ως Δόν Ζουάν και γόης, έν μέσο πλήθους άρκετού και στρεμβούλων πλασμά-των.

Έβλεπον την παρέλασι φανδάρων και άρμάτων. Κι' ένω παρήλυνον στρατοί εις πολλαπλάς σειράς συλλήβδην ούν τὰ θήλεα μετά τρελλής χαράς τους φανδάρεις ημβάνιζον με φλογεράν λαχτάραν και δι' έμέ δέν έδιδον, ώ παιδες, μιάν δεκάραν. Και μά τον Δία, εξήλευσον σφοδρώς την φανδαρίαν, έφ' ω πλευρίσας, εϋθαρσώς καλλιγραμμον κυρίαν ύψωσαν την κουράραν μου κι' άνέκραζον εγκύτως: — Μανδάμ, τυχάνω, ως γνωστόν, κάγω μέγας ή- (ρως)!

Κάκείνη με προσέβλεψεν εϋθύς ειρωνικώς κι' άφού με εξετίμησεν έντέχνως κι' επαρκώς κι' άρκούντως μ' απεθαύμασεν ως με θαυμάζουν πάν- (τες)

— 'Ηρως, όμεις, άπηνησεν γελώσα. Καλέ άντες! — Μάλιστα, ήρως! έκραζον, ένκνευρι- (θείς σφοδρώς, και χάρω φήμην μάλιστα περιφανούς (άνδρός, καθ' όσον λόγω δράσεων πολλών τε (κι' εϋδοκίμων έλαβον ούν έρωτικώς δεκάδας παρα- (σήμων)!

Έφ' ω εκείνη ήλλαξεν, του τόνου τον (ρυθμόν κι' άνέκραζεν προσβέλιπυσα έμέ με (θαυμασμόν.

— Απαξ και είσαι, γέρο μου, τσοϋ- (τον μέγας βλάμης, λάβε και το παράσημον της...άνοιγής (παλάμης!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σκάδωσε με τις περιποιήσεις της. Κουδέντισσα μαζί της στο κεντρικό χώλ, όταν, κατά τις δεκάμιση, ό ύπηρετης άναγ- γείλε;

— 'Ο κ. ύπολοχαγός Ντ' Αργκού!...

Λίγο άργότερα, πέρασε άπο κοντά μου, μαζί μ' έναν άλλο καλεσμένο. Η όρχήστρα είχε αρχίσει ένα ταγκό. Σταμάτη- σε, έψαξε μια στιγμή, με είδε και με κάλεσε. Ποτέ μου δεν είχα χορέψει με τόσο διάθεσι- δση εκείνο το βράδυ!

Κάθε εϋτυχία όμως έχει ένα τέλος. Άφού τέλειωσε το ταγ- κό, μου πρόσφερε το μπράτσο του και κάναμε βόλτα στα σα- λόνια. Συναντήσαμε την Κλαί- ρη. Τι αξιολατρευτή που ήταν με την όνειροπόλο έκφρασι των μεγάλων ματιών της! 'Ο κ. Ντ' Αργκού μου ζήτησε την άδεια να χορήσει το τελευταίο ζετίτσον με την Κλαίρη.

Η μικρούλα δέν ήταν συνη- θισμένη στο στρεβίλισμα του χορού. Κάθε φορά που περνού- σε από κοντά μου, την έβλεπα πολύ γλαυή. Με μισόκλειστα τα γαλάνα μάτια της. 'Ο κ. Ντ' Αργκού την έφερε μισολι- πόθυμη σ' έμένα κι' έσπευσε να τη συνφέρει μ' ένα ποτη- ράκι λικέρ.

Έπιστοφόμασε σπiti μας κα- τά τις δύο το πρωί. Δέν νύ- σταξα. Ποσοπάθησα να σου γράψω, τοι' κόπου όμως! Και ή Κλαίρη δέν έκλεισε μάτι ως την αύρη. Πόσο εύκολα έπρε- ζεται ή μικρούλα μου!

Μάρθα.

15 Μαρτίου 1952.
Χτές, όπως πάντα, στο σα- λόνι των Πέσκα, ό Έδουάρδος — ό κ. Ντ' Αργκού — με πλησίασε σοδαρύτερος από κα- θε άλλη φορά. Μου ζήτησε την άδεια να μες έπισκεφθή πριν πάη στα γυμνάσια για ένα μή- να. Είναι ή πρώτη φορά που θάρρη σπiti. Καταλαβαίνεις... Δυό κορίτσια όλομόναχα, ή ά- δελφή μου κι' εγώ, δέν κα- λούμε και δέν δεχόμαστε παρά φίλες μας ή παλιούς οικογε- νειακούς φίλους...

Έσύ που ζέρεις το χαρα- κτήρα μου, Λίτσα μου, νοιώθεις με πόση άγωνία τον περιμένο. Αυτή ή έπισκεψή του Έδουάρ- δου στο σπίτι μου έχει κάτι το έπισημο, που με τρομάζει. Τον άγαπώ, τον άγαπώ τρελλά!...

Τι να κάνω για να άπομα- κρύνω για λίγη ώρα την Κλαί- ρη; Άλλά γιατί να την άπο- μακρύνω; Άδελφή μου είναι κι' άς το μάθης!...

Μεθαύριο θά σου τὰ γράψω όλα.

Μάρθα.

22 Μαρτίου 1952.
Λίτσα μου, Λίτσα μου, είναι ποτέ δυνατόν να ύποφέρη κα- νείς όσο εγώ, χωρίς να τον άπολυτρώση ό θάνατος από τα βάσανα;

Πέρασε με έσδομάδα από τότε... Κι' όμως ακόμη δέν ζερω αν εξακολουθώ να ζω ή όχι...

Ηρθε!... Ηρθε και μου ζήτησε... το χέρι της Κλαί- ρης!...

Δέχθηκα το χτύπημα σαν μια μαχαίριά στην καρδιά. Λυ- ποθυμήσα.

Με συνέφεραν οι δυό τους και θαρρώ πως τους ξαναέλε- πω κατατρομαγμένους κοντά στο ντιέάν όπου με ξάπλω- σα.

Αυτήν αγαπάει ό Έδουάρ- δος! Πώς τυφλώθηκε και δε μάντεψε την αλήθεια; Κι' οι δυό τους νόμισαν πως ή λιπο- θυμία μου ήταν από την εξα- φνική συγκίνησι και προσπα- θούν να με παρηγορήσουν!

Σέ ίκετεύω, Λίτσα, έλα κοντά μου! Έλα γρήγορα, να μου κρατήσεις συντροφιά στη θλιμένη μοναξιά μου.

Μάρθα.

EZEN MI ΣΕΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτάζ

Το συγκρότημα του Βασιλικού Θεάτρου, φεύγει όριστικά για τη Νέα Υόρκη στις 12 Νοεμβρίου, με ειδικό αεροπλάνο. Τους 52 ήθοποιους θά συνοδεύσουν, ό σκηνοθέ- της κ. Ροντήρης, ό σκηνογράφος κ. Κ. Κλώνης, ό ένδυματολόγος κ. Φωκάς, ή χορογράφος Άγάπη, ένας μηχανικός και ένας ύποδολεύς.

Τό συγκρότημα εκτός από την Νέα Υ- όρκη θά δώση παραστάσεις στην Βοστώ- νη και στην Ουάσινγκτον.

— Στο μεταξύ, στο Βασιλικό Θέατρο, το δεύτερο κλιμάκιο του θιάσου, θά άρχι- σή παραστάσεις με τον «Άδωντοκωριά- τη» του Μολιέρου. Κατόπιν το «Χειμω- νιάτικο παραμύθι» του Σαίξπηρ και ένα έλληνικό έργο, που δέν καθωρίσθη ακόμη όριστικά ποιό θά εινε.

— Ύστερα από ένός έτους θοιάδους στην Ίταλία υιοθετεί την άλλη έβδομάδα στην Αθήνα ό νεώρος Κοκολιός. 'Ο Κο- κολιός θά κάμη μία σειρά από έκτακτες έμφανίσεις στη Λυρική Σκηνή.

— Οι παραστάσεις του Γιουγκοσλαβι- κού υπαλλέτου, παρ' ότι εισημίσαν ρε- κόρ εισπράξεων, — άνω από 200 εκατομ- μύρια — και είχαν άτέλεια φόρου, άφικαν παθητικό, γιατί το συγκρότημα, πλέον ά- πό 100 πρόσωπα, είχε τεράστια έξοδα!...

— Ρεκόρ εισπράξεων, πρωτοφανές για θέατρο πρόζας, σημειώνει έπίσης το θέα- τρο «Κυβέλης». Άφορη ή τόσο σπάνι- σς αυτής ρέντας, εινε, όχι μόνο ή Λαυ- πέτη αλλά και ό Χόον, όπως και ό Πα- πας.

— 'Ο Πέτρος Κυριακός που εξέλιχθη τώρα σε κινηματογραφικό άστέρα — ση- μειώνει μεγάλη έπιτυχία στην κωμωδία «'Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται», που θά ίδου- με έπειτα από λίγες μέρες — θά κάμη ά- κόμα μία έκτακτη εμφάνισι στο θέατρο.

Κατόπιν έπιμονής της Σοφίας Βέμπο δέχθηκε να παίξη τον ρόλο του πατέρα στην μουσική ήθογραφία, «Μαρία Λεμπέ- ση», που θά άνδρη ύστερα από λίγες μέ- ρες στο θέατρο Άδωντοπούλου.

— Στην καινοτομία κωμωδία του θιά- σου Λογοθετίδη, που παίζεται με μεγάλη έπιτυχία στο «Κεντρικό», δημιουργεί ένα πολύ ένδιαφέροντα ρόλο χρηματομεσίτου ό γνωστός βαθύφωνος της Λυρικής Σκη- νής Άθ. Τζενεράλης. 'Ο πολυσύνθετος αυτός ήθοποιός, έπαιξε έως τώρα, παράλ- ληλα με το μελόδραμα, στο έλαφρύ μουσι- κό θέατρο, και στην πρόζα, όπως και σε πολλά έλληνικά φίλου.

— 'Ο θίασος Μανωλίδου — Άρώνη, ύ- στερα από μία θιαυθεντική τουρνέ στις έπαρχίες, με την μεγαλύτερη ενέντιας που έχει παρουσιάσει ως τώρα έξω από την πρωτεύουσα θίασος πρόζας, φεύγει ύστερα από λίγες μέρες στην Αίγυπτο και θά έμφανισθη στο θέατρο «Μωχάμετ Άλη» της Άλεξανδρείας.

Η Μανωλίδου και ή Άρώνη, θά υυρί- σουν εκεί μία έλληνική ταινία.

— Οι ήθοποιοι που έλάμβαναν μέρος στην ταινία «Εύα», το γύρισμα της όποι- ας διεκόπη λόγω του τραγικού δυστυχή- ματος της Λούτσας, έλαβαν μία πολύ εύ- γενική απόφασι. Θα συνεχίσουν την ται- νία χωρίς καμμία άμμιδή, για να ένισχύ- σουν την οικογένεια του άτυχούς παραγω- γού Κορίνη, που εινε τόσο τραγικό τέλος.

Άς σημειωθή ότι ό Κορίνης για να κατορθώση να υυρίση την «Εύα» πούλησε τελευταία το σπίτι του!

— Ύστερα από θιαυθεντική έπιτυχία τεσσάρων ημών στην Αίγυπτο, το άκρο- βατικό ζευγάρι «Ντούο - Τζόνσον», Βοί- σκεται τώρα στην Ίσπανία.

— 'Ο Έλληνας χορευτής Βασίλης Λαυ- πινός, που θιαυθευει με το υπαλλέτο του «Γκρόκο» στην Άογεντινή και την Βραζιλία, θά έρθη προσεχώς στην Έλ- λάδα μαζί με το συγκρότημά του για να παρουσιάση εδώ τη δημοσιονική του έα- νασία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εκλογικοί υπάλληλοι

Τώρα που όλοι ξέρουμε σαφώς και θετικά, ότι θά γίνουν εκλογές, χωρίς ν' αναβληθούνε, με φούρια έτοιμάζονται χιλιάδες θηλυκά και τρέχουνε στο τιμήμα τους να τακτοποιηθούνε! Παρ' όλο που δέν πρόκειται έφετος να ψηφίσουν την προετοιμασία τους δέν έννοούν ν' αφήσουν και τρέχουν και σκοτώνονται κυριολεκτικά, για βεβαιώσεις, μόνυρες, πιστοποιητικά, και τρώνε τις ημέρες τους στ' άρμόδια γραφεία στις Δημαρχίες, στα σχολεία και στα... φωτογραφεία! Τους καταλόγους σκέπτονται μονάχα τέτοιες μέρες, ή μάλλον πως θά γίνουνε κι' αυτές... έθνομητρες και για το πολυπόθητο το βιβλιάρύ τους, αφήνουν το μαγείρεμα, τη λάτσα, τη μπουγάδα και παρατάνε τελικώς και το νοικοκυριό τους, για να... νοικοκυρέψουνε μια μέρα την Έλ- λάδα!

Από τὰ ξημερώματα πυκνές σϋρές κρατάνε, για «περιφέρειες στενές κι' ευρείες» συζητάνε και δέν τηρούν προσηχήματα απ' έξω από τὰ τιμήματα και στρώματα κοινωνικά και τάξεις δέν προσέχουν, αλλά τὰ... δικά κι' όμά κι' όμά τὰ ίδια όλες έχουν! Της ψήφου το δικαίωμα ένώνει τις κυρίες με δούλες και μαγειρίσες, Κατίνες και Μαρίες, που λόγω... εϊδίκιό τ η ος ζητούν την εξουσία, για να προσφέρουν στο λαό κι' αυτές... ή π η ρ ε σ ι α!

«Εν δράσει» πλέον, βρίσκονται, μπορεί να πη κανείς, άμετρητες ύπαρξεις μας πολιτικομανείς, ένω συμβαίνει, αντίθετα πολλές ύπαρξεις θείες, Νινέτες, Νίνες και Νινόν κι' Εύτέρπες κι' Εϋανθίες τους καταλόγους... ν' άψ η φ ο υ ν και τ' άλλα τὰ κι- (τάμια)

και σ' όλη αυτή την κίνησι να κάνουνε την... π ά π ι α, γιατί με τις έπίσημες τις βολιδοσκοπήσεις, θά σκάσουν... μ π ό μ π ε ς άρκετες, μά και... «μ π ο μ - (π έ ς) έπίσης

Απέχουν της κινήσεως, τούτέστιν πλείστες όσες φοβούμενες το σούσουρο και τις κακές τις γλώσσες, που τή... σ κ ο π ι ά τ ο υ ς στηνουνε δλημερίς στα τιμή- (ματα)

και βράζουν στις γειτονίσσες, το βράδυ... πα ρ α ρ τ ή - (ματα)

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως για την κάθε μία, σημαίνουν οι κατάλογοι λαχτάρα και ζημιά, γιατί θά έχη έπίσημα... σ τ ο ι χ ε ι α ή συνοικία της για την άμφισθητουμένη... «κι' άπόσπρητη» ηλικία της.

Εκτός από τὰ χρόνια της, θάνε μεγάλο πλήγμα, να έξερουν όλοι με το «Νί», που λένε, και το «Σίγμα» ότι δέν εινε γνήσια και βέρα άριστοκράτης, κι' ότι ήταν ό πατέρας της στο Γινάσι... νεροκράτης, κι' ένω στην «άριστοκρατία», την ξέρουν σήμερα Λουσί, θά μάθουνε πως ήτανε Λοζάντρα τ' όνομά της και πως στά... Κατακάδικα την γέννησε ή μαμά της!

Τις πιάνει ρίγος, έπειτα, τις πιά πολλές και τρώμος, γιατί κοσμάκης και γιουναξής θά μάθη άνατιροήτως αν έχουν άντρα νοίμιο, ή ζουνε... πα ρ α ν ό μ ο ς κι' αν εινε πρώτος γάμος τους, ή δευτερός και... τ ρ ι - (τος)

Με λίγα λόγια κι' αναδείξ θά μάθουν όρισμένοι την παντρεία τους την «άπλη» και την... «ένισχυμένη», ή αν παντρεύτηκαν δυό - τρεις... κι' ως εινε φυσικόν, έφήμοσαν το σύστημα τού... π λ ε ι ο ψ η φ ι κ ό ν!

Αυτές όμως που γίνονται υπαρούτι, τέτοιους μήνες και βράζουν και τις εκλογές και... β ρ α ζ ο υ ν και τις (έκείνες)

εϊν' όσες παραμεινανε άζηητες στο... ράφι και πήγανε τὰ νεάτα τους και τὰ προκιά τους στραφι! γιατί θ' άποκαλύψουνε κι' αυτές την ηλικία και θά την κάμη... βούκινο του κόσμου ή κακία! Κυρίως όμως γίνονται σαν τὰ θεία τ' άνιμε-α, τη λέξι «υποήφιος» όσάκις την άκούνε, γιατί έρεψαν και στέρεψαν κι' όσάκις, μέχρι σήμερα, «νυμφιον... ή π ο ψ η φ ι ο ν» δέν μπόρεσαν να δούνε!

Εισομογραφία... Εισομογραφία... Εισομογραφία...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΜΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σε μία από αυτές τις εκδρομές, η Φανούλα, ο Σταύρος και ο Άρης Τιμονής πήγαν τη νύχτα στη Βάρκιζα για να κάνουν μπάνιο και να φάνε. Ο Άρης δεν έκρυψε το θαυμασμό του, βλέποντας τη Φανούλα με μαγιώ κι όταν βρέθηκαν μόνοι στη θάλασσα της είπε, σε σχετική της ερώτησι, ότι δεν είχε παντρευτεί, γιατί δεν την είχε συναντήσει. Όταν βγήκαν από τη θάλασσα, ο Σταύρος τους άνηγγεψε ότι είχε σπάσει την υποτίμια με το κρασί και πρότεινε να πάν να πάρη κρασί από κανένα κέντρο.

— Έσεϊς, κύριε Πρόεδρε!... διαμαρτυρήθηκε ο Σταύρος. Τι λέτε;... Ποτέ δεν θα το δενόμουν αυτό. Έε άλλου θα σας ανανγνωρίσουν και θα παραξενευτούν, που πάτε τέτοια ώρα να αγοράσετε μία υποκαλά κρασί με τόσο επισημότητα!... Αυθόρμητα γέλασαν κι ο Άρης κι η Φανούλα.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Πρόεδρος. Άρα το εγκλημα σου είνε ασυνώροτο! — Αν έχετε υπομονή είκοσι λεπτά της ώρας θα σας φέρω το κρασί!... Σας ρεβραίω πως δεν θα κάνω πεισισσότερο από είκοσι λεπτά.

— Τσελλάθηκες... φώναξε η Φανούλα πάλι. Θέλεις τουλάχιστον ένα τέταρτο να πιάς κι ένα να νουσιές. Άπάνω από μισή ώρα!

— Έστω μισή ώρα... Ξεκουραστήτε λίγο έσεϊς, ανήστε να τρώτε...

— Μην πιάς!... παρακάλεσε η Φανούλα.

Ο Άρης όμως κύτταξε το Σταύρο κατάματα.

— Μου φαίνεται πως δεν άντέχω στον πειρασμό του κρασιού... είπε. Σε λυπάμαι βέβαια.

— Πάω!... Πετάω!... φώναξε ο Σταύρος κι άνοιξε να τρένη.

Είπε φυσικά ντυθή στο μεταξέ.

Η Φανούλα αυθόρμητα, σηκώθηκε, έτρεξε λίγα βήματα πίσω του και του φώναξε:

— Σταύρο!... Θέλω να σου πώ!...

Στάθηκε αυτός λαχανιασμένος ώσπου τον έπιασε.

— Πού μ' αφήνεις μόνη μ' αυτόν στην έρημια τέτοια ώρα; του ψιθύρισε.

— Δεν θ' αφήσω!... Δεν βλέπεις; Τρένω!

— Δεν έπρεπε να το κάνης αυτό... — Τι ήθελες; Να του άνηθώ; Δεν είδες που το άπαιτούσε;

— Έμένα, δεν με συλλογίστηκες; — Δεν βλέπω να διατρέχης κανένα κίνδυνο...

— Αν γίνη επιθετικός; Τι θα κάνω, Σταύρο; Πες μου;

— Για όνομα του Θεού! της ψιθύρισε. Μας κυττάει. Τα μάτια του είναι καρφωμένα πάνω μας.

— Πες ότι δεν πιάς, σε ίκετευα! — Θα τον έξαγριώσω. Δεν γίνεται τώρα, — Τι σε νοιάζει;... — Ξανάς; Κρίνεται ή τύχη μου! — Μα ίσως να κρίνεται πιο πολύ, αν μ' αφήσεις μόνο μαζί του, του ψιθύρισε γρήγορα, λαχανιασμένη.

— Φάνυ! της είπε. Είναι παράλογο να καθώμαστε να κουβεντιάζουμε, κομμά.

— Πρόσεξε! Στο χέρι σου είναι να τον κρατήσεις στη θέση του. Για όνομα του Θεού, όμως, μη τον προσβάλης. Να έξεις πόνε δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ, αν τον προσβάλης. Κύττα να τ'α καταφέρης μ' ευπνάδα. Μονάχα αυτό σου λέω...

— Άρχισε πάλι να τρέχει, δύσκολα άπάνω στη βαριά άμμο.

— Έμεινε η Φανούλα κάμποση ώρα σαν ριζωμένη στη θέση της. Όσπου άκουσε δίπλα της τη φωνή του Άρη:

— Τι μυστικά έχεις με τον άντρα σου; Γύρισε, τον κύτταξε φοβισμένη και γελαστή.

— Τιποτα, είπε. Τον μάλλονα!

— Πούσπα; με το μπουκαλί; "Ηθελε εύλο, όχι μάλλονα!

— Και τώρα είναι τρέλλα να κάνη τέτοιο τρέξιμο...

— Άσε τον, μη τον λυπάσαι! γέλασε ο Τιμονής. Ο Θεός τοδώσε μακριά πόδια, ίσα-ίσα για να τρέχει. Έλα, πάμε να ξεπλώσουμε στην κουβέρτα. Δεν θα τον περιμένουμε στο πόδι φαντάζομαι...

Ήταν ακόμα με τα μαγιώ τους.

— Κουτώνω! είπε η Φανούλα.

— Θέλεις να ντυθής;

Δίστασε. Δεν ήξερε τί να κάνη. Δεν μπορούσε να περάση το φόρεμά της έτσι μούσκεμα καθώς ήταν. Πάλι, για να γδυθή, ήταν πιο δύσκολα...

— Δεν πειράζει, είπε. Δεν κουτώνω και πολύ.

— Τότε, έλα...

Την πήρε από το χέρι, και ξεπλώθηκαν σε μία κουβέρτα που είχε στρώσει ο Σταύρος.

— Όσο και να προσπάθησε να τοαθηχτή στη γωνία η Φανούλα, ο Άρης εργόταν πιο κοντά της. Τά κορμιά τους άκουμπουσιν σχεδόν το ένα άπάνω στο άλλο.

Η κορδιά της Φανούλας χτυπούσε σαν να ήθελε να σπάση. Έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια.

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

— Έστάνταρ!

στιγμή τα μάτια της κι είχε την έντύπωση πως ό,τι έλεγε, το κύμα ψιθύριζε κάποιο αιώσιο τραγουδί στα πόδια τους. Όσο έπαινε το μάτι, η ακρογιαλιά ήταν ήρεμη. Το χέρι του Άρη απλώθηκε, άγγιξε το στήθος της.

Πετάχτηκε η Φανούλα. Το έλαφρό αυτό άγγιγμά του τοίωσσε ως τα βάθη του είναι της. Παράξενα βασανιστικά... Δεν επαναστατούσε το κορμί της όπως στο άγγιγμά του Άριστειδη. Δεν ανατρίγχιζε από τροπή όπως στα λόγια του Ζηλοδύ. Το ανάλαφρο άγγιγμά του, ήταν σαν ένας κ'δωνας κινδύνου. Κατάλαβε με μιάς πως δεν μπορούσε ναχή εμπιστοσύνη στον έαυτό της.

— Μή! του ψιθύρισε ίκετευτικά.

Αυτός γέλασε και πήγε πιο κοντά της.

— Τι φταίω εγώ αν είσαι κεντός ο άντρας σου; Δεν κατάλαβ' πως όταν αφήνη κανείς το οινόπνευμα δίπλα στη φωτιά, θ' άσφρη μοισαί;

Και την άνάγκασε πάλι να πλαγιάση με μιά κίνησι χαϊδευτική και προστακτική μαζί, δίπλα του.

— Ολίεθμηκ...

— Άντιστάθηκε άλλο η Φανούλα; Έκανε, ό,τι μπόρεσε για ν' άποφύγη το γλύστομα; — Η άσφρη παθητικά στη θέλησή του; Κι' αν δεν έφερε αντίστασι ήταν από φόβο μην τον προσβάλη; Από μία νοσηρή επιθυμία ν' άρση στον άντρα της; Η βρήκε κι' η ίδια ευχαρίστησι στην αμαρτία;...

Πολλές φορές τα συλλογίστηκε αυτά. Έπειτα, ποτέ δεν μπόρεσε να δώση μιά άπάντησι που να είναι άπόλυτα ειλικρινής. Η έντύπωσή της ήταν πως κάτι άπ' όλα αυτά έγινε μέσα της. Πως στην αρχή ο φόβος την παρέλυσε. Ο φόβος μη τον προσβάλη, ο φόβος μη κακοφάνη του Σταύρου, ότι δεν κατάφερε να τον συγκρατήση με τέχνη χωρίς να τον θυμώσει. Έπειτα, όταν είδε πως δεν μπορούσε πιά να άποσθοχωρήση κάτι σαν πείσμα φύοντως μέσα της.

«Δεν έπρεπε να μ' άφήση. Δεν έπρεπε!» συλλογίζοταν.

Στο τέλος οι αισθήσεις της σαν να μέθυσαν. Τ' άστρα άνογόνθαινε τα νουα μάτακια τους πονηρά, θαρρείς κι' αυτά. Και το κύμα έρχόταν να γλύψη τα πόδια τους ταπεινό άμαρτωλό.

Όλα έγιναν γρήγορα. Ίσως να μην είχε φτάσει καλά-καλά ο Σταύρος στο μαγαζί για το κρασί όταν η Φανούλα κατάλαβε πως δεν θα είχε πιά το θάρρος ν' άντικρούση τον άντρα της στα μάτια.

— Άρχισε να κλαίη. Ο Άρης μεθυσμένος ακόμα, πέρασε το χέρι του γύρω στη γυμνή της μέση.

— Μή κλαίς τώρα σαν παιδί... Είσαι η πιο γλυκεία γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου! Μουδωσες μεγάλη εύτυχια!

— Δεν έπρεπε! στέναξε η Φανούλα. Γέλασε αυτός.

— Άσε τις προλήψεις! Δεν μ' είδε κανείς. Μονάχα τ' άστρα. Δεν θα το μάθη ποτέ κανείς... Δεν είμαι τοελλός εγώ να πώ ότι...

— Πάω... θ' άντικρούσω τον άντρα μου; — Με όλη τη φυσικότητα... Πες μου... Μπορείς να μ' άναπήσης; — Μη με ρωτάς, μη μου μιλάς... Πήγαινε να ντυθής. Θα κρυώσης... Η Φανούλα σηκώθηκε, πήγε πίσω από το αυτοκίνητο και ντύθηκε.

Τώρα πιά δεν είχε τίποτα να φοβηθή... Έπειτα ντύθηκε κι' ο Άρης. Και κάθησαν στην κουβέρτα φοδονιμα-φοδονιμα περιμένοντας το Σταύρο.

— Ούτε γάτα, ούτε ζημιά, ψιθύρισε ο Άρης γελαστός...

— Άσε με! στέναξε εκείνη.

— Φάνυ! Η όμορφιά σου είναι τόσο μεγάλη, που δεν κάνει να την χαίρεται ένας μονάχα άντρας...

Δεν τολμούσε να του θυμώσει. Δεν τολμούσε να του πη ότι έδανε ως τα νείλη της. Κύτταξε τη θάλασσα που έονόταν γαλφική στα πόδια τους.

Μήπως ήθελε το κύμα, σπλαχνικό να σβύση τη ντροπή της;

Κατάλαβαινε πως εκείνη τη στιγμή δεν είχε άρκετη συνείδησι του τί ακριβώς είχε συμβη. Γύρισε τα μάτια της προς το νερό, όπου ήταν τα φώτα των κέντρων. Ο δρόμος ήταν φωτισμένος.

Μα τα μάτια της ήταν βαρειά, άψυχα και κύτταζαν χωρίς να βλέπουν.

Ο Σταύρος όμως άργούσε να γυρίση.

— Τι έγινε ο Σταύρος; είπε ο Άρης πάντα γελαστός. Μου φαίνεται πως η λύση είναι να του κρεμάσουμε το κουτάλι. Ποιος του φταίει! Έλα, δεν άναλαμδάνεις τα χρέη της οικοδόποινας Φανούλα;...

Μηχανικά του πρόσφερε κάτι. Αυτή ήταν η άσχη. Έπειτα τρώγοντας άνοιξε να γίνεται λιγώτερο άφόρητο το αίσθημα της ντροπής. Ο Άρης ήταν ίπποκίττατος μαζί της. Όταν την είδε πως είχε συνέλθει κάπως, της είπε σοβαρά:

— Ίσως να μην ήταν σωστό. Φάνυ...

— Άλλά δεν φταίω εγώ αν είσαι τόσο όμορφη κι' αν μ' άσπες μόνους ο άντρας σου. Πάντως έχεις το λόγο της τιμής σου πως δεν πρόκειται ποτέ να το μάθη άντρας σου...

— Έκείνη τη στιγμή φάνηκε από μακριά, στον φεγγαρολουισμό δρόμο, η σιλουέτα του Σταύρου. Έρχόταν χωρίς να βιάζεται...

Ο αιώνιος σύζυγος

— Άργησα. Έ; τους φώναξε από μακριά.

— Άργησες βέβαια! του άποκρίθηκε ο Άρης μ' όλη τη φυσικότητα. Σε περιμέναμε τόσο ώρα. Στο τέλος αποφασίσαμε να σου κρεμάσουμε το κουτάλι!

— Δεν φταίω εγώ! Ταλαιπωρία δλόκληρη ήταν να βρώ κρασί...

— Έφτασε κι' έβριζε μία γρήγορη ματιά στη Φανούλα. Μία ματιά που της φάνηκε άνησυχία κι' έρωτηματική. Εκείνη έστριψε άλλο το κεφάλι της.

— Δεν είχε κρασί το πρώτο μαγαζί. Άναγκάστηκε να πάω σε τρία-τέσσερα...

— Καλά, καλά, είπε ο Άρης καλόδοξα. Κάθισε τώρα να ξεποστάσης. Κατά βάθος ήταν σκληρό από μέρους μου. Δεν έπρεπε να σ' άφήσω να πιάς...

— Τι λέτε κύριε Πρόεδρε; Για το να τηρήσας; Και στην Κόλασι θα πήγαινα! του άπάντησε ο Σταύρος μισοαστεία, μισοσοβαρά.

— Άκούμπησε τότε το χέρι του με μία κίνησι προστατευτική ο Τιμονής στον ώμο του νέου.

— Το ξέρω, το ξέρω! Είσαι δραστήριος και άφοσιωμένος... Τόχω υπ' όψι μου, έννοια σου!

Κατάλαβε η Φανούλα πως η έρώτησι έτρεμε στα χείλη του άντρός της. «Θα γίνω ύπουλός;» Άλλά δεν άκούστηκαν οι λέξεις.

Ο Άρης όμως τη μάντεψε.

— Άυριο θα τελειώση κι' η άλλη ύπόθεσι! ψιθύρισε.

Κατάλαβε η Φανούλα γιατί δεν τόλεγε δυατά, φανερά. Σαν να ντροπτόταν να της δείη πως η πληρωμή έχόταν έτσι νοήγορα. Σαν να ντροπτόταν να της άναρώση ότι πιο πολύ άπ' όλους τους ύπολογισμούς είχε σημασία μία έρωτική στιγμή.

Ο Σταύρος τη ρωτούσε διαρκώς με τα μάτια. Κι' εκείνη άπέφευγε να τον κυττάη. Όπωςόποτε, ο Σταύρος έτρωγε με μεγάλη όρεξη. Σε μία στιγμή που άπομακρύνθηκε πάλι λιγάκι, για να πλύνη τα χέρια του στη θάλασσα, ψιθύρισε ο Άρης στη Φανούλα:

— Φάνυ! Είμαι τρελλός για σένα. Μη νομίζης πως ό,τι έγινε, ήταν άποτέλεσμα μιάς κακής στιγμής. Ένα μεθύσι. Από καιρό σ' άγαπάω... Σε λατρεύω! Είσαι μία ύπεροχη γυναίκα!

Τον κύτταξε για να τον ψυχολογήση. Είχε τάχα μεθύσει με το κρασί; Η πίστευε αυτά πουλέγε; Φαίνόταν ώστόσο νηφάλιος...

Ο Σταύρος γύρισε κοντά τους και ξεπλώθηκε στην κουβέρτα.

— Άχ, άναστέναις. Κουράστηκα και πιο πολύ με κούρασε η άγωνία να γυρίσω...

Ο Άρης κύτταξε άλλου, καθώς τον ρωτούσε εύθιμα:

— Δεν πιστεύω ν' άνησυχούσες...

— Ό, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Σταύρος. Γιατί ν' άνησυχώ; Σάμπως άφησα μόνη τη Φάνυ;

— Πρέπει όμως να πηγαίνουμε τώρα!

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτής της εβδομάδος (σελ. 9) την έξαιρετικά διασκεδαστική και ένδιαφέρουσα σειρά:

Τύποι της παληάς ΑΘΗΝΑΣ

Όλη η όμορφη και νοσταλγική ζωή της παληάς Αθήνας ξαναζωντανεύει στη μοναδική αυτή σειρά με τις συναρπαστικές περιγραφές των άξέχαστων τύπων της, που διασκεδάζαν την εποχή τους με το άμμητο χιούμορ τους και το σπιθηροδόλο πνεύμα τους, τα εύθυμα και θορυβώδη έπεισόδιά τους και τις έξωφρενικές τους περιπέτειες. Άγνωστοι ήρωες μιάς μυθιστορηματικής ζωής ίπποκίτοι, λαοφιλείς και πανελλήνιοι, όλοι αυτοί οι περίφημοι τύποι έμειναν άξέχαστοι με την κομική, μά και θλιβερή συγχρόνως ζωή τους.

Ο Νταή Γιαννάκος ή Άρειμάνιος. Ο Κουμπάκιος. Ο Γαϊγιάς. Ο Μπουρδούσης. Ο Άρνοντας. Ο Άράκης της βασιλίσσας. Ο «φράου» Σοφή. Ο Βίζιτας. Ο Λουλουδάκης. Ο Λουκόπουλος κλπ.

Είπε ο Άρης. Είναι άργα κι' αύριο προμηνύεται τώω θύελλα!

Άμέσως σηκώθηκε ο Σταύρος. Τα μάζεψε όλα. Τον βοήθησε κι' η Φανούλα, χωρίς να τον κυττάη.

— Άνέβηκαν στο αυτοκίνητο κι' ο Άρης είπε της Φανούλας πάλι να καθισή κοντά του. Χωρίς αντίρρηση εκείνη υπάκουσε.

— Ένοιωσε το πόδι του να ζητάει το δικό της. Και δεν τραβήχτηκε...

Τους άφησε στο σπίτι τους ο Άρης και τους χαϊρέθηκε μ' ένα ύφος πολύ ευγενικό, πολύ φιλικό.

— Άνέβηκαν στο διαμέρισμά τους, ξεκλείδωσαν και μπήκαν στο χώλ. Της έοριξε μιά γρήγορη ματιά ο Σταύρος κι' έπειτα άρχισε να κυττάη γύρω του σαν να γύρευε κάτι.

Η Φανούλα στεκόταν άναποφάσιστη. Το σπίτι της τώρα της φαινόταν παράξενο, σαν ξένο. Όλα αυτά τα πολυτελή έπιπλα, που τα είχε αγαπήσει τόσο, νόμιζε πως την κύτταζαν ξένα, έχθρικά έίρωνικά.

— Πρέπει να του τα μαρτυρήσω όλα!

— Οχι! Οχι! στέναξε.

— Η άγάπη της έπανάστατούσε σ' αυτή τη σκέψη.

— Οχι! Δεν φαντάστηκε τίποτα! συλλογίζοταν. Τάχαος όταν έσπασε το μπουκαλί. Φέρεθηκε σαν μικρό παιδί, που κάνει μιά ζημιά, και προσπαθεί με κάθε

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

...πρόχειρο...

συλλογίζοταν. Δεν είναι δυνατόν να δεχθώ τώρα πιά τίποτε από τον Άρη.

Ο Σταύρος όλο έωσανε.

— Πού τόχω βάλει αυτό το βιβλίο;... μουρμούρισε, σαν να μιλούσε μονάχος του. Κάπου τ' άκούμπησα πρόχειρα. Μήπως το είδες εσύ Φάνυ;

— Πού βιβλίο; τον ρώτησε άφορημένη.

— Κάποιο έγγλέζικο βιβλίο, που είχα άρξήσει να διαβάζω. Μία μελέτη ένδιαφέρουσα για ένα θέμα που πρόκειται ν' άναπτύξω...

— Πού τόβαλες;

— Δεν θυμάμαι. Κι' όμως πρέπει να το βρώ...

Στριφογύριζε, πολυάσχολος κι' έχωνε τη μύτη του παντού.

— Θα διαβάσεις τώρα; τον ρώτησε νευριασμένη.

— Ναί. Θα καθήσω να έργασθώ. Πήγαινε εσύ να πλαγιάσης.

— Μά είναι άσγά!

— Είναι άπαραίτητο. Άφησέ με. Θα το βρώ. Πήγαινε εσύ...

Ήταν φανερό πως ήθελε να μείνη μόνος.

Σαν αυτόματο προχώρησε η Φανούλα στην κρεβατοκάμαρα, γδύθηκε και πλάνισσε. Έπειτα έσβυσε τη λάμπα του κρεβατιού της.

Τότε μονάχα, στο σκοτάδι καθώς έκλεινε τα μάτια της, κατάλαβε καλό τί είχε συμβη. Τότε μονάχα πέρασε το νεβύς της...

Έχωσε τότε το κεφάλι της στο σεντόνι κι' άρχισε να κλαίη μ' άναφυλλπό.

— Αν έμπαίνε ο Σταύρος εκείνη τη στιγμή θα του τάλεγε όλα! Κι' άς τη σκόττανε. Καλύτερα να την έβλεπε έτσι...

Δεν θα μπορούσε να βαστάξη μόνη το φοβερό της μυστικό. Ο Σταύρος όμως είχε βρη φαίνεται το βιβλίο που ζητούσε έπειδή δεν άκούγονταν πιά. Θα εργαζόταν στο γραφείο του. Η μυρουδιά του καπνού έχόταν άπο εκεί.

Κάπνιζε και εργαζόταν...

— Άξαφνα τα δάκρυα της Φανούλας σταμάτησαν. Μιά φοβερή σκέψη πέρασε σαν σταβιά στο μυαλό της:

«Γιατί μ' άφησε; Δεν φαντάστηκε τί μπορούσε να συμβη; Είναι δυνατόν να μη έβαλε κακό στο μυαλό του; Άφού τον προειδοποίησα!»

Παρέλυσε δλόκληρη.

— Οχι! Οχι! στέναξε.

— Η άγά

τρόπο να την επαγορεύσει. Φοβήθηκε ότι διασάλευσε τον "Αρη". Εκείνη τη στιγμή ο φόβος κυριάρχησε μέσα του. Μονάχα ο φόβος. Κι' είχε τόσο εμπιστοσύνη σ' εμένα!»

Οι τύψεις της αρπάξαν την καρδιά σαν τανάλιες.

«Πρέπει να πάω να πέσω στα πόδια του. Να του πω ότι δεν είμαι αξία να λέγωμαι γυναίκα του! Πρέπει προ πάντων να μάθω ότι ο "Αρης" είναι εχθρός του από αυτή τη στιγμή!»

Το μυαλό της ζαλιζόταν. Τι καταστροφή! Πόσο θ' άλλαζε η ζωή του Σταύρου. Όλα θα γκρεμίζονταν γύρω του. Δυο ευτυχίες είχε στη ζωή του ο Σταύρος: Την αγάπη του και την πολιτική. Και τώρα, σε μια βδομάδα, όλα γκρεμίζονταν. Η αγάπη του δεν θα βαστούσε σ' αυτή τη δοκιμασία. Θα την σκαίνονταν. Θα της γύριζε την πλάτη. Θα την ποδοπατούσε. Μπορεί και να τη σκότωνε... Και με τον "Αρη", τι δάκανε; Θάφευε από το κόμμα, όπως ποδοπατούσε. Θάφευε η να παραιτηθεί από τις φιλοδοξίες του για πάντα ή να προσκολληθεί σε άλλο κόμμα. Καταστροφή!...

Μονάχα που τα συλλογιζόταν όλα αυτά, το μυαλό της σταμάτησε.

Ο καρπός του ταίγερου έρχοταν από δίπλα. Ο Σταύρος δούλευε. Δούλευε, με πίστη για κάτι ανώτερο. Δούλευε για τη δική της ακόμα ευτυχία. Έπειδή ήθελε να κερδίσει δόξα γι' αυτήν.

Κι' ήθελε...

Το χειρότερο ήταν πως δεν αισθάνθηκε και τόσο φοβική όταν βρέθηκε στην αγκαλιά του "Αρη Τιμονή". Αν την αισθάνονταν θα είχε τη δύναμη ν' αντισταθώ.

Η ντροπή την τρέλαινε. Με κόπο συγκρατήθηκε να μη πεταχτεί από το κρεβάτι της για να πάει να συρθεί στα πόδια του άντρός της εκείνη την ώρα να του τα μαστουρήσει όλα.

Μια άλλη σκέψη τη σταμάτησε:

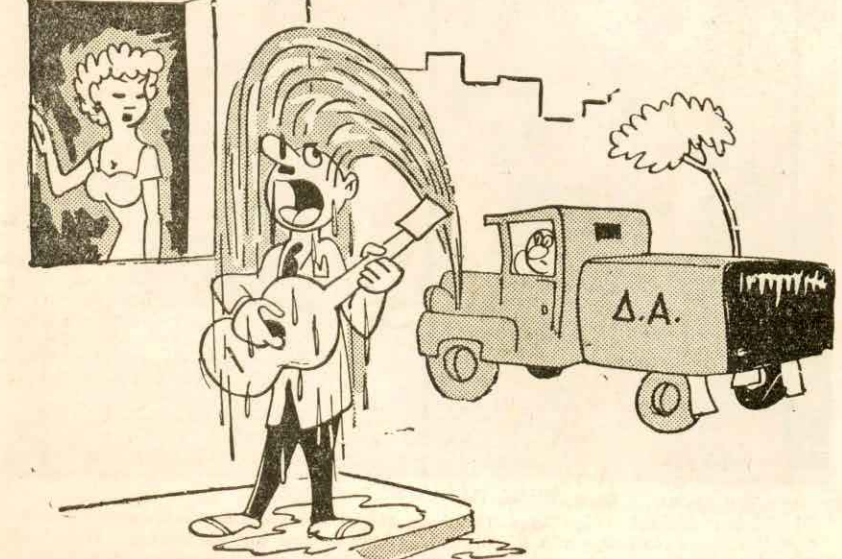
«Μήπως είναι πιο σωστό να μη του μαστουρήσω τίποτα; Όπωςδήποτε ο "Αρης" θα κρατήσει το μυστικό. Δεν μάς είδε κανείς μονάχα τα άστρα! Αν δεν μιλήσω εγώ, δεν αλλάζει τίποτα. Θα ζήση ευτυχισμένος... Αύριο θα τον κάνω ύπουρο γι' ο "Αρης"»

Ακολούθησε λοιπόν αυτή τη σκέψη.

«Πώς είναι όμως δυνατόν να ζήσουμε έτσι, μέσα στο ψέμα; συλλογίστηκε άμεσα. Κι' όμως! Χιλιάδες ανδρόγυνα ζουν έτσι... Ο "Αρης" δεν ξέρει κι' είναι ευτυχισμένος. Κι' η γυναίκα υποφέρει μόνη της... Γιατί δεν είναι δυνατόν να μην υποφέρει μια γυναίκα που πρόδωσε την αγάπη της;»

Παράδρανε ο νους της.

«Έπειτα ήρθαν στο νου της τα τελευ-

Αντιζηλία!...

(Του 'Αρχέλαου)

ταία λόγια του Τιμονή! Τι ήταν να της τὰ πη; Σαν να ήθελε να της δείξει ότι δεν τελείωσαν όλα μεταξύ τους. Ότι δεν ήταν η τρέλλα μιας στιγμής... Αν λοιπόν έπαιρνε στα σοβαρά την αγάπη του; Αν της ζήτησε ραντεβού; Αν την εξέδιε τώρα ν' άπατά τον άντρα της;

Πάγωσε ολοκληρω σ' αυτή τη σκέψη.

«Ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος θα είναι... Κι' όμως δεν μπορεί να τὰ κάνει. Η θέσι του ή ανατροφή του, δεν θα του τὸ ἐπιτρέψουν. Δεν θα μ' ἐκδιώξουν. Θα περιμένω όμως ν' ανταποκριθώμαι αυθόρμητα στο αίτημά του. Άλλοιως αυτός που δημιουργήσε το Σταύρο μπορεί να τον καταστρέψει. Κι' αν ακόμη δεν φερθή ταπεινά κι' εκδικητικά, πάλι, θάχει το παράπονο και σε κάθε στιγμή θα υποθῇ να δείξῃ τη δυσανεμία του...»

Τὸ σεντόνι την έκανε, Τὰ μάγουλά της ήταν φλογισμένα σαν να είχε πυρετό.

Τὰ μηλίγγια της χτυπούσαν.

Δεν είχε περάσει τέτοια αγωνία ποτέ στη ζωή της. Τι ήταν η νεανική της περιπέτεια μπροστά σ' αυτό; Τότε ο κόσμος τη θεωρούσε ένοχη. Η συνειδήσι της όμως ήταν ήσυχη. Τώρα, τι κι' αν την έλεγαν φρόνιμη (που δεν την έλεγαν όμως γιατί, παράξενο πως, όλοι της έδειχναν καθαρά πως την θεωρούσαν ίκανη για έρωτικές περιπέτειες). Τι κι' αν ο Σταύρος τυφλωμένος από την αγάπη του κι' από τις φιλοδοξίες του, ήταν ο τελευταίος που θ' αντιλαμβανόταν το πράγμα;

Τὰ δάκρυά της σταμάτησαν. Όταν ήρθε ἐπὶ τέλος κατὰ τὰ δημερώματα ο άντρας της να κοιμηθῇ κατάφερε κι' έκανε κι' αυτή την κοιμισμένη...

Και σε λίγο άκουσε δίπλα της την άγασα του κανονική, ήρεμη.

Ο Σταύρος κοιμόταν...

Υπευργός!

Η ζέστη ήταν άφορητη. Η Φανούλα νόμιζε πως η ατμόσφαιρα είχε αραιώσει. Και πνιγόταν... Τὸ σπῆτι της δεν ήταν ζεστό. Τὰ δωμάτια ήταν ευρύχωρα, καλά αερισμένα και δεν την άφιναν συνήθως ν' αντιληφθῇ την πνιγηρή θερμὴν ατμόσφαιρα. Σήμερα όμως, βαρεθείς κι' είχε περάσει άπάνω απ' όλα τὰ ἐπιπλά, κι' από τους τοίχους μιά καυτερή πνοή. Όπου και ν' άκουμπόσε νόμιζε πως καίγονταν!...

Δεν ήξερε τί να κάνει, πού να καθήση. Όλα την στενοχωρούσαν. Κάθε τόσο είχε όρεξη να πέση στο κρεβάτι της και να ξεσπάσει σ' αναφυλλήτα. Συγκρατιόταν όμως γιατί είχε τὸ προαίσθημα πως από στιγμή σε στιγμή θα ξεκαθόριζε η κατάσταση. Αν έδιναν χαρτοφυλάκιο στο Σταύρο, θ' άρχιζαν τὰ τηλεφωνήματα κι' οἱ ἐπισκέψεις. Σίγουρα ο Παπαλής θαρχόταν

Τὸ βήμα του στο χώλ άκούστηκε γρήγορο, βαρύ.

«Τὸ χαρούμενο βήμα του!» σκέφθηκε η γυναίκα, και σαν να άργισε κάτι μέσα της.

Ο Σταύρος άνοιξε όρμητικά την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Άστραψε την όλόκληρη! Δεν χοιριάζονταν τὰ λόγια... Μονάχα αυτό τὸ λαμπρόκομμα της χαράς, πού πλημμύριζε τὸ πρόσωπό του της ανήγγειλε τὸ νέο...

—Μάντεψε! της φώναξε από τὸ κατώφλι.

Καθισμένη στην πολυθρόνισα της τουαλέτας της άπέφρανε να τὸν κυτάξῃ κατάματα.

—Τελείωσε πιά; τὸν ρώτησε.

—Μπορείς να με συγχάρῃς; φώνηξε αὐτός. Φανούλα, δεν άφρασε κανένα, ούτε αὐτὸς τηλεφώνησε, ούτε νόηθῃ να σὸ ἀναγγείλῃ. Θέλησα να τὸ μάθης από τὰ δικά μου χείλη. Τώρα, μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή ἀποφασίστηκε όριστικά... Πές μου ξανά καλά πού στο λῶ εγώ πρώτος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

πρώτος να της τὸ ἀναγγείλῃ. Μονάχα όμως πού τὸ συλλογιζόταν αὐτὸ ἡ Φανούλα, ἀνατρίχιαζε.

—Οχι!... Δεν θ' άνοιξω σε κανένα! στέναξε.

Φώνηξε τὴν ὑπέρθερα και της εἶπε: —Όποιος και νάρθῃ, θὰ πῇ ότι λείπω, τ' άκούς; Ότι λείπω και θ' άργήσω πολύ να γυρίσω. Να μην άφήσης κανένα να με περιμένῃ!...

—Κι' αν εἶνε ο κύριος Ἀριστέιδης ἡ ο κύριος Τάκης; οὔτως ἡ κοπέλλα με κάποια πονηρία.

—Κανένα δεν θὰ δεχθῇς, άποκριθῇς ἡ Φανούλα ἀντριμένη.

—Έπειτα πρόσθεσε: —Μένει αν τύχη κι' εἶναι ο ἴδιος ο κύριος Ἀρης...

Η διαταγή αὐτὴ πούδωσε τὴν ἀνακούφιση. Τυλάχιστον ήταν προφυλαγμένη ἀπὸ ἐνοχλητικές ἐπισκέψεις...

Στριφογύριζε καρτερικά και καταλάβαινε τί ἐσήμαινε ἡ ἐκφρασι «σαν ψυχὴ γαμένη». Ναί, χαμένη ήταν ἡ ψυχὴ της Κι' ἡ ἴδια δεν ήξερε τί γινόταν ἀκριβώς μέσα της.

Περνούσαν οἱ ώρες. Κάποια ἰδέα πέρασε στο μυαλό της:

«Έχει γούστο μ' ὅλ' αὐτὰ να μην τὸν κάνῃ ύπουρο!»

Στὴν ἀνὴ ἐπαναστάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη.

«Αὐτὸ θὰ εἶναι ἀπαίσιο! Αὐτό...» Σταμάτησε σαν να ἔμπαινε κάποιο ἄλλο πρόσωπο στη μέση και της μιλούσε:

«Γιατί; φώναζε τὸ ἄλλο πρόσωπο. Ἴσως να εἶναι καλύτερα έτσι! Ἴσως να εἶναι ἡ μόνη λύτρωσι αὐτῇ. Ἡ προδοσία τοῦ Ἀρη! Αὐτὴ θὰ σε γιαιτρέψῃ μιά για πάντα. Κι' αὐτὴ πρὸ πάντων θὰ γιαιτρέψῃ τὸν άντρα σου...»

Λίγο-λίγο ἡ σκέψη αὐτὴ νίκησε μέσα της. Κύτταζε τὸ ρολόι με αγωνία. «Οχι όμως γιατί άργούσε να ἔρθῃ τὸ τηλεφώνημα γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Ἀλλά γιὰ να μὴ τύχῃ και ταραχὴ αὐτὴ ἡ σιγὴ πού δεν προηνούσε τίποτε καλὸ.

Ἐφάσε τὸ μεσημέρι. Μία ἡ ὥρα δύο... Κάποια παράξενη πικρὴ χαρὰ άρχισε να φουντώνῃ μέσα της.

«Ο Σταύρος θάρθῃ άπογοητευμένος. Καί τότε, θὰ τοῦ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθεια. Μήπως όμως αὐτὸ θὰ τὸν σκοτώσῃ; Ἡ διπλὴ προδοσία...»

Βασάνισε τὸ μυαλό της να σκεφθῇ τί ἔπρεπε ἀκριβώς να κάνει. Ποιὰ ἔταν ἡ πιὸ σωστὴ στάσι. Ἀποφάσισε πως τὸ πιὸ ἀνθρώπινο πάντως ήταν να μὴ τοῦ μαστουρήσῃ τίποτα.

«Ἴσως ο Θεὸς τὰ κανόνισῃ, γιὰ να σώσῃ τὴν εὐτυχία μας. Ο "Αρης" δεν θὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του κι' ο Σταύρος δεν θὰ μάθῃ τὸ μυστικό μου...»

Τὰ κλάμματα τὴν ἐπνίξαν. Κι' ἡ σκέψη ακόμα πως θὰ εἶχε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἓνα τέτοιο μυστικό τὴν πιέζε σαν βραχνὰς στὴν καρδιά...

Δεν είχαν όμως ακόμα στεγνώσει τὰ δάκρυά της όταν άκουσε τὸ «μεδὶ στὴν πόρτα. Ἦταν ο Σταύρος! Ἐρχόταν κάπως πιὸ νωρίς ἀπὸ σὴ συνηθισμένη του ὥρα. Σκούπισε γρήγορα τὰ μάτια της και προσπάθησε να δώσῃ στο πρόσωπό της μιά φυσικὴ ἐκφρασι.

Τὸ βήμα του στο χώλ άκούστηκε γρήγορο, βαρύ.

«Τὸ χαρούμενο βήμα του!» σκέφθηκε η γυναίκα, και σαν να άργισε κάτι μέσα της.

Ο Σταύρος άνοιξε όρμητικά την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Άστραψε την όλόκληρη! Δεν χοιριάζονταν τὰ λόγια... Μονάχα αυτό τὸ λαμπρόκομμα της χαράς, πού πλημμύριζε τὸ πρόσωπό του της ανήγγειλε τὸ νέο...

—Μάντεψε! της φώναξε από τὸ κατώφλι.

Καθισμένη στην πολυθρόνισα της τουαλέτας της άπέφρανε να τὸν κυτάξῃ κατάματα.

—Τελείωσε πιά; τὸν ρώτησε.

—Μπορείς να με συγχάρῃς; φώνηξε αὐτός. Φανούλα, δεν άφρασε κανένα, ούτε αὐτὸς τηλεφώνησε, ούτε νόηθῃ να σὸ ἀναγγείλῃ. Θέλησα να τὸ μάθης από τὰ δικά μου χείλη. Τώρα, μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή ἀποφασίστηκε όριστικά... Πές μου ξανά καλά πού στο λῶ εγώ πρώτος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η παλιά Ἀθήνα δεν είχε μόνον νταήδες και κουτσαδάκηδες ἐπικινδύνους, έτοιμους να αἰματοκυλίσουν γιὰ φύλλου πῆδημα, γιὰ ἓνα στραβοκύτταγμα, γιὰ ἓνα «παρεξηγησιμὸ» βῆξιμο. Ὑπάρχαν ἐν δόρασι και οἱ ἀκίνδυνοι νταήδες, οἱ «ἀκαπνοι» κουτσαδάκηδες, οἱ διασκεδαστικοί, πού σκόρπιζαν τὸ γέλιο με τὰ νταηλίκια τους κι' ἔτρωγαν συνήθως ξύλο τῆς χρονιάς τους.

Ἐνας τέτοιος, περίφημος ἀθηναϊκὸς τύπος ήταν κι' ο Νταῖ Γιαννάκος ἡ Ἀρειμάνιος.

Ο Νταῖ Γιαννάκος ἔδρασε στὴν Ἀθήνα πρὸ τοῦ πασιγνωστού Ἀντρέα τοῦ Δυσώννου, γιὰ τὸν ὁποιο θὰ γράφουμε ἰδιαίτερο βιογραφικό σημείωμα.

Κάθε ἄλλο παρὰ ἐμφάνισι νταῖ εἶχε ο Ἀρειμάνιος. Ο ἄλσημόντης Ι. Κονδυλάκης, πού εἶχε ἀδυναμία ν' άσχοληται με τούς τύπους τοῦ εἶδους αὐτοῦ, γράφει σχετικὰ σ' ἓνα σημείωμά του περὶ «φαιδρῶν κουτσαδάκηδων»:

«Ο Νταῖ Γιαννάκος ήταν ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ἐλάχιστα ἡρωϊκός, μάλλον κοντός. Μόνον τὸ παχὺ μουστάκι τοῦ τὸ καλοστριμμένο και τὸ καπέλλο του, πού τὸ φορούσε στραβά, ἔδειχναν τὸ νταηλικὸ του»

Ο Νταῖ Γιαννάκος ἔδρασε τίς δυὸ τελευταῖες δεκαετίες τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Η ἀδυναμία τοῦ ήταν μιά και μόνη: Να θεωρηθῇ παλληκαρὸς μεγάλῃς ὀλκῆς.

—Ξέρετε, ρέ, τί ἀντραγαθίες ἔχω κάνει ἐγώ; Μ' ἔχει τρομάξει ἡ οἰκουμένη!... ἔλεγε στους γνωστούς του.

—Ἀλήθεια, Νταῖ Γιαννάκο; —Φέμματα, ρέ, θὰ σὰς πῶ; Μὲ ξέρετε γιὰ σχαλαμὰς νηλαδῆς; Πατῶ, ρέ, και τρέμει ἡ γῆ!...

Ἄλλο πού δεν ἤθελαν οἱ φαρερὲς τῆς Ἀθῆνας.

Ἀρχισαν να τὸν θαυμάζουν, να τοῦ μπαίνουν στὴ μύτη, να τὸν σταυρώνουν.

Μιά μέρα τοῦ εἶπαν: —Νταῖ Γιαννάκο, γιὰ να γίνῃς διάσημος σ' Ἀνατολὴ και Δύσι πρέπει να κάνῃς ἓνα μεγάλο στραπάτσο. Τὸ λέει ἡ καρδιά σου!

Ο Νταῖ Γιαννάκος γέλασε περιφρονητικά και τοὺς ἀπάντησε:

—Καί τὸ ρωτᾶτε, ρέ χαϊδάνια; Εγὼ δεν φοβάμαι οὔτε τὸ Θεό, οὔτε τὸ Διάβολο!

—Λοιπόν, αν εἶσαι ἀληθινὸ παλληκαρι, σέ τούτη τὴν περίπτωσηί θὰ τὸ δείξῃς.

—Μολογᾶτε... Τί θέλετε να κάνω;

—Νὰ μῆπς ἀπόψε σ' ἓνα χαρτοπαῖγνιο και ν' ἀρπάξῃς τὸν πᾶγκο, με τὸ ἔτσι θέλω!

—Πῶ! Χαρὰ στο πρᾶμα! Ἐγίνε κι' ὅλας ἀπόψε.

Τὰ χαρτοπαῖγνια τῆς Ἀθῆνας ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦσαν κέντρα ἀφάνταστα ἐπικινδύνα. Τὰ διέυθυναν ἀνθρωποι πού σχοινοῦ και τοῦ παλουκιοῦ πού εἶχαν γύρω τους κρᾶχτες και μπράβους, έτοιμους να σκοτώσουν με τὸ παραμικρό.

Ἀλλά κι' ὅσοι πῆγαιναν γιὰ να χαρτοπαῖζουν ἦσαν ἀνθρωποι κι' αὐτοὶ τὸ ὑποκόσμου.

Όλα αὐτὰ οὔτε τὰ σκέφθηκε οὔτε τὰ λογάρισε ο Νταῖ Γιαννάκος.

Διάλεξε τὸ πιὸ ὑποπτο και τὸ πιὸ κακοφημισμένο χαρτοπαῖγνιο τῆς Ἀθῆνας και κοντὰ τὰ μεσάνυχτα μπῆκε μετὰ με τὸ καπέλλο στραβά. Πλησίασε στο μεγάλο τραπέζι πούπαιζαν πασέτα και φώναξε:

—Ψηλά, ρέ, τὰ χέρια και μην κουνηθῇ κανένας, γιατί τὸν ἔφαγα!...

Συγχρόνως ἄπλωσε στὰ λεφτά.

Τὸ τί εἶγνε τὸ φανταζόσαστε ἡ μάλλον δεν τὸ φανταζόσαστε καθόλου. Όλος ἐκείνος ο ὑπόκοσμος τῶν χαρτοπαϊκτῶν πῆδησε ἀπάνω φρενιασμένος, άρπαξε τὸν Ἀρειμάνιο κι' άρχισε να τὸν δερνῇ ἀλύττητα.

Τὸν ἐυλοκοπούσαν ἐπὶ μιά ὥρα! «Όποιοσδήποτε ἄλλος, γράφει χρονογράφος τῆς ἐποχῆς, θὰ εἶχε πεθάνει ἔπειτα ἀπὸ τέτοιον ἐυλοδαρμό».

Ο Νταῖ Γιαννάκος όμως γλύτωσε με μερικά καταπλάσματα. Βούηξε τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀθήνα, μόλις μαθεύτηκε

Νταῖ Γιαννάκος, ὁ Ἀρειμάνιος

τὸ «κατόρθωμά» του. Οἱ γνωστοὶ του τὸν συγχαίρόντουσαν:

—Μπαρῶ, Νταῖ Γιαννάκο! Εἶσαι μεγάλο παλληκαρι!

—Ἀυῆ! Τί νομίζετε, ρέ υπάμεις;

Τὸ «μεγάλο κατόρθωμά» τοῦ Ἀρειμάνιου τὸ ἐξύμνησε και ἡ λαϊκὴ Μούσα.

Νὰ μερικοὶ στίχοι ἀπ' τὸ περίφημο αὐτὸ τραγούδι:

«Ο Νταῖ Γιάννης τὸ θεριό, τ' άγριέμένο φεῖδι, ρεμούλα πῆγε κι' ἔκανε στοῦ Μήτσου τὸ παχνιδί!... Κι' ἡ Μήτσαίνα ἐφώνησε: —Ποὺς εἶν' αὐτὸς ὁ νέος; Σαράντα τὸν δέρνουνε και στέκεται γενναῖος!...

Ἐπειτα ἀπ' τὴν «παλληκαριά» του αὐτὴ ὁ Νταῖ Γιαννάκος πῆρε φόρα. Ἐκανε διαρκῶς «στραπάτσο», και διαρκῶς ἔτρωγε ξύλο. Δεν ἴδωνε όμως τὸ αὐτὸ του ἀπὸ τέτοια. Καί ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐυλοδαρμό τὸν άκουγαν να λέη:

—Φάγανε ξύλο, οἱ υπαγάσῃδες πού βάλανε και στὰ μανίκια τους!

Τὸ τέλος τοῦ Ἀρειμάνιου ὑπῆρξε ἀντάξιο τῆς ἡρωϊκῆς του ζωῆς.

Μιά μέρα μερικοὶ θαυμαστές του τὸν κάλεσαν σὲ τσιμπουσί στὴ Βουλιαγμένη. Ἀφοῦ φά-

«Όλος ἐκείνος ο ὑπόκοσμος τῶν χαρτοπαϊκτῶν πῆδησε ἀπάνω φρενιασμένος...»

γανε κι' ἤρθανε στο κέφι τοῦ εἶπαν: —Νταῖ Γιαννάκο, εἰς πού τάβαλες πέσα με τὴ στεριά και τὴν ἔκανες να τρεμάσῃ, μπροεῖς να τὰ βάλης και με τὴ θάλασσα;

Ο Ἀρειμάνιος χαμογέλασε. —Άκου κουδέντα! φώναξε. Τὴ θάλασσα, ρέ σείε, θὰ φοβῇθῃ;

Γούθηκε ἄψε-σῶσε κι' ἔπεσε στο νερό. Στο μέρος ἐκεῖνο ἡ θάλασσα εἶχε ἀρκετὸ βάθος. Ο Νταῖ Γιαννάκος δεν ήξερε κολύμπι. Ἀρχισε να τσαλαβουτᾷ και νὰ βλαστημά. Ἡ κατάσταση του γινόταν ὀλοένα και πιὸ καμικραγμένη. Οἱ φίλοι του στὴν ἀρχὴ ἔσπαζαν πλάκα βλέποντας τὸν να παλεύῃ με τὴ θάλασσα. Σαν εἶδαν πως κινδύνευε ἔτρεφαν να τὸν σώσουν. Ἦταν όμως ἀργά πιά. Δεν πρόλαβαν και πνίγηκε.

Τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Νεκρώσιμη ἀκολουθία δεν ἐψώληθηκε.

Οἱ θαυμαστές του πυροβολούσαν στὸν ἀέρα με τὰ πιστόλια τους καθώς τὸν κατέδαζαν στὸν τάφο και τραγουδούσαν εὐθύμα:

«Ἀχ! Πῶς να ἤξερα ποῖο μῆνα θὰ πεθάνω... Δεν θέλω νάναι ἀνιόρε, οὔτε και καλοκαίρι, δεν θέλω νάναι Ἀλφουσσος πούναί παχέιες οἱ μύγες, να μὴ μοῦ φᾶν τὰ νειάτα μου και τὴν παλληκαριά μου!...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΟΙ δηλώσεις που έκανε η καινούργια και όμορφη στάρλετ του Χόλλυγουντ Ντέμπρα Πέιτζ μετ' αμ' τις πιο σύγχρονες στάσεις του μέλλοντος, έκαναν όλους στη πόλη του κινηματογράφου ν' απορήσουν και να τις देखούν με διάφορα σχόλια. Πραγματικά, σε συνέντευξή της σε μεγάλο γυναικείο περιοδικό της Νέας Υόρκης, η Ντέμπρα δήλωσε σοβαρά ότι «ίσως είναι η μόνη κοπέλλα του Χόλλυγουντ που δεν φιλήθηκε ποτέ μέχρι τώρα έξω απ' τα στούντιο!»

Κατάπληξ και απορία... Είναι δυνατόν μια τόσο όμορφη κοπέλλα 19 χρόνων να μη συνεδέθη ποτέ αισθηματικά, να μην ένοιωσε ποτέ το γλυκό καρδιοχτύπι του έρωτα; Ασφαλώς δεν είναι. Πολύ περισσότερο προκειμένου για ένα κινηματογραφικό άστέρι που το πολιορκούν συνεχώς αναρίθμητοι γοητές όλων των τύπων.

—Ποτέ μέχρι σήμερα στη ζωή μου δεν είχα αισθηματικές συναντήσεις και ποτέ κανένας άνδρας δεν με φίλησε έξω απ' τα στούντιο, είχε διασαφηνίσει με σοβαρό τόνο η Ντέμπρα.

Μια στάρλετ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Η όμορφη Ντέμπρα Πέιτζ ποτέ... δεν φιλήθηκε ποτέ

Έξω και περνά τις ελεύθερες ώρες μου στο σπίτι, μπροστά στον δέκτη τηλεόρασης ή στο ραδιόφωνο αυτό γίνεται γιατί δεν θέλω να βγώ. Είναι αλήθεια ότι βγαίνω πάντα με δικούς μου και προτιμώ τον κινηματογράφο, το θέατρο, το βαριετέ κι' όχι το νυκτερινό κοσμικό κέντρο. Αυτό όμως δεν είναι λόγος να νομίζουν ότι είμαι δεμένη στο φουστάνι της μητέρας μου... Όσο για την τελευταία κατηγορία τους ότι πολλές φορές μ' έχουν ιδεί σε ρομαντικούς περιπάτους με νέους, δεν το άκουσα. Πράγματι έχω βγεί έξω με νέους αλλά έντελώς άθωα και χωρίς να με συνδέη τίποτα το ιδιαίτερο μ' αυτούς...

Αλλά στη συνέντευξή της η Ντέμπρα αναφέρει και μια προσωπική της θεωρία για το ζήτημα του έρωτος. Να τί είπε ακριβώς:

—Προτού να έρωτευθώ μια κοπέλλα πρέπει να νοιώσει πραγματικά έτοιμη τον εαυτό της ν' αντιμετωπίσει τον έρωτα. Όταν ετοιμάζεται για μια καριέρα, οποιαδήποτε καριέρα, πρέπει να τελειώσει πρώτα μ' αυτήν. Γιατί όταν στο μεταξύ εισβάλει στη καρδιά της το αίσθημα τότε κάθε άλλη σκέψις και επιδίωξις παρμερίζεται και τον πρώτο λόγο τον έχει πια η αγάπη. Ο έρωτας δημιουργεί κι' αυτός, μια καριέρα που απαιτεί πολλές σκέψεις, πολλές προσπάθειες, πολλά μαθήματα και πολλές απογοητεύσεις. Έτσι δυο καριέρες μαζί είναι δύσκολες για μια νέα κοπέλλα...

Οι προσωπικές θεωρίες της όμορφης στάρλετ δεν σταματούν εδώ. Να τί φρονεί για τους «γόητες»:

—Για να είμαι ειλικρινής, εξομολογείται, δεν κατέχομαι ποτέ από πάθος. Όταν συναντήσω για πρώτη φορά έναν ενδιαφέροντα τύπο νέου, το πρώτο πράγμα που σκέπτομαι άμεσα είναι ο πιθανός σύζυγός που θα μπορούσε να είναι και τον εξετάζω μόνο απ' τη πλευρά αυτή...

Στη συνέχεια της συνεντεύξεως, που όπως ήταν φυσικό δημιουργήθηκε πολύ θόρυβος, η Ντέμπρα απάντησε και σε πολλές ερωτήσεις που της έθεσαν. Μια απ' αυτές ήταν και η εξής:

—Αφού δεν φιληθήκατε ποτέ έξω απ' τα στούντιο, μίς Πέιτζ, πώς μάθατε να φιλάτε στην οθόνη τόσο παθητικά;

Χωρίς να τ' άσπασε διόλου η Ντέμπρα έσπευσε ν' απαντήσει:

—Γι' αυτή τη λεπτή δουλειά πήρα μαθήματα από έμπειρους δασκάλους. Δυο απ' αυτούς είναι οι γνωστοί στάρ και συνάδελφοι Λούι Ζουρντάν και Ρίτσαρντ Κόντε που πραγματικά μου έδωσαν πολύτιμα μαθήματα γύρω απ' τη τέχνη του φιλιού. Αλλά καθώς καταλαβαίνετε, το γεγονός αυτό δεν στάθηκε ικανό να δημιουργήσει το παραμικρό άναμεσα στους τρεις μας. Πρώτα-πρώτα γιατί και οι δυο ήσαν παντρεμένοι. Κι' έπειτα γιατί και οι δυο μ' έσφιξαν στην αγκαλιά τους «επαγγελματικά» κι' όχι σαν έρωτευμένοι...

Να λήν άραγε αλήθεια ή κάνει διαφημιστικό θόρυβο γύρω απ' το όνομά της; Πάντως αυτή τη στιγμή στην Αμερική δλομίζουν για το «άφιλτο κορίτσι» της οθόνης.

Στο μεταξύ το άστρο της διαρκώς ανεβαίνει. Μόλις πρό ολίγου τελείωσε το μεγάλο φιλμ «Βασίλισσα των πειρατών» με τον Λούι Ζουρντάν, και τώρα ετοιμάζεται για καινούργιο ρόλο. Ανήκει στα στούντιο της Φόξ. Γεννήθηκε στη πόλη Ντέντερ της Πολιτείας Κολοράντο της Αμερικής.

Η Ντέμπρα είναι πραγματικά όμορφη κοπέλλα. Αλλά στο Χόλλυγουντ χρειάζεται και λίγος τενητός θόρυβος... Α. ΦΕΞ

Η χαριτωμένη Ντέμπρα Πέιτζ.

Έτσι, άρχισαν τα διάφορα σχόλια γύρω από το ζήτημα αυτό. «Ας δούμε τις δυο απόψεις που συζητούνται τώρα με πείσμα:

—Η Ντέμπρα, λένε, ζή τόσο ήρεμη ζωή στο διαμέρισμά της του Μπέντλεϋ Χίλλς, ανάμεσα στους γονείς της, τις δυο αδελφές της και τα τρία αδελφία της που μοιάζει με... χρυσόψαρο στη γυάλα! Έχει τόσα άλλα πράγματα να σκεφθώ ώστε δεν της μένει καιρός για αισθηματικές περιπέτειες...

—Η Ντέμπρα, λένε οι άλλοι, έχει όλη τη διάθεσι να έρωτευθώ, στη χουσή ηλικία μάλιστα που βρίσκεται τώρα, αλλά δεν της το επιτρέπει η μητέρα της. Η κυρία Πέιτζ έχει απειλήσει τη γοητευτική κόρη της ότι αν έρωτευθώ τον πρώτο τυχόντα «όμορφονιό» κι' όχι ένα πρίγκιπα των δολλαρίων θα πάψω άμεσα να την θεωρώ παιδί της! Έπειδή όμως, πρίγκιπες των δολλαρίων δεν βρίσκονται εύκολα

Ο Λούι Ζουρντάν και η Ντέμπρα στο τελευταίο της φιλμ «Βασίλισσα των πειρατών».

Λαμμένα Κορμιά

Ο γεροντάκος του γιαιπιού

Οί εγγάτες φτάσαν, όπως κάθε πρωί, λίγο πριν από τις έφτά. Μπήκανε μέσα στο υπόγειο του γιαιπιού, κι' εκεί άνοιξαν ν' αλλάξουν, να βγάλουν τα ρούνα που φορούσαν στο δρόμο, για να φορέσουν τα υπαλαμμένα και βρώμικα ρούνα της δουλειάς, που ήταν βουτηγμένα μέσ' στὸν άσβεστη, ξαφνικά, ένας άπ' όλους τους εγγάτες, πούγε τραβήξει σ' μιὰ σκοτεινή γωνιά του υπογείου, έβαλε τις φωνές:

— Ρε παιδιά! Έλάτε εδώ να δῆτε...

Τρέξαν κι' οι άλλοι, και είδαν στὴ γωνιά εκείνη κάποιο πράμα να κουνιέται μέσ' σ' κάτι κουρέλια.

— Έσκυψε ο πρώτος εγγάτης, και είδε δυο μάτια μισόκλειστα — δυο μάτια μάλιστα πληγωμένου ζώου... — να τὸν κυτῶνε καλά-καλά.

— Ποιός είσαι; ρώτησε απότομα. Τί θές μέσα στο γιαιπί;

— Ο άγνωστος πούγε βρεθῆ στὴ σκοτεινή γωνιά του υπογείου — ήταν ένας γεροντάκος με βαθείες ρυτίδες — άπάντησε άμείως με φωνή πούτρεμε:

— Δεν είνα πού να κοιμηθῶ... Περωώντας δὼ από τὸ γιαιπί σας — ήταν νύγτα... — είπα: «Άς γλυσταθῶ μέσ' στὸ υπόγειο!»... Κάποια γωνίτσα θὰ βρεθῆ και γιὰ μένα, για να ξεκουρασῶ λίγο τὸ τσακισμένο μου κορμῖ...

— Ά, έτσι... Τὸ πέρασες, σὰ να πούμε, για ξενοδοχείο...

— Όχι, να σὰς χωρῶ, παιδάκια μου... Είπα πρῶτ' — πρῶτ', θὰ σηκωθῶ και θὰ φύγω πριν έρθουν οι μιστόδοι...

— Να όμως πού σε προστάσαμε εμεῖς... Χαμονέλασε ὁ γεροντάκος, δείχνοντας τὰ σάπια δόντια του:

— Με πήρε, βλέπετε, ὁ ύπνος λίγο πάρα πάνω... Με συμπαθάτε...

— Άντε, τώρα όμως πρέπει να φύγεις... — Νά φύγω...

Μάεψε τὰ κουρέλια του ὁ άπόροπτος έπισκέπτης του γιαιπιού, κι' έτοιμάστηκε μελαγχολικός άποφασιστικός, να φύγει... Τότε όμως τὸν σταμάτησε ὁ πρώτος εγγάτης πού είχε μιλήσει:

— Δεν κάθεται τώρα εδώ...

— Άστράωνε τὰ μάτια του γεροντάκου από γάρο:

— Έδώ... Άλήθεια...

— Ναί: δὲ θὰ σὲ βοη κανένας άλλος... Ο έργολάθος κι' αν έρθῃ, δὲ θὰ κατέβῃ στὸ υπόγειο... Τί δουλειά έχει στὸ υπόγειο;... Κάτσε δὼ ξεκουράσου, κοιμήσου ακόμα αν θές και τὸ μεσημέρι που θὰ σχολάσουμε σὲ παίρνουμε μαζί στὸ μάγερο, να φας και σὺ ένα πιττα φαί...

Συγκινημένος, με τὰ μάτια του σκορμυμένα, ὁ γεροντάκος ψιθύρισε με φωνή πούτρεμε:

— Σ' ευχαριστῶ, παιδάκι μου... Σὰς ευχαριστῶ όλους... Εἰσάστε καλοί, πανετικοί!

— Έτσι κι' έγινε: Ὁ γεροντάκος έμεινε στὴ γωνιά του, ήσυγος, χωρίς να τὸν ενοχλήσῃ κανένας. Είδε ένα υπνάκο ακόμα, κι' ύστερα, τὸ μεσημέρι, ὁ εγγάτης πού τὸν είχε πρῶτος ανακαλύψει, πήγε να τὸν πᾶρη:

— Άντε, πάμε να φάμε... Νὰ πιούμε και κανένα κρασάκι! τὸν εἶπε εὐθυσά, Σ' άρέσει τὸ κρασάκι...

— Έ, αὐα τὸν, τὸ πίνω... άπάντησε ὁ γέρος.

Σὲ λίγο, σ' ένα τραπέζι της συνοικιακῆς ταβερνούλας, οί εγγάτες τοῦ γιαιπιού κι' ὁ γεροντάκος τῶγαν και πίνανε. Σὲ μιὰ στιγμή, κάποιο εγγάτης ρώτησε τὸν γεροντάκο:

— Καί, για τίς μας τί δουλειά κάνεις; Χαμονέλασε μελαγχολικά εκείνος:

— Δουλειά... Τί δουλειά μπορεί να κάνει πιά, ένα νοῦτταλο σαν κι' εμένα...

— Δεν έχεις γυναίκα, παιδιά;

Μὲ τὰ μάτια του σπρινόμενα σ' ένα ακαθόριστο σημείο του αντικουνοῦ τοῖνου, ὁ γεροντάκος άποκρίθηκε:

— Κανένα!

Ο τόνος του, ὁ σπαργαντικός άπλός, έπιοάσε τους εγγάτες. Ένας τὸν κέρασε κρασί. Ὁ γεροντάκος τότε, κι' ύστερα, κούνησε τὸ κεφάλι του και ψιθύρισε με φωνή μονότονη:

— Είνα και γυναίκα, και παιδιά — δυο ντερέκια ως εκεί πάνω... Μά, στὴν Κατοχή, μου τὰ πήραν οί Γερμανοί! σ' ένα μπλόκο και μου τὰ ντυφεκίσανε... Μείναμε οί δυο μας με τὴ γοπή, μόνοι, αγνούφιδες...

— Η φοκαριάρα, δεν έπαψε οὔτε στιγμή να κλαίῃ... Έγὼ δούλευα έτσι, σιγά σιγά, ένα έργοστάσιο, λίνα τὰ λεφτά, δύσκολος οί μέρες... Και λυπη βαρειά για τὸ γαμῶ των παιδιών...

— Η γοπή, ἡ αμοιρῃ ἡ Άνεστό, δὲ μπόρεσε ν' άνθῆ... μιὰ μέρα έκλεισε κι' αὐτὴ τὰ μάτια της... Κι' έμεινα πιά μόνος μου, όλουόναος στὴ ζωή!... Δεν ξέρετε, παιδιά μου, τί μαῦρο ποῦμα, τί κοῦρ, πούγε ἡ μοναξιά!...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

— Όλοι σας θάγετε κι' από κάποιον, πού να σὰς περιμένῃ τὸ βῶδυ στὸ σπίτι, για να σὰς πῇ ένα γλυκόλογο να σὰς δώρη...

ένα πιττα φαί... Έγὼ τὰ ξένασα από καιρὸ ὅλ' αὐτά... Έγασα κι' αὐτὴ τὴν ψωροδουλειά μου πού μούδινε ένα κουμάτι ψωμί — τὸ έργοστάσιο έκλεισε — κι' έμεινα στὸς πέντε δρόμους... Καλά, τὸ φαί βολεύεται: Ένα έσοκόμιο από δῶ κανένα νηλιάκο από κεί τὴν κουτσοβουλειά... Ἡ στέγη όμως: Τὸ σπίτι: Ποιός σὲ υπάξει μέσ' στὸ σπίτι του;... Και στὸ ξενοδοχείο δὲ σὲ υπάξουν ἄμα είσαι κουρελῆς σαν και μένα, ακόμα κι' αν τὸς πληρώσας... Βολόδερα, λοιπόν, σαν τὴν ξενη κατάρα και βολοδέρνω πάντα!... Τὰ καλοκαίρι, τὰ πράματα βολεύονται μὲν τους: κάποια γωνίτσα βρίσκειται μέσ' στὴ ζεστὴ νύγτα κάτω από τ' άστρα... Όταν μὴ ὁ χειμῶνας όμως... Άν, πῶς τὸν φοβήθηκα τὸ χειμῶνα πῶς τὸν μίσση!... Τὰ γιαιπιά ήταν ἡ προτίμησή μου... Έκεῖ τρώπαμα, εκεί σὲ κάποια σκοτεινὴ γωνίτσα τὴν άραζα... Έτσι και στὸ δικό σας...

— Καλά, δεν κουνάει... Κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ γεροντάκος:

— Έγὼ τὸ ξέρω!... Άνοιγνῶ, βλέπεις, τὸ γιαιπί, υπαίνει ὁ αἶρ' από πάνω του...

— Κακομοίρη υπαίτου, θὰ σ' έπαίονα στὸ σπίτι μου... εἶπε ὁ ένας εγγάτης. Μά, βλέπεις ένα δωμάτιο ἐγὼ ὅλο-ὅλο, κι' εἰμαστε ἔξη νομῆτες!...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... εἶπε ένας άλλος εγγάτης.

— Κι' ἐγὼ... εἶπε ένας τρίτος.

— Δεν πειράζει... άποκρίθηκε ναμονέλαστος ὁ φτωγὸς γεροντάκος. Μὲ φτάνει τὸυ μου τόπατε.

— Στὸ γιαιπί όμως, μπορεί να κοιμησῶται... Δὲ θὰ σὲ πειράξῃ κανένας...

— Σὰς ευχαριστῶ...

— Καί θὰ τῶς καί μ'... Θάγης παρῶα...

— Θάγης έναν άνθρωπο να τοῦ μιλήσῃς...

— Νά τοῦ πῇς τὸν νόνο σου...

— Σὰς ευχαριστῶ...

Δάκρυα τρέξαν από τὰ μάτια τοῦ γεροντάκου... Για πρῶτὴ φορά, ύστερ' από τὸσον καιρό, τὸσα σκληρὰ γόνια, ἐνριώθη τὸ θαλπωρὴ της συντροφιάς να τοῦ ζεῖται τὴν καρδιά...

— Έτσι κι' έγινε: κοιμότανε κάθε νύγτα στὸ γιαιπί, και τὸ μεσημέρι έτρωγε με τους εγγάτες. Τὸ βραδάκι π' ὅλο και κατὶ τοῦ δίγαν, Περωόσε καλά. Εἶνε εαυναγίως. Κάποια σκιά εὐτυχίας έλαμπε στὸ βλέμμα του...

— Ξαφνικά όμως, ἡ εὐτυχία του τέλειωσε μιὰ μέρα! Ένα μεσημέρι, στὸ μάγερο, εκεί πού τῶγαν ὅλοι, οί εγγάτες τοῦ εἶπαν:

— Ξέρεις, υπαίτου — Πέτρο, τέλειωσε ἡ δουλειά μας...

— Τέλειωσε: ρώτησε ὁ φτωγὸς, παγωμένος.

— Ναί, σχολάσε απόψε... Τέλειώσανε, βλέπεις τὰ γιαιπια... Από αὐριο υπαίουν οί σοβατέδες για τὸ νοντῶ λάσπια...

Κι' ὅτι εἶνε άνοιξῇ λίγο να ζεσταίνεται ὁ φτωγὸς, γιατί εἶχανε γιαιπῆ, βλέπεις, οί τοῖνοι, και δὲν έμπαινε πιά ὁ κούρος αέρας...

Τὸ πῆρε όμως τὸ πρᾶμα φιλοσοφικά:

— Έ, τί να νῆν! Θὰ πάμε γι' άλλού!...

— Καί τὸ κακὸ εἶνε πῶς δὲν ένομμε τῶρα σύντομα δουλειά να σὲ πάρουμε μαζί μας σ' άλλο γιαιπί...

— Δεν πειράζει... Μὴ στενοχωριέστε... Μαθημένα τὰ βουνά απ' τὰ γόνια...

— Ἡτις τὸ ποτηράκι του με λυπημένο ναμόγελο.

Καί τὸ βῶδυ, οί εγγάτες τὸν άπνοαιρετήσαν με συγκίνηση:

— Άντε, κοιμήσου κι' απόψε τοῦ εἶπαν, αὐριο όμως πρέπει να φύγης πρῶτ' πρωῒ... Θάρθῃ ὁ υπναγικός να μετρήσῃ, θάρθῃ και τὸ άφεντικό τὸ ἴδιο... Δὲν κάνει να σὲ βοοῦνε...

— Δὲ θὰ με βοοῦνε...

Κι' όμως, τὸν βοήκανε: Εὐλασμένο, νεκρό, στὴ σκοτεινὴ γωνιά του, μέσ' στὰ κουρέλια του...

Ευεργετικός, ὁ θάνατος τὸν εἶνε γλυτῶσει από τὰ πῶδλημα τῆς στέγης...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η Έστερ Ουίλλιαμς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Η Άννα-Μαρία Πιερράντζελι και ὁ Κίρκ Νάγκλας άραβωνιάστηκαν. Έτσι ἡ συνεργασία τοῦ αμερικανικοῦ και τοῦ ἱταλικῦ κινηματογράφου θεμελιώνεται και μ' αισθηματικές σχέσεις. Ἡ Πιερράντζελι πού εἶνε σήμερα δυο χρόνια μεγαλύτερη απ' ὅτι ήταν στὸ φιλμ «Αὐριο θάνε πολὺ άγὰ» εἶνε κιόλας ένα λαμπρὸ άστέρι τοῦ διεθνούς κινηματογραφικοῦ στερεώματος και πολλοί διαβέβαιον σ' αὐτὴν μιὰ μέλλουσα Γκρέτα Γκάρμπο.

Γιὰ νὰ ξανάβῃ τὴν μνηστῆ του και νὰ παραμεινῇ κοντά της, ὁ Κίρκ δέχτηκε να εἶνε αὐτὸς ὁ πρωταγωνιστῆς τοῦ φιλμ «Ὁ ταχυδακτυλουργὸς» πού ἡ άρσνια Πιερράντζελι θὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της, τὴν Ἱταλία, υπό τὴν διεύθυνση τοῦ Έντουαρντ Ντιούρικ.

★ Μὲ τὸ φιλμ «Επικίνδυνος θάνατος» ὁ Έστερ Ουίλλιαμς σπᾶει κάθε προηγούμενο ρεκόρ σὲ ὥρες παραγωγῆς μέσα στὸ νερό. Τὰ τρία τέταρτα τοῦ έργου εκτυλίσσονται μέσα στὸ νερό και γυρίζονται τὴς ειδικῆς γυάλινες πισίνες τῆς «Μέτρο» πού επιτρέπουν τὴν ἴση τῶν πῶν γνωστῶν μας, από ἄλλα ἔργα υποβρυχίων σκηνῶν.

Ἡ Έστερ βουτάει στίς 9 τὸ πρωῒ και παραμένει μέσα στὸ νερό ὅς τὸ βῶδυ, με μιὰ μικρὴ διακοπὴ τὸ μεσημέρι, για να μπόρῃ νὰ φάῃ και νὰ χωνέψῃ. Ἡ ζωή αὐτὴ άογισε ἐδῶ και δυο βδομάδες. Έν τῷ μεταξύ ἡ καλόδοξη Έστερ, πού σπανίως παραπονιέται, κυτᾶει περίλυπη τὰ νύγια της πού κοντείνουν να της πέσουν από τὸ συνεχὲς μούσκεμα.

★ Ἡ Κάθριν Χέμπτον υπέστη στὸ Χάρτφορντ-ὸν Η.Π.Α. μιὰ νευρολογικὴ έπέλυση πού της έκανε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της, ὁ νεοειδύος Τόμας Χέμπτον.

★ Ἡ Μαρία Φελίε δέχτηκε νὰ υποδυθῇ τὸν ρόλο τῆς νεοεῖρας Καρολίνας Ὁτερό πού ήταν πῶν γνωστὴ στίς άόγες τοῦ αἰῶνος μας ὡς «Ἡ άρσνια Ὁτερό».

★ Μιὰ μεγάλη αλλαγή παρατηρεῖται τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ στὸν Μόντ Λάντσα. Ὁ ἡθοποιός αὐτός πῶν νθὲς ακόμα ήταν ἰδιότροπος, άπαιτητικός.

ἀπότομος, άγενής άπέναντι τῶν συναδέλφων του πού άνήκαν ἀκόμη και στὸ ὡραῖο φύλο, εἶνε εαφνικά ἡ προσωπικότητάς της ευγενεῖας και τῆς καλῶς ἡνῆς.

★ Ὑστερα από τὴν ἱνγκριντ Μπέργκμαν ἡ Ἱταλία παίρνει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ένα άλλο λαμπρὸ άστέρι: τὴν Λίντα Νταρνέλ. Ἡ διάσημη καλλιτέχνης πού πούκεται να παντρευτῇ έναν Ἱταλὸ παραγωγὸ, τὸν Πεπῖνο Ἀμάτο, δήλωσε ὅτι θὰ εγκαταστήθῃ ὀριστικά στὴν Ἱταλία.

★ Ἡ περιουσία τῆς Ρίτας Χάινγκουορθ πού έφτασε στὸ Χόλλυγουντ χωρίς χρήματα μετὰ από τὴν εγκατάλειψή ἑ μέρους της τοῦ Ἀλῆ Χάν, άνέρχεται και πάλιν σήμερα σὲ άκοκτες εκατοντάδες νηλιάδων δολλαρίων, γάοις σὲ δυο μόνο ἔργα: Τὸ «Μιὰ νύγτα στὴν Τρίνιταντ» και «Ἡ Σαλώμη και τὰ ἑπτὰ πέπλα».

★ Ἡ Μπέττυ Νταϊβίς πού παίρνει συνήθως 175.000 δολάρια για κάθε της ἔργο δέχτηκε νὰ γυρίσῃ τὸ φιλμ «Ἡ σῆρα» με μόνο 25.000. Γι' ἀντάλλαγμα όμως ἡ έξυπνη Μπέττυ θὰ συμμετάσχῃ στὰ κέρδη κι' ἔτσι εἶνε βέβαιη πῶς θὰ κερδίσῃ πολὺ περισσότερα.

★ Ὁ Τζῶρτζ Ράφτ ἔγκυρῶς πού νηνηματογράφησε. Ἀγόρασε ένα καμπαρέ στὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδας και θὰ άφιερώσῃ ὅλη του τὴν δραστηριότητα στὴν νέα του ἐπιχείρηση.

★ Σὲ ένα νέο ἱταλικὸ φιλμ πού θὰ άποτελήται από πέντε σκέτες, ἡ Άννα Μανιάνι, ἡ Ἴζα Μιράντα, ἡ ἱνγκριντ Μπέργκμαν, ἡ Σουλβάν Μάγκανο και ἡ Ἀλίντα Βάλλι θὰ πρωταγωνιστοῦν ἡ καθεμιά σ' ένα έπεισόδιο παρμένῶν απ' τὴν ζωή τους.

★ Ἡ Τζίνια Λολομπεργκίτς, πού παντρεύτηκε πρὸ βδομάδων τὸν Σέρβο γιαιπὸ Μίκο Σκόβικ άποφάσισε να κάνει τὸν άντρα της άστέρα τοῦ κινηματογράφου. Ὁ Μίκο θὰ εἶνε στὸ προσεχές φιλμ τῆς Τζίνιας «Ἡ άπιστῆ» ὁ «φίλος» τῆς γυναικας του.

★ Σὲ ηλικία 65 χρόνων πέθανε πρὸ ἡμερῶν στὸ Χόλλυγουντ ὁ Τζάκ Κόνγουαυ. Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε σήμερα άγνωστὸ κι' όμως ὁ Τζάκ ήταν ὁ πρῶτος σῆρα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἦταν πρᾶγμα ὁ πρωταγωνιστῆς τοῦ φιλμ «Ὁ Ἰνδὸς ἥσως», πού εἶνε τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ ὁποῦ γυρίστηκε στὴν Μέκκα τοῦ κινηματογράφου.

★ Ὁ Βάλτερ Βάνγκερ, πού βγῆκε πρὸ ἡμερῶν από τὴν φυλακή και ἡ σύζυγός του Τζῶαν Μπέννετ πού γύρισε από μιὰ μεγάλη θεατρικὴ τουρνέ, συναντήθηκαν στὸ Χόλλυγουντ και συμφιλιώθηκαν. Εἶνε γνωστὴ ἡ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ ζεύγους πού στοίχισε πολὺ ακριβὰ στὴν καριέρα και τὸν δυο.

★ Ὁ γυιὸς τῆς Ὀλῖβια ντέ Χάβιλλαντ εἶνε τετράλῳ έρωτευμένος με τὴν κόρη τῆς Ντὸρϋ Μάκ Γκρουάιρ. Οἱ δυο έρωτευμένοι βρίσκονται σήμερα στὸ ἴδιο νηνηματογέιο και εἶνε 3 1/2 χρόνων ὁ καθένας. Στὸ Χόλλυγουντ οἱ έρωτες άαγίζουν πολὺ πρῶτα.

★ Ὁ Λῶρενς Ὀλῖβιε και ἡ Βίβιαν Λῆ εἶνε τὸ πῶ άπνητὸ ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ. Τὸ ζεύγος δέχτηκε πρὸ ἡμερῶν μιὰ νέα πρόσκλησι για νὰ γυρίσῃ στὰ σκηνὴ τῆς αμερικανικῆς κινηματογραφουπόλεως τὸ φιλμ «Ὁ Βασίλειος Σολωμὸν και ἡ Βασίλισσα τοῦ Σαβά».

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Άργύρης με δανείζει

Νομίζω, ὅτι οί άνθρωποι δυσκολεύουν πολὺ τὴ ζωή

Αϊ, κάτι τέτοια, τὰ ἐκμεταλλεύ-
εται κανείς.

Εἶπα πάντα τὴ λεπτότητα νὰ
μὴ τοῦ υπενθυμίσω τὴ μεγάλη
τοῦ υποκρίεσσι, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὴ
θυμῶταν καὶ ποτὲ δὲν μούλεγε
ὄχι σὲ ὅ,τι τοῦ ζητοῦσα.

— Ἀργύρη, σήμερα πρόκει-
ται νὰ μεταβῶ κατ' ἐγγράφου
καὶ θάλα τὸν χαρτοφυλάκ σου.

— Νὰ τὸν πάρω, Τρύφων.
— Ἀργύρη, αὐτὸς λέω ν' ὀ-
νέβω στὴν Ἀκρόπολι, θέλω τὰ
κιάλια σου, γιὰ νὰ ἐπισκοπήσω
τὰ περὶ.

— Νὰ τὰ πάρω, Τρύφων.
— Ἀργύρη, τὴν Κυριακὴ θὰ
πάω ἐκδρομὴ. Χρειάζομαι τὴ φω-
τογραφικὴ σου μηχανή, γιὰ νὰ
τραβήξω φωτογραφίες.

— Νὰ στὴ δώσω, Τρύφων.

— Θὰ ἤθελα καὶ τὸ ζυγνητή-
ρι σου, γιὰ νὰ ζυγνήσω πρωί.

— Νὰ τὸ πάρω, Τρύφων.

— Θὰ μπόρουνες νὰ μοῦ δώ-
σῃς καὶ τὸν ἐκδρομικὸ σου
σάκκο;

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ τὴν ἐκδρομικὴ σου
στολή;

— Κι' αὐτὴν.

— Ἄν δὲν ἀπατάμαι, σοῦ
βρίσκεται καὶ κάποιο «τερμὸς»
γιὰ νὰ βάλω λεσὸ καφέ.

— Μοῦ βρίσκειται.

— Θὰ τὰχῃς τὴ Δευτέρα τὸ
πρωί;

— Καὶ ὄχι μόνο τὰγε, ἀλλὰ μού-
λεγε κι' «ευχαριστῶ».

Κι' ἐπειδὴ εἶμαι καὶ λίγο κο-
σμικός τύπος, ὅταν ἐρχῶνται ἀ-
πὸ κρησ, τοῦ ζητῶ καὶ τὸ σμό-
κιν του. Κατὰ εὐτυχὴ σύμπτω-
σι, ἔχουμε τὸ ἴδιο σῶμα περί-
που καὶ τὸ σμόκιν του μούχε-
ται γάντι. Γιατί, δηλαδὴ, νὰ
πῶ καὶ νὰ πετάξω ἕνα σωρὸ
λεφτὰ γιὰ νὰ φτιάξω ἕνα σμό-
κιν ποῦ θὰ τὸ φορέσω τέσσερις-
πέντε βραδύες τὸ χρόνο, ἀφοῦ
μπορῶ νὰ τὸ δανειστῶ ἀπὸ τὸν

Ἀργύρη; Καὶ τὸ φάρω καὶ τὸ
προσεχῶ καὶ τὸ ἐπιστρέφω κι' ὁ

Ἀργύρης, ποῦ δὲν εἶναι κοσμί-
κος τύπος, μοῦ λέει:

— Εὐτυχῶς ποῦ βρίσκεσαι
κι' ἐνὸς καὶ πᾶσι τὸ σμόκιν μου
σὲ κανένα χορὸ. Ἐγὼ ἔχω τέσ-
σερα χρόνια νὰ τὸ φορέω!

Ἦταν καὶ ὑποχρεωμένος ἀπὸ
πάνω!

Τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ἀρ-
γύρης καὶ τέτοιος εἶμαι ἐγώ.
Καὶ τὸ καλὸ εἶναι ποῦ δὲν δυ-
σασχετεῖ καὶ ἡ Λόλα, ἡ γυναί-
κα μου, μὴ θυμωθῇ, ζωροῦται-
κη καὶ χαριτωμένη ὑπαρξί, ποῦ
τὴν παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ δυὸ
χρόνια. Καὶ ὄχι μόνο δὲν δυσά-
σχετεῖ, ἀλλὰ ὅταν τυχαίην
καμμίᾳ φορὰ νὰ λείπῃ ὁ Ἀργύ-
ρης ἀπὸ τὸ σπίτι, δείχνεται
πρόθυμὴ νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ ἐ-
κείνη.

— Τί μποροῦμε νὰ εἶς δα-
νεισμέν, κύριε Τρύφων;

— Λοιπὸν, ἐντελὼς ἑαφνικά, μοῦ
παρουσιάζονται κατὰ ἄλλα στα
νεφρά. Ὁ γιὰτρός με διατάζει
νὰ πᾶω στὸν Λουτράκι, γιὰ νὰ
λαμπικάρω τὴν ὑδραυλικὴν μου
ἐγκαταστάσει. Δανείζομαι ἀπὸ
τὸν Ἀργύρη δυὸ βαλίτσες καὶ
μερικά βιβλία καὶ φεύγω. Ἀπὸ
τὸ πρῶτο βράδυ, ὅμως, ἀρχίζω
νὰ στενοχωριέμαι. Γιατί εἶμαι
μόνος. Στὸ ρεστοράν, στὰ κέν-
τρα, στοὺς δρόμους, βλέπω τοὺς
ἀνθρώπους ζευγαρωμένους, κι
ἐγὼ εἶμαι μόνος. Κάθε κύριος,
ἔχει καὶ μὴ κυρία κοντὰ του,
ποῦ μιλάει μαζί της, περπατᾷ
μαζί της, χορεύει μαζί της, κι
ἐγὼ εἶμαι μόνος. Ὅλοι οἱ ἔνοι-
κοι τοῦ ξενοδογεῖου ὅπου διαμέ-
νω, ἔχουν καὶ ἐκεῖνοι τὴν κυ-
ρίαν τους, κάνουν παρέα μεταξὺ
τους κι' ἐγὼ εἶμαι μόνος. Ναι,
μόνος στὸν ὕπνο, μόνος στὸ
δρόμο, μόνος στὸ ρεστοράν, μόν-
ος στὸ ζαναρπλάστιχο, μόνος
παντοῦ. Κι' ἅμα εἶσαι μόνος,
δὲν σε βάζουν οἱ ἄλλοι στὸν
κύκλο τους. Σὲ κρατῶν μακριά,
σὲ νὰ σ' ἔχουν βάλεϊ καραντί-
να. Σοῦ λένε:

— Εἰσεῖς ἔνουμε τὴν γυναίκα
μας, Τί τὸν θέλουμε αὐτόν ποῦ
εἶναι σκέτος ἀπὸν κύκλο μας!

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ὁ προεκλογικός ἀγὼν ἔχει χωρίσει τὴν Ἀμερικὴ σὲ δυὸ
στρατόπεδα. Τὸ Χόλλυγουντ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἐπηρεαστῇ
κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν πολιτικὸ αὐτὸ σάλω. Στὴ φωτογραφία μας,
δυὸ ἀπὸ τὰ πιδ μαχητικὰ στοιχεῖα τῆς κινηματογραφουπόλε-
ως: ἡ γοπητευτικὴ Πατρίτσια Νήλ, ποῦ εἶνε ὑπὲρ τοῦ Ἀϊζεν-
χάουερ καὶ τοῦ Νίξον καὶ ὁ δημοφιλὴς Γκάρι Κούπερ, ποῦ προ-
παγανδίζει ὑπὲρ τοῦ Στήβενσον καὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Σαρλῶ
στὴν Ἀμερικὴ.

Καὶ οὐτε καλημέρα. Καὶ τὸ
χειρότερο εἶναι ποῦ σὲ κυτάνει
μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο οἰκτὸ καὶ
περιφρόνησι — ἅμα δὲν ἔχεις
γυναίκα μαζί σου. Σὲ νᾶσαι ἀ-
ποδιωγμένο ὄφρανο! Κι' ἐστὶ
γάνει τὸ κέφι σου, τὴν αὐτο-
πειθοῦσὶ σου, τὸ κύρος σου.
Καὶ σὲ τρώει κι' ἡ μοναξιά ἀπὸ
πάνω.

Τὴν Τρίττὴ μέρα κι' ὅλας
παίρνω πρωί-πρωί τὸ λεωφορεῖο
καὶ πάω γραμμὴ στὸν καλὸ μου
φίλο.

— Ἀργύρη μου, ἔρχομαι γιὰ
ἕνα δανεισ. Μὲ ἐπιστροφή, ὅπως
πάντα.

— Αὐτὸ εἶναι περὶ τὸν νὰ
μοῦ τὸ πῃς. Εἶσαι πάντα ἐν τά-
ξει. Τί θέλεις νὰ σοῦ δανείσω;

— Τὴ γυναίκα σου!

Τοῦ ἤρθε πολὺ ἀπότομα καὶ
μὲ κυττάει ασατισμένος.

— Τὴν γυναικα σου! τὸν βοή-
θησα νὰ τελειώσῃ.

— Μιλᾷς σοβαρά, Τρύφων;

— Φαντάζεσαι ὅτι ἔκανα ὄγ-
δόντα χιλιόμετρα κι' ἄλλα ὄγ-
δόντα ποῦ ἔχω ἑκατὸν ἐξήντα,
γιὰ μπαγκατέλες;

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἄνω ποτα-
μῶν. Ἐπὶ τέλους, τί θὰ τὴν
κάνῃς;

Τοῦ ἐξήγησα τοὺς λόγους,
καὶ κατάληξα:

— Μοῦ χρειάζεται ἀπαραίτῃ-
τως μὴν γυναίκα, γιὰ συντροφιά,
γιὰ κοινωνικὴ ἐμφάνισι καὶ γιὰ
κύρος. Κι' ἂν δὲ τὴ ζητήσω ἀ-
πὸ τὸν καλύτερο φίλο μου, σὲ
ποῖόν θὰ καταφύγῃ;

— Ἄν σοῦ χρειάζεται ἀπαραί-
τήτως μὴν γυναίκα, νὰ σοῦ δα-
νεισῶ τὴν πεθερά μου!

— Δὲν θέλω τόσο μεγάλη. Κι'
ἐπειτα, κάποια γυναίκα πρέπει
νὰ μείνῃ καὶ στὸ δικό σου σπι-
τι. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ στερήσω
καὶ τίς δύο. Δὲν εἶμαι ἐγωιστής.

— Βρὲ Τρύφων, αὐτὸ ποῦ μοῦ
ζητᾷς...

— Μὴν ἀνησυχεῖς Ἀργύρη. Ἐ-
ρεῖς μὲ πόση προσοχὴ μεταχει-
ρίζομαι τὰ ζῶνα ἀντικείμενα. Ἡ
Λόλα δὲν θὰ πάθῃ τίποτα. Θὰ
σοῦ τὴν ἐπιστρέψω χωρὶς τὴν ἐ-

σεις μου. Καὶ βεβαίᾳ δὲν θὰ ζη-
τοῦσα ποτὲ ἀπὸ τὴ Λόλα νὰ μοῦ
δανείσῃ κι' ἐκεῖνη τίποτα...

Ἡ καραντίνα ποῦ μεῖχαν οἱ
ἄλλοι ἔνοικοι, σταμάτησε. Μ' ἔ-
βαλαν στὸν κύκλο τους καὶ γί-
ναμε μεγάλη καὶ καλοκαρδῆ πα-
ρεά.

Σ' αὐτὸν τὸν κύκλο ἦταν κι'
ἕνας κύριος ποῦ λεγόταν Ντέ-
μης Ψ, κι' εἶχε μὴν κυρία ὄχι τό-
σο οὐρανόθεο ὡς ἡ Λόλα. Ἐνῶ
αὐ-
τὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποῦ
ἀρέσουν στὴς γυναῖκες, ἔλεγε νο-
στιμὲς ἐξυμνάσεις, χορεύε σάμπα
καὶ ἔδωκε ἀλύπτητα. Ἡ Λόλα χό-
ρευε συχνὰ μαζί του, γιὰτὶ ἡ κυ-
ρία Ψ, εἶχε τὴ γοιή της καὶ δὲν
ἐπρεπε νὰ ταραχτεῖται μὲ τὸ χορὸ.

Ἐκανε κούρα.

Πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος αὐ-
τὸς ὁ κύριος Ντέμης! μοῦ εἶπε
ἐαφνικά τὸ τρίτο βράδυ μ' ἐν-
θουσιασμό ἡ Λόλα.

Δὲν ἔδωκα σημασία ἐκεῖνο τὸ
βράδυ. Ἐδῶκα ὅμως μὴν βδομά-
δα ἀργότερα, ὅταν, στὴς δύο τὰ
μεσάνυχτα, μοῦ βρόντηξαν τὴν
πόρτα. Ἦταν ἡ κυρία Ψ, ἡ γυναίκα
τοῦ Ντέμης σὲ κατάστα-
σι ἑξάλλη.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

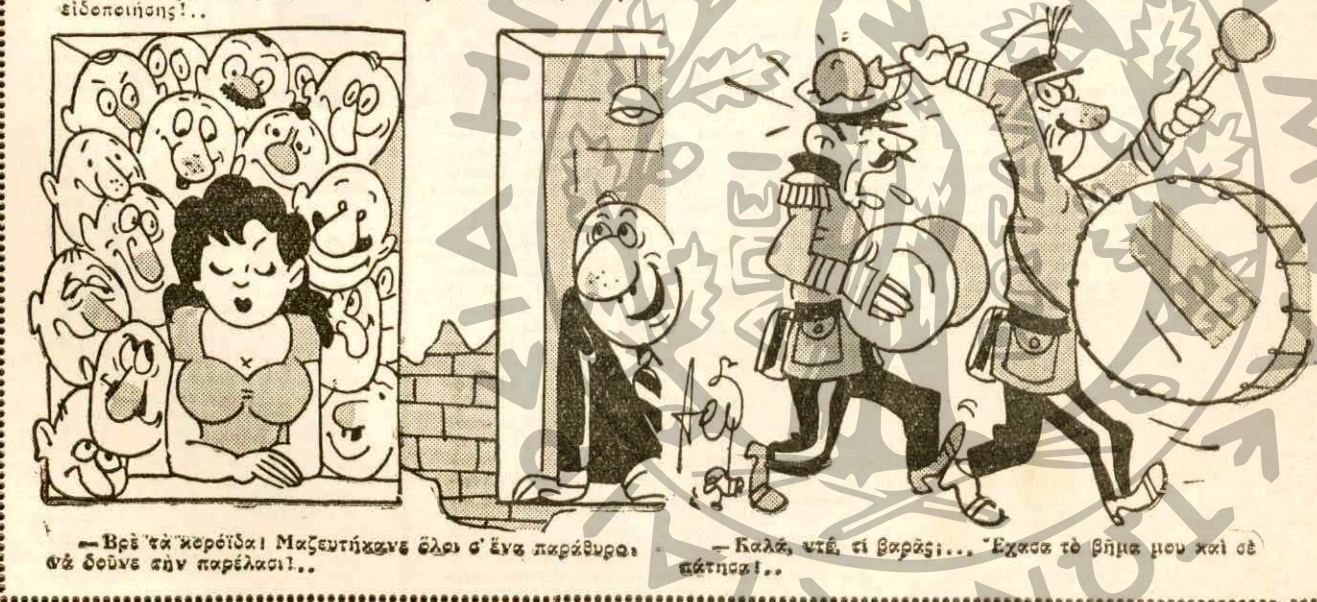
Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Ὁ Ντέμης καὶ ἡ Λόλα τὰ-
σκαν! Ἐξέφωνε καὶ τὴν ἐπία-
σε κρίσι τῆς γοιῆς.

Μὲ περίμενε καὶ μὴν ἕνα γράμ-
μα στὸ θυρωρεῖο. Ἡ Λόλα, μοῦ
ἀναγγέλλει πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο τὸν ἀνείρων της καὶ εἶχε με-
σα κι' ἕνα φακέλλο νὰ τὸν δώσω
στὸν Ἀργύρη. Ἐκεῖ τοῦ τὰ ἐ-
ξηγοῦσε ὅλα.

— Βρὲ τὰ κορόϊδα! Μαζεψήκαμε ὅ

Η δαχτυλογράφος

«Σεβαστέ μου διευθυντά,
 »Αφίστε με να σας πω, εύθες από την πρώτη στιγμή, ότι ο σεβασμός μου για σας είναι έντελως υποκριτικός... Σας οφείλω σεβασμό αλλά σας ξεφλάω το χρέος μου μ' έρωτα! Ναι, σας αγαπώ!...
 »Όπως δεν αγαπήσα ποτέ μου, όπως δε νομίζω ότι είναι ικανό ν' αγαπήσει πλάσμα ανθρώπινο σ' όλη τη γη, σ' όλο τον κόσμο... Σας αγαπήσα από την πρώτη στιγμή που σας είδα, σοβαρό λιγομίλητο, δυσανάλογα με την ηλικία σας επίσημο... Υποδουλώσατε αμέσως από την πρώτη σας επαφή μαζί μου τη φτωχιά κοριτσιίστικη καρδιά μου, που ζήτουσε να δοθεί χωρίς επιφύλαξη στο μεγάλο διαλεχτό της! Κι' ο διαλεχτός της βρέθηκε, είστε σεις! Η καρδιά μου σας δόθηκε, και τώρα είναι σκλάβος σας, όπως σκλάβος σας είμαι κι' εγώ ολοκληρωτά... Μπορείτε να με διαβάσετε όπως θέλετε. Μπορείτε να με κάνετε να ζήσω ή να πεθάνω. Μπορείτε να μου δώσετε την ευτυχία, ή να με ορίσετε βαθεία στην πιο φριχτή απόγνωση.

»Δε ζητώ την αγάπη σας. Ξέρω ότι δεν την αξίζω. Δεν είναι δυνατό, εσείς, ο άνθρωπος που βρίσκεστε τόσο ψηλά, να κυττάτε εμένα που αυτοζώω άσημη, τόσο χαμηλά, στα πόδια σας... Δεν είσατε μόνο ο προϊστάμενός μου στο γραφείο; είσατε ο γενικός μου προϊστάμενος στη ζωή... Είσατε ο άνθρωπος που θαυμάζω κι' εκτιμώ, ο άνθρωπος που μου θαμπώνει όλην τη ζωή μου...

»Προχτές, δε θα θυμόσαστε βέβαια, τη συγκίνησή μου, την υπεράνθρωπη αναστατάσή μου, όταν με φωνάξατε στο γραφείο σας για να μου υπαγορεύσετε εκείνο το υπερεπιδεικτικό γράμμα στη γραφομηχανή. Τυπικά, βγάλετε από το συρτάρι σας το πρωτότυπο πούγατε γράψιμο με το χέρι σας, κι' αργίσατε να μου υπαγορεύετε, κάνοντας απάνω-κάτω βόλτες μέρ' στο γραφείο. Εγώ έγραφα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, για να σας ευχαριστήσω... Οί γυψοί με της γραφομηχανής ανακατευόντουσαν με τους γυψούς της ξετρελαμένης μου καρδιάς. Δεν ακούγατε όμως παρά μόνο τη γραφομηχανή! Η καρδιά μου έμενε κλεισμένη για σας βουβή, με το μεγάλο της μυστικό κρυμμένο βαθιά της... Σε μια στιγμή, έκανα ένα λάθος. Έπρεπε να σταματήσω, να το σβύσω, να το διορθώσω. Έσείς εξακολουθήσατε να υπαγορεύετε. Με φωνή πούτρεμ, σας παρακάλεσα:

«Μια στιγμή κύριε διευθυντά...
 »Ζυγώσατε και σκύψατε πάνω μου.
 »Τι τρένει; με ρωτήσατε.
 »Ένα λάθος... Δεν είναι τίποτα...
 »Το σβύσω με τη γομολάστιχα και θα το διορθώσω σε μια στιγμή...»

—Δεν προσέχεις...
 »Το μάλωμά σας τόνωισα τρυφερό, ξεστό, σαν το χόδι της αναπνοής σας που φλόγισε το μάγουλό μου... Καί, ξαφνικά, όπως βρισκόσαστε κοντά μου, όπως είχατε σκύψει πάνω μου, τα χείλια σας άκουμπήσανε στα μαλλιά μου! Έκλεισα τα μάτια μου, και νόμισα ότι θα λιποθυμήσω... Έσείς μαγεύατε τη συγκίνησή μου — νοιώσατε, άραγε, και σεις λίγη; —κι' αμέσως τα χείλια σας μ' αγκάλιασαν από πίσω! Έτσι, όπως είχα κλεισμένα τα μάτια μου, αναποδογύρισα αδύναμη το κεφάλι μου προς τα πίσω. Τα χείλια σας βρήκανε τα χείλια μου, κι' ήρθε να μου χαρίσουν την εξαίσια, την απρόσμενη ευδαιμονία του φιλιού σας — του πρώτου φιλιού της ζωής μου...

»Εγώ δε θα κατάφερα ποτέ να φύγω, ν' απομακρυνθώ από το γοητευτικό μαγνητή των χειλιών σας... Έφύγατε σεις. Απομακρυνθήκατε, φανερά ταραγμένος, κι' αρχίσατε πάλι τις βόλτες σας, απάνω-κάτω μέρ' στο γραφείο. Δεν είπατε τίποτα, δε σας είπα, φυσικά τίποτα κι' εγώ. Έσκυψα μόνο στο λαβασμένο φύλλο του χαρτιού και διώρθωσα το λάθος μου με χέρια που τρέμανε... Αλλοίμονο, όμως! Το λάθος μου είναι πολύ πιο μεγάλο από ένα μικρό λάθος της γραφομηχανής... Το λάθος μου μπορεί να το πληρώσω με τη φτωχιά μου υπόληψη, με την τιμή μου... Είμαι δική σας! Το ξέρω, μάθετέ το κι' εσείς... Άρκει να μου το ζητήσετε, για να πείσω ανυπεράσπιστα, πρόθυμα, ανεπιφύλαχτα στην αγκαλιά σας... Δε μου το ζητήσατε γτέ. Συνεχίσατε την υπαγόρευση, πιο σοβαρό, από πριν, σχεδόν άποτομος, σκληρός. Άν όμως μου το ζητήσατε αύριο, δε θάχω, δε θέλω νάνη τη δύναμι να σας πω «όχι».

»Γι' αυτό σας γράφω σήμερα! Λυπηθήτε με! Το ξέρω, για σας δεν είμαι τίποτα όπως για μένα είστε το πάν... Δε μπορεί ποτέ ανάμεσά μας να υπάρξει παρά μια πρόσκαιρη ερωτική σχέσι που για σας θάνατη απλή περιπέτεια. Και για μένα θανάσιμος σταθμός... Γιατί, αν πέσω στην αγκαλιά σας — όπως τόσες υφιστάμενες στις αγκαλιές των προϊσταμένων τους — για τον κότμο θάμνη μια ελεύθερη πεταλούδα, που δε διστάζει να παραχωρήσει ακόμα κι' τον εαυτό της, για να πετύχει — Θεέ μου! με γεμίζει ντροπή μόνο που το συλλογιέμαι... — μια αύλησι από τον προϊστάμενό της, για προαναγγή... Υστερα, το πέσιμό μου θα μαθευτεί. Έχω μια φτωχιά μητέρα που όλοϊκετά σε μένα. Μην της δώσω αυτή τη μαχαίριδα.

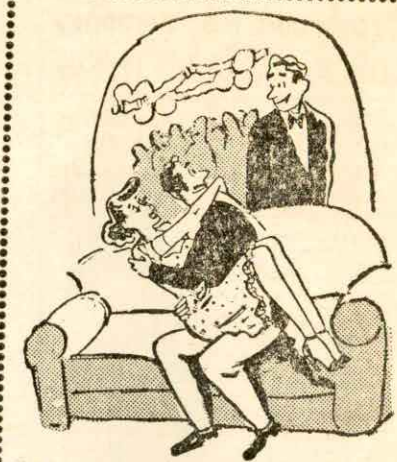
»Λυπηθήτε με! Είμαι δική σας αλλά διώξτε με... Μπορεί να σας ζητήσω ενώ τον έρωτά σας. Εκείνη τη στιγμή, σας ικετεύω νάγνε την ευγενικά σκληρότητα να με διαλύσετε... Μη με ορίσετε εκεί που ρίχνουν όλα τα φτωχοκόριτσα οί μεγάλοι προϊστάμενοι της ζωής...»

«Μικρή μου.
 »Πήρα με συγκίνησι το γράμμα σου. Διάβασα τα ξεσπάσματα της μικρής ευαίσθητης καρδιάς σου, που πλημμυρίζει ειλικρίνεια. Όχι, δε θέλω με κανένα τρόπο να σου κάνω κακό. Σέβωμαι απόλυτα τη φτώχεια σου και την υπόληψή σου. Από σήμερα σέβωμαι και τον έρωτά σου... Το είδες, έλλωστε, αυτό και προχτές, την ώρα που, χωρίς να το θέλω, τα χείλια μου ενωθήκανε με τα δικά σου. Βλέπεις, δεν προχώρησα κι' άς διαισθανόμουν ότι δε θα συναντούσα την άρνησή σου... Μπορέσα να επιβληθώ στον εαυτό μου, ν' απομακρυνθώ, να βάλω ανάμεσά μας τον πάγο που πρέπει να βάζει ένας εύπρεπτος διευθυντής ανάμεσα σ' αυτόν και στη δαχτυλογράφο του...

»Όμως... Τι να σου πω; Σου ξεμολαγίμαι κι' οι υποφάνες! Η πάλιν κρατηθώ με κουράζει... Διψώ να σε σφίξω στην αγκαλιά, να λιώσω τον πάγο... Γιατί σ' αγαπώ κι' εγώ! Όλω όμως να σε σεβαστώ. Δε θέλω να γίνης περαστική περιπέτεια, αλλά παντοτεινή περιπέτεια όλης μου της ζωής...

»Σκέφτηκα πολύ, και δε βρήκα παρά μια μόνο λύσι. Κι' έτσι σήμερα σου γράφω για να σε ρωτήσω: Θες να παντρευτούμε;»

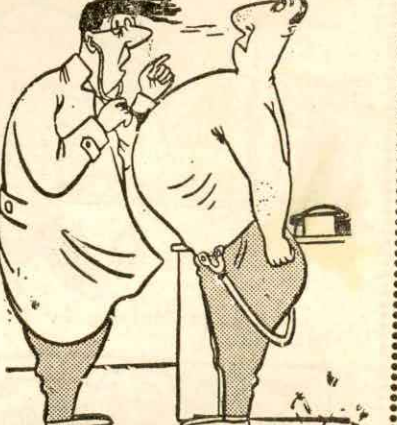
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Καλησπέρα, Λέανδρε! Βλέπω, πως σου συνέστησαν κιάλας, τη γυναίκα μου!

Γιατί ήρθατε τόσο αργά σήμερα στο γραφείο, κύριε Μουνταράκη;

Ο γιατρός: Και τώρα εκπνεύσατε, αλλά σιγά-σιγά!

Χωρίς λόγια...

Ένα δραματικό επεισόδιο ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1940-41

Το «μενταγιόν» του τραυματία και ο άγριος περιπελάρχης

Από την αφήγησι ενός πολεμιστού του ελληνοϊταλικού πολέμου μεταφερόμεν εδώ ένα δραματικό επεισόδιο, που χαρακτηρίζει αρκετά τ' ανθρωπιστικά αισθήματα του Έλληνα στρατιώτου.

—Μέ λένε Γιάννη Καζάνη, μάς είπε ο συνομιλητής μας είμαι 35 χρόνων και γεννήθηκα στη Χαλκίδα. Πήγα στο Άλβανικό μέτωπο το 1940 πολέμησα σκληρά, κινδύνεψα πολλές φορές μα στο τέλος νικήσαμε...

»Ένα απόγευμα, ή μάχη είχε άναψει, παντού, σ' όλες τις γραμμές του μετώπου μας. Η διμοιρία μου περνούσε ένα ποτάμι για να μπή στον αγώνα. Εγώ, έξεψα λίγα βήματα πάρα κάτω από τους άλλους για να βρω ένα πέρασμα πιο ρηχό του ρεύματος, όπως μου είχε δώσει πληροφορίες ένας χωρικός.

Καθώς λοιπόν περνούσα, έφτασα σ' τ' αυτιά μου τα βογγητά ενός τραυματία. Με το όπλο μου έτοιμο πλησίασα προς εκείνο το μέρος που ήταν σκεπασμένο από πυκνά μικρά δέντρα στην άκρη ενός μεγάλου δάσους.

Στο σύδεντρο αυτό, κρυμμένος καλά, βασανιζόταν Βορειά πληγωμένος ένας Ιταλός στρατιώτης. Ο πληγωμένος μόλις με είδε άρχισε να φωνάζει ικετευτικά:

—Μιλούνο Γκρέκο!

»Ήταν ή γνώριμη φράσις των Ιταλών, όταν παραβιόταν στους στρατιώτες μας.

Πήγα κοντά λοιπόν, άφησα κάτω το τουφέκι μου κι' έβγαλα από το σακίδιό μου τον ατομικό επίδεσμο. Στο παγούρι μου είχα λίγο ρακί. Έπληνα την πληγή του και τη σφόγγισα με το υπαμπάκι μου, γιατί έτρεχε ακόμη αίμα...

Από το πόδι του είχε περάσει μια σφαίρα Μάινχερ. Με τη γάλα μου έδεσα καλά το τραύμα για να σταματήσω το αίμα. Ήταν ένας μικρόσωμος Ιταλός υπαξιωματικός, κίτρινος από το πολύ αίμα που είχε χάσει, ποιος ξέρει από πόση ώρα...

Τον φορτώθηκα λοιπόν, γιατί δε μπορούσε να σταθεί στα πόδια του και τον κουβάλησα στο χειρουργείο μας όπου τον παρέδωσα στο γιατρό. Υστερα τράβηξα να φύγω, για να βρω τη διμοιρία μου.

Μόλις όμως έκαμα λίγα βήματα, ο πληγωμένος Ιταλός με φώναξε και γύρισα πίσω. Κι' όταν πλησίασα, ο Ιταλός ξεκρέμασε από το λαιμό του ένα χρυσό μενταγιόν και μου το πρόσφερε. Άρνήθηκα φυσικά να το πάρω, μα εκείνος επέμεινε να μου το δώσω. Το κρατούσε στο χέρι του και με παρακαλούσε με δακρυσιμένα μάτια να το δεχτώ. Ο γιατρός τότε, που ήξερε λίγα Ιταλικά, μου είπε:

—Σου το χαρίζει, λέει, γιατί του έσωσε τη ζωή.

Το πήρα και εγώ, αφού επέμεναν και οι νοσοκόμοι και τράβηξα για τη διμοιρία μου. Ήξερα πού θα την εύρισκα. Στο δρόμο κύτταξα το μενταγιόν, που συγκρατιόταν από μια λεπτή χρυσή αλυσίδα. Μέσα σ' αυτό ήταν μια φωτογραφία. Σ' αυτήν διακρινόταν ο ίδιος ο Ιταλός, με πολιτικά, ή γυναίκα του και το παιδάκι του...

Το κρέμασα κι' εγώ στο λαιμό μου, όπως το φορούσε και ο Ιταλός και τώ... έχεσασ.

»Απ' εδώ και πέρα — συνεχι-

ζει ο συνομιλητής μου — αλλάζω οι φάσεις του αγώνα, σαν ταινία κινηματογράφου. Οί Ιταλοί μπήκαν στην Αθήνα, στον Πειραιά κι' ύστερα σ' όλη την Ελλάδα σαν νικηταί... Έμεινε γυρισμένο στα σπείρια μας. Είχαμε κλείσει το καθήκον μας. Άρχισαν κατόπιν μαύρες ημέρες για κάθε οικογένεια, για κάθε άτομο. Καθόμουν στον Πειραιά με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, που ήταν ακόμη μικρά. Πως να τα θρέψω; Το ψωμί, το γάλα, ή ζάχαρη τα ζωαρικά έχαθηκαν κι' οι δουλειές μας λιγόστεψαν. Περνούσαμε με την οικογένειά μου απεριγραπτες στενοχωρίες κι' έφτασα σε τέτοια απελπισία που σκέφτηκα να τινάξω τα μαλλιά μου στον αέρα, αν δεν συλλογιόμουν τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, που θα τ' άφηνα όρφανά κι' έρημα στον κόσμο.

Απάνω σ' αυτή την απόγνωση μου σκέφθηκα να ζητήσω λίγα τρόφιμα από μια θεία μου που έμενε σ' ένα πλουσιόσπιτο στο Φάληρο.

Πήγα λοιπόν στο σπίτι της και της περιέγραψα την κατάσταση της οικογένειάς μου. Συγκινήθηκε και μου έδωσε λίγες κονσέρβες, αλεύρι, λίγο ρύζι, λίγες χυλοπίτες και λίγη ζάχαρη. Τα έβαλα όλα σ' ένα σακί και τράβηξα πάλι για τον Πειραιά.

Είχε νυχτώσει όταν έφτασα κοντά στο Παλαιόμυνη. Έξαφνα όμως άκουσα πίσω μου μια άγρια φωνή:

—Άλτ!

Σταμάτησα αμέσως. Είχα πέσει απάνω σε μια Ιταλική περίπολο. Ο περιπολάρχης, Ιταλός υπαξιωματικός, φώναζε άγριος:

—Κλέψεις, Γκρέκο, μούτο!

Μαζί με την Ιταλική περίπολο ήταν κι' ένας δικός μας αστυφύλακας με πολιτικά.

Με ώδηγησαν σ' ένα γειτονικό καφενείο, που είχε μέσα φως, αλλά κλεισμένα τα παράθυρα.

Εκεί άρχισαν να ψάχνουν το σάκκο μου. Τη στιγμή που μπήκαμε στο καφενείο, κύτταξα καλά αυτόν τον άγριο περιπολάρχη, πρόσεξα το πρόσωπό του, τον ξανακύτταξα κατάματα και μια λάμψη σαν αστραπή πέρασε από τη σκέψη μου. Ο περιπολάρχης ήταν γνωστός μου, κάπου τον είχα δε, δεν μου έμεινε πια καμιά αμφιβολία.

Ο Ιταλός υπαξιωματικός ήταν ο τραυματίας που τον είχα σώσει στην Αλβανία. Αμέσως συνήλθα, στάθηκε θαρρετά μπροστά του και του είπα με δυνατή φωνή:

—Δεν με θυμάσαι!...

Έκείνος με κύτταξε με απορία χωρίς να μιλήσει. Τότε εγώ ξεκρέμασα γρήγορα-γρήγορα από το λαιμό μου το μενταγιόν και του το έδειξα.

Ο περιπολάρχης σάστισε μόλις το είδε. Το πήρε στα χείρια του και το κύτταξε. Άφησε έπειτα κάτω το τουφέκι του, μ' αγκάλιασε και με φίλησε πολλές φορές στο πρόσωπο, δακρυσιμένος!

Η περίπολος σταμάτησε αμέσως τις έρευνες της στο σάκκο μου μπροστά σ' αυτή τη συγκινητική σκηνή.

Ο Ιταλός υπαξιωματικός μ' έπιασε από τη μέση φιλικά, είπε να σηκώσουν το σάκκο μου κι' έτσι με συνόδευσαν όλοι σαν τιμητική φρουρά ως το σπίτι μου. Ο «άγριος» περιπολάρχης με χάρεισε φιλικά διαρκώς και μου ζητούσε να τον συγχωρέσω.

Την άλλη ημέρα ήρθε στο σπίτι μου φορτωμένος με κονσέρβες, ψωμί αλεύρι, ρύζι, τυρί και άλλα τρόφιμα. Ήρθε δυο-τρεις φορές ακόμη κι' έπειτα τον έχασα. Δεν τον ξαναείδα πια κι' ούτε έμαθα πού βρίσκεται σήμερα...

Αθηναϊκά έδικαιρα

Οί συνδυασμοί

»Εκλείσαν κι' οί συνδυασμοί που όμορφα και φίνα, σφώς έμαγειρεύτηκαν σε κάθε μία κουζίνα. Βρήκαν μ' αυτούς οί άρχηγοί πραγματική ζαλάδα, γιατί πολλοί έγιναν να σώσουν την Ελλάδα.

»Ω! τί αγών που έγινε λυσσώδης και μεγάλος, να μπώ εγώ, να βγής εσύ, να πάη στην μπάντα ο άλλος.

Φιλοδοξία εύγενής — κρατάτε το σημείωσι — για της πατρίδος το καλό και την... απόζημωσι!

Στις πόρτες κάθε κόμματος, τί συρροή μεγάλη! Πλην όμως, άλλους δυστυχώς, δεν παίρνει το 'τσου- (δάκι).

»Όσοι έμπήκαν, μπήκανε, έν μέσω τόσο θόβου. Κι' οί άλλοι πιά... του χρόνου!

ΟΗΕ!

Στο Λέγκ-Σαξές ο ΟΗΕ συνεδριάζει πάλι. Για διεθνή προβλήματα, συζητήσις μεγάλη. Συμπλέκεται ο Άτσεσον μαζί με τον Βυσίνσκυ, και ύστερα πηγαίνουνε παρέα για... ούισκυ!

Σ' αυτής της συζητήσεως το φλογερό καμίνι οί πάντες αγωνίζονται σφοδρώς για την ειρήνη. Και όταν τελειώσουνε τα λόγια τους ωραία, ίσως μπορεί να έχουμε καμιά νέα... Κορέα!

Μετακομίσεις

Είναι, όντως να σαστίσει με αυτές τις τελευταίες τις πολλές «μεταπηδήσεις». Φεύγει ο ένας από δωθε, πάει ο άλλος κατά κεί, κι' έχει γίνει κάθε κόμμα μια σαλάτα... ελληνική!

Πέντε-δέκα αποχωρούν. Δέκα-δώδεκα αλλάζουν, δεκαπέντε «προσχωρούν». Όλο κάνουν πάε κι' έλα της πολιτικής οί μύστες. Και στις εκλογές νομίζω θα ψηφίσουν...τουρίστες!

Μιάου - Μιάου

Σαν να μη φτάναν δηλαδή, οί τόσες ταραχές, που εις της Άσίας ξεφύτρωσαν πολλές περιοχές, ύπουλως και απρόοπτα κρυφά και λάου-λάου προβάλλουν τη μυσσούδα τους τώρα κι' οί «Μιάου-Μιάου!»

Είναι κάτι μυστήρια ίθαγενείς της Κένυα, που νυχτες ξετρυπώνουνε και με πολλή ευγένεια, χωρίς το «μιάου-μιάου» τους καθόλου να τ' άκούσ, πιάνουν σαν... ποντικούς και σφάζουνε αλύπητα τους δύστυχους λευκούς! Και τώρα οί Άγγλοι έσπευσαν για τους καλούς (των... φίλους, μ' αεροπλάνα γρήγορα να ξεσπαστείλουν σκύλους. Γιατί σοφά σκεφτήκαν πως μ' αυτό το «γάου-γάου» θα φάν τους... Μιάου-Μιάου!

Ψωμί με πρόκες

Τρεις-τέσσερις άρτοποιοί τσιμπήθηκαν διότι, —αυτό σε σκέψεις σοβαράς έμβαλλει τον καθένα— μέσ' στο ψωμί που πούλαγαν — άρτος ποιότης (πρώτη) — ανεκαλύφθησαν... καρφιά κι' ίδίως σκουριασμένα! Άπρασεία φοβερά, αυτό πρέπει να λέγεται. Μες στο ψωμάκι που θα φας να υπάρχουν τέτοια (μετάλλα!)

Και μια που τών φουρνάρηδων καρφί γι' αυτό (δεν καίγεται, σε λίγα όπωσδήποτε θα βρίσκουμε και...πέταλα!

Τα φώτα

Άρχισαν και του ρεύματος οί πρώτες διακοπές. Στην τόση σου αγανάκτησι, ότι κι' αν θέλεις πές, μα το χειμώνα πάντοτε, το ξέρουν όλοι ότι, είναι μοιραίον συνεχώς να πέφτουμε στα σκότη. Κάθε Αθηναίος, βέβαια, πολύ έξερεθίζεται. Μα ή Έταιρεία ή Ηλεκτρική, καθόλου δεν σκο- (τί ζεται α. Κι' έφ'τος μας ύπόσχεται, όπως μας λέν τα φύλλα, ακόμα περισσότερη όπ' τις παλές, μαυρίλα! Τί εϊρωνεία τραγική μ' αυτά τα γεγονότα! Αυτή ή πόλις ή Ιερή, ή ένδοξη ή τρανή, έδωσε του πολιτισμού σ' όλη τη γη τα φώτα, όλο τον κόσμο φωτίσε και μένει... σκοτεινή!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΜΥΤΑΛΗΣ

ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΠΕΚΕΚΕΣ : σαροπεντάρης, αγαθος, πονόψυχος, καλοπροαίρετος, ΦΙΦΙΚΑ : γυναίκα του, με στρουφνό, αλλά σταθερό χαρακτήρα, αφού στο διάστημα του δεκαπενταετούς γάμου βίου της κατάφερε να μεγαλώσει μόνο... έξη υφάνια. **ΧΑΡΗΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΑΣ :** πολύ τρυφερός, πολύ αισθηματικός και πολύ γελοῖος, όπως όλοι οι αραβωνισμένοι. **ΛΕΛΑ :** εύτυχης μητρή του Χάρη, απαιτητική, νευρική και δούση όπως όλες οι αραβωνισμένες.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Βραδάκι στο σπίτι των Πεκέκεδων. Η Φιφίκα ρευδάζει στη βεράντα. Μπαίνει φουργιόζος ο Αριστείδης).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Καλησπέρα, ντύσου! **ΦΙΦΙΚΑ :** Γιατί; Μήπως δηλαδή φορώω μαγιώ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Θέλω να πω ντύσου για έξη

ΦΙΦΙΚΑ : Άσε με ήσυχη και είμαι κατόκη!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Μά είναι ανάγκη.

ΦΙΦΙΚΑ : Τι ανάγκη;

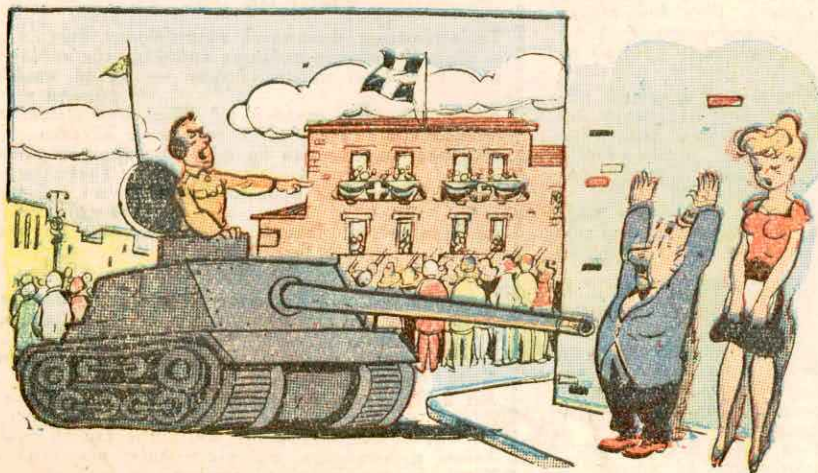
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Μεγάλη!

ΦΙΦΙΚΑ : Δηλαδή;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Νά, τὰ τσουγκρίσανε ο Χάρης και η Λέλα.

ΦΙΦΙΚΑ : Πάλι;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Αυτή τη φορά τὰ πράγματα είναι σοβαρά. Άν δεν επέμβουμε θα χωρίσουν.

— Και τώρα, αγαπητέ μου πεθερέ, τι λές; Οά μου δώσης την Πιπίτσα, ναί ή όχι;...

(Τού Μ. Γάλλια)

ΦΙΦΙΚΑ : Και δεν πὰ να χωρίσουνε! Σκορδοκαίλα μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Δεν εἶν' έτσι, Φιφίκα! Γιατί να μὴ γίνουμε ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρίγγιο; Λίγο ἂν βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς, τὸ δαχτυλάκι μας, πὺλ λέει ὁ λόγος ἂν κουνήσουμε, ὅλα θὰ διορθωθῶνε.

ΦΙΦΙΚΑ : Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα καὶ χολοσκᾶς;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : "Ε! πὼς δὲν με νοιάζει! Φίλος μου εἶναι ὁ Χάρης, καλὴ κοπέλλα ἡ Λέλα. Γιατί νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ χωρίσουνε;

ΦΙΦΙΚΑ : Καὶ τί συμφέρον ἔχεις ἐσὺ ἂν θὰ τὰ ξαναφτιάξουνε ἢ όχι; Γιὰ πές μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Συμφέρον; Τί συμφέρον νάχω; Ἀπλῶς ἐνδιαφέρομαι φιλικῶς καὶ ἀνιδιοτελῶς. Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιὰλό, πὺλ λένε.

ΦΙΦΙΚΑ : Καὶ τί ζητᾶς ἀπὸ μένα τέλος πάντων;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Ντύσου σβέλτα-σβέλτα καὶ θὰ σοὺ ἐξηγήσω.

ΦΙΦΙΚΑ : Πάντα γιὰ μπελᾶ εἶσαι! (Πηγαίνει στὴν κρεβατοκάμαρα ὅπου συνεχίζει τὴν μουρμούρα της). Κατάλαδες δηλαδὴ κατὰστας; Νά, κάθωμαι νὰ στολίζωμαι νυχτιάτικα ἐγὼ, γιὰτὶ τσακώθηκε τὸ Λελάκι με τὸν κρεμανταλά της! Βρέ, δὲν πᾶνε στὰ κομμάτια κι' οἱ δύο τοὺς λέω γῶ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : "Ελα, βρέ γυναίκα! Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιὰλό. "Ελα, μπράβο!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἕνα χαλαροπλάστεϊο. Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Χάρης συνεχίζουν τὴν συζήτησίν τους).

ΧΑΡΗΣ : Λές νὰ τὴν καταφέρῃ νάρθη;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Δὲν τὴν ξέρεις καλὰ τὴ Φιφίκα γι' αὐτὸ ἀμφιβάλλεις.

ΧΑΡΗΣ : Τὴν ξέρω τὴ γυναίκα σου. Ἀλλὰ ξέρω καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς Λέλας. Εἶναι πεισματάρια σὰν μουλάρη!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Ἐννοια σου καὶ θὰ τὰ βολέψῃ μὴ νὰρᾶ ἡ Φιφίκα. Ἀλλωστε τὴν ἔχω δασκαλέψῃ καλὰ τί πρέπει νὰ τῆς πῇ...

ΧΑΡΗΣ (χλωμιάζοντας) : Νάτες, ἐρχονται!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Κουράγιο. Καὶ κύττα μὴν ἀρχίσῃς τίς τζηριτζάντζουλες γιὰ νὰ συμφιλιωθῇτε μὴ ὥρα ἀργότερα.

ΧΑΡΗΣ : Αὐτὸ μοῦλειπε νὰ κάνω καὶ τὸν δύσκολο. Χαλὶ θὰ γίνω, πὺλ λένε, νὰ με πατήσῃ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἕνα παραθαλάσσιο κέντρο. Τὰ δύο

ζευγάρια ἔχουν ἀποτελειώσει σιωπηλὰ τὸ φαγητὸ τους καὶ προετοιμάζονται γιὰ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἡλίθια) : Αὐτὰ λοιπὸν πὺλ λέτε...

ΦΙΦΙΚΑ : Ποιὰ αὐτὰ; **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ :** "Ε! αὐτὰ! Αὐτὰ πὺλ λέγαμε! Αὐτὰ πὺλ σοῦλεγα ἡ ἄλλον. Δὲν μπορεῖ στὰ καλὰ καθοῦμενα νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη ἕνας τέτοιος μεγάλος ἔρωτας σὰν τῆς Λέλας καὶ τοῦ Χάρη.

ΛΕΛΑ : Ἄν με φέχατε ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς συμφιλιώσετε, τότε εἶναι προτιμότερο νὰ φύγω.

ΧΑΡΗΣ (μελιστάλακτα καὶ δουλικώτατα) : Λέλα μου! Λελάκι μου! (Ἐπιχειρεῖ νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι).

ΛΕΛΑ : Μὴ μ' ἀγγίζεις! Παλιάνθρωπε! Κτήνος!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Μὰ γιατί τὸν βρίζεις, Λέλα; Τί σοῦκανε;

ΛΕΛΑ : Αὐτὸ εἶναι κάτι πὺλ ἀφορᾶ ἐμένα!

ΦΙΦΙΚΑ : Καλὰ σοὺ λέει! Τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ σ' ἕνα προσωπικὸ τῆς ζητήμα πὺλ θέλει νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικῶς;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Γιατὶ θέλω νὰ λείψῃ ἡ παρεξήγησι. Στὸ κατῶ-κατῶ νομίζω πὺς ἔνω τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφερωμαί κι' ἐγὼ γιὰ τὸ μέλλον τους καὶ τὴν εὐτυχία τους.

ΦΙΦΙΚΑ : Μὰ γιατί τόσο ἐνδιαφέρον;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σιγὰ) : Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιὰλό βρέ Φιφίκα! (Δυνατὰ). Γιατὶ εἶμαι πολὺ φίλος τοῦ Χάρη, συμπαθῶ πολὺ τὴ Λέλα καὶ πιστεύω πὺς ἔχουν γεννηθῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

ΧΑΡΗΣ : Ὁρκίζομαι σὲ ὅ,τι ἔχω ἱερὸ πὺς τὸ ἴδιο πιστεύω κι' ἐγὼ.

ΛΕΛΑ (μὲ θαδιάρικο θυμὸ) : Ψεύτη!

ΧΑΡΗΣ : Ἀλήθεια στὸ λέω. Λέλα μου, ἔγω τοῦλάχιστον δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τὸ σκεφτῶ πὺς ὑπάρχει ζωὴ χωρὶς ἐσένα.

ΛΕΛΑ : Τότε γιατί με βασανίζεις; **ΧΑΡΗΣ :** Ἐγὼ σὲ βασανίζω; Ἐγὼ πὺλ εἶμαι πρόθυμος, ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃς νὰ πῶς στὶς γουαμέες τοῦ ηλεκτρικοῦ τῶν ΣΕΚ, τοῦ Λαοκρατικοῦ, τοῦ ῥεζονατοῦ, τοῦ ὠμοτορῆς, τοῦ Σεμπλόν Ὁριάν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Μαρέ, μπράβο ἀγάπη!

ΦΙΦΙΚΑ : Αὐτὰ νὰ τὰ βλέπῃς ἐσὺ. Ἀναίσθητε καὶ κούε ἄντρα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Ἐλπίζω πὺς δὲν σο-βαρολογεῖς...

ΦΙΦΙΚΑ : Σοβαρολογῶ καὶ πολὺ μάλιστα! Πότε, βρέ, ἀνοίξῃς ὡς τώρα τὸ στόμα σου γιὰ νὰ μοῦ πῇς τέτοια ὠραία καὶ τρυφερά λόγια;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Μά...

ΦΙΦΙΚΑ (ἀκάθεκτη) : Πότε ἀνοίξῃς τὴν μικρὰ καρδιά σου γιὰ νὰ φανοῦν τόσο εὐγενικά, τόσο ὑπέροχα, τόσο συγκινητικά αἰσθήματα; (Βλέποντας τὴ Λέλα καὶ τὸ Χάρη πὺς ἔχουν στὸ μεταῦ σηκωθῇ καὶ φεύγουν σφιχταγκιστρωμένοι). Πότε με κράτησες με τόση στοργὴ καὶ τόση τρυφερότητα ἀπὸ τὴ μέση; "Ε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (θελώντας νὰ βοῇ μὴ διέξοδο) : Γκαρσόν! Τὸ λογαριασμὸ!

ΦΙΦΙΚΑ (ἐξάλλη) : Τί ἔκανε λέει; Ἐσὺ θὰ πληρώσῃς; Δὲν φτάνει πὺς ἐξευτελίστηκες ἐσὺ καὶ ταιλαπώρησες κι' ἐμένα γιὰ νὰ συμφιλιώσῃς τὰ πιτσούνια, δὲν φτάνει πὺς ἔγινες ἀφορμὴ νὰ δῶ σὲ ὅλη τῆς τὴ λαμπρότητα τὴν ψυχικὴ σου παγωμάρα, τὸν ἐγωισμό σου καὶ τὴν προ-στυχία σου, θὰ πληρώσῃς ἀπὸ πῆντα καὶ τόσα λεφτά; Ἀλλὰ, βέβαια, τὰ κάνειε τὰ κουβερνταλίκια ἐκεῖ πὺς σ' ἀρέσει! Μόνο ὅταν σοὺ ζητῶ κανένα ρηματοδοφού-στανο ἐγὼ κρεμάς μὴ μούρη δέκα πῆ-γες! Τσιγγούνη! Μοναχοφάγα! Γελοῖε! Κᾶθαρμα! Βδελύγμα τῆς κοινωνίας!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σὰν τρελλός) : Ἄμα-ρασαν! (Παίρνει φῶρα καὶ πέφτει στὴ θάλασσα).

ΦΙΦΙΚΑ : "Εεε! Σοῦστριψε; Τί ἔπα-θες;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κάνοντας μπουρμπου-λῆθρες) : Ἐκανα τὸ καλὸ... κι' ἔπεσα στὸ γιὰλό!...

(Αὐλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

Πὼς θὰ ταιριάξῃ τὸ πρόσωπό σας με τὸ περιβάλλον σας

Τ Ἡ διάφορα καλλυντικά, πὺς θὰ χρησι-μοποιήσετε, πρέπει νὰ ἐναρμονίζονται με τὸ χρώμα τῶν ματιῶν, με τὸ χρώ-μα τῶν μαλλιῶν, με τὸ χρώμα τοῦ φρε-ματος σας... Ὅλα αὐτὰ ὁμῶς εἶναι δευ-τερεύοντα. Περισσότερο ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ ἐναρμονίζονται με τὴ χροιά τῆς ἐπι-δερμίδος σας.

Αὐτὴν, λοιπὸν πρὸ παντός, πρέπει νὰ προσέξετε.

Οἱ γυναῖκες με λευκὴ ἐπίδερμίδα θὰ διαλέξουν «φὸν ντέ τέν» ζῶρα καὶ μάτ, πούδρες πρὸς τὸ ροῦ καὶ ροῦζ πὺς νὰ κλίνουν λίγο πρὸς τὸ μπλέ.

Θὰ πρέπει νὰ ξέρετε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἕ-να σκούρο φρέμα, μπλέ μωρὸν ἢ μαῦρο θέλει μακιγιάζ πρὸ ἐντονο παρ' ὅτι ἕνα ανοιχτόχρωμο. Τὸ πράσινο κάνει ὥρες τις λευκὲς γυναῖκες, τὸ βιολετὶ τις ἐξαῦ-λάνει, ἀλλὰ ταυτόχρονα κάνει πρὸς ἄτονα τὰ χαρακτηριστικά τους.

Ἄν τὸ φρέμα σας εἶναι κόκκινο, πρέ-πει ἀπαραιτήτως τὸ ροῦζ πὺς θὰ βάζετε στὸ μάγουλο καὶ τὰ χεῖλη σας, καθὼς καὶ τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν σας, νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπόχρωσι.

Οἱ γυναῖκες με λευκὴ ἐπι-δερμίδα θὰ προτιμή-σουν ροῦζ, με χρώμα γησῶς κόκκινο, ἀλλὰ πὺς νὰ εἶνε πολὺ σκού-ρο. Με τὸν τρόπο αὐ-τὸ, θὰ φανῇ καλύτερα ἡ λευκότης τῆς ἐπι-δερμίδος καὶ τῶν δοντιῶν τους.

Οἱ γυναῖκες πὺς ἔ-χουν ἐπίδερμίδα πρὸς τὸ κρεμ — ἀπὸ τὸ ἀ-νοιχτόχρωμο σιταρίσιο ὡς τὸ χουσαφι — θὰ προτιμήσουν ἕνα ροῦζ πὺς νὰ μὴν εἶναι σκού-ρο. Ἐτοὶ θὰ κάμουν πρὸς φωτεινὸ τὸ πρό-σωπό τους καὶ θὰ δώ-σουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς καλῆς ὑγείας. Τὸ ἀ-νοιχτὸ κεραμιδί ταιρι-άζει ἐπίσης σ' αὐτὸ τὸν τύπο.

Γιὰ τὸ πουντόροι-σμα θὰ διαλέξουν δύο πούντρες. Θὰ βάλουν πρῶτα μὴ πούντρα πὺς ν' ἀποκλίνῃ πρὸς τὸ ροῦ καὶ νὰ εἶναι πρὸς ἀνοι-χτόχρωμο ἀπὸ τὴν ἐπίδερμίδα τους. Τὸ δεύτερο στρώμα θὰ εἶναι πρὸς σκούρο ἀπὸ τὴν ἐπίδερμι-δα τους.

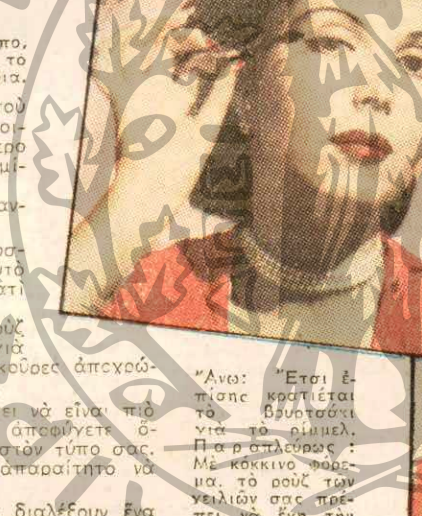
Τὸ ροῦζ γιὰ τὰ χεῖλη πρέπει νὰ μὴ εἶναι φαν-ταχτερό, ἀλλὰ διακριτικό.

Οἱ μελαχρινὲς γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ προσ-παθοῦν νὰ γίνουν λευκὲς με τὸ μακιγιάζ. Αὐτὸ εἶναι ἀνεπιθύμητο. Καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνο. Γιατὶ μπορεῖ νὰ τὶς μεταβάλῃ σὲ γελοιογραφίες.

Ἄν εἰσάσῃτε μελαχρινὴ θ' ἀποφύγετε τὸ ροῦζ τῆς φωτιάς, τόσο γιὰ τὸ πρόσωπο ὡς καὶ γιὰ τὰ χεῖλη. Θὰ προτιμήσετε τουσαντιὸν τὶς σκούρες ἀποχρώ-σεις, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ζῶρες κι' ὄχι σφωμένες.

Ἡ πούντρα πὺς θὰ χρησιμοποιήσετε πρέπει νὰ εἶναι πρὸς ἀνοιχτόχρωμο ἀπὸ τὴν ἐπίδερμίδα σας. Ὁ ἀποφύγετε ὁ-μῶς τίς λευκὲς πούντρες πὺς δὲν ταιριάζουν στὸν τύπο σας. Προκειμένου γιὰ τὰ βλέφαρά σας εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προσέξετε τὸ χρώμα τῶν ματιῶν σας.

Οἱ γυναῖκες με μαύρα μάτια μποροῦν νὰ διαλέξουν ἕνα γκρί με γαλάζιες ἀποχρώσεις. Πρέπει νὰ ξέρετε, ἄλλωστε,

ὅτι τὸ γκρί με γαλάζιες ἀποχρώ-σεις ταιριάζει σ' ὅλες τίς γυναῖκες, σ' ὅποιοδήποτε τύπο κι' ἂν ἀνή-κουν.

Τὸ μακιγιάζ σας πρέπει νὰ ἐναρ-μονίζεται ἐπίσης με τὸν καιρὸ Γε-λάτε; Κι' ὁμῶς, αὐτὸ εἶναι ἀπα-ραίτητο.

Ἄς δοῦμε, λοιπὸν πὺς θὰ κά-μετε τὸ πρόσωπό σας νὰ ταιριάξῃ με τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὅποιο θὰ κινήθητε.

Α' Καλοκαιρινὸ μακιγιάζ

Ἄν τὸ πρόσωπό σας ἰδωρὸν, ἀ-φοῦ βάλετε τὴ βασικὴ κρέμα (φὸν ντέ τέν), θὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας με λίγο ἀνθόνερο (εἶναι καλύτερο νὰ χρη-σιμοποιήσετε ἕνα βαποριζατέρ). Ὁ τὸ ἀφήσετε νὰ στεγνώσῃ καὶ κατόπιν θὰ βάλετε τὸ ροῦζ καὶ τὴν πούντρα σας.

Οἱ γυναῖκες με λιπαρὸ δέρμα πρέ-πει ἀπαραιτήτως νὰ χρησιμοποιοῦν κατὰ τὸ καλοκαίρι ἀντὶ γιὰ «φὸν ντέ τέν» ἕνα φυτικὸ γάλα, πὺς θὰ κάμῃ τὸ μακιγιάζ τῶν ἀνάλαφρο. Τὸ βαρὺ μα-κιγιάζ, κατὰ τὸ καλοκαίρι ἰδίως, ἀντὶ νὰ διορθωθῇ τὸ πρόσωπο, τὸ κάνει νὰ φαίνεται σὰν γερασμένο.

Πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ μὴ ξεχνάτε ὅ-τι ἡ μεγάλη ζέστη ἀλλοιώνει καὶ τὰ ἐκλεκτότερα καλλυντικά. Κι' αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος παραπάνω πὺς πρέπει νὰ σὰς κάμῃ νὰ μὴν χρησιμοποιήτε βα-ρεῖα φτιασιδιά.

Β'. Χειμων.άτικο μακιγιάζ

Τὰ ἡλιοκαμμένα πρόσωπα χάνουν ἕ-να μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ γοητεία τους, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι συννεφιασμένος.

Γενικῶς ὁ καιρὸς δὲν ἐπιδρά μόνον στὴν ἐπίδερμίδα, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχι-κὴ διάθεσιν τοῦ ἀτόμου. Κι' αὐτὴ ἡ ψυ-χικὴ διάθεσις ἐπιδρά στὸ πρόσωπο.

Γιὰ νὰ ζωρηφέτε τὸ πρόσωπό σας θὰ περάσετε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα τοῖτο στρώμα πούντρας (υποθέτομε ὅτι χρη-σιμοποιεῖτε δύο τόνους πούντρας μὴ σκούρα καὶ μὴ ἀ-νοιχτόχρωμο). Αὐτὴ τὴν τρίτη πούντρα θὰ τὴν φτιάξετε μόνη σας ὡς ἑξῆς: Ὁ ἀνοίξετε τὴ σκούρα πούντρα σας με τὴν ἀνοιχτόχρωμη σὲ ἴσα μέρη καὶ θὰ ποσάξετε λίγο καρμίνιο σὲ σκόνη. Ἐτοὶ ἡ ἐπίδερμίδα σας θὰ φανῇ περισσότερο διάφανη καὶ λιγώτερο σκούρα. Τὸ πρᾶ-γμα αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, ἂν φορτῇτε σκούρα σκετοι-νοῦ χρώματος καὶ καπέλλο. Τὸ ροδόλευκα πρόσωπο δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερο μακιγιάζ κατὰ τὸ χειμῶνα.

Ἄν ἡ ἐπίδερμίδα σας εἶναι κίτρινωπὴ θὰ προτι-μήσετε ἕνα χαματιστὸ «φὸν ντέ τέν», καὶ θὰ βά-λετε πρὸς ζῶρο ροῦζ.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε, τέλος, ὅτι ἡ ὑγρασία χλω-μιάζει καὶ μαυραίνει τὸ πρόσωπο. Τίς ἡμέρες αὐ-τὲς θὰ ἐπιμεληθῇτε περισ-σότερο τὸ μακιγιάζ σας.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πρέπει νὰ κρατᾶτε τὸ κρανίον γιὰ τὰ φρύδια.

Ἄνο: Ἐτοὶ ἔ-πινε κρασί καὶ τὸ βουρτσάκι γιὰ τὸ ριμμελ. Παρὰ πλῆθος : Μὲ κόκκινο φρέ-μα, τὸ ροῦζ τῶν νυχιῶν σας πρέ-πει νὰ ἔχῃ τὴν ἴδιαν ἀπόχρωσι.

Οταν μετά την κατάρρευση του Ελληνοϊταλικού μετώπου, ο Ελληνικός στρατός διαλύθηκε και τα ηρώα μας φανταστικά γύριζαν στα σπίτια τους άρρωστα και πεινασμένα, το μικρό Βρετανικό έκστρατευτικό σώμα, είχε υπογράψει κι' αυτό στην Πελοπόννησο κι' ένα μεγάλο μέρος του έσπευδε, με όλα τα μέσα που διέθετε ακόμη, προς τα λιμάνια της Καλαμάτας και του Γυθείου. Από εκεί, οι Βρετανοί θα μπορούσαν να περάσουν εύκολα στην Κρήτη, για να συνεχίσουν τον αγώνα τους στην ηρωική μεγαλόνησο, που δεν είχε ακόμη δεχτεί την επίθεση του Γερμανού εισβολέα.

Τότε ακριβώς, μερικοί Άγγλοι στρατιωτικοί, που δεν κατά-θωσαν ν' ακολουθήσουν το Σώμα τους στη βιαστική υποχώρησή του, σκορπίστηκαν στα διάφορα χωριά της περιφέρειας και κρυφτήκαν όπου και όπως μπορούσαν, για να μην πέσουν στα χέρια των Ιταλών, που είχαν ήδη εγκατασταθεί στη Σπάρτη, στο Γυθίο και στις κυριότερες κοινοπόλεις. Έξω από κάθε δημοσίον κατάσταση, στις πλατείες και στις εκκλησίες, είχαν κίλους δημοσίον κατάστημα, ά-παιτες τους διατάξεις, σχετικές με τη διοίκηση, την παράδοσι των όπλων και την απόκριση Άγγλων στρατιωτών. Έλεγαν δε μερικές απ' αυτές: «Είμεθα βέβαιοι, ότι ούδεις Έλληνας θα θέληση να πε-ριθάψη Βρετανούς όπλίτες, οι οποίοι, παρέμειναν ένταύθα δι-εχθρικούς σκοπούς, σφερόμενοι έναντιον της παλαικής μηχανής του Αφώνος. Διά τόν λόγον αυτόν, θέτομεν ως ανώτατον όριον πα-ρουσίαςεως η παραδόσεως ταύτης, εις τας Ιταλικάς αρχάς, την 15 Μαΐου 1941. Πέραν της προθεσμίας ταύτης, πάς όστις συλληφθή-επί απόκρισει η περιβάλλει Άγγλων, θα τιμωρηται από ενός έως δέκα έτών φυλάκισιν και έκτότισιν».

Τις διατάξεις αυτές τις έστελναν οι Ιταλοί σε όλα τα χωριά διά της Νομαρχίας Σπάρτης. Φυσικά, οι απειλές τους δεν ωφέ-λησαν σε τίποτε. Γιατί ο Ελληνικός λαός της υπαίθρου ήταν απο-φασισμένος, από την πρώτη στιγμή που πάτησαν οι εισβολείς στα «χώματά μας, ν' αντίδρα με όλη τη δύναμη της ελληνικής ψυχής του. Έκτος όμως από αυτό, πιστός στην πατροπαράδοτη φιλοελευ-θέρια, ήταν αδύνατο ν' αφήσει στο έλεος του Θεού τα παλληκάρια αυτά που ήρθαν από τη μακρινή τους πατρίδα, για να πολέμησουν στο πλευρό μας. Έτσι, αδιαφορώντας οι Έλληνες για τον κίνδυνο που απειλούσε τη ζωή τους, έκρυψαν και βοήθησαν τους νεαρούς συμπα-χούς μας, ως την τελευταία ήμερα της απελευθερώσεως.

Στο δραματικό αυτό παιχνίδι της αποκρύψεως, ένα από τους κυ-ριώτερους ρόλους, έπαιξε και η Αράχωβα. Το ωραίο χωριό είναι γτισμένο, σε χίλια περίπου μέτρα ύψος, στα τελευταία δυτικά πρό-βωνα του Πάρωνα. Έκεί παρουσιάστηκαν ένα πρωί του 1942, δυο Άγγλοι αξιωματικοί και δυο Νεοελληνικοί υπαξιωματικοί, που ή-θελαν καταφύγιο από τους χωρικούς, επειδή δεν είχαν προλάβει να φύγουν με το Σώμα τους κι' έμειναν αναγκαστικά στην Ελλάδα. Γύριζαν από χωριό σε χωριό, πεινασμένοι, άρρωστοι και κυνηγι-μένοι, ώσπου κατέληξαν στην Αράχωβα για να βρουν περίθαλψη και στυγή. Τρομοκρατήθηκαν στην αρχή οι χωρικοί, μη ξέροντας ποιοί είναι. Φοβούμενοι καμμία παγίδα των Ιταλών, προσπάθησαν να εξακριβώσουν προηγουμένως την αλήθεια. Το κατάρθεσαν γρή-γορα και από κείνη τη στιγμή, δεν βοήθηκε Αραχωβίτης που ν' αρ-νηθή τη βοήθειά του: ρούχα, παπούτσια, τρόφιμα, τσιγάρα. Κι' ο πύθ φωνός, κάτι είχε να δώση.

Οι τέσσερις Βρετανοί ήταν: ο λοχαγός Μάκ Αντρίους, ο υπο-λογαγός Τζέφ Τίλλορ, ο έπιλονίας Φίλιππος Μπόρν και ο λοχίας Τζακ Μπαρτόλομ. Κανείς βέβαια απ' τους τέσσερις αυτούς άν-τρες, δεν είχε πη το πραγματικό του όνομα, ούτε το βαθμό του. Όλοι τους παρίσταναν τους απλούς στρατιώτες. Οι βέβαια από φόβο για τους ηωικούς και φιλόθενους νορικούς αλλά για να μη μάθουν ποτέ οι Ιταλοί σε περίπτωση συλλήψεώς τους, την πραγμα-τική τους ταυτότητα. Αυτό συνέβαινε σνεδόν με όλους τους Άγ-γλους της κατοχής, που προσέμεναν στην Ελλάδα. Όταν, με-τά την απελευθ-ωσι, πολλοί Έλληνες παρουσιάστηκαν, στα Άγγλικά Στρατηγεία, για να δηλώσουν, ότι είναι προίθλητες Βρεταννούς στρατιώτες ή αξιωματικούς, οι Άγγλοι της «ίδιης» υπηρεσίας που είχαν αναλάβει την εξακρίδωσι, ήλκωναν πώς τέτοια άδυντα δεν ύπάρξαν ποτέ στο στράτευμα. Έτσι, πολλοί Έλληνες, αδι-κήθηκαν στην άσχη. Αργότερα όμως, εξακριβώνταν η αλήθεια και τα πράγματα ευπαιναν στη θέσι τους.

Οι Άγγλοι της Αράχωβας κούβονταν από σπίτι σε σπίτι. Πότε τους είχε ο πρόεδρος Γιώργης Ν. Καπερώνης, πότε ο Παρασκευάς Ν. Κερουλάς, πότε ο Τάκης Π. Διαμντοούρος ο Κώστας Κοντα-λώνης, ο Γιώργης Ο. Πανώσης και άλλοι πολλοί. Μέρα με την ήμερα όμως, ο κίνδυνος μεγάλωνε. Οι Ιταλοί έκαναν σνενέρ επι-σκέψεις στο χωριό, για να ζητήσουν πατάτες και να κατάνουν δια τα ανταλλακτικά των αγγλικών αυτοκινήτων που είχαν πάρει διάφοροι Αραχωβίτες κατά την άποχώρησι των Άγγλων, τον πε-ρασμένο Απρίλη. Οι Έλληνες ήσαν στην πρώτη σειρά. Δεν έβρινε σπίτι σχεδόν, που να μην πατήθ από την Ιταλική κατασκοπεία. Μάλιστα όμως κόπος. Οι χωρικοί ήσαν πια πώ έρωπε ν' αντι-μετωπίσουν τον ύπουλο κατακτητή, που προσπαθούσε να σπείρη την τρομοκρατία. Τον περίμεναν αδιάφοροι και σδαππύ, άφου προ-ηγουμένως εξαφάνιζαν ό,τι ήταν ανάγκη να εξαφανιστή.

Στις 10 Φεβρουαρίου 1942, έφτασε στην Αράχωβα ένας λόχος Ιταλικού πυροβολικού, με επί κεφαλής τον ανθυπολοχαγό Κάρλο Αγκουαίνο. Στρατώνιστηκαν στο σχολείο και στα γύρω σπίτια της Αγίας Παρασκευής. Ζήτησαν αμέσως και πήραν φυσικά πατάτες για το συστίτι τους. Οι στρατιώτες όμως γύριζαν στα σπίτια κι' έπαιρναν κι' το έτσι θέλη διάφορα τρόφιμα: κότες, αινά, κρσσί, σιτάρι κι' αλεύρι. Τρεις δλοκλήρες μέρες κιάστην το παννύχι αυτό, ώσπου έφυγαν και ήρυσσε ο τόπος. Αυτό όμως ήταν ένας μικρός πρόλογος, σε όλα εκείνα που έπρόκειτο να επακολουθήσουν σε λίγο. Η Ιταλική διοίκηση της Σπάρτης έυασε από κάποιον κα-ταδότη, τον Μάρνο Βεντούρη, ότι στην Αράχωβα κρύβονταν Άγ-γλοι αξιωματικοί. Είχαν πέσει δθεν με αλεξίπτωτο στον Πάρωνα, για να δημιουργήσουν σκαυπατζ και δίκτυο πληροφοριών στην πε-ριφέρεια. Οι Ιταλοί αναστατώθηκαν από την είδησι αυτή, αλλά προσπάθησαν να κρατήσουν απόλυτη μυστικότητα και ψυχραιμία. Έστειλαν δυο πράκτορες τους, το Γιάννη Βαλασίδα και τον Ίν-

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αράχωβα

θώπων της περιφέρειας. Ίσως, ακόμη και σήμερα, οι Αραχωβίτες να μην έμαθαν τον κίνδυνο, που είχαν περάσει τότε. Τα έπισημα όμως έγγραφα των Ιταλικών αρχών μιλούν με την πιο εύγλωττη γλώσσα. Δεν ύπρχε σημείο «κενό». Παντού παραμόνευαν τα διά-ρατα μάτια της Τσπ-Έσσε που, άγνωστο γιατί, είχε βάλει για στόνο, τ' όμορφο και ηρώικο αυτό χωριό της Λακεδαιμόνιος.

Έτσι, στις 23 Απριλίου 1942, γιορτή του Αγίου Γεωργίου, παρουσιάστηκαν στην Αρά-χωβα δυο Έλληνες συνεργάτες των Ιτα-λών. Ο ένας, ο Άγγελος Ταρναντζής, που λίγο αργότερα έγινε Ταρναντζής, ήταν δερμηνέας τους στη διοίκηση της Σπάρτης. Ο άλλος, ο Μηνάς Καμνίρης, ήταν άπεσταλμένος από την Τσπ-Έσσε προς το χωριό, προσπαθών να συγκεντρώσουν πληροφορίες για την ύποθεσι τους κι' άργα το βράδυ, πήγαν στο σπίτι του αντι-προέδρου Γ. Κερουλά και ζήτησαν να τους φιλοξενήση. Θέλοντας και μη, εκείνος αναγκάστηκε να ύποστη το όλοντινι μαρτύριο. Έφυγαν την επομένη το πρωί, απ' το βατό δόμο που περνούσε από τα Καστανάκια και πήγαν πεζοί στην Κοκκινόλουστα. Όλοι οι Αραχωβίτες θορυβήθηκαν από τη φανερά αυτή επίσκεψι των προ-δωτών, γιατί ήσαν ότι το ζήτημα των Άγγλων μπορούσε να δη-μιουργήση μεγάλες ανωμαλίες στο χωριό. Κανείς ωστόσο δεν απο-φάσισε ν' αρνήση την φιλοελευθέρια του στους Βρεταννούς, που εξα-κολουθούσαν να κρύβονται εκεί. Και το μόνο που έκαναν, ήταν να εντείνον ακόμη περισσότερο τα μέτρα ασφαλείας και να προσέ-χουν να μην προδοθούν από τους ξένους που επισκέπτονταν την πε-ριφέρειά τους.

Στο σημείο όμως αυτό, παραθέτουμε ένα μέρος από το ημερολόγιο του έκλεκτου ιστο-ρικού συγγραφέα κ. Κώστα Μ. Πίτσιου, ό-πως το δημοσιεύει στο ωραίο του βιβλίο «Καρναί»: «Στις 20 του Μάη, παρουσιάστη-καν στο χωριό ένας Ιταλός ανθυπασπιστής με 15 καραμπινιέρους. Ήταν όλοι όπλισμέ-

νοι με άτομικά όπλα και είχαν και δυο πολυβόλα. Ο ανθυπασπιστής ζήτησε άμέσως- να συγκεντω-θούν στο Γαχυδρομικό Γραφείο όλοι οι διασώσμενοι του χωριού. Κανένας όμως δεν παρουσιάστηκε την τούε κάλεσε να τον βοηθήσουν, πείθοντας τους συγγωισανούς των να παραδώσουν τα όπλα, που εί- πληροφορίες πώς είχαν, για ν' αποφύγουν τις συνέπειες. Τούε είπε άκουη, ότι μπορούν να τα πα-ραδίδουν τη νύχτα στον Πρόεδρο ή να τ' αφήνουν μέσα στην Έκ-κλησία του Αγι-Αντρέα. αλλοίως, θα κάμουν ένεννα και... αλλοί-μονο σ' αυτούς που θα βρουν όπλο στο σπίτι τους.

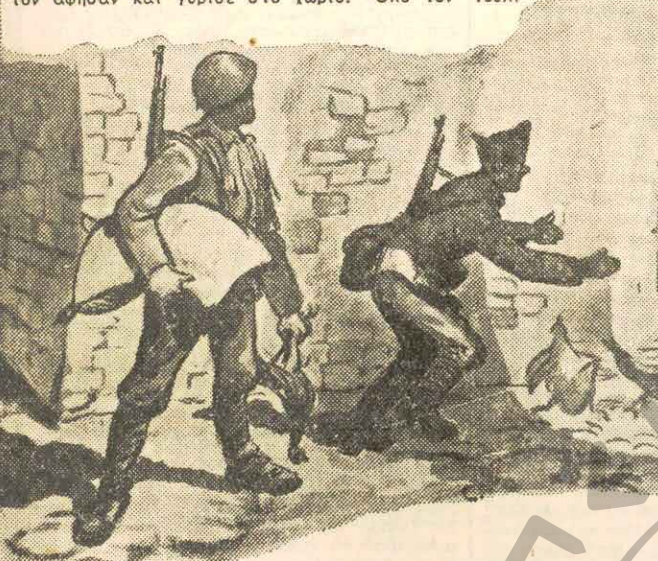
»Παραδόθηκαν με τον τρόπο αυτό τη νύχτα 25 περίπου όπλα. Οι Ιταλοί τα πήραν την άλλη μέρα το πρωί κι' έφυγαν. Στις 25 του Μάη, ήθε κι' έμεινε μια Βοσδαύ στο χωριό ένας πάπας, συν-εργάτης των Ιταλών, ο Παπα-Γαϊτάνης. Κοιμήθηκε στού Πρόεδρου το σπίτι και την άλλη μέρα, πολύ πρωί, έρωγε. Ύστερα από 2-3 ήμερες, ήρθαν τρεις Ιταλοί της Μυστικής Αστυνομίας κι' έμειναν

κι' αυτοί μια μόνο βραδυά. Στις 29 του Μάη, κατέβησαν 25 Ιτα-λοί στρατιώτες και ζήτησαν να πάρουν άρνδια. Έπειδή ο Πρόε-δρος τους είχε πώς δεν ύπαρ- τίποτο είδος στο χωριό, οι Ιτα-λοί άρχισαν να ψάχνουν στις αυλές και τα σπίτια και να παίρνουν ό,τι εύρισκαν: άρνδια, κότες, κρσσί. Την ήμερα αυτή αναστατώθηκε το χωριό από τους πυροβολισμούς και πολλοί απ' τους κατοίκους κακοποιήθηκαν. Οι Ιταλοί μάζεψαν το πλιάτσικο, φόρτωσαν τα αυτοκίνητα κι' έφυγαν.

Στις 7 Ιουλίου, 4 Ιταλοί της Μυστικής Αστυνομίας, ήρθαν κι' έμειναν στο σπίτι του Στρατή Κωσταλά. Ήθελαν να βρουν και να κατάνουν είδη αυτοκινήτων. Στις 20 του ίδιου μηνός, ήρθαν πάλι άλλοι τρεις τέτοιοι Ιταλοί και μαζί τους ένας Έλληνας όνομα-ζόμενος Παναγ. Κουτσομπόλης. Έμειναν κι' αυτοί στού Στρ. Κω-σταλά και, όταν το σύρσιμο βρέθηκαν στη Ράχη, έδωσαν διαταγή να φύγουν όλοι οι κάτοικοι που βρέθηκαν εκεί την ώρα εκείνη. Από τις 15 μέχρι τέλους Ιουλίου, η Αράχωβα ήταν κάθε μέρα σνεδόν αναστατή από τις επισκέψεις των Ιταλών μυστικών, για το ζή-τημα των «Εγγλέζων». Μεταχειρίζονταν κάθε μέσο, έκδιστικό ή δελασατικό, για να βρουν Έλληνες βοηθούς και συνεργάτες. Κα-τάλαβαν, ότι τέτοιους Έλληνες μπορούσαν να βρουν μονάχα άνα-μεσα στούς μαυραγορίτες. Πολύ λίγοι εύτυχώς Αραχωβίτες έγιναν συνεργάτες των Ιταλών.

Τη νύχτα 26-27 Ιουλίου, ήρθαν κρυφά στην Αράχωβα 9 Ιταλοί της Μυστικής Αστυνομίας και όδηγούμενοι από λίγους έλλεινούς συνεργάτες και προδότες, έπιχείρησαν να βρουν και να πιάσουν τους «Εγγλέζους». Δεν τα κατάφεραν όμως ούτε τη φορά αυτή κι' έφυγαν την άλλη μέρα, βρίζοντας και άπειλόντας θεούς και δαίμο-νες. Στις 28, ο Πρόεδρος αναγκάστηκε να παραδώση σε άλλους «μυστικούς», που είχαν έδοι, 30 όπλα, για να τους έξεμεινισή. Οι Ιταλοί όμως του έδωσαν τη διαταγή να παρουσιάσθι μέσα σε δυο μέρες στη διοίκηση της Μυστικής Αστυνομίας τους στη Σπάρτη.

Στις 30 Ιουλίου, παρουσιάστηκε ο Πρόεδρος και οι Ιταλοί τον έστειλαν στη φυλακή. Την άλλη μέρα τον έδωσαν και του είπαν, ότι για να ήσυχάση το χωριό, έρωπε να τους παραδώση τους «Εγγλέζους» και τα υπόλοιπα όπλα. Είναι άσφαλές και εξακριβωμένες πλη-ροφορίες, του είπαν. Ο Πρόεδρος διασατυήθηκε. Δεν ήξερε τίποτα για Έγγλέζους τους άπάντησε. Και όσο για όπλα, θα συστήση στούς συγγωισανούς του να τα παραδώσουν, όσοι τυνόν ένουν άκνη. Οι Ιταλοί τον άφησαν και γύρισε στο χωριό. Όλο τον Ιούλι-

Οι Ιταλοί στρατιώτες γύριζαν στα σπίτια κι' έπαιρναν διάφορα τρόφιμα...

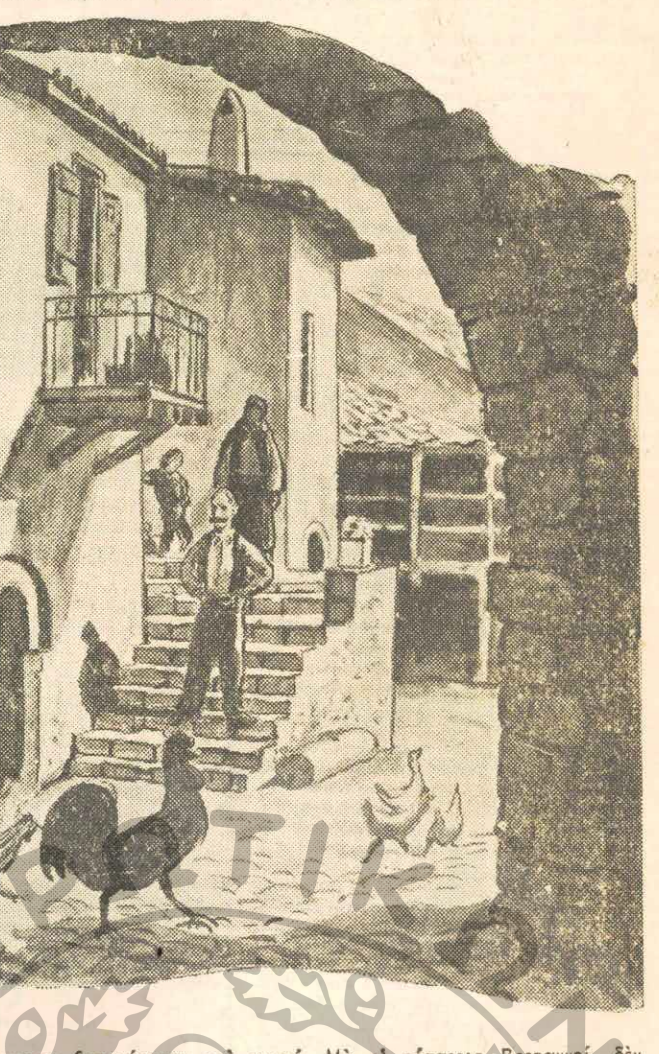
Έδωσε τρεις φορές πατάτα στούς Ιταλούς το χωριό, με ύποκρητική προσφορά κάθε σπίτιού 5 έως 7 άκάδες»

Το μικρό αυτό μέρος του ημερολογίου του κ. Κώστα Πίτσιου, μάς δίνει άναγλυφο το μαρτυρικό δράμα των ανθρώπων της Αρά-χωβας. Παρ' όλο όμως τον φανερό πια κίνδυνο που απειλούσε τη ζωή τους, εξακολουθούσαν να περιθάπουν τους νεαρούς Άγγλους φυγάδες. Τούτοσσο, όσο περνούσε ο καιρός τα πράγματα σέ-νευαν. Η Τσπ-Έσσε είχε φτιάξει γύρω και μέσα στο χωριό, ένα μυστικό δίκτυο από δικούς της ανθρώπους, που προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν το πόστο των «Βρεταννών κατασκοπών». Γιατί από τις έκθεσεις των πρακτόρων τους, που βρέθηκαν με-τά την απε-λευθέρωσι, η Ιταλική διοίκηση εξακολουθούσε να πιστεύη, ότι οι Άγγλοι της Αράχωβας ήταν κομάντος της Μ. Ανατολής, που έπασαν στον Πάρωνα από συμμενικό αεροπλάνο. Έτσι, αν κα-τώρθωναν να τους πιάσουν, θα παρουσιάζαν το γεγονός σαν μία μεγάλη επιτυχία της Ιταλικής αντικατασκοπείας. Φαινόται πώς ο καταδότης Παναγ. Κουτσομπόλης, έπαιξε τον πρώτο ρόλο σε όλη αυτή την ύποθεσι γιατί μέσα με την ήμερα πείθονταν οι επι-σκεψεις του στο χωριό.

Την 1 Αυγούστου, φάνηκε πάλι νάρεται στην Αράχωβα, μαζί με τρεις Ιταλούς της Τσπ-Έσσε. Έμειναν δυο μέρες κι' ένκαν έρευνες δθεν για όπλα, μα, στην πραγματικότητα, ο σκοπός τους ήταν μήπως οι ανακαλύψουν κανένα ίχνος των Άγγλων. Το μόνο ωστόσο που βρήκαν, ήταν μερικά κυνηγητικά όπλα και τρία παμ-πάσια πιστόλια άρησπα πια απ' τον καιρό. Μα οι Ιταλοί έρωπε να έκδικηθούν για την άποτυχία τους. Έτσι, τα σπίτια των κα-τόχων τους, έπασαν πραγματικά λεηλασία και οι ίδιοι τιμωρήθηκαν με άγριο έυλοδισμό και κακοποίησης. Στο τέλος, κατέληξαν να τους ρωτούν για τους Άγγλους.

— Δεν ξέρουμε τίποτε, έπέμεναν ηρώικά εκείνοι. Σκοτώσε μας...

Είδαν κι' άπόειδαν οι Ιταλοί πώς δεν βγάζουν τίποτε απ' αυ-τούς, τους παράτησαν κι' έρωγαν. Μα, στις 5 Αυγούστου, φα-νθηκε στο χωριό ο διοικητής της Ελληνικής χωροφυλακής Σπάρτης μ' έναν άκόμη αξιωματικό. Ο σκοπός τους ήταν να τακτοποιήσουν το ζήτημα των Βρεταννών, που είχε γίνει πια πολύ επίκινδυνο για την Αράχωβα. Κάλεσε να δη προσωπικά ο ίδιος τούε Τάκη Π. Διαμντοούρο και Κώστα Κονταλώνη, που φιλοξενούσαν τότε τους Άγγλους. Μα οι δυο τολημοί Έλληνες, που δεν ήσαν ποίο θα ήσαν το άποτέλεσμα της συναντήσεως αυτής, αντί να παρου-σιαστούν, εξαφανίστηκαν. Πήραν μαζί τους και τούε Άγγλους, γιατί τώρα ο κίνδυνος ν' ανακαλυφθούν, όλοένα μεγάλωνε. Ύ-

στερα ξαναγύρισαν στο χωριό. Μα οι τέσσερις Βρετανοί, δεν ήθελαν πια να μείνουν εκεί, επειδή δεν έννοούσαν να πάρουν στο λαιμό τους τους Αραχωβίτες.

— Άρκετά μάς κρυψατε, τούε είπαν. Τώρα πρέπει να φύγουμε και να σας αφήσουμε ήσυχους. Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε τη φιλοελευθέρια σας...

Οι χωρικοί ούτε ήθελαν να τους άκούσουν. Οι Άγγλοι όμως έπέμεναν να φύγουν. Τους πρότειναν τότε να τους στείλουν σε άλλα χωριά της περιφέρειας, έκαναν εκείνοι πώς το δεχόνται, μα την ίδια νύχτα, εξαφανίστηκαν απ' την Αράχωβα, για να βρουν έπειτα από πολλές περιπέτειες στην Αθήνα, όπου τούε σιλαζέντησε ο Άχιλ. Περίτσης στην δδο Αρτέμιδος 22, στο σπίτι του. Ύ-στερα κατώρθωσε να τούε διοικήσθι στη Μ. Ανατολή, με τη βοή-θεια της «Βρεταννικής Υπηρεσίας Διασώγων». Και πάλι όμως, το χωριό δεν ήσυχασε. Στις 4 Σεπτεμβρίου, ήρθαν, με τη βοή-θεια της «Βρεταννικής Υπηρεσίας Διασώγων», οι Αραχωβίτες, με αυτοκίνητο, δέκα Ιταλοί της Τσπ-Έσσε. Έπιασαν άμέσως στα σπίτια τους τον πρόεδρο Γιώργη Ν. Καπερώνη, τον Παρασκευά Ε. Κερουλά και τον Γιώργη Ο. Πανώση. Η είδησι της συλλήψεως τούε μεταδόθηκε σ' όλο το χωριό μ' εκπληκτική ταχύτητα. Όλοι τούε κατάλαβαν άμέσως, ότι πρόκειται για την ύποθεσι των Άγ-γλων και όσοι είναι έκτεθη περισσότερο στην τροφοδοσία και την περίθαλψι τους, έρωγαν και κρύφτηκαν.

Οι άλλοι μεταφέρθηκαν δεμένοι στη Σπάρτη κι' από εκεί στην Τρίπολη. Συγχρόνος, πιάστηκαν και φυλακίστηκαν πολλοί από τα τριγυρινά χωριά. Ένα ήμερα αργότερα, πέρασαν όλοι από το στρατοδικείο, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σε πολύννηρη φυ-λάκισι. Έτσι η Αράχωβα πληρώσε κι' αυτή το φόρο της στον άσαιο και τίμιο αγώνα της έλευθερίας. Οι Ιταλοί δεν σταμάτησαν ούτε μία μέρα το κυνηγητό τους, το όποιο τέλειωσε μόνο με την κα-τάρρευσι της πατρίδας τους.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ (Η άλληλογραφία όπισθεν)

Απαντήσεις ἐπιστολῶν

Κ. Παπουτσάνη, δημοδιδάσκαλον, Καστοριάν: Μπορείτε νὰ προμηθευθῆτε δὲς τοὺς τομῆς θέλετε, ἀν γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν ἐκδότη, Ἀδ. Μαυροῖδην, Θεμιστοκλέους 11, Ἀθήνα, Κυριάκον Ἀλεξοπούλου, Μαρία Σιγάλα, Φ. Τριανταφυλλίδην καὶ Ἑμμ. Σίμου: Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν ἐκδότη, στὴ διεύθυνσι πού ἀναφέρω πρὸς πάντοτε. Στ' ἐφ' ἑνὸς. Πειραιᾶ: Δὲν ἔχω συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὸ ἄτομο πού ἐνδιαφέρεστε. Πάντως ἀπὸ πληροφορίες, ἔχω σχηματίσει τὴ γνώμη ὅτι ἡ στάσις του κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς, ὑπῆρξε μάλλον καλὴ. Σὰς παρακαλῶ ὥστόσο, νὰ μοῦ στείλετε δ.τ. σχετικὸ γνωρίζετε ἐσεῖς. Θὰ περιμένω. Μην ἂν Δ. η δ' ἄρην, Ρόδον: Δὲν ἔχετε δικίον. Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ὅποια ὥσα θέλετε. Τάκην, Μιχαλοπούλου, Λόγγον-Αἰγίου: Γιὰ τὰ καλὰ σᾶς λόγια, χίλια εὐχαριστῶ. Φωτογραφία τῆς Α. Καρ. σᾶς στέλνω. Ἡ διεύθυνσις τῆς Χαρ. Γ. εἶνε ὁδὸς Ἀγίας Εἰρήνης 17, Πειραιᾶ, Μικᾶδον, Ἐνταῦθα: Σὰς συμβουλεύω νὰ κάνετε γαρκίον. Μάριον Σαραντίδη, Ἐνταῦθα: Εὐχαριστῶς. Μπορεῖτε νὰρθετε νὰ συνεννοηθῆτε. Τὸ σπῆτι μου τὸ ξέρετε. Ν. Πειροῦν ἄκην, Πειραιᾶ: Τὸ γράμμα σᾶς με συγκίνησε βαθύτατα καὶ δὲν βρισκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Τὸς χαιρετισμούς μου στὸν Κ. Κ. Γ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τὸ Ρ. Σ. Ε. Δ. Φωτογραφία τῆς Α. Κ. σᾶς στέλνω. Γεώργιον Κρουστὸ ἄλην καὶ Χρῆστον Θεωπόπουλον, Δράμα: Ἐστὶν εἴπως μοῦ τὰ γράφετε, ἀγαπητοί μου φίλοι. Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφοροτικά. Τὸ βιβλίον κυκλοφορεῖ παντοῦ. Θὰ συνεχιστοῦν. Βασίλειον Μαργακοῦδᾶκη, Δανάη Σταυροπούλου, Εὐάγγελον Μουράτην καὶ Σ. Ἀτλεο, Ἐνταῦθα: Ὁ Κ. Νίκος Ἀυδράκης, δὲν εἶνε μόνον ἓνα ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικά παλληκάρια τῆς κατοχῆς, ἀλλὰ καὶ ἓνα λαμπρὸς ζωγράφος. Ἡ διεύθυνσις του εἶνε, ὁδὸς Παϊδαίου 139, Καλλιθέα. Θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ ἂν τοῦ γράψετε, Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σᾶς λόγια. Κωνσταντίνον Τσῶνον καὶ Νικόλαον Καποτᾶν, Πάτρα: Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Διευθύνσεις θὰ σᾶς στείλω ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὰ καλὰ σᾶς λόγια εὐχαριστῶ. Παναγιώτη Βερονάρδον, Μιχαὴλ Δανάδα καὶ Σίφην Μαριόνην, Κέρκυρα: Καταλαβαίνω τὴν ἐπιθυμία σας, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ πρὸς τὸ παρόν. Πάντως στὸ βιβλίον μου ὑπάρχουν ὅσα τὰ στοιχεῖα πού θέλετε. Θὰ συνεχιστοῦν. Γεώργιον Μάλλιον, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι σας γιὰ τοὺς «Ἀφανεῖς ἥρωες τῆς Κατοχῆς» πολὺ... μαλλιαροί! Ποῦς Θεοῦ, φίλε μου! Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα εἶνε τόσο ὡραία! Θεόδωρον Βαγιάνην, Κάτω-Τοῖτος, Μυτιλήνη: Στοιχίζω 25.000. Μπορεῖτε νὰ τὸ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ νησιοῦ σας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Κωντίνον Μακρῶν, Σάμον: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δὲν ὑπάρχει τρόπος πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα ἴσως. Χ. Χατζημιᾶλην, Ἐνταῦθα: Κάνετε λάθος. Τ' ἄτομο αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ Ἀγγλὸς ἦταν. Ἀντίθετα ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, σᾶς λέω πὺς ἦταν ἓνας κοινὸς καταδότης. Ἄν φορᾶν σήμερα στολὴ Βρεταννοῦ ἀξιωματικοῦ, νὰ τὸν καταγγεῖλετε στὸν πρῶτο ἀστυφύλακα. Νέον Φάληρον, Μοσχάτο: Θάρρη καὶ ἡ σείρα του. Τὸ κεφάλαιον πού σᾶς ἐνδιαφέρει, θὰ δημοσιευθῇ πολὺ σύντομα στὸ «Θεσσαυρό». Νικόλαον Γερανάκη καὶ Γεώργιον Μπατᾶλην, Ἀλεξάνδρεια: Λίγη ὑπομονὴ ἀγαπητοί μου φίλοι. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὸ σαιμποῦζ πού μοῦ γράφετε, κάνετε κάποιο λάθος στὴ νοσηλότητα. Τὸ ἰσπανικὸ κανγκά «Σάν Χουάν» βυθίστηκε τὸ Γενάρη τοῦ 1943 καὶ ὄχι τὸν Ἰούνιον τοῦ 1944. Θὰ συνεχιστοῦν. Ἀναστασίον Μανθόπουλον, Συντ. ΣΕΚ, Θεολογικὴ: Εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Εὐχαριστῶς θὰ σᾶς βοηθῶ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε ὅσα τὰ σχετικά στοιχεῖα γιὰ τὸ ἐν λόγω αὐτὸ ἄτομο. Θὰ γράψω. Ἐδῶς τὸς χαιρετισμούς σας. Γ. Β. Ι.

Ὁ δημοσιογράφος, θεατρικὸς συγγραφεὺς, Μανδρινόμαχος, πολιτικὸς καὶ διπλωμάτης Λάμπρος Κορομηλάς (1856 - 1923)

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἡ «Ἐφημερίς» καὶ οἱ Κορομηλάδες!..

Ἔως τὰ 1873 ἐξεδίδοντο στὴν Ἀθήνα πολλὲς ἐφημερίδες, πολιτικὲς ὅλες, ὅχι ὅμως καὶ καθημερινές. Ὅσες τὸ εἶχαν ἐπιχειρήσει ἀπέτυχαν ἔλλειψαν ἀναγνωστικῶν κοινῶν καὶ ἰδίως οἰκονομικῶν μέσων. Τότε —σύμφωνα με τὴς πληροφορίες πού εἶχε τὴν καλὴν γνώμη νὰ θέσῃ στὴ διάθεσί μου ὁ Κ. Γ. Δ. Κορομηλάς— τὰ τυπογραφικὰ καταστήματα τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Ἀνδρέα Κορομηλά εἶχαν ἀνακαινισθῇ ἀπὸ τὸν γιὸ τοῦ Δημήτριου. Ἦταν νέος δραστήριος εἶνε σπουδαῖος στὴ Γαλλία καὶ τὴ Γερμανία καὶ εἶχε τὴν οἰκονομικὴ ἀντοχή ὥστε νὰ ἐπιδίωξη τὴν ἐκδοτικὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ ἐκασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχία τῆς. Τῆς ἔδωκε τὸν τίτλον «Ἐφημερίς». Ἀπλῶς ἐπειδὴ τὴν ἤθελε ἡμεροσίου φύλλον σὰν κατὰ ἀνάγκην. Δὲν τὴν ἤθελε πολιτικὴ γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὸν λυμαινόμενον τὰ πάντα κομματισμό. Τὴν ἤθελε κοινωνικὴ, εἰδησεογραφικὴ, με ποιικίλην ὡς ὅπως «ἡ εὐρωπαϊκὴ φύλλα! Μόνον τὸ σῆμα τῆς θὰ ἦταν περιορισμένο θὰ περιείχε πολλὰ σὲ μικρὸ γῶστο καὶ θὰ ἐπωλεῖτο ὅχι μόνον μετὰ τὸ σύστημα τῶν συνδρομῶν, ἀλλὰ εὐκόλως σὲ διάφορα κέντρα, ὥστε νὰ εἶνε σὲ ὅλους προσιτῇ. Ἐτοῖς ἔκτοτε δημοσιονομήθηκαν τὰ πρῶτα πρακτορεῖα πωλήσεως ἐφημερίδων.

Τὰ καταστήματα Κορομηλά, ὅπου εἶδε τὸ φῶς ἡ «Ἐφημερίς» βρισκόνταν στὸ ἰδιόκτητο μέγαρον τοῦ στὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὅπου σήμερα τὸ ζαχαροπλαστεῖο Ζαβορίτη. Τότε ἔφερε ἀκόμη τὸν αἰθιῶ 291 (ἴσως διότι αὐτὸν τὸν αὐθεντὰ αἰθιῶ εἶχε ἡ ἀνεγερθεῖσα τὸ 1854 οἰκοδομή). Ἐπομένως τὸ πρῶτο τῆς γραφεῖς ἦταν κεντρικὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ καλῶς ἐξωδιασμένο.

Ὁ Δημήτριος Κορομηλάς ἦταν τότε 21 ἐτῶν. Ἦταν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους Ἀθηναίους μετὰ τὰ σαλόνια τοῦ τ' ἀδελφίου του, τὰ γλῆντια του. Ἀπὸ παιδὶ ἔγραφε κομωδίες δράματα διηγήματα καὶ τὴν ἡμέραν νὰ ἐπιδοθῇ στὴ δημοσιογραφία γιὰ νὰ δοῦναι θετικώτερα. Στενοὺς φίλους εἶχε τότε τὸν Φιλοποίμενα Παρασκευαστὴν πού διηύθυνε τὸν ἀριστοτάτο σιδηροδρόμον Ἀθηνῶν-Πειραιῶς τὸν Μίκιον Λάμπρο μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἰδίους τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον «Παρανασός», τὸν θεατρικὸν κριτικὸν Ἰωάννην Καμπούρογλου καὶ τὸν νεωρότατον τότε δάσκαλον Ἀλέξανδρον Μωραΐτην τὸν κατόπιν μεγάλον διηγηματογρῶ-

φο. Αὐτοὶ ἀπέτελεσαν τὸν φιλολογικὸν πυλῶνα τῆς «Ἐφημερίδος».

Ἡ συνεργασία Κορομηλά καὶ Καμπούρογλου κράτησε ὡς τὸ 1881. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ «Ἐφημερίς» εἶνε παραιομένη σὲ πολιτικούς ἀγῶνας καὶ μὲς αὐτοῖς, γιὰ λόγους πολιτικούς, οἱ δύο συνεργάται ἀπεφασίσαν νὰ χωρίσων τὴς εὐχύνων τους. Ὁ Καμπούρογλου νοίκιασε στὴν ὁδὸ Μουσῶν (νῦν Καραγιώργη τῆς Σεβρίας) ἓνα γραφεῖο (ὅπου τῶρα τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν) ὁ δὲ Κορομηλάς νοίκιασε τὰ μεγάλα γραφεῖα τῆς οἰκίας Γαυπάση στὴ γωνία Σοφοκλέους καὶ Ἀριστείδους, ὅπου εἰσιν ἰστορικῆς οἱ συγκεντρώσεις λαγῶν καὶ πολιτευτῶν στὸν περίφημον «Κόκκινον Ὀντάν» ὅπως ἐλέγετο τὸ μεγάλο σαλόνι του. Ἀπὸ τότε ἐπεκοάτησε νὰ λέγεται ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Κορομηλά» σὲ τὴν διὰστολὴν μετὰ τῆς «Νέας Ἐφημερίδας» τοῦ Καμπούρογλου. Οἱ παλαιοὶ συνεργάται ὅμως εἰσιν πάντα καλοὶ φίλοι ἂν καὶ πολιτικὸι ἀντίπαλοι.

Τὸ 1885 ὁ Δημήτριος Κορομηλάς ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα» ἀφοῦ ἔφαγε ὁλόκληρον περιουσίαν γιὰ τὴ συντήσιν τῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶνε πολλὰς ἱκανοποιήσεις γιὰ τὸν τρόπο πού ἐχειρίζετο τὰ ζήτῃματα, γιὰ τὸν πάθος καὶ μετὰ εὐγένειαν, γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ νεώτατος πῆρε τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος, ὁ μόνος δὲ δημοσιογράφος στὸν ὁποῖον εἶνε αὐτὴ ἡ τιμὴ.

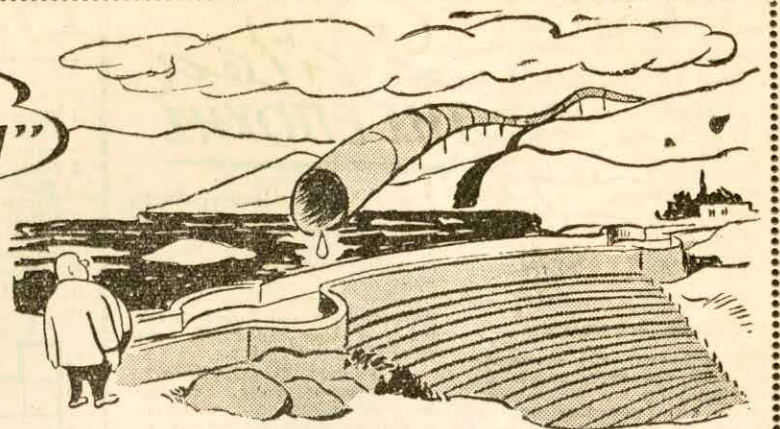
Μνημειώδῃ εἰσιν ὡρισμένα ὑπομνήματα τοῦ πρὸς τὸν Βασίλεα Γεώργιον τὸν Α' καὶ τὴς ἐκάστοτε κυβερνήσεως, καθὼς καὶ οἱ ὑποδείξεις τοῦ πρὸς τὴς ἀνάγκης γιὰ τὸν καλύτερον τρόπον ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινῶν. Ἀλλὰ τὸ θέατρο τὸν τραβοῦσε τότε περισσότερο καὶ γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ σ' αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ γαρῖση ἀγρότερος τὴν «Τύχη» τῆς Μαρούδας καὶ τὸν «Ἀναπτικὸν τῆς Βοσκοπούδας» παρενώθησε τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος» στὸ νεώτερον ἀδελφόν του Λάμπρο Κορομηλά, πού ἔκτοτε εὐφρανίζετο στὸ δημοσιογραφικὸ καὶ τὸ πολιτικὸ προσκήνιον.

Ζήτημα εἶνε ἂν ὑπῆρξε ἄλλος πολυμαθέστερος καὶ πολυσυνθετώτερος Ἕλληνας ἀπὸ αὐτόν. Ὁραῖος ἄνδρας, πλούσιος, εὐπατρίδης ἀληθινὸς ἐπιβαλόντων παντοῦ. Ἀπὸ τὴ Γερμανία ὅπου σπούδασε Φυσικομαθηματικὰ καὶ πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐπιστήμης εἶνε μεταφέρει πολλὰ νέα συστήματα, πού ἐφήσθησαν καὶ στὸ ἔθνικὸν τυπογραφεῖον καὶ μετὰ ἄλλων ἓνα νέον θαυμασιόν τεχνίτην τῆς εἰκονογραφουμένης τυπογραφίας τὸν Μαῖονεο, πού ἀνοίγετο μετὰ τὸν Κασογδοῦν ἐσύστησε τὸ καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον «Ἐστίας». Ὁ Λάμπρος Κορομηλάς ὅμως ἔδλεπε ὅτι νωρὶς ζωοῦ πολεικὴ ἡ «Ἐφημερίς» δὲν θὰ ὑποσῶνε νὰ ἀνθῇ στὸν ἀνταγωνισμὸν τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ Γαβριηλίδου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔστρεψε νὰ ἀλλάξῃ τὸν δημοσιογραφικὸν νοίκιασε τὴν «Ἐφημερίδα» στὸν πολεικωτάτον Ἀριστείδην Ρούκη καὶ τὸν περίφημον ἀρθρογράφον Ἀντισίαν Γιαννόπουλον Ἡπειρώτην. Ἐκτοτε ἐοργάσθηκε στὴν «Ἐφημερίδα» τὸν Συζητήσεων τοῦ Λεωνίδα Δεληγιώργη, ὅπου ἔγραφε τὰ συγκλονιστικὰ οἰκονομικὰ του ἀρθρα καὶ κατόπιν ἀνεμίνθη στὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα στὴν πολιτικὴ καὶ στὴ διπλωματία, συνεργαζόμενος μετὰ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον.

Ἀπὸ τὴν οἰκονομία Κορομηλά δημοσιονογήσαν οἱ ἀδελφοὶ Ἀνδρέας, Δημήτριος, Ἀντώνιος καὶ Διονύσιος Κορομηλάς, κατόπιν οἱ ἀδελφοὶ Δημήτριος καὶ Λάμπρος Ἀνδρέου Κορομηλά καὶ τελευταῖα οἱ Γεώργιος Δ. Κορομηλάς καὶ τῶρα ὁ γιὸς τοῦ Λάμπρος Κορομηλάς Συνγενεῖς τῆς οἰκονομίας Κορομηλά δημοσιογράφοι ὑπῆσαν οἱ: Ἰωάννης Κωνσταντίνος καὶ Μιχαὴλ Σιγινᾶς Δημήτριος Πανταζῆς Νικόλαος Σκούφος Στέφ. Πιτσιπιδῆς Μαρίνος Βοεττῆς Σάκος Κολιάτσος Ἰάκωβος Ρίζος Νερούλης Ἰωάν. Περάδωνγλου, Ἀλέξ. Κωστής Ι. Γ. Σκούφος καὶ Ἀριστείδης Δόσιος πού ἀπεπειράθη νὰ σκοτώσῃ τὴν Βασίλισσαν Ἀυαλία.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ ΠΟΝΗΡΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ

Κάποιο μάγκικο τραγοῦδι ἀπὸ τὰ πολλὰ «σουξάτα» πού ἀρέσει ἐν γένει σ' ὅλους καὶ ἔχει πιάσει στὰ (γεμάτα) λέει ὅτι «στὴ ζωὴ μας δρόμοι ἀνοίγονται σωρὸς» μὰ «ὕπαρχει—λέει—κι' ἓνα μονοπάτι πονηρὸ» πού «ντουγρὸς στὴν κατηφόρα τὴ μεγάλη σὲ πη- (γαίνει). Μ' ἄλλα λόγια ὑποστηρίζει θεωρία λανθασμένη, γιὰτί, ὡς γνωστόν, τὸ εἶδος δὲν ἐγνώρισε κεσάτια καὶ ὑπάρχει πάντα πλῆθος ἀπὸ τέτοια μονοπάτια.

★

Μὲ πεποίθησι καὶ θάρρος σᾶς δηλώνω σοβαρὰ πὺς ὑπάρχουν ὄντως μάτσο «μονοπάτια πονηρὰ» καὶ ἐπειδὴ θὰ δυσπιστήτε—πράγμα πού καλὰ τὸ (ξέρω — ἀναρίθμητα καὶ ὡραῖα παραδείγματα θὰ φέρω.

★

Πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴν Οὐλὲν, δηλαδὴ γιὰ τὸ νερὸ πού ζημιεῖ μάς ἔχει κάνει καὶ μαρτύρια μεγάλα βρέθηκεν ἐσχάτως κάποιο μονοπάτι, πονηρὸ, πού ξεφεύγει ἀπ' τὴν Ὑλίκη καὶ τραβάει στὴ Σου- (δάλα!

Δὲν γουστάρουν τὴν Ὑλίκη τῶν Ὑδάτων μας... οἱ λύκοι καὶ ἡ κατὰτυστη Ἐταιρεία τὴν Ὅσια τὴ Μαρία.

διαρκῶς μάς παριστάνει καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει πὺς μοιραῖως κάποια μέρα θὰ βρεθῇ... σουβαλία- (σμένη!

★

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη Ἐταιρεία, τῶν Μεταφορῶν ἐτούτη πού μάς κοροιδεῖ χρόνια καὶ μάς παίζει μπαλα- (μοῦτι

ἔχει μὴ καὶ ἐκεῖν σ' ἓνα μονοπάτι πονηρὸ καὶ ἐπικίνδυνον, θαρρῶ, μετὰ στροφῶν καὶ μετὰ καμπῶν πού τ' ὀργώνουν... τὸ μόνιμος καὶ ποτὲ τρῶλλεῦ (μπάς, τὰ ὅποια ὅλο «μπαίνουν» καὶ ὅλο «προσεκῶς θὰ (μποῦνε» καὶ οὔτε τὰ δισέγγονα μας ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ δοῦνε Κι' ἐστὶ μένουμε οἱ βλάκες δέσμοι μὴς τυραννίας ἀφορήτου καὶ ἀπαισίας στοιβαζόμεστε σὰν βώδια στῆς ΗΕΜ τὴς σακαράκης καὶ τληρώνουμε ἀπὸ πᾶν καὶ δραχμὰς πεντακο- (σίας!

★

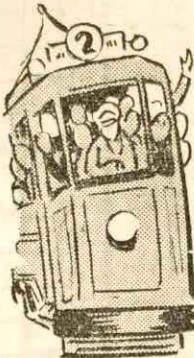
Κι' οἱ «παγωμενοπιστοῦχοι» προφανῶς ἀπὸ καιρὸ, πού συχνὰ τοῦ «πατριώτου» βάζουν τὴν ὡραῖα μά- (σκα,

ἔχουν προτιμήσει ἓνα μονοπάτι πονηρὸ πού τραβά πρὸς τὴν... Ἀλάσκα, ὅπου ἔχουν τὴν ἐλπίδα πὺς μπορεῖ νὰ κατορθώσουν τὴς περιόψεις πιστώσεις ἐντελῶς νὰ... κοκκαλώ- (σουν.

ὥστε—ἄκουσε τί τρέλλα— γιὰ νὰ...ξεσταθῶνε λίγο νὰ χρειάζωνται φουρνέλλα

★

Μὰ, χωρὶς ἀμφιβολία, καὶ ἡ φίλη μας Ἀγγλία προτιμᾷ, νὰ σᾶς χαρὰ, νὰ βαδίξῃ πάντα σ' ἓνα μονοπάτι πονηρὸ, πούχει πάμπολλες παρόδους γιὰ ὁλόκληρη τὴ γῆ καὶ πού, δυστυχῶς στὴν Κύπρον μοναχὰ δὲν ὀδηγεῖ. Δηλαδὴ ἔχει φροντίσει γιὰ τοὺς Ἕλληνες τὸ δρόμον πρὸς τὴν Κύπρον νὰ (τὸν κλείσῃ

καὶ ξεχνάει πάντα κατὶ: Τὰ...καλὰ τὰ παλληκάρια ξέρουν καὶ ἄλλο μονοπάτι.

★

Ἀσφαλῶς τὰ μονοπάτια δὲν θὰ δοῦν ποτὲ κεσάτια, ἀφοῦ καὶ οἱ πολιτικοὶ μας προτιμοῦν τὰ μονοπάτια, μονοπάτια πονηρὰ πού τ' ἀκολουθοῦνε πάντα μ' ἀπροσποίητη χαρὰ.

★

Φερ' εἰπεῖν ὁ Παπανδρέου, μὴ καὶ μῆκε στὸ χορὸ, δὲν ἀρκεῖται μόνον σ' ἓνα μονοπάτι πονηρὸ, ἀλλὰ δύο μονοπάτια παίρνει μετὰ χαρὰ μεγάλη καὶ περισκεψί πολλή. Τὸν πάει στὴν... Ἐκάλη, τ' ἄλλο πάει στὴ Βουλῆ! Καὶ γι' αὐτὸ, δὲν ἀμφιδόλλω, κάποιο σὲ καλὸ θὰ τούδῃ... ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο!

★

Βεβαίῳ ἐν ἐπιγνώσει τῆς μεγάλης μου εὐθύνης πὺς καὶ ὁ Σπύρος Μαρκεζίνης ἔχει πάρει μῆνες ἓνα μονοπάτι πονηρὸ πού δὲν ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος καὶ πού γιὰ γνωστὲς αἰτίες καὶ γιὰ λόγο σοβαρὸ δὲν τὸ παίρνει καὶ ὁ Κανέλλος, πού, καθὼς ἔχει πλειστάκι καὶ γραφὴ καὶ εἰπωθῇ, κάποιο ἄλλο μονοπάτι διαρκῶς ἀκολουθεῖ. Καὶ οἱ φίλοι τοὺς φοβόνται, ὅπως ὑποτονθοῦν καὶ γλῶσσα κουτοσπόλα, πὺς αὐτὰ τὰ μονοπάτια ἴσως κάπου συναντῶνται καὶ ἴσως γίνῃ... καραμπόλα!

★

Μονοπάτι ἔχουν πάρει καὶ ὁ Χαυδὴ μετὰ τὸν Τσαλδάρη πού ἐλπίζουν πρὸ καιροῦ, ὅτι θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν... Κυβέρνησι ντουγρὸ!

★

Φυσικὰ καὶ ὁ Πλαστήρας ἀνθρωπος μεγάλης πείρας προτιμᾷ ἀταράχως νὰ τραβᾷ σὲ μονοπάτια, μ' ὕψος ἀρκετὰ ὑπὲρ μὰ ποτὲ, ποτὲ μονόχορ, ἀλλὰ μετὰ τὸν... Σοφοκλέα πλάι-πλάι καὶ ἀγκαζέ!

★

Καὶ οἱ ἀπατυχημένοι, οἱ... «κακαράπαδες» ὅλοι, —σὰν νὰ λέμε οἱ Γονατάδες καὶ οἱ Γατομωκυ- (σβάλι— πονηρότατα καὶ ἐκεῖνοι μονοπάτια ἔχουν πάρει γι' ἀποχρώντα πάντα λόγο καὶ ὄχι γιὰ τὸ θεαθῆναι ἐνεκα ὅμως σαστισμάρας δὲν ἐπῆρανε χαμπὶ γιὰ τὰ μονοπάτια ἐτοῦτα... ἀδιέξοδα πὺς εἶναι!

★

Καὶ τοῦ Κόσμου οἱ Μεγάλοι ἀπὸ πείσμα καὶ γινάτι πάντα κατὶ μονοπάτια πονηρὰ παίρνουν καὶ ἐκφῖνοι. Στραβωμάρα ἔχουν νὰ πάρουν ἓνα ὡραῖο μονοπάτι πού τραβάει στὴν Εἰρήνη!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκιζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμα ενστατανέ

Η κατάργηση των φωτογραφιών από τον προεκλογικό αγώνα, προκαλεί την βαθεία ανακούφιση των υποψηφίων και το βαρύτερο πένθος των φωτογράφων, κλισερίστων, φωτοεργατών, τοιχοκολλητών και άλλων φουκαράδων που την έβγαν καλά στην προεκλογική περίοδο.

Αλλά την μεγαλύτερη άπογο-

ήτευσι την νοιώθουν οι εκλογείς που έχασαν μία από τις μεγάλες ατραξιόν των εκλογών.

Εκλογές χωρίς φωτογραφίες! Έλεγε πρό ημερών αγαθός ανθρωπάκος. Δεν μπορεί να τις γυρνάει, αδερφέ! Η ύποψη θέλει και λίγο θέαμα. Λίγη καζούσα, πώς το λένε!

Και άλλος, πονηρότερος: — Συμπήσανε ρέ! Σου λένε: Τι θα κάνουν τις εκλογές; Καλά στείνα πού την στο «Έλλάς»! Και σαν να μην είχε άδικο ο άνθρωπος.

Η προεκλογική περίοδος μπαίνει σιγά-σιγά στην ζωρή της φάσι. Πυρετώδεις ζυμώσεις, συνδυασμοί, ανασυντάξεις δυναμειών, απροσδόκητες συνεργασίες και εξ ίσου απροσδόκητες αποσκιρτήσεις.

Σε κύκλο πολιτευομένων συνεζήτητο η προσχώρηση ενός τέως αντιβενζελικού, τέως βενζελικού, τέως έμικου, τέως Πλαστήριου πολιτευομένου στις τάξεις του Συναγερμού.

Είναι ή τελευταία στάσι του λεωφορείου, είτε γυρνάει αλεπού της πολιτικής. Πού θα πάη ύστερα;

Και άλλη αλεπού που γέρασε έν «πολιτική αμαρτία»: — Γι' αυτό στενωχωρίσαι; Άμα αποτύχη και τώρα, θα ξαναπάση τα κόμματα απ' την αγνή. Λεωφορείο είν' αυτό! Δεν ξέρει τη δουλειά του!..

Δίνουν και παίρνουν τα μειδιάματα, οι έναγκαλίσμοι, οι εγκαρδιότητες, οι διαχύσεις των

υποψηφίων — ός τους ψηφοφόρους. Η προεκλογική περίοδος είναι ή διαχυτικότερη και ευγενέστερη

— Φίλτατε, τί μου γίνεσαι!.. Τί κάνεις; Και πολλοί υποψήφιοι απράχνουν τις οικειότητες και τις εγκαρδιότητες μέχρι και άσπασμών ακόμα.

Ενας τέτοιος — ένε άουσίει, στην πλατεία του Συντάγματος, έπάνω σ' έναν περσικό, που περιδιάβαζε αέριμος.

— Φίλτατε, τί μου γίνεσαι!.. Ο πονηρός, όμως, ψηφοφόρος, που ήξερε καλά τον αντικειμενικό σκοπό αυτών των εγκαρδιότητων, τον έκοψε:

— Στάσου, φίλτατε, κάποιο λάθος κάνεις. Έγώ δεν ψηφίζω στην Άθηνά.

Κόκκαλο ο υποψήφιος με τα «έναγκαλίσματα».

Αποσκιρτήσας πολιτευόμενος της Άριστεράς και άποσκιρτήσας συνάδελφός του της Δεξιάς, συναντήθηκαν στο νέο κόμμα της εκλογής των, υπό τις σημαίες του οποίου ποσηλθον να αγωνισθούν.

— Βρέ καλώς τον! Τί μου γίνεσαι, πώς έδω; — Βρέ καλώς τον! Έσύ πώς από δώ;

Οι δύο πολιτευόμενοι έναγκαλίστηκαν αλλήλους και προσάβησαν ο καθένας να δικαιολογήβη στον άλλον γιά την... λοξοδρομήσι. Κι' ένας τρίτος συνάδελφός τους, που παρακολουθούσε τη σκηνή, παρατήρησε με πονηρό χαμόγελο:

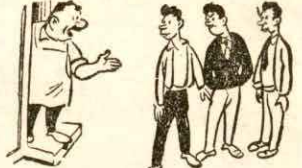
— Αυτά λέγονται πολιτικά ραντεβού της απελπισίας! Τί μάς έκανε αυτό το πλειοψηφικό!..

Και προσέθεσε: — Μη χειρότερα!.. Και να δούμε τί θα γίνη μετά τις εκλογές.

Τό σύνθημα των όπαδών του Άϊζενχάουερ στις άμερικανικές εκλογές, είναι, ως γνωστόν:

— Άϊ λαϊκ Άϊκ!.. Πού θα πη «Μου άρεσει ο Άκ» ή «Άγαπώ τον Άϊκ».

Μερικοί άμερικανόπληκτοι Κο-

λωνακιώτες, όπαδοί του Άλεξάνδρου Παπάγου, θέλοντας να μιμηθούν τους Άμερικανούς, λανσάρισαν ανάλογο σύνθημα:

— Άϊ λαϊκ... Άλεκ!..

Κατέβαινε, λοιπόν, μία ομάδα νεαρών προς την πλατεία Κωνσταντίνου και διαλαλούσε το νέο σύνθημα. Βγήκαν όμως μερικοί μαγαζάτορες στις πότες.

— Τί λένε, μωρέ; Κινέζικα μιλάνε;

— Άϊ λαϊκ Άλεκ. — Και τί θα πη αυτό; — Άγαπώ τον Παπάγο!

Ενας γαλατίας, άσπονδος έχθρός του Συναγερμού, που έβγαζε στην Άμερική, ύψωσε κι' αυτός τη φωνή του με πείσμα:

— Άϊ λαϊκ Πλάστη!..

Προς στιγμήν, απειλήθηκε κανονική προεκλογική... σύρραξις. Άλλά επέκρατήσαν οι πιο φρόνιμοι και οι δύο παρατάξεις έξανα-έβησαν να μιμούνται τους Άμερικανούς.

Αυθεντικό:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

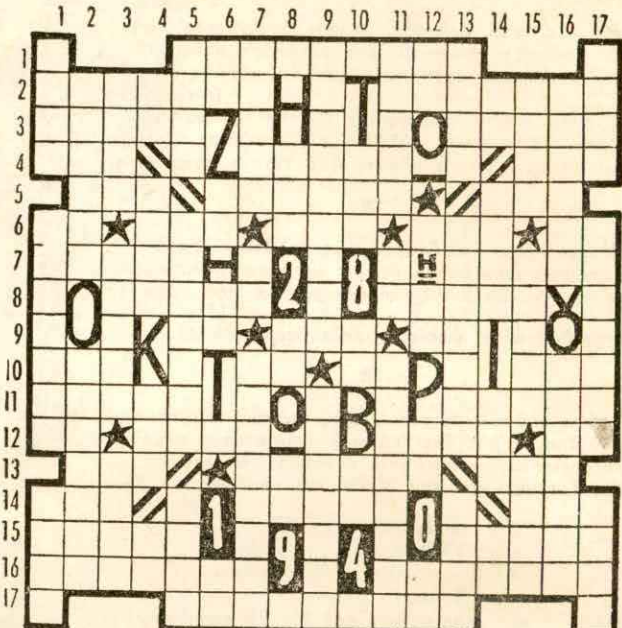
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 405

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις της Άλβανίας που κατέλασαν τα στρατεύματά μας κατά τον πόλεμο 40-41.
- 2 Πάνω σε μία γέφυρα του ποταμού αυτού σκοτώθηκε ο Άθανάσιος Διάκος — Φυτό συγγενικό με το κρίνο.
- 3 Ένα κομμάτι απ' το περιοδικό μας. — Θρηνώδη.
- 4 Άναφορική άντωνυμία (θηλ. πληθ.). — Έχουν κοινά σύνο-

(γαλλ.). — Βυζαντινή νότα.

- 5 Η καθεμία. — Το βλέμμα αυτό είναι γεμάτο έρωτικό πάθος (καθ.). — Φρεντερικ... ο γνωστός ήθοποιός του κινηματογράφου.
- 6 Ζή και κινείται. — Ο μεγαλύτερος Δήμος της Ελλάδος. Άναφορική άντωνυμία. — Άνεστραμμένο άρθρο.
- 7 Πιο γνωστός ως μπακαλιάρει. Μοιάζει με κλωστή. — Άπα-

ρα. — Άφρικανός φύλαρχος.

- 5 Πηλόν. — Ρασσφόρος. Προσωπική άντωνυμία (β' πρός.).
- 6 Άρχη άπαγορεύσεως. — Φωνήν. Μισοθυσμένος πυρρός. — Όρος στο σκάκι. — Συνεχόμενα στο αλφάβητο.
- 7 Άπαραίτητο σε κάθε άνθρωπο. Φυλάει πολύτιμα πράγματα.
- 8 Είναι γιά πέταμα. — Πόλις της Πελοποννήσου (δημοτ.).
- 9 Άρχικά που σχετίζονται με τον στρατό μας. — Άριθμητικό. Έπώνυμο γνωστής στάρ.
- 10 Κάθε άνθρωπος την άπεχθάνεται. — Είς διπλούν γίνονται πολύ δυσάρεστα. — Άριθμός. — Στη ζούγκλα διπασιάζεται.
- 11 Πρόσωπο αξιο περιφρονήσεως. Φωφην.
- 12 Κτητική άντωνυμία. — Το βλέμμα χωρίς να υπάρχει. — Βγαίνει απ' τον άργαλειό. — Παράδεισός του ή άκαθαρά.
- 13 Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Αίν. — Καρποφόρο δέντρο. — Ποταμός της Έλβετίας.
- 14 Του Συρανό ήταν κάπως ιδιόζουσα. — Βιβλικός πύργος. — Χρονικό έπίρρημα (δημοτ.).
- 15 Τέτοια είναι τ' άρνάκια. — Θριαμφεύτης του Μαραθωνίου.
- 16 Το βλέπετε χωρίς δυσκολία. — Η Ελλάδα τον ρεζίλεψε.
- 17 Άνδρικό όνομα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Δεν μπορεί να τα φορέση όποιοσδήποτε. — Όνομα δύο παραπομπών του Δουάδεως. — Άπαραίτητο στα περισσότερα καταστήματα.
- Δερματικό έξάνθημα. — Προέρχονται έξ ευρωπαϊκής χώρας (ουδέτ.).
- Δεντροφυτεμένες έκτάσεις. — Άπειθήρχητα στήλη (καθ.). — Ένεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
- Νότα. — Κλωστή. — Δικό μου

Η λύσις του 404

στη σελ. 62

Έκχύλισμα από κου- νούπι

Τό άμερικανικό Ίνστιτούτο έναντίον της άλλεργίας παρεσκεύασε ένα έγκύλιμα από κουνούπι, που είναι εξαιρετικά άποτελεσματικό έναντι της φαγούρας.

Τό έγκύλιμα αυτό έχει έπίσης ευεργετική επίδρασι σε περιπτώσεις ταιμπημάτων από έντομα.

Η Τζέιν Φρόμαν-Μπούρν.

Τζέιν Φρόμαν, ή γυναίκα ΜΕ ΤΟ ΑΔΑΜΑΣΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Νίκησε τό θάνατο και την
αναπηρία

Όταν στις 21 Φεβρουαρίου 1943, ή Τζέιν Φρόμαν ξεκίνησε από την Άμερική άεροπορικώς, γιά να διασκαδύση τα άμερικανικά στρατεύματα της Ευρώπης, είχε κάθε λόγο να αισθάνεται ευτυχισμένο τον έαυτό της. Είχε ωραίο πρόσωπο, σιλουέτα και φωνή και κέρδιζε πολλά στο ραδιόφωνο και στα μιούζικ-χάλλ. Είχε έργασθί επί 2 χρόνια γιά την εταιρεία Γουώρνερ, με συμβόλαιο που της έξασφάλιζε 3.000 δολάρια τη βδομάδα. Καί, προπάντων, είχε φθάσει στην έπιτυχία εύκολα και χωρίς κόπο.

Στις 22 Φεβρουαρίου όμως, έπεσε στον ποταμό Τάγο, έξω από τη Λισσαβόνα. Άπό τους 39 έπιβάτες του επέζησαν μόνον οι 15, και μεταξύ αυτών ήταν κι' ή Τζέιν. Είχε όμως σπείσει τρία πλευρά, τό δεξιό της μπράτσο και τό δεξιό πόδι της, τό άριστερό της πόδι είχε κοπή ως τό κόκκαλο κάτω απ' τό γόνατο, και ήταν όλόκληρη καταπληγωμένη.

Μιά άλλη τραγουδίστρια, που είχε καθήσει κατά λάθος στη θέση της Τζέιν γιά την προσγείωσι, σκοτώθηκε. Όσο γιά τη Τζέιν, θάβρισκε τό θάνατο στα παγωμένα νερά του ποταμού, άν δεν τη βοηθούσε ο πιλότος Τζών Μπούρν — μολοντί είχε κι' εκείνος τρία κατάγματα στην πλάτη και στο κρανίο. Αυτός τη συγκράτησε έξω απ' τό νερό επί 45 λεπτά της ώρας, ως ό του δηλαδή έφθασε μία ναυαγιστική βάρκα.

Ξέρετε δε τί έκαναν οι δύο τους σ' όλο αυτό τό διάστημα; Άντί να φωνάζουν, να βογγάνε, ν' αγωνιούν, σάν όλους τους άλλους, κουβέντιαζαν ήσυχα-ήσυχα περί άεροπορίας και μουσικής! Όταν επί τέλους διασώθηκαν, τους είχε ένώσει ένας βαθύς αισθηματικός δεσμός, αδιάλυτος — μολοντί ή Τζέιν ήταν ήδη παντρεμένη με άλλον. Πρό πάντων ό Μπούρν είχε έρωτευθί παράφορα την ωραία καλλιτέχνητα.

Άπό την ημέρα εκείνη, άρχισε ή άπίστευτη τραγωδία της Τζέιν, που είχε αίσιο τέλος χωρίς στο άδύνατο στο θάρος της και στη σιδερένια έπιμονή της να νικήση τό θάνατο και την αναπηρία.

Στό νοσοκομείο που τη μετέφεραν, ένας Ίνδός γιατρός — ό μόνος που μιλούσε άγγλικά — της έέληγχε ότι σκόπευαν ίσως να της κόψουν τό δεξιό πόδι.

Κι' όμως ή Τζέιν διέσωσε τό πόδι της. Άλλά γιά χρόνια όλόκληρη, τη βασάνιζε ό φόβος πώς θα τό έ-

χανε. Πέρασε από τό νοσοκομείο, τό κρεβάτι στην τροχοφόρο πολυθρόνα, από τους νάοθες στα δεκα-νίκια... Τώρα περπατάει χωρίς κανένα βοήθημα, κουτσάινοντας μόνο έλαφρότατα. Μπορεί ακόμη και να χορέψι εύκολους χορούς — όπως έκαμε σ' ένα τελευταίο πρόγραμμα τηλεοράσεως.

Μέσα στα 9 χρόνια που άκολούθησαν μετά τό δυστύχημά της, πέρασε 36 μήνες (3 όλόκληρα χρόνια δηλαδή) σε διάφορα νοσοκομεία. Έκαμε 25 έγχειρήσεις. Έπαθε δύο φορές όστεομυελίτιδα. Έπειτα από μία έπιτυχημένη «μεταμότευσι» όστών και δερμάτων, λίγο έλειψε να πεθάνη από καταπληγία (τραυματικόν σόκ). Τό καλοκαίρι του 1949 άρρώστησε και πάλι σοβαρότατα και έθανασκινόνεψε ή ζωή της.

Κι' όμως δεν έπαψε να εργάζεται στο μεταξύ. Χρειάζονταν χρήματα άλλωστε, γιά να πληρώση τό έξοδα της νοσηλείας της: 350.000 δολάρια έν δώλ. Ός τότε δε, δεν είχε διόλου οικονομίες, γιάτι δεν λογάριαζε ποτέ τό κοήμα. Άρχισε να καταλαβαίνει τη σπουδαιότητά του μόνον όταν βορέθηκε σ' άδυναμία να πληρώση τους λογαριασμούς των γιατρών και των νοσοκομείων.

Φορώντας λοιπόν ένα νάρθηκα βάρος 17 κιλών έπαιξε σε μία έπιθεώρησι, στο Μπροντγουάι, καθισμένη σε μία πολυθρόνα με τροχούς, που την έκρυσαν έπιθεώρια τεράστια μεταξωτά μαξιλάρια. Καί τό θέατρο πλημμύρισε από θεατές, που είχαν τρέξει γιά να τη θαυμάσουν. Όταν τελείωσαν οι παραστάσεις, ή Τζέιν ξαναγύρισε στα νοσοκομεία, γιά νέες θεραπείες και έγχειρήσεις.

Άλλοτε πάλι έπαιξε στο μιούζικ-χάλλ. Έπειδή δε δεν ήθελε να ευφρανθή στο κοινό με δεκανίκια, έπινοήθηκε γιά χάρι της ένα σκηνικό «τραγκ»: Έσθυναν δηλαδή τό φώτα κι' έβγαίνε τότε ή Τζέιν στην μένη καταλλήλως πάνω σε μία σκηνή που μετεκινείτο με ηλεκτρισμό. Άφού τελείωνε τό νούμερό της, ξαναβάζονταν τό φώτα και ή κινητή σκηνή τη μετέφερε έξω από την αίθουσα.

Όπως έπαιξε και πιά πάντως, ή Τζέιν ήταν παντρεμένη με τον τραγουδιστή Ντόν Ρός, που την είχε βοηθήσει ν' άρχισή τη σταδιοδρομία της και είχε γίνει κατόπιν ό μάνατζέρ της. Μετά τό δυστύχημά της όμως ο γάμος της διαλύθηκε. Κι' ό Μπούρν, που έπέμενε πάντα να την κάνει δική του, κατόφειρε έπί τέλους να την παντρευτεί, μετά 5 χρόνια. Άτετέλεσαν δε ένα ζευγάρι άπόλυτα ευτυχισμένο.

Τώρα ή Τζέιν είναι, από επαγγελματικής άπόψεως, καλύτερα άπό πρίν. Άπ' τα μιούζικ-χάλλ κερδίζει περισσότερα από κάθε άλλη άοτίστα: 8.000 δολάρια τη βδομάδα. Συγχρόνως έχει δημιουργήσει μία καινούργια σταδιοδρομία στην τηλεόρασι.

Έχει λάβει περισσότερα από 12.000 συγχρητοπία γράμματα. Τά πιο συγκινητικά προέρχονται από άρρώστους των νοσοκομείων, που τη βλέπουν σάν ένα συμβόλο θάρρους και ύπατασήςσεως.

Όσο γιά τό Τζών Μπούρν, μολοντί χρειάστηκε ένα όλόκληρο χρόνο γιά να γίνει καλά από τις συνέπειες του δυστύχηματός του 1943. Ξαναγύρισε όμως κατόπιν στην άεροπορία. Έπέτες τον Άπρίλιο έπεσε πάλι τό άεροπλάνο του, με 64 έπιβάτες, από τους οποίους διασώθηκαν οι 17. Ο Μπούρν πρόσφερε, σ' αυτή την περίπτωση, πολύτιμη βοήθεια στους πιο άδύνατους ταξιδιώτες, τις γυναίκες και τους ηλικιωμένους. Έπειτα κι' απ' τό δεύτερο αυτό δυστύχημα, συνέχισε τις πτήσεις του, σάν να μην είχε συμβή τίποτε. Είναι κι' αυτός άξιος σύζυγος της θαρραλέας Τζέιν.

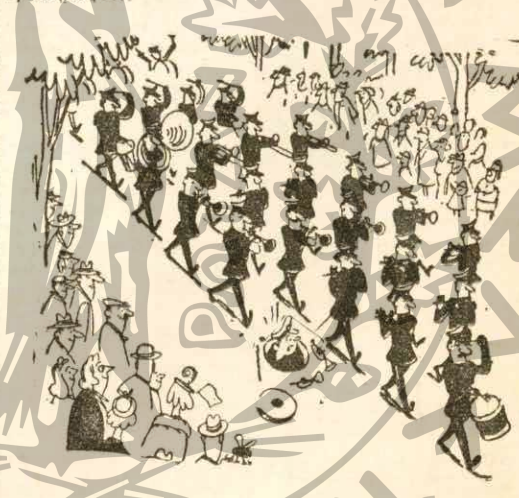

— Μιά δεσποινίδα με κόκκινο φουστάνι ζητάτε, μαντάμ; Πρό όλίγον ήταν εδώ!..

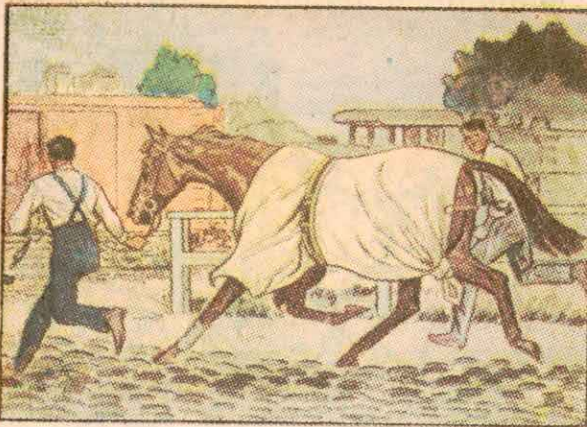
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Όπως βλέπεις, φρόντισα να τις άδείσω έγκαιρώς!..

Χωρίς λόγια!..

Όταν γυμνάζουν τ' άλογα οι Άγγλοι, τὰ προσέχουν καλύτερα από τόν έαυτό τους.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στήν Άγγλία, τὰ σκυλιά δέν γαυγίζουν!

Μιά πρόσφατη στατιστική μας πληροφορεί ότι υπάρχουν στην Άγγλία 3.800.000 σκυλιά, 5.700.000 γάτες. 1.000.000 πουλιά μέσα σε κλουβιά και άπορροδοίστες αοιμίδες λευκών πουτινών, πιθήκων και περιστιδίων. Δέν είναι λίγοι, εξ άλλου, οι άνθρωποι που έχουν στα σπίτια τους φίδια, κοκοδείλους, πυγολαπίδες, νυφίτσες, κόρακες, άλεπούδες...

Μην έκπληττεστε! Οι Άγγλοι είναι μαϊνώδες για τὰ ζώα. Οι έμποροι που τὰ πουλούν, για να διευκολύνουν την πελατεία τους, έχουν καθιερώσει, μάλιστα, τὸ σύστημα τῶν δόσεων. Με μερικές εβδομαδιαίες ή μηνιαίες δόσεις μπορείτε π.ν. να άπονητύτετε μιὰ άκούδα, μιὰ στοουθοκάυλο ή άκούη ένα μικρόν έλέφαντα, άκούη, βέβαια, να ένετε τὸ κατάλληλο μέρος για να τὰ βάλετε.

Τὸ πάθος για τὶς άκούδες παραμένει πάντοτε ζωηρό, αλλά δέν βόσκειτ'ι πιά στὸ ίδιο επίπεδο όπως άλλοτε. Σε παλαιότερα χρόνια, κάθε γωσιό είχε τὴν άκούδα του και κάθε πόλις, άξια αὐτοῦ τοῦ όνόματός έπρεπε, να είναι σε θέση να έπιδείξει μερικές δεκάδες.

Αὐτὲς οἱ άκούδες δέν έδούρευαν μόνο στὸν ἥνο μιὰς πρωτόγονης μουσικής από ταμπούρα και κυνηγετικά κέρατα. Ήταν επίσης οἱ «πρωταθλήτορες» τοῦ γωσιού ή τῆς πόλεως. Κάθε τότε, ένας νέος τίς προσκαλούσε σε άνώνα σώμα πρὸς σώμα. Καί τὰ στοινήματα έδιναν κι' έπαιρναν. Άλλοτε πάλι τίς έβαζαν ν' άγωνισθοῦν με σκυλιά ή ταύρους. Οι Άγγλοι τραλλαίνονταν πάντοτε για τὸς άνώνες αὐτοῦ τοῦ είδους.

Άλλ' οἱ άκούδες έπescαν σε άνυποληψία έπειτα από τὸ άκόλουθο περιστατικό:

Τὸ 1851 στὴ μεγάλη έκθεσι τοῦ Χάυδ Πάσκ κάποιος έξυπνος έπιχειρηματίας παρουσίασε τὴν «κυρία Στῆδεν» που έλεγαν οἱ ανετίκτες διαφημίσεις ἦταν κυναικά με μορφή γόρου.

Στὴν πραγματικότητα, έπρόκειτο για άκούδα, πίσω από τὴν όποία έπαινονέθσι μιὰ νέα. Ή φασεδιά φούστα τῆς «κυρίας Στῆδεν» έκρυβε όλοτελα αὐτὴ τὴ νέα και άφνε μόνον τὰ πόδια τῆς να φαίνωνται. Γι-νόταν, λοιπόν, τὸ έξος: 'Ο έπιχειρηματίας έκανε διάφορες έσωτήσεις στὴν «κυρία Στῆδεν» κι' ἡ νέα που ἦταν κουμμένη κάτω από τὴ φούστα τῆς άπαντοῦσε για λογαριασμό τῆς.

Οἱ Άγγλοι είχαν γοπτευθῇ απ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Άλλὰ κάποτε ἡ άκούδα θυμωσε κι' έκαμε ένα μεγάλο πῆδημα, άφῆνοντας τὴ νέα... ξεσκέπαστη. Έτσι φανερώθηκε ἡ άπάτη.

Στὴν υπόθεσι αὐτὴ, ὁ μόνος που έφταίγε ἦταν ὁ έπιχειρηματίας. Άλλ' ἡ άόγη τοῦ κοινού έέσπασε πάνω στις άκούδες. Κι' έξαπλώθηκε σαν έπιδημία σ' ὅλη τὴν Άγγλία. Σε πολλὰ γωρια διέπόμπευαν τίς άκούδες στὸς δρόμους, ντύνοντας τίς με κουέλια ή άναγκάζοντας τίς να προνοσοῦν... με τὴν οὐσά έμποδος και τὸ κεφάλι πίσω και άλλοι τίς ευλοκόπησαν άνοια στις πλατείες.

Από τότε, οἱ άκούδες έπescαν σε άνυποληψία. Καί μαζι μ' αὐτὲς εξαφανίσθηκαν και διάφορα άλλα άγρια ή άιμοδιψή ζώα, όπως π.ν. οἱ ταύροι. Ή άγάπη τῶν Άγγλων στράφηκε αντίθετα πρὸς τὰ ἦμερα και κατοικίδια ζώα και πρὸ παντός, στὰ σκυλιά και τίς γάτες.

Φυσικά, εἶνε περιττὸ να μιλήσουμε για τὴν άγάπη, που έχουν οἱ Άγγλοι στ' ά-λογα.

Έκείνο όμως που θὰ φανῇ παράξενο σ' έναν άνθρωπο που έπισκέπτεται για πρώτη φορά τὴν Άγγλία, εἶνε ὅτι τὰ σκυλιά δέν γαυγίζουν και δέν δαγκώνουν!

Τὸ θαῦμα αὐτὸ που κάνει τὰ σκυλιά να ἦν εἶνε σκυλιά όφείλεται στὴν ειδική άνατομή που τὸς δίνουν οἱ κύριοί τους.

Ή άνατομή αὐτὴ άλλωστε, εἶνε ύπονοεωτική. Ποιν από λίγον καιρό, ένας

κάτονος δύο ρωσικής όάτσας λαγωνικών καταδικάστηκε σε σθεσώτατο πρόστιμο, γιατί τὰ σκυλιά του γαυγίζαν τὸς ποδηλατίστας που περνούσαν έξω από τὸ σπίτι του. 'Ο δικαστής τοῦ έκαμε γνωστὸ ταυτόνομο ὅτι σε κάθε ύπονοεωτὴ τὸ πρόστιμο θὰ διπλασιαζόταν. Έκείνος τότε άναγκάστηκε να κλείσει τὰ σκυλιά του στὸ ύπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του, για να τὰ μάθῃ... καλούς τοόπους! Έπειτα από δύο ἡμέρες, ἦταν ἦμερα σαν άνάκια.

Στὴν Άγγλία, εξ άλλου, ἡ λύσσα εἶνε όλοτελα άγνωστη ναός στα έξαιρετικά μετρα τῶν άόγών. Κάθε σκυλί που εἰσάγεται από τὸ έξωτερικό πρῆπει να περάσει ύπονοεωτικά έξῃ ἡμέρες στὸ Χάκμποιτς, όπου ύπάνοει θέσις για 700 σκυλιά. Κατὰ τὸ έξάμνο αὐτὸ, τὰ σκυλιά μαθαίνουν επίσης... καλούς τοόπους.

Τὸ ίδιο γίνεται και για τίς γάτες που εἰσάγονται από τὸ έξωτερικό.

Ή παραμονή αὐτὴ στὸ Χάκμποιτς στοινίζει για τὰ σκυλιά 25 σελλίνια και 3 πέννες τὴν εβδομάδα και για τίς γάτες 14 σελλίνια.

Άλλ' οἱ τιμές αὐτὲς άφορούν τὰ μικρά σκυλιά. Τα μεγάλα σκυλιά πληρώνουν 2—3 λίρες τὴν εβδομάδα. Αὐτὸ όμως δέν έμποδίζει τοῦς Άγγλους να εἰσάγουν διαρκῶς σκυλιά από όλες τίς γώρες τοῦ κόσμου.

Τὸ ίδιο πάθος έχουν οἱ Άγγλοι και για τίς γάτες. Ποιν από δύο γρόνια, ένας γείτονας κάποιου κυρίου Βάπελ, που εἶνε 17 γατιά στὸ σπίτι του, τὸν κατήγγειλε με τὸν ισχυρισμό ὅτι αὐτὰ τὰ τετραπόδα δέν τὸν άφναν να ἡσυχάσῃ. 'Ο δικαστής που φαίνεται πως δέν ἦταν ζωόφιλος, ύπονοεώσε τὸν Βάπελ να τὰ πῇ σ' ένα άσυλο «για τὸς φίλους μας που δέν έχουν μιλιὰ». (Κατὰ τὰ τελευταία γρόνια ιδούθησαν πολλά τέτοια ά-συλα στὴν Άγγλία). 'Ο Βάπελ, με δάκρυα στὰ μάτια συμμοσφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν άπόφασι. Άλλά τὰ γατιά κῆυξαν άπεροία πείνης και ψόφησαν έπειτα από μερικές μέρες. 'Ο Βάπελ τότε παρέλαβε τὰ γατιά του, τὰ έβαλε μέσα σε πολυτελέστατα φέετρα, που ἦταν ντυμένα στὸ έξωτερικό τους με βελούδο και μετάξι και τὰ έκῆψε με έξαιρετικές τιμές. 'Ο δικαστής όμως, που εἶνε έκδῶσει αὐτὴ τὴ «σκλήρη» άπόφασι, ύπονοεώθηκε μπροστὰ στὴν κατακραυγὴ τῆς κοινῆς γνώμης, να παραιτηθῇ από τὴ θέσι του.

Στὴν Άγγλία αὐτὰ τὰ δύο είδη τετραπόδων εἶνε στὴν πραγματικότητα, ζωντανά υπιυπέλο. Άλλά δέν έχουν καμιά σχέση με τὰ ζώα τῆς ίδιης οικογενείας, που ζουν σ' άλλες γώρες. Γιατί, όπως τὰ σκυλιά, έτσι κι' οἱ άγγλικές γάτες δέν εἶνε γάτες Χάρις στὴν ειδική διαπαιδαγώγησι που τὸς δίνουν οἱ ιδιοκτήτες των μοιάζουν με σευνότιφες κυρίες και δεσποινίδες τῆς βικτωριανῆς έποχής, που κοῦβονταν άκόμη και για να γελάσουν.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ή σύζυγος γυρίζει μ' ένα καινούργιο καπέλλο στὸ κεφάλι.

— Μὴ στεγοχωρηθῇς, άγάπη μου, που έδωσα δύο έκατομμύρια για αὐτὸ τὸ μοντελάκι... Πες πως άσρωστησες, ξαφνικά και πως άναγκάσθηκε ἡ δυστυχισμένη να πληρώσω ένα σωρὸ λεφτὰ σε φάρμακα και γιατρούς...

*
'Ο ζωγράφος στὸν πελάτη:

— Αν πρόκειται για γαμήλιο δώρο, σας συνιστῶ αὐτὴν εἰδὼ τὴν εικόνα. Εἶνε καταλληλοτάτη.

— Ποιὸς εἶνε ὁ τίτλος τῆς;

— «Ποιν απ' τὴ θύελλα»!

*
Τὸ άφροημένο γκαρσόνι μπαινει μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιού:
— Έσας, κύριε, με τὸ φουλ τοῦ άσσου, σας ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο...

*
Στὸ κατάστημα άδιασρόχων.

— 'Ο ὑ π α λ λ η λ ο ς: 'Όταν σηκώσετε και τὴν κουκούλα, δέν θὰ καταλάξετε καθόλου πως βρέχει.

— 'Ο π ε λ ἄ τ η ς: Θανμάσια! Άλλά πως θὰ καταλάβω ὅτι σταμάτησε ἡ βροχή;

*
— Ά, φίλε μου! Ή μόνη πόλις όπου μπορείς να πλουτίσης εἶνε τὸ Παρίσι! Ήρθα εἰδὼ ποιν από δέκα πέντε χρόνια με 12 φράγκα στὴν τσέπη μου!

— Καί τώρα;

— Έχω έναμνηση έκατομμύριο γρόη!

*
Κάποιος ζωγράφος, τερατολόγος, λέει σ' ένα κύκλο γνωστών του:

— Ζωγράφισα ένα θανμάσια ἥλο... μὰ τόσο φυσικό, ώστε, όταν τελείωσα τὴν εἰκόνα, εἶγα μαυρίσει καταπληκτικά!

*
— Θάρρος, Άντρέα! Θὰ τὴν ξεχάσης τὴν Καίτη!

— Άδύνατον!

— Πως αδύνατον; Τὰ ανθρώπινα αἰσθήματα δέν εἶνε αἰώνια!..

— Ναι, βέβαια, ἀλλ' εἶχω να πληρώσω άκόμη 14 δόσεις για τὴ γούνα που τῆς χάρισα!

*
Ή κυρία: Κι' αὐτὲς οἱ άόργνες τί θέλουν στὸ ταβάνι;
Ή ὑ π η ρ ε ῖ τ ρ ι α: Έλα ντέ, κυρία! Αὐτὸ έλεγα κι' εγώ!

*
— Έγὼ δέν κυττάζομαι ποτε στὸν καθέφτη.

— Κι' όταν πλῆνης τὸ πρόσωπό σου, πως ξερίζεις αν καθαρίζεις;

— Κυττάζω τὴν πετσέτα!

*
Ή κυρία στὴν πλύστρα:

— Πως! Μοῦγασες ένα πουνάμισο, κι' όμως τὸ βαζεις στὸ λαγριασμό τῶν πλυστικῶν;

— Μα, κυρία, τὸχα πλύνει ποιν τὸ γάσω!...

*
Ή κυρία ρωτᾶει τὸ φαρμακοποιό:

— Μήπως έχετε δακονόνα άέρια;

— Τί τὰ χρειάζεστε, κυρία μου;

— 'Ο άντρας μου δέν θέλει να μοῦ άγοράσει μιὰ γούνα...

*
Στὸν Παράδεισο. 'Ο όφρις μεταχειρίζεται τὸ τελευταίο κι' άποφασιστικό έπιχειρημά του, για να πείση τὴν Εῦα να φῇ τὸν άπηγορευμένο καρπο:

— Δέν ξερετε ὅτι τὸ ἡλο εἶνε... γεμάτο βιταμίνες;

Ο ηλικιωμένος γιατρός: Δυστυχῶς, κυρία μου, δέν μπορῶ να κάνω τίποτα για σας!...

ΛΟΝΙΤΣΙ
ΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

Τζιάντα

ΤΟ ΛΟΝΙΤΣΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ροζίτα εξήγησε στη Τζιάντα ότι ο Φίλιππος θα ήρθε με τους ανθρώπους του στη Βενετία και ότι οι σύντροφοί του αυτοί θα επιτηρούσαν τον Ούγολινο. Κι' έφυγε κατόπιν με την ελπίδα να βρή αυτούς τους ανθρώπους. Η τύχη τη βοήθησε να συναντήσει τον Έκτωρ, στον οποίο εξήγησε την προδοσία του Ούγολινο και τον κίνδυνο που θα διέτρεχε ο Φίλιππος από την καταγγελία του. Ο Έκτωρ τότε αποφάσισε να ξεουδετερώσει τον Ούγολινο, ενώ η Ροζίτα πήγε να επισκεφθεί τον Φίλιππο.

12ον —Τό χέρι του;
Τό πρόσωπό της Ζάρας Γκριμάνι σκυθρωπάσε.
—Δεν μπορεί να τὸ κινήση ἀκόμη καὶ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸν στενοχωρεῖ, ἀπάντησε. Δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ τὸ μαντεύω... Καὶ τὸ μυαλό του ἐπίσης εἶναι πιὸ ἥρεμο...

Τὰ λόγια αὐτὰ καθυστέρησαν τὴ Ροζίτα. Ἀν ἡ κατάσταση τοῦ Φίλιππου εἶχε καλύτερεται, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὰ πράγματα. Ὁ Φίλιππος εἶχε ἐπινοητικὸ μυαλό. Κι' ἴσως εὑρίσκει τὸν τρόπο ν' ἀναγκάσῃ τὸν Οὔγολινο νὰ μὴ μιλήσῃ...

Ἀλλὰ θὰ τὴν καταλάβαινε; Καὶ θὰ εἶχε τὴν ἡμερία νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ κρίνῃ; Ἡ νέα ἐσπρωξε χωρὶς κανένα σχέδιο τὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, βρισκόταν πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ πληγωμένου καὶ τοῦ χαιρογελοῦσε.

Τὸ πρόσωπό της φαίνονταν ἥρεμο. Κι' ὠστόσο, ὁ Φίλιππος διάβασε στὸ βλέμμα της τὴν ἀνυπακοή καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν βασάνιζαν.

Τὰ μάτια του σπηλώθηκαν μ' ἐπιμονὴ πάνω της.

—Ἐρεῖς κανένα νεό; τὴ ρώτησε.

—Ὀχι, Φίλιππε, ἀπάντησε ἐκείνη.

—Δὲν μοῦ λες τὴν ἀλήθεια, Ροζίτα!

—Μὰ, Φίλιππε...

—Ὀχι, δὲν μοῦ λες τὴν ἀλήθεια. Ἐσπασαίτε ἐκείνος. Τὸ βλέπω στὰ μάτια σου. Τί τοῦχει;

Ἡ Ροζίτα κάθισε σαστισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, πρὸ βρισκόταν πλάι στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησή του.

—Ὁρνευθῆκα, εἶπε ὁ Φίλιππος, πὼς ὁ Οὔγολινο Τσιπριάνι μὲ κατὰγγελε κι' ἐπὶ οἱ σύντροφοί μου τὸν σκοτώνουν νὰ

νὰ τὸν τιμωροῦν γιὰ τὴν προδοσίαν του! —Τὸν εἶχε προειδοποιήσει πὼς αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τιμωρία του, ἀν σὲ προδίδεις; ρώτησε ἡ Ροζίτα.

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα της χωρὶς νὰ τὴν καταλάβῃ.

—Ναὶ ἀπάντησε ὁ πληγωμένος.

—Καὶ τώρα τί σκέφτεσαι γι' αὐτὴ τὴν τιμωρία; ρώτησε ἡ Ροζίτα ποὺ ἤθελε νὰ ἐξυμνήσῃ τὶς σκέψεις του.

—Μοῦ προκαλεῖ φόβη! τὴς ἀποκρίθηκε.

—Ἄν ὅμως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ματαιώσουν τὰ σχέδιά του καὶ δὲν τοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ σὲ καταγγεῖλῃ;

—Δὲν πρέπει νὰ καταφύγουν στὸ ἐγκλημα... Ἀρκετὸ αἷμα γύθηκε ὡς τώρα... Φτάνει πιά! Πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ κάμουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀνίκανον νὰ μᾶς βλάψῃ, χωρὶς, ὅμως, νὰ βᾶνουν τὰ χέρια τους στὸ αἷμα...

—Κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ κανένας ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ἐξαπαγήσῃ ὁ Τσιπριάνι νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του; ρώτησε ἡ Ροζίτα.

—Νὰ τοὺς πῇ νὰ τὸν ἀπαγάγουν καὶ νὰ τὸν πᾶνε μακριά, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος. Αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο παρὰ νὰ τὸν σκοτώσουν...

Ἡ Ροζίτα εἶχε ἐνθουσιασθῇ ἀκούγοντάς τον νὰ μιλᾷ ἔτσι.

Σκέφτηκε, λοιπὸν, πὼς δὲν εἶχε πιά λόγον νὰ τοῦ κρούῃ τίποτε καὶ τοῦ φανέρωνε τὰ πάντα, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴ συνάντησή της μὲ τὸν Έκτωρ.

—Ὁ Έκτωρ σχεδιάζει νὰ σκοτώσῃ τὸν Οὔγολινο; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

—Δὲν εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ροζίτα. Ἄν ὅμως, δὲν μπόρεσῃ νὰ τὸν ἐξαπαγήσῃ μὲ ἄλλο τρόπο νὰ μὴν μιλήσῃ...

Ὁ Φίλιππος σκέφτηκε μερικὲς στιγμές. —Πρέπει νὰ μὲ πᾶτε ἀπὸψε, μόλις νυχτώσῃ στὴ νῆσο τῶν Τάφων, εἶπε.

—Ὅταν ἐρχόμουν ἐδῶ, εἶδα πολλοὺς ὑποπτοὺς ἀνθρώπους γύρω στὸ σπῆτι, ἀπάντησε ἡ Ροζίτα. Ἄν θελήσωμε ν' ἀπομακρυνθῶμε, θὰ μᾶς παρακολουθήσουν...

—Αὐτὸ τὸ ἐγκλημα δὲν πρέπει νὰ γίνῃ! φώναξε ὁ Φίλιππος. Πῶς νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συντρόφους μου;

—Ὅλα τὰ τραγικὰ περιστατικὰ τοῦ τελευταίου καιροῦ ξαναγύριζαν στὸ μυαλό του.

—Ὁ Έκτωρ, εἶπε εἶχε δίκην νὰ μοῦ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πρὸς γνῶσιν

Φροσί, ἐντοῦτη τὴν φορὰ,
τὸ λέω ντόμπρα καὶ σταρά,
μὴν ἔχῃς ἀπαιτήσεις.
Μὴ μοῦ μιλήσῃς γιὰ «μικροῦ»,
γιὰ Τζιαντίους καὶ γιὰ μουζού-
καὶ λούσα μὴ ζητήσεις!

Κόψε τὴν πᾶσα σου ἀπαι-
γιατὶ γιορτάζεις ἡ Ἐπέ-
τοῦ «Ὀχι» στὴν Ἑλλάδα
καὶ συνεπὲς καὶ τὸ λοιπὸς
«Ὀχι» θ' ἀκούξῃ ἀνελλιπὲς
αὐτὴ τὴν ἐξδομάδα!

Νὰ χτυπηθῇς σὰν τὸ χταπό-
δὲν θὰ μὲ κᾶνῃς νὰ σοῦ πῶ,
τὸ «πᾶρε μοῦ τὰ οὐλά».

Κι' ἀπ' τὸ μυαλό σου μὴν περνᾷ,
πὼς τὴ μαμὰ σου θὰ
φρονά-
στὸ σπῆτι γιὰ... μπα-
(μουλά!)

Δὲν μὲ φοβίζει οὐτ'
(αὐτὸ,
γιατὶ, χωρὶς νὰ παι-
νευτῶ,

ἐξηγίμαι θαρραλέα
καὶ... θ' ἀποκρούσω
(μᾶν, μᾶ-
καὶ τὴ δική σου τὴ μα-
(μᾶ,
κοινῶς τὸν... εἰς ὅ-
(λὲ α!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Νὰ χτυπηθῇς σὰν τὸ χταπό-
δὲν θὰ μὲ κᾶνῃς νὰ σοῦ πῶ,
τὸ «πᾶρε μοῦ τὰ οὐλά».

Κι' ἀπ' τὸ μυαλό σου μὴν περνᾷ,
πὼς τὴ μαμὰ σου θὰ
φρονά-
στὸ σπῆτι γιὰ... μπα-
(μουλά!)

λὲ πὼς ἔπρεπε νὰ φυλάγῃ ἀπὸ τὸν Οὔγολινο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μισεῖ τὸν ἄδερφὸ μου καὶ θὰ κᾶν τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ... Πῶς, λοιπὸν, δὲν κατάλαβα ὅτι ὑποδεικνόντάς μου νὰ κλέψω τὸ θησαυρὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἤθελε νὰ μὲ παρσάρῃ σὲ παγίδα γιὰ νὰ βλάψῃ τὸ Λορέντζο; Ἀ, ἂν υπορόυσα νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ τὰ πράγματα θὰ ἦταν διαφορετικά!

Ἦξερα ἐγὼ μὲ ποῖο τρόπο θὰ τὸν ἀνάγκασα νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του!

Ἡ Ροζίτα κούνησε μὲ δυσπιστίαν τὸ κεφάλι της.

—Νομίζω πὼς ὑπάρχει κάποιο μυστικὸ τοῦ Οὔγολινο καὶ τοῦ Ὁριζαρέλλι, εἶπε. Ὁ ἄθλιος τὸ ἔχει προβλέψει ὅλα καὶ δὲν μᾶς φοβάται!

Τὰ μάτια τοῦ Φίλιππου ἐλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ θυμό.

—Ἀς ἀφήσωμε τὸν Έκτωρ νὰ κᾶν, ὅ,τι θέλει, εἶπε. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ... Τὸ κάτω-κάτω ὁ Οὔγολινο θὰ ἔχῃ ὅ,τι τοῦ ἀξίζει! Πρέπει νὰ ξέρῃς, Ροζίτα, ὅτι δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Οἱ ἄλλοι θέλω νὰ σωθῶν. Ἐγὼ ἔζησα μὲσα στὴν ἀτίμια καὶ τὸ ἐγκλημα καὶ δὲν παραποιεῖμαι γιὰ τὴν τύχη μου!

—Ἀλλὰ δὲν συλλογιέσαι τὴν ὑπερτασσοῦ; τοῦ εἶπε ἡ Ροζίτα. Ἄν πάθῃς τίποτα, θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη της!

—Ἐνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεῖλη τοῦ τραυματισμένου.

—Ἡ ὑπερτασσοῦ μου αἰσθάνεται κάποια συμπάθεια γιὰ μένα; ρώτησε.

—Συμπάθεια μόνο; Σὲ λατρεύει!

—Εἶχα πάντα τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἦμουν μόνος στὸν κόσμο, εἶπε ὁ Φίλιππος.

—Ἀχάριστε! ψιθύρισε ἡ Ροζίτα, κυττάζοντάς τον μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια.

—Νομίζω πὼς ὁ θάνατός μου δὲν θὰ λυτούσε κανένα, συνέχισε.

—Ὅτε τὸν πατέρα σου;

—Γιατὶ θὰ μὲ λυπόταν ὁ πατέρας μου, τοῦ μόνο πικρίας τὸν πόντο ὡς τώρα;

—Καὶ δὲν σκέφτηκε κανένα ἄλλον;

Ἡ Ροζίτα εἶχε γίγει κατακόκκινη καθὼς τὸν ἔκανε τὴν τελευταία ἐρώτησι.

Ὁ Φίλιππος στήλωσε τὰ μάτια του πάνω της κι' ἐπειτα ἡς εἶπε σιγᾶ:

—Ἀγαπημένη μου Ροζίτα, πόσες φορές σ' ἔκαμα νὰ λυπηθῇς! Φανταζόμουν πὼς δὲν μπόρουσε παρὰ νὰ μὲ μισῇ...

—Ἀχάριστε! ψιθύρισε καὶ πάλι ἡ νέα, ἐνῶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ ἀπαγωγή
«Ἀρχίζε νὰ νυχτώνῃ». Τὰ πρῶτα φῶτα καθρεφτίζονταν κιόλας στὰ κανάλια.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, μιὰ μεγάλη βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῶν Ζητιάνων κι' ἀρχισε νὰ προχωρῇ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς νῆσου τοῦ Μουράνο.

Μὰ οἱ δύο ἄνθρωποι ποὺ βρισκόταν στὰ κουπιά μόλις βγήκαν στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα δυνάμεισαν τὶς κινήσεις τῶν χερῶν τους.

Ἡ βάρκα πετοῦσε τώρα πάνω στὰ κύματα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες, δύο ἄλλοι ἄνθρωποι βρισκόταν μέσα σ' αὐτήν. Τὰ μάτια τους προσπαθοῦσαν νὰ σχίσουν τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως καμμιὰ ἄλλη βάρκα τοὺς παρακολουθοῦσε.

—Ὅλα πάνε καλά, εἶπε ὁ ἕνας. Δὲν φαίνεται νὰ μᾶς παρακολουθῇ κανεὶς.

—Σὲ δέκα ὡρὰς ὅταν θὰ φτάσωμε στὴ νῆσο τῶν Τάφων θάχῃ νυχτώσει γιὰ καλὰ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ μᾶς ἰδῇ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

—Θὰ σταματήσωμε ἐνῶ εἰσὸδο τοῦ νεκροταφείου; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες.

—Ὀχι, θὰ προχωρήσωμε πρὸς τὰ ἀριστερά, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες.

—Φοβάμαι, εἶπε ὁ ἄλλος, μήπως ὁ Έκτωρ δὲν κατάφερε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν φύλακα τοῦ νεκροταφείου.

—Μπᾶ ἀπάντησε ὁ πρῶτος. Ἄμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρχίσῃ νὰ πίνῃ, δὲν ἔρεῖ πιά τί τοῦ γίνεται. Ὅσο γιὰ τοὺς δύο σωματοφύλακες τοῦ Τσιπριάνι δὲν εἶναι λιγώτερο ὑπεκρῆδες ἀπ' αὐτόν. Ὅταν δὲν ἔχουν πῆ, εἶναι ἥρεμοι καὶ δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ στρωθῶν στὸ πιεσθὲν δὲν τὸ ἀφήνουν παρὰ μόνον ὅταν κυλισθοῦν κάτω ἀναίσθητοι.

—Ἀν ὁ Έκτωρ κατάφερε νὰ τὸν με-

θύσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ, ὁ εὐγενὴς Τσιπριάνι θὰ περάσῃ μιὰ πολὺ δυσὴρ βραδυὰ μὲ τὴ συντροφιά μας...

Ἡ βάρκα πλησίαζε τώρα στὴ νῆσο τῶν Τάφων.

Τὰ φῶτα τῶν ὑαλοφύλων τοῦ Μουράνο φάνηκαν σὲ λίγο.

Ἡ μικρὴ βάρκα τὰ προσπέρασε κι' ἐστρίψε πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἡ ἀπόστασι ποὺ τὴν χωρίζε ἀπὸ τὴν ἀκτὴ δὲν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τριακόσια μέτρα.

Οἱ κωπηλάτες ἐλάττωναν σιγὰ-σιγὰ τὴν ταχύτητα της. Διευθύνονταν τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς.

—Νὰ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες. Ἐδῶ πρέπει νὰ πλησιάσωμε...

Ἡ βάρκα πήγε κοντὰ στὰ βράχια.

Ἐνας ἄνθρωπος περίμενε ἐκεῖ.

—Φίλοι; ρώτησε μὲ ὑπόκωφ φωνή.

—Ναὶ τοῦ ἀπάντησαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα.

Τὸν βοήθησαν κατόπιν νὰ πηδήσῃ μέσα στὴ βάρκα, ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως κι' ἐξακολούθησε νὰ πλεῖ παράλληλα στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Έκτωρ. Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἀρχισε νὰ μιλᾷ σιγᾶ.

—Ὅλα ἐγίναν ὅπως τὰ ὑπολογίζαμε, εἶπε. Ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου κι' οἱ δύο σωματοφύλακες τοῦ Τσιπριάνι εἶναι τυφὰ στὸ μεθύσι. Ἀρῶσα τοὺς δύο τελευταίους στὸ καπνὸ καὶ πληρώσα τὸν ξεροδόχο γιὰ νὰ τοὺς βάλῃ σὲ δύο κρεβάτια νὰ κοιμηθοῦν ὅταν σωριαστοῦν ἀνίσθητοι ἀπὸ τὸ πιεθῶ.

—Ὅσο γιὰ τὸ φύλακα τοῦ νεκροταφείου, τοῦ ἔοριξα στὴν κατάλληλη στιγμή μέσα στὸ ποτήρι τοῦ ναρκατωκῆ κι' ὅταν εἶδα πὼς δὲν ὑπορούσε πιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια του τὸν ἐξέπλωσα μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα στὰ βράχια. Πᾶμε νὰ τὸν πάρωμε...

—Πρέπει σύριο τὸ πρῶτ' νὰ ἐμπνεῖς στὸ κρεβάτι του, μὲ τὰ κλειδιά κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του, σὰν νὰ μὴν εἶναι τίποτε.

—Τάχεις τὰ κλειδιά; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

—Ναί.

—Καὶ τὸ σχέδιό μας;

—Μένει πάντα τὸ ἴδιο! Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὸ ἀλλάξωμε...

Ἀκολουθώντας τὶς ὁδηγίες τοῦ Έκτορος, προσέγγισαν σ' ἕνα μέρος τῆς ἀκτῆς. Ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου βρισκόταν πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο κι' ἐμοίεζε σὰν πεθαμένος. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὴ βάρκα. Ἐπειτα ἐκίνησαν καὶ πάλι, χωρὶς, ὅμως, ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Έκτωρ τοὺς ἔδειξε ἕνα μικρὸ φῶς.

—Τὸ βλέπετε; τοὺς εἶπε. Ἐκεῖ εἶναι! Ὁ κῆπος φτάνει ὡς τὴ θάλασσα.

Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ ἐπαυλὶ τοῦ Οὔγολινο Τσιπριάνι. Τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του, ποὺ ἦταν κόρη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ ὑαλοφύλου τοῦ Μουράνο.

—Ἀς βάλωμε τὶς μάσκες, εἶπε ὁ Έκτωρ σιγᾶ. Τὰ ὄπλα σας εἶναι γεμάτα; Ἐχετε ἑτοιμὰ τὰ μαχαίρια σας;

—Ὅλα εἶναι ἑτοιμὰ, τοῦ ἀπάντησαν.

—Τὸ φῶμαρ καὶ ἡ κουκούλα;

—Κι' αὐτὰ!

—Καλὰ! Δόστε μου καὶ τὰ δύο. Ἐγὼ θὰ ἔχω νὰ κάμω μόνο μὲ τὸ κεφάλι... Τὰ ἄλλα εἶναι δική σας δουλειά... Προ-
ρέχετε τὰ νοήματα ποὺ θὰ σας καλῶν...

Ὅλα πρέπει νὰ γίνουν πολὺ γρήγορα... Σύντομοι; Καὶ τώρα ἄς πλευρίσωμε στὴν ἀκτὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ σύντροφοι τοῦ Φίλιππου, μὲ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο καὶ τὸ ὄπλο στὸ χέρι βρισκόταν στὴν ἐπορὰ κι' ἀρχίσαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως προσπαθώντας νὰ μὴ κάμουν τὸν παροϊκτικὸ θόρυβο.

Ὁ Έκτωρ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα μέρος ὅπου οἱ τοίχους ἦταν πολὺ χαμηλός.

Σκαρφάλωσαν ἀμέσως ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ βρέθηκαν στὸν κῆπο. Λίγο πρὶν περᾶ ἀρχίζε μιὰ σκάλα ποὺ ὡδηγούσε σὲ μιὰ ταράτσα. Τὸ δωμάτιο ποὺ ἔδωκεν σ' αὐτὴ ἦταν φωτισμένο.

Ὁ Έκτωρ κι' οἱ σύντροφοί του ἀνέ-

θηκαν αὐτὴ τὴ σκάλα κι' ἔφτασαν στὴν ταράτσα.

Τὸ σπῆτι φαίνονταν ἄδειο.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ποὺ ὁ Έκτωρ ἀναγνώρισε ἀμέσως.

Ἦταν τοῦ Τσιπριάνι, ποὺ καλοῦσε τὴν ὑπηρετίαν του:

—Νικολέτα!

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀκούστηκαν τὰ βήματα τῆς Νικολέτας ποὺ ὑπῆκε στὸ δωμάτιο.

—Αὐτοὶ οἱ δύο τεμπέληδες δὲν γύρισαν ἀκόμη; τὴ ρώτησε ὁ Οὔγολινο.

—Ὀχι, κύριε.

—Πήγαινε νὰ τοὺς βρῇς. Θὰ εἶναι σίγουρα σὲ κανένα καπηλιὸ καὶ θὰ πίνουν. Προτοῦ νὰ φύγῃς, κλείσε καλὰ ὅλες τὶς πόρτες...

Ἐγὼ θὰ πᾶω στὸ δωμάτιό μου καὶ θὰ σὲ περιμένω γιὰ νὰ ῥοῦθῃς νὰ μοῦ πῇς ἂν τοὺς βρῇκες.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ὁ κύριος τοὺς ἀνέχεται ἀκόμη! εἶπε ἡ Νικολέτα. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πίνουν καὶ νὰ παίζουν!

—Τί νὰ κάμω; ἀπάντησε ὁ Τσιπριάνι. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρῶ ἄ

μα του αίματός του, για να υποσέ ν' αναπνέει με μεγαλύτερη ευκολία.

Ο Ουγγολίνος άκουσε τότε μια φωνή που του είπε σιγά :

— Οι πειρατές της Σένια δεν άστει-εύονται. Ο Θεός να σε φυλάει από τα νεία τους!...

Ο Βενετιάνος ανατόνισε ακούγοντας αυτά τα λόγια.

Πώς δεν είχε σκεφθεί λοιπόν, πρωτό-τερα την προειδοποίησή του Φιλίππου;

Τού είχε μιλήσει πολύ καθαρά. Όντω από τους δικούς του, τού είχε πη. Βοί-σκονταν στη Βενετία. Κι' αυτοί οι όγτώ άνθρωποι θα τιμωρούσαν τον καταδότη, ό-ποιος κι' αν ήταν.

«Μη νομίζεις πως θα γλυτώσεις από τα νεία τους, φευγόντας από τη Βενε-τία του φώναξε ο Φιλίππος την ώρα που νωρίζονταν. Όπου κι' αν πάς, όπου κι' αν κουφή θ' αν' ανακαλύψουν και θα βοούν τον τρόπο να σε πλυσιάσουν. Θά ένης τότε την τιμωρία που σου αξίζει!»

Πώς λοιπόν δεν είχε δώσει σημασία σ' αυτή την προειδοποίησή;

Δεν μπορούσε να σκεφθεί τώρα αν τού ήταν δυνατόν να ένεογήσθ μ' άλλον τρόπο για να φτάσει στο σκοπό του. Τό μόνο που ήξερε ήταν πως είχε κάνει μία πολύ μεγάλη ήλιθιότητα. Είχε πίνει μόνος του να πέρει μέσα στο στόμα του λύκου!

Η Βάσκα προωρούσε. Άκούστηκε, εξα-φνικά η καμπάνα της εκκλησίας, του Ά-γιου Δονάτου, που σήμαινε την ώρα.

Ο Ουγγολίνος μέτοπε δέκα γυπνιχα-τα. Δεν είχε πια τώρα την πασαμική αμ-φιβολία για την τύχη που τον περίμενε.

Άλλα γιατί, λοιπόν, οι πειρατές άνου-σαν να τον σκοτώσουν;

Θα μπορούσαν να τού νώσουν ένα μα-γαίο στην καρδιά ή να τού σπάρουν τό κεφάλι, γυπνώντας τον μ' ένα κουπί.

Γιατί δεν τό έκαναν;

Αντί αυτή η άνοπορία να τού δίνη άόσοος έκανε, τούναντίον, μεγαλύτερη την άνομία του.

Δίνας άμφοβιλία, κάτι τό τρομερό σνεδιάζαν αυτοί οι άνθρωποι. Τό ότι δεν βιάζονταν έδειχνε πως ήταν βέβαιιοι για την έπιτυγία του σκοπού τους.

Μιά ιδέα πέρασε τότε, εξαφνικά, από τό μυαλό του Ουγγολίνου.

Μήπως ό σκοπός τους δεν ήταν να τον σκοτώσουν, αλλά να τόν έμποδίσουν να φανερώσθ τό τρομερό μυστικό που ήξερε;

Στην περίπτωση αυτή, τό πιθανώτερο ήταν ότι θα τόν πήγαιναν στη Σένια, ό-που θα τόν φυλάκιζαν ως τη στιγμή που θα περνούσε ό κίνδυνος.

Άλλοίμωο, όμως, ούτε αυτό θα τού γρησίμει σε τίποτα. Γιατί κι' αν άκούη αυτός ήταν ό σκοπός τους, πολύ νωήνοσα θα άλλαζαν νώμην. Καί ποιος έδειρε τότε ποιά μαυτορία θα έπινούσαν για να τόν τιμωρόσουν!

Ο Ουγγολίνος κι' αν άκόμη τό ήθελε, δεν μπορούσε να κάμν τίποτε για να σωθί.

Γιατί ήταν πια πολύ άονά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των ά-ναπαύουσας κ. Στυλιανών Τσουκνάνη και δίσα Εύαγγελίαν Μαρκέτη, ευόμειθα κάθε ευ-τυχίαν, Οίκον, Μ. Ποιονιστή

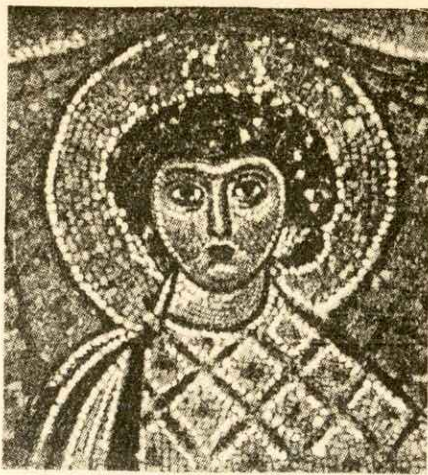
Άρραβόνας

Την Κυριακήν 26 Όκτωβρίου έδωσαν ά-μοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου ό κ. Μάκης Γε-ρολυμάτος και ή δίς Λέλα Κουτουματσό-του, Τους ευόμειθα ταχεΐαν την στέφιν.

Η. Μ. και Χ. Π.

Βαπτίσεις

Την παρελθούσαν Κυριακήν, έβαπτίσθη είς τόν ναόν της Ζωοδόχου Πηγής ή χαριτωμένη κορούλα τού κ. και της κ. Κοσμά Λοβέρδου, Άνάδοχος παρόσθη ή κ. Βασιλική Πέτα, Στην νεοφώτιστη έδόθη τό όνομα Κυριακή.

Ο Άγιος Δημήτριος (Μωσαϊκό του 7ου αϊ-ώνος, που βρέσκεται στην εκκλησία του Ά-γιου Δημητρίου στη Θεσσαλονίκη).

Τά Δημήτρια

Μιά άρχαία πανηγύρις προς τιμήν του Μεγαλομάρτυρος

Είναι γνωστόν ότι ό Μεγαλομάρτυς Δημή-τριος ό Μυροβλήτης έτίματό ιδιαίτερος στη Θεσσαλονίκη, όχι μόνον από τους ντόπιους, αλλά και από τους ξένους. Στις 26 Όκτω-βρίου, ημέρα που γιορτάζει ό Άγιος, γινό-ταν μεγάλη γιορτή εκεί, κι' ό κόσμος έτρεχε πολύς από διάφορα μέρη. Για τη γιορτή αυ-τή λοιπόν υπάρχει άρχαία λεπτομερής περι-γραφή αυτόπτη μάρτυρα, που έζησε κατά τό 12ο αΐωνα μ. Χ. Η περιγραφή αυτή βρέσκε-ται σε κάποιο διάλογο που έχει τίτλο: «Τι-μαρίων ή περί των κατ' αυτόν παθημάτων».

Στό διάλογο αυτόν τά πρόσωπα είναι δύο: ό Τιμαρίων και ό Κυδών.

Ο πρώτος διηγείται στον δεύτερο, που ή-ταν φίλος του, την άποδημία του από την Κωνσταντινούπολη στη Θεσσαλονίκη για ίε-ρούς σκοπούς, και τό γυρισμό του από εκεί. Στο δρόμο του κοντά στον ποταμό Έβρο της Θράκης, τόν έπιασε δυνατός πυρετός και πέ-θανε. Έπειδή όμως ό θάνατός του ήταν «ά-ωρος» ζαναγύρισε στό ζών, σύμφωνα με την άπόφασι των δικαστών του Άδου.

Τό θάνατό του λοιπόν, την άποδημία του, στον Άδην, τη συνάντησή του εκεί με διάφο-ρα γνωστά του πρόσωπα, τη δίκη που έκα-νε έναντίον των ψυχοποιών, έπειδή απέ-σπασαν άώρως, τη ψυχή από τό σώμα και την καταδίκη τους από τους δικαστές του Άδου, έχει ως κύριο θέμα ό διάλογος αυτός. Στην άρχή μάλιστα, σ' ένα είδος προλόγου ό Τιμαρίων διηγείται ότι κατά τη διαμονή του στη Θεσσαλονίκη έγινε και θεατής της μεγαλοπρεπέστατης γιορτής του πολιούχου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

Έφτασε λοιπόν στην «πειρίπυστον» Θεσσα-λονίκη λίγες μέρες πριν από τη γιορτή του Άγιου Δημητρίου. Τίς ημέρες μάλιστα αυ-τές άποφάσισε να τίς περάση κυνηγώντας σε μέρη κοντά στον ποταμόν Άξιό. Τα μέρη μα-λιστα αυτά τά εξύμνει ως ευφωρότατα και κα-τάλληλα για παράταξι και συνταξι στρατού.

Έκει τότε άφου έκυνήγησε με φίλους του κι' έπειδή έπλησίαζε ή ημέρα του Άγιου Δη-μητρίου, γύρισε στη Θεσσαλονίκη. Άφου δε έπεσκέφθηκε τό θεία τεμένη πήγε κατόπιν προς τά τείχη, έξω από την πόλη, όπου γι-νόταν έμπορικό πανηγύρι. Τό πανηγύρι αυτό άνοιξε έξη ημέρες πριν την γιορτή και τελεί-ωνε δύο ημέρες μετά, δηλαδή κρατούσε από τις 20—28 Όκτωβρίου.

Στό σήμειο αυτό ό Κυδών παραπονιέται ότι ό φίλος του είναι λιγώλογος και ζητάει από τόν Τιμαρίωνα μια λεπτομερή περιγρα-φή της γιορτής του έμπορικού πανηγυριού.

Ο Τιμαρίων, τότε, θέλοντας να ικανοποιή-ση την περίεργη του φίλου του, άρχίζει την περιγραφή ως έξης:

«Η γιορτή αυτή είναι τό Δημήτρια, όπως στην Άθήνα τά Παναθήνια, είναι δε τό πιο μεγάλο πανηγύρι άπ' όλα.

»Σ' αυτό, εξακολουθεί ό Τιμαρίων, πηγαί-νουν όχι μόνο ντόπιοι και Έλληνες από άλ-λα μέρη, αλλά και λαοί που κατοικούν από τόν Ιστρο ως τη Σκυθική και Καρπανοί και Ι-ταλοί και Ιβήροι και Λυβιτανοί και Κέλτες. Γενικά δε από τά παράλια του άωκεανού έρ-χονται προσκυντές και θαυμαστές του Ά-

γιου Δημητρίου.

»Εγώ λοιπόν, λέει ό Τιμαρίων, που είμαι Καπαδόκης, δεν είχα άκόμα παρακολουθήσει τό πανηγύρι και έπιθυμούσα να δώ τά πάντα. Γι' αυτό ανέδρα σ' ένα μικρό ύψωμα και ά-φου κάθησα εκεί, περιεργάζομαι με την ήσυ-χία μου την κίνηση...»

Ο Τιμαρίων, με ποιητική φαντασία και χόρι περιγράφει πως είδε από τη σκοπιά έ-κείνη τίς σκηνές που είχαν στηθεί για τό πα-νηγύρι.

Υπήρχαν, άναφέρει, δύο σειρές από σκη-νές, που άπλωνόντουσαν ή μία άπέναντι από την άλλη. Έγκάρσια υπήρχαν κι' άλλες σει-ρές, από σκηνές μικρότερες, που τό σύνολό τους έμοιαζε από μακριά με σαρανταποδα-ρούσα!...

Έπίσης ό Τιμαρίων περιγράφει θαυμάσια τό θόρυβο και τους άνακατεμένους ήχους που από τό μέρος του πανηγυριού έφταναν ως τ' αυτιά του, και που προέρχονταν άπ' τίς φω-νές των πολλών και διαφόρων ζώων, που βρι-σκόντουσαν εκεί, από τ' άλλα, τά βώδια, τά πρόβατα, τους χοίρους, τους σκύλους.

Ο Τιμαρίων άφου από μακριά διασκέδασε με τό θέαμα, κατέβηκε από τό ύψωμα εκείνο και πλησίασε στον τόπο του έμπορικού πα-νηγυριού, όπου, όπως λέει, έμεινε έκστατι-κός από τόν πλούτο και την ποικιλία των έμπορευμάτων.

Έκει υπήρχαν διάφορα ύφασματα και νή-ματα, που είχαν στείλει από τη Βοιωτία, την Πελοπόννησο και την Ιταλία. Επίσης υπήρ-χαν έμπορεύματα, που πρεσόντουσαν άπό τη Φοινίκη, την Αίγυπτο, την Ισπανία. Τα έμ-πορεύματα του Εύξεινου Πόντου μαζεύνόντου-σαν πρώτα στην Κωνσταντινούπολη κι' από εκεί με άλλα και μούλτρια μετακομίζονταν στην Θεσσαλονίκη.

Τί είδους έμπορεύματα ήταν αυτά του Εύ-ξεινου Πόντου δεν άναφέρει ό Τιμαρίων. Φαί-νεται όμως ότι ήταν γούνες, δέρματα, φάρια και άλλα φαριών ταριχευμένα (τό γνωστό χα-βίρι της Ρωσίας) που από τότε άρχισε να γίνεται ή κατανάλωσή τους στό κράτος του Βυζαντίου. Έτσι στη Θεσσαλονίκη, στη γιορ-τή του Άγιου Δημητρίου γινόταν μία Διε-θνής Έκθεσις.

Ύστερ' από την περιγραφή αυτή ό Τιμα-ρίων λέει, ότι γύρισε στην πόλη για να πα-ρακολουθήσει τη θρησκευτική πομπή, που γι-νόταν προς τιμήν του Μεγαλομάρτυρος.

Η τελετή αυτή κρατούσε τρεις νύχτες (ά-γρυπνίες), όπου πολλοί ίερείς και μοναχοί, σε δύο χορούς, έψαλλαν ύμνους προς τιμήν του Άγιου.

Τό πρωί της 26ης Όκτωβρίου έρχόταν στην εκκλησία ό ήγεμόνας της χώρας. Ο Τι-μαρίων δεν άναφέρει ρητά ποιος ήταν αυτός, φαίνεται όμως ότι ένοει τό Μιχαήλ Παλαιο-λόγο. Θυμιάμα άφθονο έκαίγε προς τιμήν του. Η συνοδεία του άποτελείτο από χρυσοστόλι-στους άνδρες πάνω σε άραβικά άλογα. Ό-λοι αυτοί προπορεύόντουσαν και άκολουθούσε ό ήγεμόνας, που ήταν «λαμπρότερος του Έ-ωσφορου»!

Έτσι έφτανε άργά, άργά στο ναό και προ-σευχόταν στο μάρτυρα. Τη στιγμή εκείνη ά-λαλαγοί κι' έπαιφμηές άντηχούσαν από τό πλήθος. Άφου καθόταν στην όρισμένη γι' αυτόν θέση, προσκαλούσε κοντά του τόν αρ-χιερέα. Θεία ψαλμωδία άντηχούσε στην εκ-κλησία, που γινόταν με ρυθμό και τάξι ά-πόλυτη. Ήταν ένας ύμνος, που άναπέμψο-ταν προς τιμήν του Μεγαλομάρτυρος και προ-εργόταν από άνδρες και γυναίκες.

Ο Άγιος Δημήτριος ήταν από τη Θεσσα-λονίκη. Υίος ευσεβών γονέων, έγινε και ό ίδιος «ευσεβέστατος διδάσκαλος της πίστεως του Χριστού». Γι' αυτό άκριβώς, όταν ήρθε στη Θεσσαλονίκη ό Μαξιμιλιανός, τό 290, συ-νελήθη άπ' αυτόν και ρίχτηκε δέσμιος στη φυλακή.

Όταν δε γινόντουσαν άγώνες στη Θεσσα-λονίκη ό Μαξιμιλιανός καθόταν και τού πα-ρακολουθούσε. Ένας βάρβαρος φίλος του και έπίσημος παλαιστής, ό Λυσίος, που υπεργα-νεύονταν για τό μέγεθος του σώματός του και τη δύναμή του, προσκαλούσε στό στάδιο τους πολίτες να παλεύουν μαζί του, και στό τέ-λος τους νικούσε.

Βλέποντας αυτά ένας νέος, που τόν έλε-γαν Νέστορα, και ήταν γνώριμος του Άγι-ου Δημητρίου, πήγε στη φυλακή και ζήτησε την εύλογία του για ν' άγωνισθί με τό Λυ-σίω. Άφου πήρε την εύλογία του Άγιου ό Νέστωρ παρουσιάσθηκε στό στάδιο και φώ-ναξε:

—Βοήθησέ με, Θεέ του Δημητρίου!

Έπειτα άγωνίστηκε με τό Λυσίο, τόν χτύπησε στην καρδιά και τόν σκότωσε. Ο Μαξιμιλιανός λυπήθηκε φοβρά για τό θάνατο του φίλου του και διάταξε να σκο-τώσουν με λήγνη τό Δημήτριο και με τό ίδιο όπλο και τό Νέστορα.

Δ ΕΝ είναι, άσφαλώς, τό άρχαιολογικό ένδιαφέ-ρον που προσελκύει τά νε-άρα ζεύγη στό λόφο του Φιλοπάππου, ούτε τό μνη-μείο του φιλέλληνα πρίγ-κηπα της Συρίας, που έ-δωκε τό όνομά του στό λό-φο. Έκείνο που τραβάει περισσότερο ως εκεί τους συχνούς έπισκέπτες είναι ή ρωμανική τοποθεσία του άρχαίου λόφου του Μου-σειού, με τίς κατάφυτες πλαγιές και την ήσυχία, που δημιουργούν άδες τίς προϋποθέσεις για μία εύχά-ριστη άπομόνωση...

Έκτος όμως από τούς... άπομονωτικούς, που σπάνια λαμβάνουν τόν κόπο να άνεβούν ως την κορυφή του λόφου και προτιμούν την άφάνεια μέσα στις δασωμέ-νες πλαγιές του, υπάρχουν και οι φιλάρχαιοι και πε-ριέργοι που φτάνουν ως τό μαρμαρίνο μνημείο.

Τό έστησε εκεί ό Γάιος — Ιούλιος Φιλόπαππος, γυ-γονος του τελευταίου Βασιλικά της Κομμαγενής Συρί-ας Άντιόχου του Δ' του Έπιφανούς. Ο Φιλόπαππος, που ήταν ύπατος και άργοντας του Ρωμαϊκού Κράτους έ-πεσε σε δυσμένεια και έξορίστηκε από τόν αυτοκράτορα Ουεσπασιανό. Πέρασε λοιπόν έτσι μερικά χρόνια έξορίας στην Άθήνα (114—116 μ. Χ.), άγαπώμενος και έκτιμώ-μενος από τούς Αθηναίους, που τόν άνεκήρυξαν και επί-τιμο δημότη της πόλεως.

Σε άνάμνηση της παραμο-νής του στην Άθήνα και της φιλοξενίας των κατοίκων της, ό Φιλόπαππος, έστησε ένα μεγαλοπρεπές μαρμαρίνο μνη-μείο, από τό όποιο ένα με-γάλο μέρος σώζεται άκόμα και σήμερα.

Ός την εποχή εκείνη ό λό-φος αυτός όνομαζόταν λόφος του Μουσείου από τόν ποιητή Μουσαίο, που ήταν σύγγρο-νος του Όρφέα και που είχε ταφή στην κορυφή του ύψωμα-τος σύμφωνα με τη μυθολογι-κή παράδοση.

Τό μνημείο του Φιλοπάπ-που, που ή τοποθεσία του τό κάνει έπιβλητικώτερο, είναι φτιαγμένο από μαρμαρο σε ή-μικυκλικό σχήμα. Έχει πλά-τος 10 μέτρα και άλλο τόσο ύψος. Η πρόσφισ του είναι στολισμένη με άνάγλυφα παρ-μένα από τη ζωή του Φιλο-πάππου, στο άπάνω δε μέρος του μνημείου υπάρχουν τρία άγάλματα από τά όποία, τά δύο, σώζονται άκόμα κολοβω-μένα από τό χρόνο και τίς κα-ταστροφές. Τα άγάλματα αυ-τά παριστάνουν τόν ίδιο τό Φιλόπαππο και δύο προγό-νους του Βασιληάδες της Κομμαγενής, τόν Άντιόχο τόν 4ο και τόν ίδρυτή της δυναστείας Σέλευκο Νικάνωρα.

Ένα όμως μεγάλο μέρος του μνημείου έπεσε, όταν στό λόφο του Φιλοπάππου είχε στήσι, στά 1687, τό κανόνια του ό Μοροζίνης και βουβάρδισε τους Τούρ-κους της Άκροπόλεως. Τότε καταστράφηκε και ό Παρ-θενών.

Αν όμως ή μυθολογία τοποθετή στον είδυλλιακό λό-φο τόν τάφο του Μουσαίου και ή άρχαιολογία υάς δί-νει άυθεντικές πληροφορίες για τό μνημείο του Φιλο-πάππου, ώστόσο ή λαϊκή φαντασία άδιαφορεί και για τόν όρφοκό ποιητή και για τό Βασιλόπουλο της Συρί-ας. Μία παλιά αθηναϊκή παράδοση των χρόνων της Τουρκοκρατίας θέλει τό λόφο και τό μνημείο Βαφτι-

Τό Μνημείο του Φιλοπάππου

ωξε χωρίς περιστροφές τό Φιλοπάππου λέγοντας πως δεν είχε σκοπό να δώση την κόρη της σ' έναν άχαίρετο σαν τόν Άκρίτα! Όταν ό αυτοσχέδιος προξενής έ-φερε τά μαντάτα στό φίλο του και τού άνέφερε την ύ-ποδοχή που τού έγινε στό σπίτι της έλκεκτής του, ό τελευταίος θύμωσε και απέδωκε στην άδεξιότητα του Φιλοπάππου την άποτυχία. Οι δύο φίλοι λογοφέραν και από κουβέντα σε κουβέντα βρόιτηκαν και άποφάσαν να λύσουν τη διαφορά τους με μονομαχία.

Άνέδθηκαν λοιπόν οι δύο τους στό δασωμένο λόφο του Μουσείου, έσκαψαν τόν τάφο τους στην κορυφή και δίπλα από τόν τάφο άογισαν μία μονομαχία μέχρι θά-νατου. Στην όρμητικότητα και τόν ήρωισμό του έακουσμέ-νου Άκρίτα άναποκρινόταν με την ίδια όρμη και έπιδε-ξιότητα ό Φιλοπάππος. Η μονομαχία κράτησε όλη την ημέρα και μόνο όταν νύχτω-σε ό Φιλοπάππος έπεσε από τό σταθί του Άκρίτα. Κυλί-στηκε μέσα στο χαντάκι που είχε άνοίξει και την άλλη ή-μέρα γύρω από τόν τάφο του μαζεψήκαν όλα τά πετούμε-να της Άθήνας για να τόν μοιρολογήσουν και να φέρουν κατόπιν τό θλιβερό μήνυμα σ' όλη την οίκουμένη.

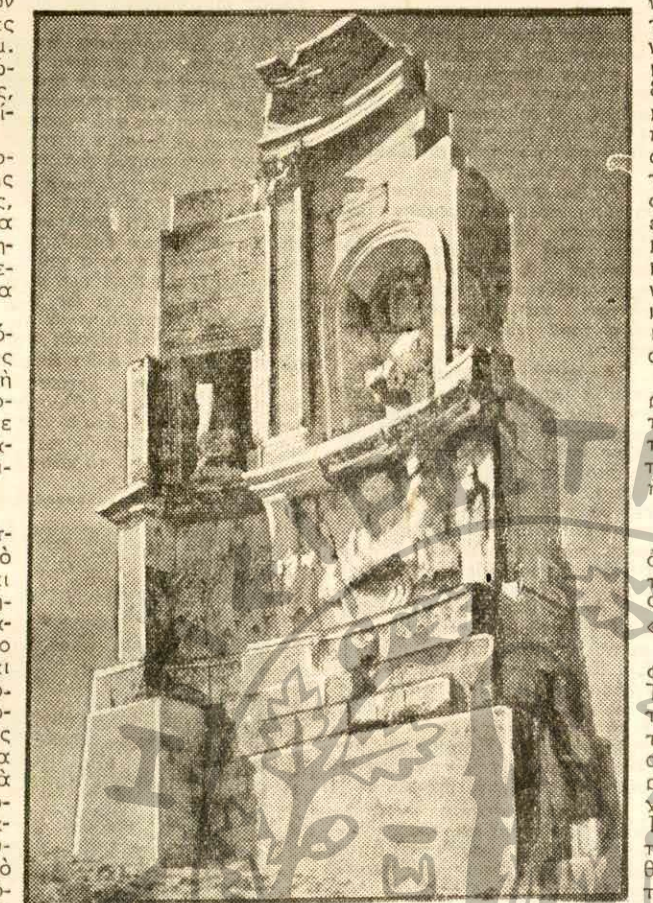
Από τότε ή αθηναϊκή πα-ράδοση δέχεται πως ό λόφος πήρε τό όνομα του Φιλοπαπ-πού και όχι του Φιλοπάππου, που θέλουν οι άρχαιολόγοι και ή ιστορία.

Υπάρχει άκόμα και μία άλλη αθηναϊκή παράδοση, που συνδέεται με τό λόφο του Φιλοπάππου, ό Θούλος των Έφτα κυνηγών.

Οι Άθηναίοι για να άπο-φύγουν την έκδίκριση των Τούρκων, όταν είχαν βοηθήσει τους Βενετούς, έγκατέλειψαν την πόλη τους και κατέφυγαν στα γύρω νησιά. Η Άθήνα έρημώθηκε έντελώς και στά χρόνια εκείνα, γύρω από τό 1688, άναφέρει ή παράδοση πως έφτά κυνηγοί — παιδιά θεοτέρελλα — από τά Στούρα της Εύβοίας — έφτασαν κυ-νηγώντας ως τό Σέγγιο — ό-πως λεγόταν τότε ό λόφος του Φιλοπάππου. Οι έφτά κυνηγοί παραξενεύτηκαν που δεν είδαν κανένα άνθρωπο στην Άθήνα και μαγεμένοι από την όμορφιά του μέρους άποφάσισαν να μείνουν αυτοί στην άκατοίκητη πόλη και να άποτελέσουν τόν πρώτο πυρήνα των κατοίκων της.

Άλλά ό είδυλλιακός λόφος δεν συνδέθηκε μόνο με θρύλους και παραδόσεις. Συνδέθηκε και με τά πολεμικά γεγονότα, που συνέβησαν γύρω από την Άκρόπολη στην Έλληνική Έπανάσταση. Χρησιμοποιήθηκε για πομα-γώνος και για κανονιστάσι των Έλλήνων και των Τούρκων. Κι' έτσι συμπελήρωθηκε ή καταστροφή, που είχε πάθει τό μνημείο την εποχή του Μοροζίν.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τό μνημείο του Φιλοπάππου, όπως είναι σήμερα

Τό μνημείο του Φιλοπάππου, όπως είναι σήμερα

Τό μνημείο του Φιλοπάππου, όπως είναι σήμερα

33

Οι δούλοι ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ο Ήπειρώτης

ΕΝΟΣ σχολείου ο δάσκαλος, σ' ένα χωριό Ήπειρώτικο σταμάτησε το μάθημα, έβγαλε τα γυαλιά του και είπε: Σήμερα παιδιά το μάθημα είν' αλλοιότιμο, δεν έχουμε γραμματική, μά ούτε κι' αριθμητική

και πήρε μια συγκίνηση παράξενη ή λαλιά του. Είναι του 'Οκτώβρη είκοσι όχτώ... Είναι μια τέτοια νύχτα που αντίλαλει στην Ήπειρο κάθε γωνιά και κώχη, αντίλαλουν οι ρεμματιές κι' οι κάμποι πέρα ως πέρα κι' ακούεται, σαν ανάνησι, το ξακουστό μας: "Οχι!... Οχι!... Δεν παραδίνουμε τα δοξασμένα χώματα τότε ένα στόμα μόνο του, για εκατομμύρια στόματα!...

* Ήταν του 'Οκτώβρη είκοσι όχτώ... Δώδεκα χρόνια πάνε κι' αν σήμερα οι καμπάνες μας εύλαδικά χτυπάνε, θέλουν να μάς θυμίσουνε την άγια μέρα εκείνη, τη μέρα που μάς φώτισε, μια τέτοια θεία Λάμψη, τη Λάμψη που μια κι' άναψε, δεν χάνεται, δεν σβύνει και μπόρεσε τη δύναμη ενός έγχρου να κάμψη... Δώδεκα χρόνια πέρασαν και χρόνια πονεμένα θλιμμένα και βαρεία και το «Σαράντα» θύμισε ξανά το «Είκοσι ένα» σε καρδιοχτύπι, λεδεντιά, θυσία, παλληκαριά!...

* Ή Πίνδος πρώτη έγινε της λεδεντιάς φωνηά! Οι Τζαβελλαίοι ώρθωθηκαν ανήσυχτοι λιγάκι κι' οι Μποτσαράοι ζωντάνεψαν και στέλνανε φιλιὰ στον άγιο τους απόγονο το σύγχρονο Δαδάκη... "Ετσι ο στρατός ο Έλληνικός πήρε μια πρώτη νίκη και θέρριψεν αληθινά

και με τον στέφανο χλωμό μιας δόξας που του ανήκει ακράτητος προχώρησε και πάτησε βουνά. Το Πόγραδετς και το 'Ιβάν, Τομόρι, Τρεμπεζίνα, μέσα σε χιόνια άπάτητα, στα βράχια και στα σκίνα κι' άπάνω σε βουνοκορφές καινούργιες ξαναλάμπανε ήρωικές μορφές!...

* Παιδιά μου, ακούστε... Ήτανε άπίστευτο το θάρρος, πούδριζε τότε ο στρατός, που άδάσταχτος ώρμούσε!... Πώς τα θυμάμαι όλ' αυτά... Ήμουν κι' εγώ φαντάρος κι' ήξερα ότι δίπλα μου το Δίκιο πολεμούσε την Άδικία τη σκληρή!... Το κάθε δένδρο και κλαρί το κάθε σκίνο χάριζε μια τέτοια πρασινάδα που εύρισκε την έλπίδα της, στο πράσινο, ή 'Ελλάδα!...

* Μια τέτοια μέρα σαν κι' αυτή. Είκοσι όχτώ του 'Οκτώβρη, γραμμένο θάταν, ο Τρανός απ' το μικρό να τόβρη και δίχως να πολυλογώ, καμάρωνε ή Οίκουμένη τον Έλληνα, που μόνος του, χωρίς καμιά βοήθεια, με κάτι λιανοτούφεκα και με καρδιά άντρειωμένη για τους Μεγάλους, φούσκωνε τα ήρωικά του στήθεια και βάδιζε, πιστεύοντας σε κάποια πεπρωμένα σ' αυτά τα ίδια χώματα τα αίματοποτισμένα...

* Παιδιά μου, άπάνω!... "Ορθια σταθήτε μια στιγμή και μη μιλάτε!... Ή ανάνησι μέσ' τις καρδιές μας γέρνει κι' έρχονται απ' τον αντίλαλο οι αναστεναγμοί που ή ψυχή τους δέχεται και το μυαλό τους φέρνει... Παιδιά, σταθήτε άμίλητα!... Σ' αυτήν έδω τη γή, μέσ' την πολύπαθη Ήπειρο που τρέφεται απ' τη Φήμη, όλοι μαζί άς κάνωμε δέκα λεπτών στιγμή

στης Λεδεντιάς, την όμορφη και Δοξασμένη Μνήμη...
Κι' όρθια τώρα τα παιδιά κι' ο δάσκαλος μαζί
τη Δόξα χαιρετήσανε
τον Ύμνο τραγουδήσανε
στην Ήπειρο, που άθάνατη κι' Έλληνική θα ζή!...

Ο Κύπριος

Κ' άλλου σχολείου ο δάσκαλος, στην Κύπρο, έσταμάτησε για μια στιγμή το μάθημα... Έβγαλε τα γυαλιά του και το βιβλίο του έκλεισε, στην πάντα το παράτησε κι' ενώ είχε μια συγκίνηση παράξενη ή μιλιὰ του είπε: — Παιδιά μου σήμερα, μάθημα δεν θα γίνει, γιατί είναι μέρα Ιστορική... Είναι ή μέρα Έκείνη που οι άδελφοί μας ώρμησαν με το σπαθί στο χέρι, κι' ενώ τη Γαλανόλευκη έφούσκωνε το άγέρι, έδείξανε τί κάνουνε οι Έλληνες μονάχοι!... πώς Πινδομάχοι γίνονται οι Μαραθωνομάχοι!...

* Ήταν του 'Οκτώβρη είκοσι όχτώ... Δώδεκα χρόνια τώρα, που έτσι, σαν ένας άνθρωπος σηκώθηκε όλη ή χώρα για να έμποδίσουν τον έγχρο που έρχόταν απ' τη Δύση, στα Έλληνικά τα χώματα σημαία του να στήση... Κι' έτρεξε ή 'Ελλάδα!... Έτρεξε! Κοντά της ή καρδιά μας τη Νίκη έπιθυμούσε!...

Κι' από την Κύπρο φύγανε κι' ένα σωρό παιδιά μας, παιδιά θεριά, με μια καρδιά που έλληνικά χτυπούσε κι' έτρεξαν να βοηθήσουνε την Μάννα την καυμένη που πολεμούσε μόνη της σ' όλη την Οίκουμένη!...

* Μια τέτοια μέρα σαν κι' αυτή, όλη ή ψυχή μας πάει σε κάποια Γαλανόλευκη που κυματίζει αιώνια... Της Έκκλησιάς το σήμαντρο, ακούστε πώς χτυπάει κι' αν από τότε πέρασαν σωστά δώδεκα χρόνια, δεν λησμονάνε οι ψυχές, δεν λησμονάει ο νοός μας τους ήρωες που δόξασαν και πάλι την Πατρίδα, τους περασμένους ήρωες, ούτε τους τωρινούς μας, που κάνουν μέσ' τα στήθη μας να ύπάρχη μια έλπίδα, πώς θάρρη σύντομα ο καιρός, που το νησί μας πάλι θα πέση στην έλληνική τη Μητρική άγκάλη...

* Μια τέτοια μέρα σαν κι' αυτή κι' οι Κύπριοι τη σέβονται, μπορούν κι' αυτοί σαν Έλληνες να υπερηφανεύονται για τη Μητέρα που μπορεί ν' άνοίξη τέτοια πάλη και με Μεγάλη Δύναμη, μοναχή να τα βάλη... Αυτό 'ναι το παράδειγμα που όλους μας θερριεύει, αυτό 'ναι το παράδειγμα, μπροστά μας, ζωντανό αυτό 'ναι το παράδειγμα που ο Κύπριος το πιστεύει σαν φως αληθινό!...

Παιδιά!... Μη λογαριάζετε τα μέρη αν είναι άνισα... Έδώ κοντά τ' άδελφια μας από τα Δωδεκάνησα, είδαν τη μέρα την καλή, που όλοι μας ποθούμε είδαν τη μέρα την καλή που ίσως κι' εμείς θα ίδουμε... Του 'Οκτώβρη μέρα σαν κι' αυτή, τις είκοσι όχτώ, του κανονίου το μούγκρισμα, ακούστηκε φρικτό, αλλά δεν έσκιασε καρδιές, δεν τρώμαξε τα νειάτα, που τα ντουφέκια άρπάξανε και βγήκαν στα βουνά κι' έβλεπαν τα λεφούσια τους να χάνονται φευγάτα στις ρεμματιές και στα στενά!...

* Παιδιά μου άπάνω!... "Ορθια!... Μας το ζητά ή μέρα κι' έλατε να φωνάξουμε όλοι μαζί: Άέ ρ α α α!... Είναι γουρλιόδικη ή κραυγή, κραυγή που την παίρνει ο άνεμος και δυνατά σι' αυτήν του έγχρου τη φέρνει... Είν' ή κραυγή που πάντοτε μας δίνει έπιτυχία με κάθε μια εύτυχία!...

— Άερα!... είπαν τα παιδιά... — Και τώρα, γι' αλλαγή, όλοι μαζί θα κάνωμε, δέκα λεπτών στιγμή στη Μνήμη του Ηρωισμού, στης Λεδεντιάς τη Δόξα που είτε με λιανοτούφεκα, είτε με αρχαία τόξα σωστή Έλλάδα θέλησε, να βλέπη ένωμένη και με την Κύπρο άγκαλιά, την πολυπικραμένη!...

Εικονογράφηση: Κ. ΓΑΛΛΙΑ ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΜ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΣΥΛ ΜΑΡΟΥ

12ον — Τότε λοιπόν δεν θα μπορού-
σα να κάμω τίποτε, κύριε.

— Απατάσθε. Θάθελα να θε-
ωρήσετε τον κόμητα άθωο, πιστεύ-
οντας σ' ό,τι σας λέω, χωρίς να ζητήσετε
να μάθετε το μυστικό του. Θάθελα να αβύ-
στε άπ' το νου σας όλες τις ένδειξεις,
σας οποίες στηριχθήκατε στην πρώτη ά-
νακρισία, όσο σοβαρές κι' αν είναι, και ν'
αρχίσετε μιά καινούργια.

— Ο νέος μιλούσε με τόση ζέση και πε-
ποίθησι, ώστε ό άστυνόμος άδωσε να κλο-
νίζεται.

— Άκούστε, κύριε, είπε. Μου φαίνονται
παράξενα όσα μου λέτε. Δεν μπορώ να
καταλάβω πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν σε
μιά οικογένεια ένα μυστικό τέτοιο που να
προτιμά ό οικογενειακός την καταστρο-
φή του, παρά την απόκαλυσή του.

— Σκεφθήτε ότι ό κόμης διατέθηκε τον έ-
σθνατο κίνδυνο, άπ' τη σοβαρώτατη κατη-
γορία που τον βαρύνει. Σε σας ανατίκεται
τώρα να κρίνετε αν το μυστικό του
έχη τόση σοβαρότητα ώστε να προτιμάτε
αυτί να τό φανερώσετε, να δήτε τον κ. ντε
Μιουόν στο καουρυδικείο, και στη λαι-
μυτώ άσως!

— Ο Καραντέκ κι' ό Μοργκάν ανασταίγια-
σαν, ό Φλανκάρ μιλούσε με τόση λύπη,
ώστε είχαν συγκινηθή.

— Σας είπα πώς δεν ξέρω άκόμη όλό-
κληρο το μυστικό αυτό, άπάντησε ό Πιέρ.
— Αν σας τό φανερώνα έτσι, δεν θα τό καί-
νατε άρκετό... — Ίσως μάλιστα να τό θεω-
ρούσατε ένα άπλο τέμνασμα... — Ο κόμης
δεν πρόλαβε να μου πη περισσότερα πρσ-
γυατα. Προσέθεσε μόνο τις λέξεις : « Άρ-
γότερα θα τό μάθετε όλα, Πιέρ... Σώστε
την τιμή μου, την τιμή της Λευκής! ». — Ο
άνθρωπος λοιπόν πού, ενώ βοίσκεται σε
τέτοια φοιητή κι' απελπιστική κατάσταση,
ενώ τον βαρύνουν φοβερός ύπνόνισες, σκέ-
πτεται ώστόσο για την τιμή του και μόνο.
Ο άνθρωπος αυτός δεν μπορεί νάνε κα-
κούργος!

— Άλήθεια... ψιθύρισε ό Φλανκάρ, « Ω,
αν δεν ήμουν βέβαιος πώς ό άνθρωπος
αυτός πού μιλάει για τιμή, τρέφει άπο-
τρόπαιο έωτα για την κόρη του!... »

— Όχι, μνή τον πιστεύετε κι' αυτό!
φώναξε ό Μοργκάν.

— Μά πώς; Έχω άποδείξεις...

— Ναι, σας λέω δεν είναι άποδεί-
ξεις αυτά τά στοιχεία πού έχετε. Μόνο
φαινομενικά είναι άξιοκατάκριτος ό κ. ντε
Μιουόν.

— Μά αφού ώμολόγησε...

— Ναι, γιατί άλλωστε θάπρεπε να φα-
νερώση το μυστικό του, για να ξεπνήση
τά χειρόγραφα εκείνα, και δεν θέλησε να
τό κάμη!

— Πολύ παράξενα όλ' αυτά, μά την ά-
λήθεια! μουμυούρισε ό Φλανκάρ. — Ωστό-
σο, αυτός ό νέος έχει κερδίσει τη συμπά-
θειά μου, και βάβαλα τό χέρι μου στη
φωτιά πώς δεν με γελάει!

— Ο Μοργκάν δάκρυζε. Κατάλαβε τους
δισταγμούς του Φλανκάρ. Καί, πιάνοντας
τά χέρια του, παρ' όλη την αντίστασή του,
τού είπε:

— Σας ίκετεύω. Βοηθήστε με για να
θωρακίσω ή αλήθεια! Βοηθήστε με να
σώσω τον κόμητα, να του εναρμόσω την
τιμή! Μόνος μου δεν θα μπορούσα να κά-
νω τίποτε. Με τη βοήθειά σας όμως, μου

φαίνεται πώς θα κατορθώσω να δια φωτί-
σω αυτό το μυστήριο.

— Η αλήθεια είναι πώς ενδιαφέρομαι
πολύ γι' αυτή την ύπόθεσι...

— Έε άλλωστε έκτός άπ' την ήθική εύ-
χαρίστησι πού θα σας προσφέρει ένας τέ-
τοιος ροιάμβος, μπορώ να σας υποσχέσω
και άλλα ώφελήματα, υλικής φύσεως.

— Ο Φλανκάρ τέντωσε τ' αυτό του. Κι' ό
Πιέρ συνέχισε:

— Όταν χάρις σε σας, άποκαλυφθή
ή αλήθεια, ό άνακριτής δεν θα μπορούσε ν'
άρνηθή τίποτε στον κόμητα, ως άποζημι-
ωσι για την άδικη σύλληψι και προφυλά-
κισή του.

— Είμαι βέβαιος λοιπόν πώς ό κόμης θα
παρακαλέση τον άνακριτή να ενεργήσει για
την προαγωγή σας... έκτός αν έχετε καμ-
μιά άλλη επιθυμία, πού θα υποση μόνος
του να την εκπληρώση ό κ. ντε Μιουόν.

— Ο Φλανκάρ αναστέναξε βαθεία, σαν
νάγε άνακουφισθή από ένα βαρύ φορτίο.

— Φοβήθηκα, μα την πίστι μου... είπε,
σκουπίζοντας το μέτωπό του.

ΜΙΑ ΒΙΑΣΤΙΚΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

— Αν και ή στέφης της Βασιλίσσης Έ-
λισάβετ θα γίνη τον προσεχή Ιούνιο,
διάφορα καταστάματα του Λονδίνου
άοχισαν κιόλας να πωλούν ώμοιώματα
του άγγλικού στέμματος, πού θα χρη-
σιμεύσουν ως ένθύμια της μεγάλης
γιορτής. Στη φωτογραφία μας μιά
μικρή Λονδρέζα πού έσπευσε να φορέ-
ση τό... στέμμα, πού πνιν από την
Βασιλίσσά της.

— Τί φοβήθηκατε δηλαδή;
ρώτησε ό Καραντέκ.

— Νομίζα για μιά στι-
γμή πώς ό κ. Μοργκάν θα
μου πρότεινε να πληρώση με
νοήματα την ύποθεσι πού
περιμένει από μένα.

— Ούτε σκέψηκα καν
ένα τέτοιο ποάνυμα, είπε ό
Πιέρ. Είνε αδύνατον να σας πληρώσω αυ-
τή την ύποθεσι με όποιονδήποτε τρόπο.
Να μάς θεωρήτε μόνο φίλους σας είλι-
κοινείς! Τίποτ' άλλο...

— Αυτό τό δέγνομαι, άπάντησε ό Φλαν-
κάρ. Μακάρι να μπορέσω να σας φανώ
γρήγορος. Δεν βλέπω όμως τί είναι δυνα-
τόν να κάνω.

— Εύχαριστώ! Σας εύχαριστώ μεσ'
άπ' την καρδιά μου!

— Άφού τώρα συνδέομαι με άμοιβαία
έμπιστοσύνη δεν πρέπει να κρυβουμε τί-
ποτε ό ένας άπ' τον άλλον. Δεν θέλετε
να μου φανερώσετε το μυστικό του κόμη-
τος; Έστω! — Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό.

— Ήταν ήδη άσκητή ένδειξι έμπιστοσύνης
τό ότι μου φανερώσατε πώς έχει ό κόμης
κάποιο μυστικό... Θα σας άποκαλύψω ό-
μως ενώ ένα μυστικό της κουήσης.

— Πώς! Τί θέλετε να πητε;

— Τί ιδέα έχετε για τό γιατί ό Ρο-
σκώφ;

— Δεν τον συμπαθώ καθόλου. Όμολο-
γώ ώστόσο ότι ή αντίπαθέσι μου αυτή είναι
έμφυτη και δεν έχει κανένα βάσιμα λόγο.

— Έγώ θα σας δώσω λοιπόν ένα λόγο
σπουδαίο: Μάθετε πώς ό Ροσκώφ είναι
εραστής της κ. ντε Μιουόν!... Λέω αλή-
θεια, φίλε μου Καραντέκ.

— Άληθέστατα κ. Φλανκάρ.

— Κι' από πότε; Πέστε το σεϊ στον
κ. Μοργκάν.

— Από είκοσι χρόνια τώρα...

— Όσαν γονώνν είναι ή Λευκή, σκέφθηκε
ό Πιέρ. Μήπως σνετίζονται αυτά τά δυο
ποάνυματα;

— Νομίζω άκόμη πρόσθεσε ό Καραν-
τέκ, ότι τό ξέρει ή δεσποινίς Λευκή. Τό κα-
τάλαβα άπ' τις ματιές πού ρίχνει στο γι-
ατρό κι' άπ' τη φοικη πού φαίνεται πώς
της ένπνέει. Μά ίσως και να κάνω λά-
θος...

— Καυμένο κορίτσι! Τί μαρτύριο και
τί αίσχος, αν έξερ!... ψιθύρισε ό Πιέρ.

— Κι' ενώ δεν τον γνεύω, αυτό τον
Ροσκώφ, είπε ό άστυνόμος. Δεν ξέρω... έ-
χει μιά μορφή απείσιμα!...

— Την ημέρα πούφρασε στον πύργο τό νε-
κρό Μωρίς, όταν έφτασε ό γιατρός κι' ά-
κουσε να μιλά για τό δολοφόνο, τσαρά-
γθηκε. — Ύστερα αναστέναξε μ' άνακουφισή,
όταν είπα σε λίγο πώς δεν είναι ιδή τι-
ποτε... Τό πρόσθεσα! Μά μπορεί κι' ενώ
νάκανα λάθος όπως είπε ό Καραντέκ.

— Ο Μοργκάν ήταν λίγο γλωσσος και συλ-
λογισμένος.

— Βλέπετε, είπε, μάς περιβάλλουν τό-
σα μυστήρια! Μην εκπλήττεσθε λοιπόν
πού κρυβεί κι' ό κόμης ένα μυστικό.

— Έν' άλλο μυστήριο για μένα είναι ή
ανεξήγητη διαγωγή αυτού του Ζάν Μώρ.
τού κολλήγνου. Φαίνεται ώστόσο πώς άνα-
κατεύτηκε σ' αυτά τά ένγκλήματα. Δεν υπο-
ρεί να μάς εγγελάσση με την αταραξία του.

— Ο Ζάν Μώρ εν' ένας άρρωστος άν-
θρωπος, δήλωσε ό Πιέρ. Δεν τον θεωρώ
κακό!

— Πάντως δεν θα μου βγάλε άπ' τό
μυαλό πώς ύπήρξε συνεπής ή τουλάγι-
στον μάστιγ των δυο ένγκλημάτων.

— Ο Φλανκάρ σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα
πρόσθεσε:

— Μήπως έχετε σεϊς καμμιά ιδέα...
καμμιά υποψία;

— Άν, όχι! Τό δυστύημα του κόμη-
τος μ' έχει καταβάλει και δεν ενώ πιά
τό νου μου.

— Σας δίνω δυο ήμερών προθεσμία για
να ήρεμήσετε, γιατί θα σας νοειαστή ή
σως ή ψυχραιμία κι' ή αταραξία σας.

— Τί άποφασίσατε;

— Κάτι πολύ επικίνδυνο... Δεν ξέρω αν
θα συγκατατεθ ή αυτό κι' ό άνακριτής.

— Είνε τόσο σοβαρό!

— Περί τίνος πρόκειται;

— Θα τό προτείνω ν' άφίση ελεύθερο

τό Ζάν Μώρ. Θα τον παρακολουθήσουμε
τότε... και πιστεύω ότι θα κατορθώσουμε
έτσι ν' άνακαλύψουμε κάτι.

— Προέπει ναρθ κι' ενώ μαζί σας στον
άνακριτή!

— Άσφαλώς όχι, γιατί θα τό καταστρέ-
ψαμε τότε όλα! Κανείς δεν πρέπει να έ-
σοπ τί συμβωνήσαμε μεταξύ μας... Κατα-
λάβετε, Καραντέκ: Μπορώ ναμια βέβαιος
πώς θα φυλάξετε το μυστικό του κ. Μορ-
γκάν καλύτερα άπ' ό,τι φυλάξετε τό δι-
κό μου!

— Έχετε τό λόγο μου! άπάντησε ό Κα-
ραντέκ, κοκκινίζοντας σαν κορίτσι.
Την άλλη μέρα πολύ πρωί, ό Φλανκάρ
έφυγε για τό Ραμπουινί.

B.

— Ήταν αληθινά σοβαρό τό ν' άποφυλα-
κισθή ένας άνθρωπος κατηγορούμενος για
τέτοια ένγκλήματα. Όπως ό Ζάν Μώρ. Κι'
όμως, αυτό πήγαινε να προτείνη ό άστυ-
νόμος στον άνακριτή. Καταλάβαινε ώστό-
σο τις δυσκολίες πού θα συναντούσε, και
δεν έλπιζε πολύ να επιτύχη τό διάδημα
του.

— Άπόρρησε λοιπόν, όταν είδε ότι ό κ.
Πουλβερέλ δεν τον δέχομε εύθως άπ' τις
πρώτες λέξεις του.

— « Έναι γούστο να σκέπτεται τό ίδιο κι'
ό άνακριτής! » είπε με τό νου του.

— Κι' ανέπτυξε όλόκληρη την ιδέα του. — Η
μεθοδος αυτή ένοσημιοποιείτο δσάκις δεν
υπήρχαν άσκητές άποδείξεις για την κα-
ταδικη ενός ανθρώπου. ή δσάκις ύπήρχαν
υποψίες πώς είχε και συνεργούς. Κι' οι
δυο λοιπόν αυτές περιπτώσεις συνδυάζον-
ταν, ποκεκινούν για τό Ζάν Μώρ.

— Οι άποδείξεις εναντίον του συνίσταντο
προπάντων στην πασένη διαγωγή του.
Κι' ή συνενογή του με τον κόμητα ήταν
τόσο άμφίβολη, ώστε μπορούσε να θεωρη-
θή βέβαιο πώς δεν θα την δέγναν τό δι-
καστήριο.

— Τάνε σκεφθή ήδη αυτά ό κ. Πουλβερέλ.
Νά γιατί δεν έδειξε έκπληξι, όταν άκουσε
την πρότασι του άστυνόμου.

— Τό είναι σκεφθή κι' ενώ, του είπε.

— Χαίρω πολύ γι' αυτό, κύριε άνακρι-
τά! Αυτό άποδεικνύει πώς είναι σωστή ή
σκέψι μου.

— Υπάγοιεν όμως ένα έμπόδιο...

— Καταλαβαίνω τί θα μου πητε: — Έν-
νοείτε πώς θάνε δύσκολο να έπιβλέπουμε
τό Ζάν Μώρ και να τον έμποδίσουμε να
δρατερεύση αν του έοθη αυτή ή διάθεσι.

— Άκριβώς!

— Λοιπόν, κ. άνακριτά, ενώ σας βε-
βαιώ πώς δεν μπορεί να με ξεγελάσση αυ-
τός ό άνθρωπος. Ξερετε καλά δε ότι δεν
συνηθίζω να καυχιέμαι...

— Τό παραδένομαι, και δεν ενώ λόγο
να δυσπιστώ σε σας.

— Ο Φλανκάρ κοκκίνισε έλαφρά — όχι ά-
πό ευχαρίστησι για τον έπαινο, αλλά γι-
ατί σκεπτόταν πώς τη στιγμή εκείνη, πρό-
διδε την έμπιστοσύνη του άνακριτού για
νάσι δυο ένων, του Μοργκάν και του ντε
Μιουόν...

— Ένω τώρα δυο συμμάχους μου, εί-
πε, πού μπορούν να υπαίουν ελεύθερα
στον πύργο και να κυκλοφορούν παντού,
χωρίς να κινούν τις ύποψίες. Θα μάς φα-
νούν πολύ γρήγοροι.

— Ποιόν έννοείτε; Έγώ δεν ξέρω άλ-
λον άπ' τον Καραντέκ.

— Ο δεύτερος είναι ό γλύπτης Πιέρ
Μοργκάν.

— Ά, έτσι... Ένω συμπαθήσει αυτό
τό νέο, για τό γροακτήρα του. Μά πώς
σνετισθήκατε μαζί του; Ξερετε ποιός εϊσε:
— Τό μάντεψε, άπ' τό οόλο πούπαιξα
την ημέρα της συλλήψεως του κόμητος.
Είγε όμως κι' έναν ιδιαίτερο λόγο να άνα-
καλύψη την ταυτότητά μου...

— Ποιός εν' ό λόγος αυτός;

— Ο κ. Μοργκάν βοήκε τά ύπόλοιπα
γεινρόνσας του ήμερολογίου του κόμητος.
πού τάγε παρσάσει ό άνεμος άπ' τό γροα-
φείο του.

— Ξερετε λοιπόν τό μυστικό, όπως κι' έ-
μείς;

— Μάλιστα. Κι' όμως ισχυρίζεται πώς
ό κόμης είναι άθώος! Θέλοντας λοιπόν να
τον σώση ήθε σε μένα αφού κατάφερε να
μάη άπ' τον Καραντέκ ότι ό σωσός Ά-

Παρακολουθήστε από τό τεύχος αυτής
της έβδομάδος (σελ. 53) τό περίφημο και
άριστουργηματικό έπιστημονικό - φαντα-
στικό μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου
συγγραφέως, του προφήτου όλων σχεδόν
τών έπιστημονικών πραγματοποιήσεων του
αίώνος μας

E. TZ. ΟΥΕΛΛΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

Πρόκειται, για μιά φοβερή περιπέτεια
της ανθρώπινης, πού δεν άποκλείεται
να επαληθεύση στις ήμέρες μας, με τους
μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

Οι κάτοικοι του Άρεως, άλλωστε τέ-
ρατα με υπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανί-
κό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την
καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηρι-
ώδη αέρια, άκτινες του θανάτου κι' άλλα
άγνοστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την
ομαδική εξόντωση των ανθρώπων, πού δεν
έννοούν να δεχθούν τό ζυγο τους. Σκληρές
άφάστου δραματικότητας έκτυλίσσονται
σ' όλη την ύψηλι. Άκόμη και τά ισχυρό-
τερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άπο-
δεικνύονται άνίσχυρα εναντίον των περ-
αιώνων εισβολών. Η άνθρωπότης περνάει
κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μά, όταν ει-
νε πια έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη
σώσει ένας άπρόοπτος, μικροσκοπικός κι
όρατος σύμμαχος...

στώ και σας καλέσω, πρέπει να εμφανισθώτε άμεσα.

Απορώ γιατί δεν άκουσε ούτε λέει ευχαριστίας απ' το Ζάν Μώρ, χτύπησε το κουδούνι κι' είπε στους δυο χωροφύλακες που παρουσιάστηκαν.

Ο Ζάν Μώρ είναι ελεύθερος. Πηγαίνετε αυτή τη διαταγή της αποφυλάκισής του στη διεύθυνση των φυλακών.

Ο κολληγός έκανε μεταβολή, σαν αυτόματο, και βγήκε απ' την πόρτα, που είχε μείνει ανοιχτή.

«Τι σημαίνει αυτή η στάση του;» αναρωτήθηκε ο άνοικτος.

Ζήτησε το Φλανκάρ, και του διηγήθηκε τη σκηνή που είχε προηγηθεί.

«Αλήθεια, είναι παράξενο κι' ανίχνυματικός αυτός ο άνθρωπος! Είπε ο άστυνόμος. Οι ένοχοι του μού μίλησαν όλοι για τις ιδιοτροπίες του, τις μανιές και τις ανεξήγητες μελαγχολίες του...»

«Έχω εμπιστευθεί σε σας, κ. Φλανκάρ...»

«Έννοια σας! Θα τον επιβλέπω διαρκώς... Θα σας παρακαλέσω μάλιστα να μου επιτρέψετε να φύγω τώρα άμεσα, για να τον προλάβω.»

Πηγαίνετε Φλανκάρ, καλή τύχη!

Ο άστυνόμος κατέθηκε τρέχοντας τη σκάλα. Είχε δη ποιά διεύθυνση ακολουθούσε ο Ζάν Μώρ. Θα τον έβρισκε γρήγορα.

Θάταν καλύτερο αν τον κατασκοπεύσει — πράγμα εύκολο, γιατί ο κολληγός δεν κινιόταν καθόλου πίσω του — ή να τον πλησιάσει και ν' ανοίξει κουβέντα μαζί του, συνοδευόμενος τον ως το Φουσερόλ;

Οι διαταγμοί του δεν κράτησαν πολύ. Γιατί σκέφθηκε:

«Δεν είναι τόσο βλάκας ο Ζάν Μώρ, ώστε να μην κατάλαβε ποιος είμαι... Στις ανακρίσεις του, μ' έβλεπε πάντα στο πλευρό του άνοικτου. Δεν πρέπει λοιπόν να του παρουσιάσω γιατί θα διέτρεχα τον κίνδυνο να μ' αναγνωρίσει. Απειναντίας κατασκοπευόμενος τον, δεν έχω να φοβηθώ τίποτε. Αυτό θα κάνω!»

Και παρακολούθησε τον κολληγό, από άπορτασι διακοσίων βηματών περίπου.

Ο Ζάν Μώρ περπατούσε μια ώρα χωρίς να σταματήσει καθόλου. Ήταν 2 μετ' τα μεσημέρι. Ο ήλιος έκαινε δυνατά. Επί πλέον, ο Φλανκάρ είχε ξεκινήσει από πολύ πρωί και δεν είχε φάει ακόμη. Πεινούσε λοιπόν και διψούσε ανυπόφορα.

«Δεν θα σταθώ επί τέλους γι' αυτό;» αναρωτιόταν. «Αν σταματούσε για φαγητό σε κανένα καφενείο, θα κατάφερα κι' εγώ να μπω απ' την πίσω πόρτα και να εσώ κάτι, δίχως να με δει! Πού να πάρω ή δογή, να πάω!...»

«Ετσι, βλαστημώντας και δυσανασχετώντας, εξακολουθούσε την πεζοπορία του.»

Ο Ζάν Μώρ προχωρούσε ολόσιμα, χωρίς να κινιόταν δεξιά ή αριστερά. Θάλεγε κανείς πως ήταν τυφλός και πως τον οδηγούσε κάποιο άορτο χέρι. Ένώ περπατούσε, μονολογούσε σιγά:

«Γέμισαν τα πόδια μου... Με τρώνε! Μά πάρε τις λοιπόν αυτές τις σαύρες! Τι με θέλετε πάλι; Αφίστε με ήσυχο, αλλοίως... Θα σας ξεκαλύψω όλους, ώπου να μη μείνουν ούτε ρουθούνι! Μά αφίστε με να σηκώσω, λύστε τα σκονιά που μου δεσάτε τα πόδια! Δεν θέλετε, γιατί φοβάσαστε! Αν ήσουν ελεύθερος, θα βλέπατε τι θα σας έκανα!»

Ο Φλανκάρ δεν μπορούσε να τον ακούσει, γιατί βρισκόταν σ' απόσταση. Ωστόσο, τον πλησίαζε σιγά-σιγά, γιατί κόντευαν πιά να μπουν στο δάσος κι' εκεί υπήρχε φόβος να χωθεί ο Ζάν Μώρ μέσα στους θάμνους και να εξαφανισθ — πράγμα εύκολο αν είχε σκοπό να δραπέτευση.

Για μια στιγμή μάλιστα, ο Φλανκάρ νόμισε ότι σκεπτόταν κάτι τέτοιο γιατί τον είδε να σταματάει ξαφνικά στην είσοδο του δάσους, σαν κάτι να συλλογιζόταν...

«Ποσογρή! Είπε με το νου του. Τα μάτια μας τέσσερα!»

«Έφτασε σ' απόσταση 50 μέτρων μόνο απ' το Ζάν Μώρ. Εκείνος δεν φαινόταν να τον είχε καταλάβει. Εξακολουθούσε να μνην ακίνητος, σαν καρφωμένος στην ίδια θέση.»

Ο Φλανκάρ κούφθηκε πίσω από μια μεγάλη μηλιά και περίμενε.

Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας, μισή ώρα, μία... Κι' ο Ζάν Μώρ στεκόταν πάλι

τα ακίνητος στην ίδια θέση, με τα χέρια κρεμασμένα και το κεφάλι σκυφτό.

—Διάβολε! Μά αυτός είναι τρελλός! ψιθύρισε ο Φλανκάρ.

Πρόβαλε το κεφάλι του, με περιέργεια. Μέσα στη βαθειά σιωπή, του φάνηκε πως άκουσε τον κολληγό να μιλάει. Και δεν είχε γλαστή. Ο Ζάν Μώρ εξακολουθούσε να μονολογεί:

—Τους άνοικτους! Θα με πεθάνουν... Νάτους! Σφίξανε τόσο καλά τα σκονιά στα πόδια μου, που δεν μπορώ να κάνω βήμα!... Οφθαλμούς τώρα για να με πιέσουν... Μά δεν θα σταθώ εγώ να κάνουν ό,τι θέλουν. Θα τους ξεκοιλιάσω όλους!

«Έκαμε μια κίνηση, σαν να χέρι βγαίνει απ' την τσέπη του μαχαίρι.

—Ας έρθουν τώρα! Είμ' έτοιμος!... πρόσθεσε.

—Τι σημαίνουν δλ' αυτά; ψιθύρισε ο Φλανκάρ, ευχαριστημένος γιατί είχε βοηθεία να ξεκουραστή απ' το περπατά.

Ξαφνικά, ο Ζάν Μώρ μπήκε στο δάσος. Ο άστυνόμος φοβήθηκε μήπως τον χάσει, έτρεξε πίσω του και τον είδε με κατάπληξη να σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο.

«Μπά! Μπά! συλλογιζόταν. Μη τυχόν με είδε και θέλει να με ξεγελάσει;»

Μά ο τρελλός έμεινε ένα τέταρτο της ώρας πάνω στο δέντρο. Και σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Φλανκάρ, που τον κινιόταν με προσοχή κι' από μικρή απόσταση, δεν δέκρινε στο προσώπο του καμμία ύποψια, φόβο ή επιθυμία να δραπέτευση.

Υστερα ο Ζάν Μώρ κατέβηκε πάλι κι' άρχισε να πλανιέται μέσα στους βάτους και στ' άγκυρα, αδιαφορώντας για τα ρούχα του που κομμάτιαζαν. Θάλεγε κανείς πως είχε βολή και κουράση τον άστυνόμο, με τις λοξοδρομίες του.

Μά ο Φλανκάρ επέμεινε. Κι' έκανε πολύ καλά, γιατί ο Ζάν Μώρ καταπραυνόθηκε επί τέλους απ' το δροσιστικό ίσκιο του δάσους και ξαναπήρε το δρόμο προς το Φουσερόλ, με το ίδιο κανονικό και μηχανικό περπατά.

Δεν έκανε τίποτ' άλλο παράξενο, στην ύπολοιπη διαδρομή. Δεν εκύτταζε ούτε μία φορά πίσω του, ώστε ν' αντιληφθί τον άστυνόμο.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟ

Ο κύριος αυτός που έλασκει το Βερολίνο το επάγγελμά του γιαιτού, βγαίνει τακτικά περίπατο με το κοκοδελάκι του. Όταν ο γιαιτός βόσκειται στο ίατρείο του, το κοκοδελάκι του μνην στην άβυσσο αναμνην και παίζει με τα σκυλάκια των πελατών ή και με τους ίδιους τους πελάτες. Η μεγάλη του άδυναμία, προς το παρόν τουλάχιστον, είναι τα χαλαρώτα.

Όταν έφτασε στο ύποστατικό βοήσκονταν εκεί δυο εργάτες κι' η Λουίζετα. Σάστισαν όλοι, βλέποντας τον και κυττάχτηκαν με τρόμο. Ήσαν οι ίδιοι που είχαν καταθέσει έναντιον του κι' είχαν συντελέσει έτσι στην προφυλάκιή του.

—Τώρα θα μάς δώση τα παπούτσια στο χέρι τ' άφεντικό! είπε ο ένας απ' αυτούς.

—Βέβαια, θα μάς πετάξη με τις κλωταίες. Μά είναι δικό σου το φταίξιμο. Έσύ μάς έκανες να τα πούμε όλα...

—Οχι, έσύ τ' άκανες όλα... και σύ, Λουίζετα! Πήγατε σαν ζώα και τάπατε όλα, αντί να κρατήστε βουλωμένο το στόμα σας!

Το έπεισόδιο τελείωσε με μερικές γερές γροθιές. Η Λουίζετα έφυγε τρέχοντας, κατατρομαγμένη.

Ο Ζάν Μώρ πέρασε κοντά απ' τους δυο εργάτες χωρίς να τους δει. Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του πήγε κατ' ευθείαν στο κρεβάτι του και σωριάστηκε πάνω σαν άψυχος όγκος. Σε λίγες στιγμές είχε αποκοιμηθ.

Οι δυο εργάτες είχαν σταματήσει τον καυγά τους κι' απομακρύνονταν μελαγχολικοί, λέγοντας μεταξύ τους:

—Το άφεντικό έχει πυρετό. Δεν θα μάς δώξη σήμερα.

—Ω, μια μέρα μπρός, μια μέρα πίσω, δεν έχει σημασία. Μία φορά, την έχουμε άσχημα!

Ο Φλανκάρ, κρυμμένος στο δάσος, άκουσε το διάλογό τους, καθώς περνούσαν από κοντά του. Και σκέφθηκε να τους πάρη με το μέρος του.

«Μπορεί να μου φανούν χρήσιμοι — είπε με το νου του. Θα επιβλέψουν το Ζάν Μώρ, όταν δεν θα μπορώ εγώ... Θα πω στον Καραντέκ να τους ποτείνω.»

Πραγματικά, μια ώρα αργότερα, ο Καραντέκ, ειδοποιημένος απ' το Φλανκάρ, φρόντισε να συναντήσει τους δυο γωρικούς. Άφου τους καλοπείρισε τους ρώτησε με αφέλεια:

—Μά πως δεν δουλεύετε; Δεν είναι Κυριακή σήμερα.

—Ξέρτε, κύριε Καραντέκ, από τότε πουγινε το δυστύχημα στον πύργο, είμαστε άνω-κάτω στο ύποστατικό.

—Μά πιστεύω πως θα τελειώση πιά αυτή η άκαταστασία.

—Μπορεί... γιατί νύρισε ο άφεντης μας. Θα κατάλαβαν βέβαια, πως ήταν άβωος.

—Α, γύρισε; είπε ο Καραντέκ με προσπορητή έκπληξη.

—Βέβαια. Δεν είναι μιά ώρα που ήρθε... Σίγουρα. Ρά μάς δώξη τώρα! Και πού να βοούμε δουλειά;

—Είναι περίεργο αλήθεια πως τον άφισαν ελεύθερο!

—Ναί, περίεργο. Γιατί είπα κι' έκαμε αλήθεια όσα είπαμε στην ανακρίση.

—Κι' όμως τώρα όλος ο κόσμος θα μάς περπάη για ψεύτες και θα μάς δείχνη με το δάχτυλο.

—Θα λένε πως δεν είμαστε τίμιοι άνθρωποι, γιατί θελήσαμε να βλώσουμε τ' άφεντικό μας, που τρώγαμε το ήμισυ του. Αύτα θα λένε και δεν θαχουν άδικο!

—Κι' έχουμε γυναίκα και παιδιά! Τι θα κάνουμε τώρα δίχως δουλειά;

—Θέλετε να σας βγάλω εγώ απ' τη δύσκολη θέση σας; πότεινε ο Καραντέκ.

Οι δυο εργάτες τον κύτταξαν μ' έκπληξη και χαρά.

—Το ρωτάτε, κύριε Καραντέκ; Μήπως μπορούν να μάς δώσουν δουλειά στον πύργο;... Σαν δύσκολο το βλέπω γιατί δεν πάνε καλά τα πράγματα τώρα που είναι στη φυλακή ο κύριος. Δεν μπορεί βέβαια νάχη το μυαλό της ή κόμησης στο περιβάλλ.

—Πού θα μάς βοήτε λοιπόν δουλειά; Για ποιανού λογαριασμό θα δουλέψουμε;

—Για δικό μου λογαριασμό.

—Α, θ' ανοίξετε δικό σας σπίτι, κύριε Καραντέκ;

—Οχι. Άκούστε με... Υστερα απ' την κατάθεση που δώσατε για το Ζάν Μώρ, ξέρετε και σίς πως δεν θάναι εύνοιστη ή ζωή σας εδώ.

—Σίγουρα θ' αναγκασθούμε να φύγουμε για άλλο μέρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κάποτε στη Μαδρίτη, ένας αξιωματικός της παλιάς ανακτορικής φρουράς, συνδεόταν με τη γυναίκα ενός κοσμηματοπώλη. Ένα βράδυ, ο Πέδρο Λοπέξ — αυτό ήταν τ' όνομα του Δον Ζουάν αξιωματικού — έστειλε τον νεαρό υπηρέτη του στην αγαπημένη του και την ειδοποίησε μ' ένα σημείωμα του πως εκείνο το βράδυ δεν θα πήγαινε να την επισκεφθί. Το ίδιο έγινε μερικές φορές ακόμη κι' έτσι δόθηκε η ευκαιρία στον υπηρέτη να γνωρίστη με την άπιστη κι' επιπόλαιη φίλη του κυρίου του... Έτσι την τελευταία φορά που πήγε το σημείωμα του αξιωματικού, ο κρυφός έρωτας του εκδηλώθηκε με σφοδρότητα και με μία επίθεσι του πρωτόγονη.

Η γυναίκα, στην άρχη, αντίσταθηκε, αλλά η αντίστασή της αυτή ήταν προσπορητή και σκοπό είχε να φουντώση το πάθος του θερμοσίμου υπηρέτη. Κι' επειδή εκείνο το βράδυ η άπιστη αυτή γυναίκα ήταν μόνη, γιατί ο άντρας της έλειπε σε ταξίδι, κι' ο φίλος της δεν μπορούσε να της κρατήσει συντροφιά, σκέφθηκε να κρατήσει κοντά της το γεροδεμένο παλληκάρι. Υστερα όμως από μια ώρα και ενώ κι' οι δυο τους ήταν ζαλισμένοι ακόμη από το ερωτικό μεθύσι τους, άκουσαν ένα γτύπημα στην πόρτα.

Ήταν ο λοχαγός, που είχε αλλάξει γνώμη, επειδή συνάντησε το σύζυγο της αγαπημένης του στο σιδηροδρομικό σταθμό και τον είδε να φεύγη.

—Δυο λεπτά! του φώναξε από μέσα η άπιστη. Δεν σε περίμενα κι' έχω κλειδώσει...

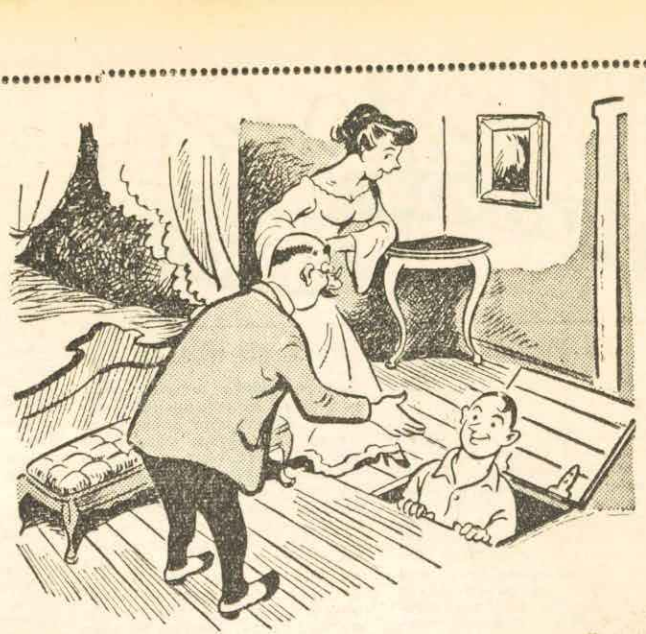
Έπειτα, άφου έκρυψε πρώτα τον νεαρό φίλο της σε μία υπόγεια καταπακτή, άνοιξε την πόρτα.

—Γιατί έτσι απόρροπα; τον ρώτησε μουτρωμένη.

—Είδα τον άντρα σου στο σιδηροδρομικό σταθμό...

—Κατάλαβα... τον δέκωψε πειραχτικά εκείνη. Προτίμησες να εγκαταλείψης απόψε τα χαρτιά και να τιμήσης την άγκαλιά μου.

—Άγάπη μου! φώναξε όλο πάθος ο αξιωματικός, κι' άρχισε

Άνοιξε ο ίδιος την καταπακτή κι' έβγαλε από μέσα, τον τυχερό υπηρέτη, που χαμογελούσε ήλιθια...

Οι μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

να τη φιλή... Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα κι' άκουστηκε το κουδούνι της εξωτερικής πόρτας. Άνησχυε, αυτή τη φορά, η γυναίκα έτρεξε στο μπαλκόνι και κύτταξε κάτω.

—Ο άντρας μου! φώναξε, μπαίνοντας μέσα. Φαίνεται ότι ανέβαλε το ταξίδι του...

—Και τώρα; ρώτησε σαστισμένος ο αξιωματικός. Τι θα κάνουμε;

—Μην ανησυχής! του είπε εκείνη. Φτάνει να κάνης ό,τι θα σου πω, χωρίς να φέρης καμμία αντίρρηση...

Κι' η διαβολογυναίκα εκείνη του εξήγησε:

—Σιφουλήκησε και στάσου έξω στον διάδρομο. Εκεί πάρε άγριομένο ψος κι' άρχισε να με φοβερίζης έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου!...

—Μά!... τραύλισε ο λοχαγός.

—Καμ' ό,τι σου λέω! Είναι μία φάρσα που σκέφθηκε και πού θα στην εξηγήσω αργότερα. Έχε εμπιστοσύνη!...

Και συνέχισε:

—Όταν δής τον άντρα μου να μπαίνει μέσα, σταμάτησε τις φοβέρες σου και φεύγα, χωρίς να δώσης την παραμικρή εξήγησι σε κανένα...

Έτσι κι' έγινε.

Πριν προλάβη ν' ανέβη ο σύζυγος τη σκάλα, ο λοχαγός τράβηξε το σπασί του κι' έβαλε τη φωνή...

Βλέποντας ο σύζυγος τον έξαλλο αξιωματικό της ανακτορικής φρουράς έξω από την κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του να της φωνάζη άγρια και να την φοβερίζη, τα έχασε ο άνθρωπος και ζήτησε να μάθι την αιτία αυτής της συμπεριφοράς του.

Ο φαρσέρ άφησε τη μικρή βαλίτσα ν' ανοίξη και να πέσουν στο δρόμο όλα τα κοσμήματα...

—Ρώτα τη γυναίκα σου, για να την μάθης... του βροντοφώναξε ο άλλος νευριασμένος.

Και, χωρίς να του δώση άλληνη εξήγησι, κατέθηκε τη σκάλα και χάθηκε στο σκοτάδι.

—Μά τί συμβαίνει; ρώτησε εύθυμα άμεσως τη γυναίκα του ο κοσμηματοπώλης. Τι έχει μαζί σου αυτός ο αξιωματικός με το ξεγυμνωμένο σταθί;

—Φίλε μου, άρχισε εκείνη, δολάζω το θεό, που σ' έστειλε άπάνω στην ώρα. Έσώσες έναν άνθρωπο από τη μαγιά αυτού του δαιμονισμένου, που ήθελε να τον σφάξη!

Άκου να δής τι έγινε και να φηρίσης!

Και με καταπληκτική ψυχραιμία συνέχισε:

—Καθόμουν στον εξώστη κι' έπλεκα, όταν ξαφνικά ώρμησε μέσα στο σπίτι ένα παλληκάρι, κίτρινο από τον τρόμο. «Κρύψτε με καπου, κυρία, γιατί γάθηκα!», μου είπε... Είδα τότε από μακριά έναν άγριομένο αξιωματικό να τον κυνηγά. Κατάλαβα τον κίνδυνο που άπειλούσε το δυστυχισμένο παιδί και, χωρίς να διστάσω, το έκρυψα στην καταπακτή που βρίσκεται στα δωμάτιά μου. Υστερα, όταν σε λίγο έφτασε ο αξιωματικός, στο σπίτι πως κανένας δεν είχε μπή στο σπίτι μας... Και δεν ξέρω τι θα γινόταν αν δεν έφθανες έσύ στο μεταξύ.

—Καλά έκανες, γυναίκα! της είπε εκείνος καλοκάγαθα.

Κι' ανοίγοντας ο ίδιος την καταπακτή, έβγαλε από μέσα τον τυχερό υπηρέτη που χαμογελούσε ήλιθια. Τον φίλεψε μάλιστα και, ξεδανάκοντες τον ως την πόρτα, τουδώσε και χαρτζιλίκι δέκα πεσέτες!...

Αν οι φάρσες της ζωής είναι άμμητες και μοιραίες, ωστόσο πιά ενδιαφέροντες κι' επιτυχείς είναι οι σκόπιμες φάρσες των ανθρώπων. Εδώ ο φαρσέρ, με τ' άδεια ή τα κακουργήματα του, δημιουργεί μία τέτοια κωμική κατάσταση, που τις περισσότερες φορές, γίνεται άφορητη για το θύμα.

Διασημός σύγχρονος φαρσέρ είναι ο Νεοϋρκέσιος Τρού.

Μία αμμητη φάρσα του Τρού, ήταν η ακόλουθη:

Άγώρασε μία μεγάλη ποσότητα ψεύτικων κοσμημάτων, αξίας μόνο είκοσι δολαρίων. Τα έβαλε μέσα σε μια μικρή βαλίτσα και, καμαρώτας, κατηφόρισε την Πέμπτη Λεωφόρο της Νέας Υόρκης. Μόλις έφτασε έξω από τις βιτρίνες του μεγαλύτερου ασφαινοτομολογίου, όπου η κίνηση των πεζών και των τροχοφόρων είναι πολύ μεγάλη, ο φαρσέρ άφησε τη μικρή βαλίτσα ν' ανοίξη μόνη της και να πέσουν στο πεζοδρόμιο όλα τα κοσμήματα που περιείχε: Διαμάντια, μαργαριτάρια, ρουμπίνια, ζαφείρια, σμάλτα, κολλίε, μπρσέλε!...

Η εμφάνισή τους όμως προκάλεσε στους γύρω διεσάτες έντονα και ανάμικτα συναισθήματα: Άλλοι έκαναν να σκύβουν να τα πάρουν κι' άλλοι οπισθοχώρησαν ή άλλαξαν κατεύθυνσι από φόβο μην τους πιάσουν ή τους πυροβολήσουν ως συνεισμούς του... λαοδύτη.

Με λίγα λόγια, τα περμένα στο δρόμο κοσμήματα, μαζί με το χαρό ύφος του φαρσέρ, δημιούργησαν μία εξωφρενική κατάσταση.

Κάθε κίνησις σταματάσε, γιατί η άστυνότητα σφηνάτισε άμεσως μια ζώνη γύρω από το... θησαυρό, για να τον προστατεύσει από τ' αλαμπαλα βλεμμάτα και τις βλαπτικές διαθέσεις των διαπράτων. Σε λίγο όμως, ο Τρού μάζεψε με την ψυχιαία του τα ψεύτικα κοσμήματά του — για να «κλεντήση» ο άλλος περισσότερη ώρα το κόλπο του — και απομακρύνθηκε σκαμμένος στα γέλια.

Ο γέρο Πέγκ ήταν ο επίσημος και δημοφιλής φαρσέρ της αμερικανικής κομποπλεως Κένσιγκτον. Μία μερα λοιπόν ένας ξένος τον ρώτησε που μπορούσε να συναντησθ το δημάρχο.

—Είπε στο σπίτι του... «έν αναρρώσει», είπε ο Πέγκ.

Τι έννοιας είχε «έν αναρρώσει»; ρώτησε άνησχυος ο ξένος.

—Θα σας εξηγήσω, απάντησε ο φαρσέρ. Στο κομείο φέρουμε τον τελευταίο καιρό μία μπερμπερίσσα και πρώτος και καλύτερος πάγε να βυρίστη από το λεπτό και τρυφερό της χέρι ο φίλος σου ο δημάρχος...

—Ε, κι' ύστερα; έκανε ο άλλος άυπόμονος.

—Νά, την ώρα που άρχισε να τον βυρίσκει... πετάχτηκε ένα ποντίκι στα πόδια της υπαρμπερίσας!

Η ΕΥΛΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Το διαζύγιο δολοφονεί τα παιδιά

Τον τελευταίο καιρό, οι δημοφιλείς δημοσιογράφοι, ότι ο Κλάρκ Γκεμπλ περ το τέταρτο «διαζύγιο» του!... Η είδηση αυτή, είναι χαρακτηριστική. Τα τελευταία αυτά χρόνια, τα διαζύγια αυξήθηκαν σε όλα τα κράτη σημαντικά. Ο μεγαλύτερος αριθμός τους αναλογεί στις πολιτείες του Νέου Κόσμου. Οι κοινωνιολόγοι, ενώ ασχολήθηκαν με το φαινόμενο των διαζυγίων και τις ασημαντες αιτίες που τα προκαλούν, κι' ενώ έγραψαν ένα σωρό άρθρα για τους υπερβολικά ευθραυστούς σύγχρονους δεσμούς, δεν ενδιαφέρθηκαν καθόλου για την τύχη των αθώων πλασμάτων που ο νόμος τα στερεί από τους γονείς τους.

Το διαζύγιο, λοιπόν, είναι η καταστροφή του παιδιού. Του στερεί το δικαίωμα να ανατραφεί μέσα στην ατμόσφαιρα της οικογενείας. Του καταστρέφει ολοκληρωτικά τον ψυχικό του κόσμο και το κάνει να χάσει την εμπιστοσύνη του για τη ζωή. Αυτό το αθώο πλάσμα ευκολότερα υποφέρει το θάνατο των γονέων του, από τον χωρισμό τους. Τρομάζει από την απουσία του ενός από τους δυο και διαίσθεται, ότι αυτή η εξαφάνιση δεν είναι μοιραία, αλλά ότι κάτι τρομερό έχει συμβεί, κάτι που τρομάζει την παιδική ψυχή του! Έπειτα το δράμα του αυτό γίνεται πιο φοβερό, όταν αντιληφθεί, ότι δεν έχει πια το δικαίωμα να βλέπει όποτε θέλει τους γονείς του, αλλά μόνο λίγες ώρες το χρόνο και μακριά από την οικογενειακή εστία. Και τότε στο απονημένο μυαλό του, γεννιούνται ένα σωρό ερωτήματα και κυρίως στις μεγάλες θηοσκευτικές γιορτές, που όλα τα μέλη της οικογενείας συγκινούνται στο ταπεινό. Το αθώο αυτό πλάσμα απορεί, και με το δικό του, γιατί λείπει ο πατέρας ή η μητέρα του από τη θέση τους.

Το παιδί εκείνων που έχουν πάσει διαζύγιο, είναι το πιο δυστυχισμένο πλάσμα του κόσμου. Έχει στερηθεί το ναυόγελο της ζωής. Το χαριτωμένο κοριτσάκι ενός βιομηχάνου, έλεγε κάποτε σε κάποια κυρία, φίλη της μητέρας του: — Θα σ'ας χαρίσω την πιο όμορφη κούκλα μου, αν πητέ στη μαμά να γυρίσει πάλι στο σπίτι. Πέστε της ακόμα, ότι συχνά τη βλέπω στον ύπνο μου, κι' ότι τότε προσπαθώ να μην ξυπνήσω, για να μην τη χάσω από κοντά μου. Αλήθεια, γιατί η μαμά δεν βρίσκεται στο σπίτι; Το παιδί του περιβόλησε μας έχει τους γονείς του. Γιατί να μην έχω κι' εγώ τη μαμά μου; Οί αλλοι λένε, ότι η μαμά είναι κακιά. Μα, εγώ δεν το πιστεύω. Γιατί, λοιπόν, να μας αφήσει και να φύγει;... Ένα άλλο πάλι, δυστυχισμένο πλάσμα, περιμένει μ' αγωνία πότε νάρθη ή ώριμένη ημέρα που είχε καθορίσει το δικαστήριο για να δη τον πατέρα του. Το συνόδεψε πάντα η δασκάλα του, που της έλεγε: — Ο μπαμπάς με περιμένει για να μου δώσει παιχνίδια. Γιατί όμως δεν θέλει να του μιλάω για τη μαμά μου κι' ούτε θέλει να έρθω στο σπίτι; Εγώ του λέω τότε, ότι δεν μ' αγαπάει κι' ότι είναι πολύ κακός... Κι' εκείνος με σφίγγει στην αγκαλιά του, με φιλεί και πολλές φορές τον βλέπω να με κυττάζει λυπημένος!...

Μια δραματική ιστορία συνέβη πραγματικά, εδώ και λίγους καιρούς. Η κ. Π. είχε ζητήσει διαζύγιο, λόγω «ασυμφωνίας χαρακτήρων» και το δικαστήριο είχε εκδώσει υπέρ αυτής την απόφαση. Είχε καθορίσει επίσης, ότι ο κ. Π. θα μπορούσε να βλέπει δύο φορές το χρόνο το παιδί τους, την χαριτωμένη Καίτουλα. Έτσι κι' έγινε. Η μικρούλα, συνοδευόμενη από τη δασκάλα της, πήγαινε κι' έβλεπε τον πατέρα της, που του είχε ιδιαίτερη αδυναμία. Έπειτα όμως από λίγα χρόνια, η νέα κι' όμορφη μητέρα της, παντρεύτηκε τον κ. Α. Μ. και με το δεύτερο γάμο της έχασε την Καίτουλα. Αυτό το κοριτσάκι ήταν τότε ηλικίας έφτα χρόνων και καταδόβαινε πολύ καλά, ότι συνέβαινε γύρω του. Μια μέρα, λοιπόν, πήγε μόνο του και βρήκε τον πατέρα του.

— Η μαμά, του είπε, στενοχωρημένο, μου έφερε έναν άλλο μπαμπά στο σπίτι. Μα δεν είναι τόσο καλός σαν ε-

σένα. Με κυττάζει με κακία και δεν μου λέει ποτέ έναν καλό λόγο. Πολλές φορές τον ακούω να λέει στη μαμά: «Αυτό το παιδί δεν υποφέρει με σε κανένα σχολείο, να ησυχάζουμε». Γι' αυτό ήρθα να στο πω και να μη μ' αφήσεις να με διώξουν από το σπίτι, γιατί εγώ αγαπώ και σένα και τη μαμά.

Ο πατέρας της τότε κράτησε πραγματικά την Καίτουλα μαζί του και κατέφυγε στο δικαστήριο, για να αναλάβει την κηδεμονία της. Τον είχαν όμως χαρακτηρίσει ως «άνικανον» ανατροφή το παιδί του» κι' έτσι η αίτησή του απορρίφθηκε. Η Καίτουλα, λοιπόν, ήταν υποχρεωμένη να γυρίσει στη μητέρα της, που ήθελε να την κλείσει σ' ένα σχολείο.

Μα η μικρούλα δεν ήθελε να αποχωριστεί τον πατέρα της. Κι' όταν πήγαν να την πάρουν δια της βίας, η Καίτουλα φοβήθηκε τόσο πολύ, που θα γύριζε στον «κακό μπαμπά», ώστε πέρασε από συγκοπή στην αγκαλιά του πατέρα της!...

Τα δράματα αυτά είναι πολλά στην Ελλάδα. Υπάρχουν επίσης δυστυχισμένα μικρά πλάσματα, που μαρμαρώνουν πραγματικά από τη στερησι του πατέρα ή της μητέρας.

Κι' αλήθεια, δεν υπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο από αυτό για ένα παιδί, που αρχίζει να καταλαβαίνει. Και αυτό το σφάλμα των γονέων του το βαραίνει σ' ολοκληρωτική ζωή του. Είναι εξακριβωμένο, ότι οι περισσότεροι από τους «εκτός νόμου» ανθρώπους, είχαν στερηθεί από μικροί την επίδραση των γονέων τους. Κι' αυτό ενισχύει την πεποίθησή, ότι το οικογενειακό περιβάλλον συντείνει στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του παιδιού.

Ένα αγαπημένο κι' ευτυχισμένο αντρώπο, όσο φτωχό κι' αν είναι, είναι αδύνατο να μην κάνει «καλά» παιδιά. Όπως πάλι, ένα αντρώπο, όσο πλούσιο κι' αν είναι, άμα δεν αποτελει μια πειθαρχημένη ένωση κι' όταν δεν υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός, θα κάνει παιδιά, που θα είναι βάρος της κοινωνίας.

Γι' αυτό, για τα δράματα και την εξέλιξη των παιδιών, ευθύνονται απόλυτα οι γονείς τους. Αυτοί δηλητηριάζουν την ψυχή τους κι' αυτοί τα δολοφονούν. Κι' ο πιο απάνθρωπος τρόπος αυτού του παιδικού μαρτυρίου, είναι το διαζύγιο. Οι σύζυγοι, όταν έχουν αποκτήσει παιδιά, δεν πρέπει να σκέπτονται πια τον εαυτό τους και την ατομική εύτυχία τους ούτε να παρασύρουν από τον εγωισμό τους.

Πρέπει να φροντίζουν μόνο για την ευτυχία των παιδιών τους. Γιατί όταν μεγαλώσουν τα παιδιά, δεν συγχωρούν ποτέ τους νωρησμένους γονείς τους, όσο κι' αν τους αγαπούν, για το μεγάλο κακό που τους έκαναν με το χωρισμό τους.

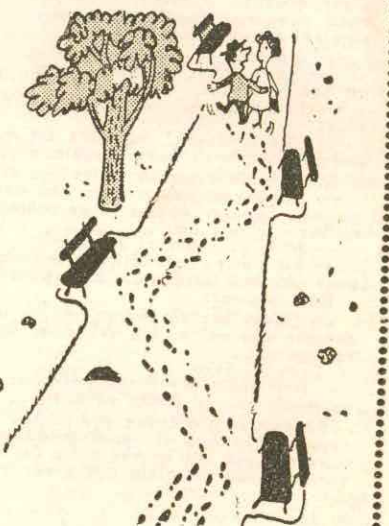
— Παιδιά, εδώ είμαστε;...

Ένας κάτοικος της Μέμφις (Ηνωμένες Πολιτείες), ο Άρτουρ Μάρκελ, ζήτησε διαζύγιο για το λόγο ότι η γυναίκα του, όταν πήγαιναν στον κινηματογράφο, τον υποχρέωνε να κλείσει τα μάτια του κάθε φορά που εμφανίζονταν στη σκηνή ημίγυμνες χορεύτριες ή σκανδαλιστικές μορφές γυναικών με μαγιό.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΙ

—Ναι, Τερψιθέα μου, η νέα μας καμαριέρα είναι βέβαια ψηλότερη από την άλλη, δεν είναι άναγκη όμως να της αγοράσουμε καινούργιο φόρεμα!

—Μα μη μου λέτε όλο «όχι», δε-ποινίς 'Αντωνία!...

— Παιδιά, εδώ είμαστε;...

Ο Πρίμο Καρνέρα με τη Φρανσουάζ Αρνούλ.

Παληές δόξες του ριγκ

«Άλλοι κελυμψούν στο χρήμα και άλλοι φυτοζωούν»

Στο Παρίσι, στη διασταύρωση των δδών Πρεσβούργου και Βερνέ, βρίσκεται ένα μπάρ, με παλιά επίπλωσι που φαίνεται σαν λείψανο κάποιου μακρινού παρελθόντος. Η ατμόσφαιρά του είναι ήρεμη κι' οι νέοι της εποχής που ζήτανε το θόρυβο και την ευθυμία το αποφεύγουν. Εκείνοι που συχνάζουν σ' αυτό είναι όλοι λίγο ή πολύ νοσταλγοί του παλιού καλού καιρού. Χαίρονται «έστωερικά». Οι φωνές, ο συνωστισμός και το ξεφάντωμα δεν τους ενθουσιάζουν. Ο ιδιοκτήτης αυτού του κέντρου είναι ένας εξηντάρης με κουφή και περιποιημένη εμφάνιση. Μια σκιά μελαγχολίας σκεπάζει πάντα το πρόσωπό του. Μιλάει λίγο και δεν γελάει σχεδόν ποτέ. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Ζωρζ Καρπαντιέ, ο άλλοτε παγκόσμιος πρωταθλητής της πυγμαχίας ημιβαρέων βαρών.

Ο περίφημος αυτός πυγμαχός έχασε τον τίτλο του έπειτα από τον ιστορικό αγώνα του με τον Τζακ Ντέμπσεϋ, που βρισκόταν τότε στο απόγειο της δύναμής του. Από την εποχή εκείνη αποσύρθηκε οριστικά από το ρινγκ. Μετά την απελευθέρωσι, κατηγορήθηκε ότι είχε συνεργασθί με τους Γερμανούς κατά την Κατοχή. Και είναι αλήθεια ότι αθώωθηκε από το δικαστήριο. Αλλά η κατηγορία αυτή ήταν ένα μεγάλο πλήγμα για τον Καρπαντιέ, που έγινε από τότε δύσθυμος και μελαγχολικός.

Ούτε όμως ο Τζακ Ντέμπσεϋ είναι πια παγκόσμιος πρωτοπυγμαχός. Μια μέρα, έχασε κι'

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ. Τριεύρη 113 - Τηλ. 613 610.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΙΩΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

αυτός τον τίτλο του, όπως είναι η μόδα όλων των πρωταθλητών. Αλλά έφυγε από το ρινγκ με γεμάτες τις τσέπες. Και είναι σήμερα ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους της Αμερικής. Ένα από τα μεγαλύτερα έστι-ατόρια του Μπροντγουάι φέρει το όνομά του. Διευθύνει, εξ άλλου, η μετέχει σε πολλές άλλες επιχειρήσεις. Η δραστηριότης του είναι καταπληκτική. Έχει ιδιόκτητα ιπποφορεία, πετρελαιοπηγές, ατμόπλοια, φάλαγες από φορτηγά αυτοκίνητα κτλ. Ο Ντέμπσεϋ είναι σήμερα 57 χρόνων και ζυγίζει 99 κιλά. (Την εποχή που θριαμβούεσε στο ρινγκ ζύγισε μόνον 82). Μ' όλες τις ασχολίες του, βρίσκει πάντοτε τον καιρό να διευθύνει ως διαιτητής μεγάλα ματς πυγμαχίας. Η αμοιβή που παίρνει γι' αυτή την έγασία κυμαίνεται μεταξύ 5 και 10 χιλιάδων δολαρίων.

Λιγότερο τυχερός από αυτόν ο Μάξ Σμέλιγκ έχασε κατά τον πόλεμο όλη την περιουσία που είχε συγκεντρώσει με τις γροθιές του και αναγκάστηκε, μ' όλο που δεν ήταν πια νέος, να ξαναγυρίσει στο ρινγκ. Το 1948, όμως, νικήθηκε από το Γερμανό Βότ κι' από τότε παραιτήθηκε οριστικά από την πυγμαχία. Έπειτα από λαμπρή σταδιοδρομία 22 περίπου χρόνων.

Έπειτα από τους θριάμβους του στην Αμερική (είχε κατατροπώσει δυο φορές τον Τζόε Λιούις), είχε γυρίσει στην πατρίδα του, την Πομερανία, όπου αγόρασε ένα μεγάλο αγρόκτημα. Έχτισε επίσης μια πολυτελή έπαυλη κοντά στο Βερολίνο κι' αγόρασε ξένη μεγάλα σπιτία στο Αμβούργο. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, υπηρέτησε ως αλεξιπτωτιστής κι' έλαβε μέρος στην επίθεση εναντίον της Κρήτης, όπου τραυματίστηκε σοβαρά στα νεφρά. Γυρίζοντας στην πατρίδα του, δεν βρήκε τίποτε σχεδόν από την τερασσία περιουσία του. Ζη σήμερα φτωχικά μαζί με τη σύζυγό του, την περίφημη Βεντέττα του γερμανικού κινηματογράφου 'Αννι Όντσα, περιμένοντας πως θαρρούν κάποτε και καλύτερες ημέρες.

Απόμαχος του ριγκ είναι και ο περίφημος Ιταλός πρωτοπυγμαχός Πρίμο Καρνέρα. Πριν από λίγους καιρούς, έλαβε μέρος στο γύρισμα της ταινίας «Παντανκουέλο», που είναι παρμένη από το ομώνυμο έργο του Ραυπελαί. Στην ταινία αυτή παριστάνει τον ομώνυμο ανδρόταγο ήρωα, με παστεναίο τη συμπαιστατή Γαλλίδα ηθοποιό Φρανσουάζ Αρνούλ.

Ο Καρνέρα είχε σκηματίσει μια πολύ μεγάλη περιουσία από τα κέρδη του. Αλλά την σπατάλησε άσκοπα και μεταπήδησε τότε από την πυγμαχία στην πάλη. Ως παλαιστής έσημειωσε πολύ μεγάλη επιτυχία και ξαναγίνα πλούσιος. Κερδίζει σήμερα από το επάγγελμά του 5.000 περίπου δολάρια την εβδομάδα. Το πσόν αυτό του επιτρέπει να ζή πολύ άνετα αν ανι πλούσιος.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Η Άγγλιδα στενοδοκτυλογράφος Μπερλ Μπράνντεν είχε πάντα κλίσι στη μουσική. Τελευταία όμως κατέπληξε τους ειδικούς με ένα νέο πρωτότυπο μουσικό όργανο δικής της κατασκευής, που μιμιάει με μεταλλικό «σανίδι του πλουσίματος». Η μίς Μπράνντεν χτυπάει το έλασμα αυτό με ειδικές δακτυλίδες και το κάνει να αποδίδει τους μουσικούς τόνους που της χρειάζονται για να συνοδεύει το ταγούδι της. Στη φωτογραφία μας η μίς Μπράνντεν παίζει μαζί με το πρωτότυπο μουσικό της όργανο.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Το διπλό αυτό πινέλλο, όχι μόνο επιτρέπει σ' έναν έλαιογωματιστή να τελειώσει πιο γρήγορα τη δουλειά του, αλλά και στρούνει καλύτερα το χρώμα, πάνω στην επιφάνεια που βάφει.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ

Όσοι έχουν σκυλά θα βρουν πολύ πρακτικό το νέο σπιτάκι γι' αυτά, που κατασκεύασε ένας Γάλλος. Μόλις ο σκύλος μπη μέσα στο σπιτάκι του, πιέζει με το βάρος του ένα ελατήριο, που κλείνει την πόρτα. Όταν πάλι σκευηθεί για να βγη, πιέζει με το κεφάλι του ένα άλλο ελατήριο που θαδανιού, που του ανοίγει την πόρτα.

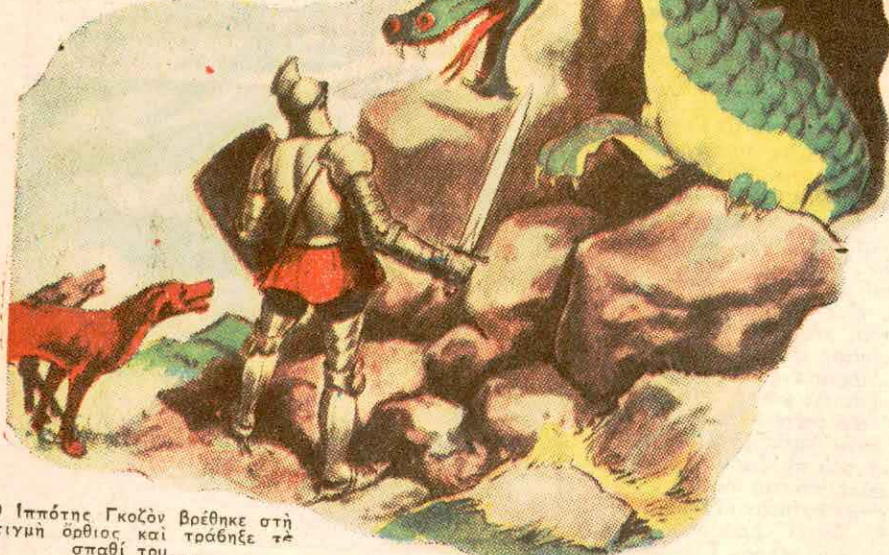
Ultra Violette
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ
ΒΕΡΝΙΚΙ
ΟΝΥΧΩΝ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ - ΒΛΑΧΑΒΑ 2, ΤΗΛ. 20.502

Θρύλοι και παραδόσεις

ΚΑΤΑ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰώνα ἔνα τερατώδες ἔρπετό φανερώθηκε σὲ ἀπόστασι δύο χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τὴν πόλι Ρόδο. Εἶχε τὴ φωνὴν τοῦ μέγα σὲ μιὰ σπηλιά τοῦ ὅρου Ἀγίου Στεφάνου. Ἀπὸ ἐκεῖ κατέβαινε καὶ καταβρόχιζε πρόβατα, ἄλογα, ἀγελάδες καὶ καμιὰ φορὰ καὶ ἀνθρώπους. Πολλοὶ θαρραλέοι ἱππότες βγήκαν νὰ τὸ κυνηγήσουν, ἀλλὰ ὅλοι βρῆκαν τὸ θάνατό τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅμως Μέγας Μάγιστρος (διοικητὴς) τῆς Ρόδου ἦταν ὁ Ἑλλίων Βιλλενέβ. Ὁ Βιλλενέβ ἔβλεπε μὲ θλίψι τοῦ νὰ θερίζεται τὸ ἄνθος τῶν ἱπποτῶν τοῦ καὶ γι' αὐτὸ στὸ τέλος ἀπαγόρευσε τὸν πόλεμο μὲ τὸ φοβερὸ τέρας. Ὁ παραβάτης, ἔλεγεν ἡ διαταγή, θὰ σβυνόταν ἀπὸ τὸν κατάλογο τοῦ τάγματος, θὰ ἔχανε δηλαδὴ τὸ ἱπποτικὸ τοῦ ἐνδύμα.

Ἐτύγε ὥστόσο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Ρόδο ὁ Γάλλος ἱππότης Θεοδόσιος Γκοζόν. Μόλις ἔμαθε γιὰ τὸ

Ὁ ἱππότης Γκοζόν βρέθηκε στὴ στιγμή ὁρθίος καὶ τράβηξε τὸ σπαθὶ του...

τερατῶδες ἔρπετό κατάστρωσε ἀμέσως τὸ τολμηρὸ σχέδιό νὰ τὸ ἐξοντώσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ.

Γύρισε λοιπὸν στὴ Γαλλία, κλείστηκε στὸν προγονικὸ τοῦ πύργο, στὴν ἐπαρχία Λαγκεντόκ, καὶ καταγινόταν νύχτα-μέρα στὴ μελέτη καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου του.

Ἐφτιαξε μάλιστα ἀπὸ σύρματα καὶ χοντρὸ χαρτὶ ἕνα πιστὸ ὁμοίωμα τοῦ τέρατος τῆς Ρόδου, τὸ χρωμάτισε κατὰλληλα καὶ ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ τὰ δύο τοῦ λαγωνικά σκυλιὰ, ὅταν ἀκούν τὴς φωνές του, νὰ ὁμοῦν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ τεχνητοῦ τέρατος (ποῦ δὲν εἶχε λείπια) καὶ νὰ τὴν ξεσχίζουν, ἐνῶ ἐκεῖνος καβάλλα στὸ ἄλογό του τὸ χτυποῦσε μὲ τὴ λόγχη του σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του...

Ἔτσι, γυναισκήσαν κι' αὐτὸς καὶ τ' ἀτρόμητα σκυλιὰ του, πολλοὺς μῆνες μυστικά, μέσα στὸ δάσος τοῦ ἐρημικοῦ πύργου. Τέλος ὅταν κατάλαβε ὅτι ἤξεραν καλὰ τὸ μάθημά τους, πῆρε τὰ σκυλιὰ του καὶ πῆγε πάλι στὴ Ρόδο, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τὸ σκοπὸ του. Τὸν συνώδευαν καὶ δύο πιστοὶ τοῦ ὑπηρετές, ποῦ ἔφεραν τὰ ὅπλα τοῦ κυρίου τους καὶ τὰ ἔκρυψαν σ' ἕνα ἐρημικὸ κλῆσι...

Ὁ Γκοζόν κατόπιν μῆλκε μέσα, προσευχήθηκε κι' ἔπειτα φόρσε τὴν

ἀοματωσιά του κι' ἀνέβηκε στ' ἄλογο. Πρόσταξε δὲ τοὺς ὑπηρετές του νὰ σταθοῦν παράμερα καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα. Ἄν θὰ σκοτωνόταν ἀπὸ τὸ τέρας, εἶχαν τὴν ἄδεια νὰ γυιοῦσαν στὴ Γαλλία. Ἄν ὅμως ἔδωσαν τὸν ἱππότη νὰ σκοτώσῃ τὸ τέρας ἔπρεπε νὰ τρέξουν κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν. Κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτό, μὲ τὰ δύο σκυλιὰ του ποῦ

Ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ

στὴ μαλακὴ κοιλιὰ, ποῦ δὲν εἶχε λείπια. Τὸ τέρας στριφνύριζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὰ διώξῃ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὅρθιος τώρα ὁ ἱππότης βύθισε τὸ σπαθὶ στὸ λαίμω τοῦ τέρατος, ὡς τὴ λαβή.

Καταματωμένο τὸ θηρίο ἔκανε ἀκόμα μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸ Γκοζόν ἀλλὰ τότε ἔτρεξαν οἱ δύο ὑπηρετές του καὶ τὸν ἀπέλευθερώσαν.

Ὁ ἱππότης εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν κούρασι τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνα. Οἱ ὑπηρετές βάλθηκαν νὰ τὸν περιθάλλουν. Τοῦ ἔδωσαν τὴν περικεφαλαία, τοῦ δρόμισαν τὸ πρόσωπο μὲ κρύο νερό, τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ. Μόλις ἤρθε στὸν ἑαυτὸ του καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια του, τὸ πρῶτο πράγμα ποῦ εἶδε μπροστά του, ἦταν τὸ σκοτωμένο θῆρι! Ἦταν ἕνα τερατῶδες ἔρπετό, μακρὺ τριάντα ὀργυιές!...

Μόλις τοῦαθαν οἱ κάτοικοι τῆς Ρόδου γεμάτοι χαρὰ βγήκαν μὲ σημαίες καὶ λάβαρα νὰ προῦπανθήσουν τὸν ἥρωα. Οἱ ἱππότες σηκώσανε τὸν νικητὴ στὰ χέρια κι' ἔτσι θριαμβεύοντι τὸν ἔφεραν στὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Μαγίστρου.

Ἄλλα ὅμως περίμενε ἐκεῖ ὁ νικητὴς κι' ἄλλα τὸν βρῆκαν. Μόλις ἡ διαδήλωση ἔφτασε μπροστὰ στὸ παλάτι, βγήκε στὸν ἐξώστη ὁ Βιλλενέβ καὶ μὲ φωνὴ βροντερὴ τοῦ φώναξε:

—Ἔτσι, λοιπὸν, ὑπάκουε στὶς διαταγές μου, Θεοδόσιε Γκιζόν! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶσαι ὑπόδικος! Διατάσσω τοὺς στρατιῶτες μου νὰ σὲ συλλάβουν!

Ὁ Γκοζόν λοιπὸν, ρίχτηκε στὶς φυλακές τοῦ φρουρίου. Κι' ὁ κόσμος λυπημένος σκορπίστηκε χωρὶς νὰ τολμὰ νὰ κάνῃ τίποτα.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ Συμβούλιο συνήλθε καὶ καταδίκασε τὸν παραβάτη σὲ «σκέρσι» τοῦ ἱπποτικοῦ ἐνδύματος.

Ὁ γενναῖος ἱππότης χωρὶς παράπονο δέχτηκε τὴν ἀτίμητικὴ ἐκείνη τιμωρία. Τὸ τάγμα ὅμως κατόπιν μεσίτεψε τὸν Μαγίστρο ποῦ στὸ τέλος καταπραῦνθηκε, τοῦ χάρισε τὴν ποιηὴ καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ γυναικίαν ἀμοιβή.

Στὰ 1346 πέθανε ὁ Βιλλενέβ. Οἱ ἱππότες ἀνακήρυξαν τότε ἀρχηγό τους, δηλαδὴ Μεγάλου Μαγίστρου τοῦ Τάγματος, τὸν ἥρωα Θεοδόσιο ντὲ Γκοζόν.

Εὐχαριστημένοι πιά οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἔτρεξαν νὰ τὸν ἱδοῦν καὶ σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες ἐγένε ἐπίσημη δοξολογία γὰρ τὸν θαυμαστὸ ἥρωα, ποῦ ἔσωσε ἀπὸ τὴ καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατο τὴ Ρόδο.

ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΙΕ

Καθυστερημένη εὐτυχία

Ὁ Μπέν Χούντζ, κάτοικος τοῦ Λὸς Ἀτζελες, βρῆκε ἐπὶ τέλους τὴν εὐτυχία στὰ 69 τοῦ χρόνι. Δὲν ἀρεῖται ὥστόσο σὲ δικό του λάθος ἡ τόση καθυστέρηση. Γιατί, τὸ 1911, εἶχε προσφέρει τὴν ἐρωτευμένη καρδιά του καὶ τ' ὄνομά του στὴν ἀγαπημένη του, Μαίρη Λάλλυ, ἐκείνη ὅμως εἶχε ἀρνηθῇ. Ὁ Χούντζ παντρεύτηκε τότε μὲ ἄλλήν κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν Καλιφόρνια. Πέρσι χίρεψε, κι' ἀποκατέστησε τότε τὴν ἐπαφὴν τοῦ ταχυδρομικῶς μὲ τὴν πρῶν ἐκλεκτὴ του, ποῦ ἦταν τότε 63 ἐτῶν. Τῆς πρότεινε πάλι νὰ παντρευτοῦν, κι' ἡ Μαίρη δέχτηκε μὲ χαρὰ αὐτὴ τὴν φορὰ. Ἐπὶ 40 χρόνια ζούσε μὲς σ' τὴν καρδιά μου — τοῦ ἔγραψε — καὶ τώρα ὁ Θεὸς εἰσάκουσε ἐπὶ τέλους τὴς προσευχῆς μου.

Ἡ τελευταία ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἀπίστευτα θαύματα τῆς χειρουργικῆς

ΥΠΗΡΧΕ ἄλλοτε ἡ γενικὴ ιδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει, ὅταν σταματῇ ἡ καρδιά του. Τώρα ὅμως ἔχει διαψευσθῇ, σὲ πολλές περιπτώσεις. Μία γυναίκα 65 ἐτῶν ἐναζωντάνεψε, ἀφοῦ ἡ καρδιά της εἶχε σταματήσει ἐπὶ 8 λεπτά, κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἐγχειρήσεως τῶν πνευμόνων, σ' ἕνα νεοσκομιο τοῦ Σικάγου. Ἐνας νέος 28 ἐτῶν, στὴν Καλιφόρνια, ἔπεσε, γύτησε ἄσχημα τὸ κεφάλι του καὶ «πέθανε». Μετὰ 10 λεπτά ὅμως, ἡ καρδιά του λειτουργοῦσε καὶ πάλι κανονικά. Κι' ἕνας ἄρρωστος 63 ἐτῶν ἐπέζησε, μολοντὶ ἡ καρδιά του εἶχε σταματήσει ἐπὶ 25 λεπτά τῆς ὥρας.

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, διάφοροι γιατροὶ ἐπέτυχαν τὴν ἐπαναλειτουργία τῆς σταματημένης καρδιάς 110 ἀνθρώπων (σ' αὐτὲς δὲ τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ πολλὲς ἄλλες, ποὺ δὲν ἔχουν ἀνακοινωθῇ ἐπίσημως).

Οἱ ἐπιτυχίες αὐτὲς ἔκαναν τὸ διακεκριμένον Νευροκίρκο καρδιολόγο δόκτορα Ἀλμπέρτ Χάουμαν νὰ προφητεύῃ ὅτι, σὲ προσεχὲς μέλλον, κάθε γιατρός, θὰ ἔχῃ πάντα μέσα στὴν τσάντα του: 1) Μιὰ σύριγγα ἐνέσεων μ' ἕνα ὕγρο γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν σπασμωδικῶν κλονισμῶν ποὺ ἀκολουθοῦν κάποτε τὴ διακοπὴ τῶν κανονικῶν καρδιακῶν παλμῶν. 2) Μιὰ μικρὴ ηλεκτρικὴ συσκευή ποῦ θὰ κινή τὸν καρδιακὸ μὺν νὰ ἐναρξήσῃ τὴς κανονικῆς ρυθμικῆς συσπάσεως του.

Ὁ δόκτωρ Χάουμαν πιστεύει ὅτι θὰ μπορῇ ν' ἀποκαταστήσῃ ἡ λειτουργία τῆς καρδιάς, κι' ὅταν ἀκόμη ἔχῃ σταματήσει ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ πάθησι. Ἄλλοι συναδέλφοι του ὅμως, λιγώτερο αισιόδοχοι, θεωροῦν αὐτὴ τὴν ἀποκατάστασι δυνατὴ μόνο σὲ περιπτώσι ἀτυχήματος (πνιγμοῦ, ηλεκτροπληξίας, αἱμορραγίας κλπ.).

Ὅλη ἡ δυσκολία ἔγκειται στὸ νὰ μὴ διακοπῇ περισσοτέρω ἀπὸ 5 λεπτά τῆς ὥρας ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸν ἐγκέφαλο, γιατί ἄλλως νεκρώνονται τὰ εὐαίσθητα κύτταρά του. Ἄν αὐτὸ κατορθωθῇ μὲ κάποιο τεχνιτὸ μέσον, ὁ χειρουργὸς μπορεῖ ν' ἀποκαταστήσῃ ὅποιο τελεῖον τὴν κανονικὴν λειτουργία τῆς καρδιάς.

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸ πείραμα, ποῦ ἐγένε ἀπὸ τρεῖς γιατροὺς, στὸ Σικάγο: Ἀφάρσσαν τὴν καρδιὰ ἑνὸς νεκροῦ σκυλιοῦ, τὸν ἐξέπλυναν στὴ βρύση, τὴν ἔβαλαν ἐπὶ 45 λεπτά τῆς ὥρας μέσα σὲ ἄλυτο νερό καὶ κατόπιν τὴ «μεταφύτευσαν» μέσα στὸ στήθος ἑνὸς σκύλου ζωντανοῦ καὶ νεοκινῶντος. Μόλις λοιπὸν γένισε μὲ αἷμα, ἡ καρδιά αὐτῆς ἄρχισε νὰ λειτουργῇ καὶ πάλι κανονικά.

Πράγματι, εἶνε ἀπίστευτὴ ἡ ἀντοχὴ τῆς καρδιάς. Σ' 6 ἡλικίας τὴ ζωὴ ἐργάζονται σκληρὰ καὶ ἀδίστακα τὰ ἐκτατα μέρη τῶν μικροσκοπικῶν μυϊκῶν ἰνῶν, ποῦ ἀποτελοῦν τὰ τοιχώματά της. Ἄν συγκεντρώναμε ὅλη μαζὶ τὴν ἐνέργειά ποῦ καταναλίσκουν στὸ διάστημα τοῦ βίου μας, θὰ μπορούσαμε ν' ἀνασηκώσουμε τὸ βαρετὸ «Μισσοῦρι» 4½ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα!

Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ 90% τῶν θανάτων ποὺ ἀποδίδονται σὲ καρδιακὴς πάθησεις, ὀφείλονται στὴν πραγματικὴ ἀντοχὴ τῆς ἀναιμίας, ὅχι τῆς καρδιάς, ἀλλὰ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων — ἰδίως δὲ σὲ ἀρτηριοσκληρώσι καὶ ὑπέρτασι, συνέπειες τῆς σημερινῆς ἀγωνιώδους καὶ ἐντατικῆς ζωῆς.

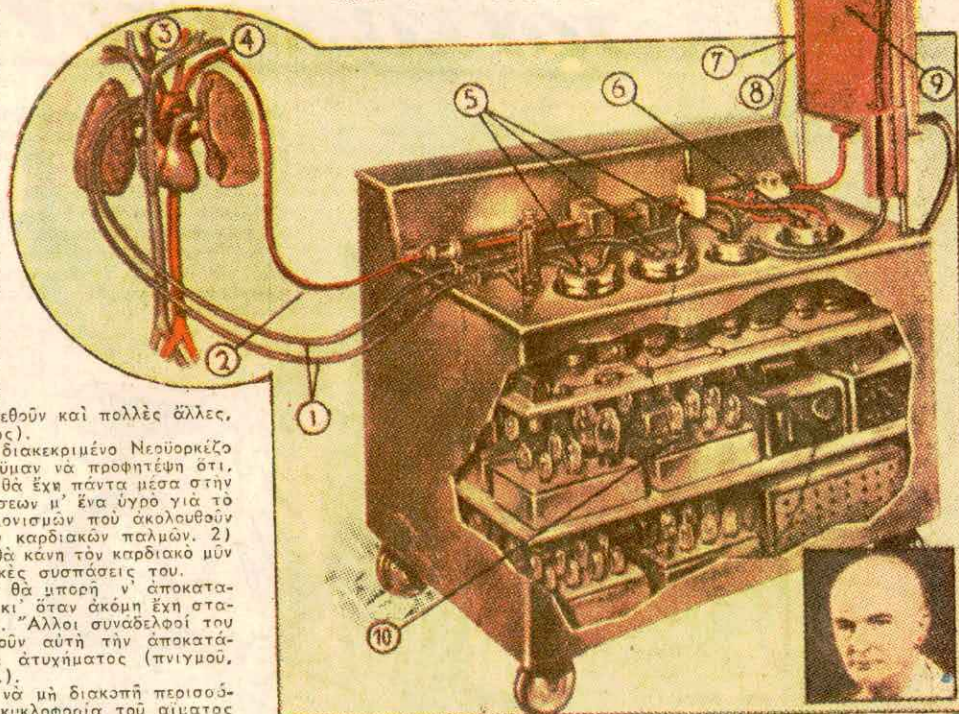
Πρὸ 20 ἐτῶν, ἐθεωρεῖτο τελείως ἀδύνατη κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιάς. Κι' ὅμως σήμερὰ οἱ ἐγχειρήσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἔχουν γίνῃ ἀρκετὰ συνηθισμένες. Γιὰ τὴν ἀνακούφισι π.χ. αὐτῶν ποὺ πάσχουν ἀπὸ στενάχωρι, ὁ χειρουργὸς ἀνοίγει τὸ περικαρδιόν καὶ εἰσάγει λίγα τὰκ στὸ ἐσωτερικὸ του. Ὅταν ἔχουν παρρημοσθῇ οἱ βαλβίδες τῆς καρδιάς, ἀπὸ ὀξείας ρευματισμοῦ, ἀνοίγει μιὰ τρύπα στὰ τοιχώματά της, γάνει μέσα τὸ δαχτυλὶ τοῦ ἐρωδισμένου μ' ἕνα εἰδὸν νυστερόκι, καὶ διορθώνει τὴ βλάβη. Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ποῦ ὁ γιατρός πρέπει νὰ πάσῃ δειγνὰ αἷματος ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιάς, εἰσάγει σὲ μιὰ φλέβα τοῦ βραχίονος ἕνα ἐλαστικὸ σωλῆνα καὶ τὸν σπρώχνει ὡς τὴν καρδιά.

Οἱ ἐπιτυχίες αὐτὲς ἔκαναν διαφόρους ἐρευνητὰς νὰ ἐξέτασαν τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ προσωρινοῦ σταματήματος τῆς καρδιάς ὅταν πρόκειται νὰ ἐνεργηθῇ μιὰ ἐγχειρήσις

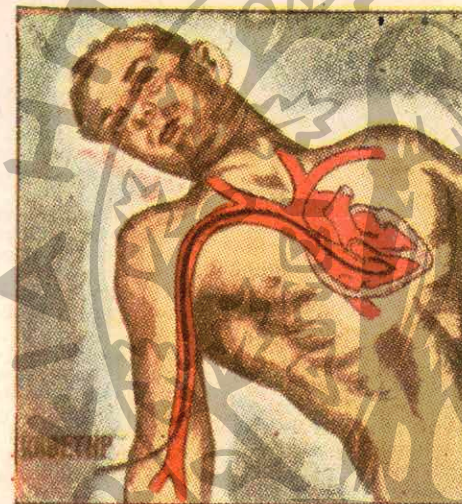
μεγάλης διακοπῆς. Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ καρδιά ἀπὸ ἕνα ἐξωτερικὸ μηχανῆμα, ποῦ νὰ ἐξασφαλίζῃ κανονικὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, συγχρόνως δὲ νὰ τὸ ἐφοδιάζῃ μὲ τὸ ἀπαιτούμενον ὀξυγόνο (ἀντικαθιστῶντας ἔτσι καὶ τοὺς πνεύμονες).

Τὰ πρῶτα πειράματα σὲ ζῶα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἔγιναν τὸ 1931, ἀπὸ τὸν δόκτορα Τζῶν Τζέιμσον, τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου τῆς Μασσαχουσέτης. Ὁ πόλεμος τὰ διέκοψε. Ἦσπερὰ τὰ συνέχισαν διάφοροι γιατροὶ, Γάλλοι, Ὁλλανδοί, Ἴταλοι, Σουηδοὶ καὶ Ἀμερικανοί, μὲ τελειότερες ὁλοένα συσκευές.

Τὸ Μάιο τοῦ 1951, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ντέννις ἀνακοίνωσε τὴν πρώτη ἐφαρμογὴ μιᾶς «τεχνητῆς καρδιάς» σὲ ἄνθρωπον — σ' ἕνα κορίτσι 6 ἐτῶν, ποῦ χρειαζόταν μιὰ σθεναρὴ χειρουργικὴ ἐ-

Συνηθικὴ παράστασις τῆς λειτουργίας μιᾶς «μηχανικῆς καρδιάς» τελευταίου τύπου: Τὸ αἷμα παραλαμβάνεται ἀπὸ τὸ κυκλοφορικὸ σύστημα (3) καὶ διχετεύεται μὲ «φλέβες» ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη (1) στὶς τρεῖς πρώτες ἀντλίες (5) τῆς μηχανικῆς καρδιάς. Αὐτὲς τὸ στέλνουν σ' ἕνα «θάλαμο» (8), ὅπου ἀπλώνεται πάνω σὲ συσπνίματα πλέγματα (9), παραλαμβάνει τὸ ὀξυγόνο ποῦ διχετεύεται συνεχῶς (7), καὶ γίνεται κόκκινον ἀρτηριακὸ αἷμα. Ἡ τετάρτη ἀντλία τῆς συσκευῆς (6) τὸ διαδίδει διὰ μέσου «ἀρτηριῶν» ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη (2), καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔτσι στὸ σῶμα (4). Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν διαδρομὴν, ἕνα πολυπλόκο σύστημα ηλεκτρονικῶν λυχνιῶν (10) ρυθμίζει τὴ θερμοκρασίαν κλπ. τοῦ αἵματος. Κάτω δεξιά: Ὁ δόκτωρ Τζῶν Τζέιμσον, ἐφευρέτης τῆς συσκευῆς.

Σὲ περιπτώσεις ποῦ ὁ γιατρός πρέπει νὰ πάσῃ δειγνὰ αἷματος ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιάς, εἰσάγει σ' αὐτὴν ἀπὸ μιὰ φλέβα ἕνα ἐλαστικὸ σωλῆνα...

πείρασι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιάς. Μιὰ ἀντλία ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία ἐπέλεγε τὸ αἷμα μέσα σ' ἕνα μεταλλικὸ δοχεῖο μὲ περιστρεφόμενους δίσκους, ὅπου γινόταν ἡ ὀξυγόνωσις του. Ἡ ἐγχείρησις κράτησε 40 λεπτά τῆς ὥρας. Κατόπιν ὅμως τὸ κορίτσι πέθανε, γιατί ὁ ἐξοθενόμενος ὀργανισμός του δὲν ἔμπορε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴς οὐρίες (κιτρινία ἀκῆα), ποῦ εἶναι πρῶτον στὸ αἷμα τοῦ γιὰ νὰ μὴν πῇ.

Ἀκολουθῶσαν ἄλλα τοιαυτὰ πειράματα, στὰ ὁποῖα οἱ ἀσθενεῖς πέθαναν, ὅχι ὅμως ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῆς τεχνητῆς καρδιάς, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλους ἀσχετοὺς λόγους. Τώρα λοιπὸν ὁ δόκτωρ Τζέιμσον ἔχει ἐπινοήσῃ μιὰ συσκευή ποῦ τὴν θεωρεῖ τελείως καὶ ἀνάνηστη. Τὴν ἔχει δοκιμάσει ἤδη σὲ πολλὰ ζῶα, καὶ τὰ 90% ἀπ' αὐτὰ ἐπέζησαν. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς εἶνε ἐξαιρετικὰ πλούσιο, γιὰτὸ ἀπὸ ηλεκτρονικῆς λυχνίας, ποῦ ρυθμίζουν στὴν ἐντέλεια τὴ θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος, τὴν ἀναλλαγὴν τοῦ αἵματος καὶ ἀνταρτικῶν ὀξέων, τὴ σταθεροποιεῖ τὸ αἷμα τοῦ γιὰ νὰ μὴν πῇ. Ἀκολουθῶσαν ἄλλα τοιαυτὰ πειράματα, στὰ ὁποῖα οἱ ἀσθενεῖς πέθαναν, ὅχι ὅμως ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῆς τεχνητῆς καρδιάς, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλους ἀσχετοὺς λόγους.

Ἡ νέα αὐτὴ συσκευή προέβλεπε νὰ προσφέρῃ ἀνεκτίμητα πλεονεκτήματα ἐν τῇ χειρουργικῇ τῆς καρδιάς.

Ήστυνομικό διήγημα

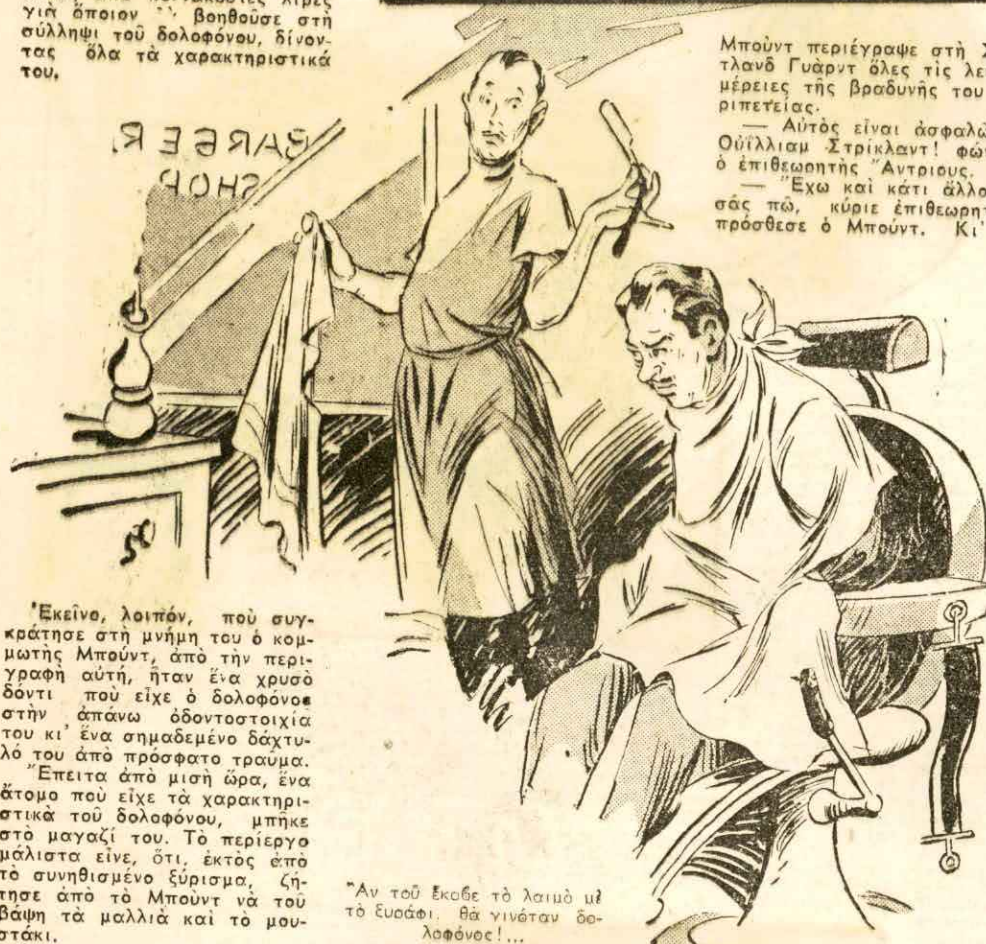
Ενας άπαίσιος δολοφόνος — ο Ουίλλιαμ Στρίκλαντ — ή Μπάλτον — είχε σκοτώσει τη θεία του Έμμα, για να την ληστέψει. Ύστερα κομμάτισε το πτώμα της και τόκρωσε μέσα σε μία κασέλα.

Φυσικά, το άπαίσιο έγκλημα του ανακαλύφθηκε κι' ή αστυνομία έψαχνε να τον βρή. Οι έφημερίδες, βέβαια, δημοσίευαν μεγάλες περιγραφές του στυγερού έγκληματος, μία δε έφημερίδα του Λονδίνου, για ν' αύξηση την κυκλοφορία της, προκήρυξε μία αμοιβή από πεντακόσιες λίρες για όποιον βοηθούσε στη σύλληψη του δολοφόνου, δίνοντας όλα τα χαρακτηριστικά του.

Μπούντ. Κυττάζω την ώρα στο ρολόι του δρόμου... — Είναι οχτώ κι' είκοσι πέντε, τον πληροφορήσε ο άγνωστος με το χρυσό δόντι και το σημαδεμένο δάχτυλο κυττάζοντας το ρολόι του. — Ο Μπούντ γύρισε συλλογισμένος, στο βάθος του κουρείου.

— "Αν είχε, τουλάχιστον, δια-

Τό μυθτικό του κομμωτο

Εκείνο, λοιπόν, που συγκράτησε στη μνήμη του ο κομμωτής Μπούντ, από την περιγραφή αυτή, ήταν ένα χρυσό δόντι που είχε ο δολοφόνος στην άπάνω οδοντοστοιχία του κι' ένα σημαδεμένο δάχτυλο του από πρόσφατο τραυμα.

Επειτα από μισή ώρα, ένα άτομο που είχε τα χαρακτηριστικά του δολοφόνου, μπήκε στο μαγαζί του. Το περίεργο μάλιστα είναι, ότι, εκτός από το συνηθισμένο ξύρισμα, ζήτησε από το Μπούντ να του βαφή τα μαλλιά και το μουστάκι.

Επηρεασμένος από αυτή την ομοιότητα, ο Μπούντ, άρχισε τη δουλειά του με κάποιο «τρακ».

Είχε, λοιπόν, τελειώσει το ξύρισμα όταν διέκρινε, ότι ο πελάτης του είχε ένα χρυσό δόντι στην άπάνω οδοντοστοιχία του. Επειτα, όταν έτοιμαζε τη βαφή για τα μαλλιά — θα τ' έκανε από πυρόξανθα, μαύρα — άντελλήθη κι' ένα σημάδι στον άριστερο άντιχειρά του.

Ήταν τώρα πιά βέβαιος ο Μπούντ, ότι ο πελάτης του ούτος ήταν ο δολοφόνος Ουίλλιαμ Στρίκλαντ, που με το βάψιμο των μαλλιών, ζητούσε να καμουφλαριστή.

Πήγε, λοιπόν, στο κατώφλι της πόρτας του μαγαζιού του, και κύτταξε έξω στο δρόμο, ανήσυχος.

Τι συμβαίνει; ρώτησε ο πελάτης που παρακολουθούσε τις κινήσεις του κουρέα από τον καθρέφτη.

— Τίποτε, απάντησε ο

Όταν τελείωσε τη δουλειά του, οι διαβάτες στους δρόμους ήταν άραιοι. Συνώδεψε τον πελάτη του ως την πόρτα και σε λίγο τον είδε ν' ανεβαίνει στο λεωφορείο που περνούσε.

— Τον βρήκα το δολοφόνο! — θύρισε χαρούμενος ο Μπούντ.

Επειτα από μισή ώρα, ο

Μπούντ περιέγραψε στη Σκώτλαντ Γουάρντ όλες τις λεπτομέρειες της βραδυής του περιπετειώσε.

Αυτός είναι ασφαλώς ο Ουίλλιαμ Στρίκλαντ! φώναξε ο έπιθεωρητής Άντριους.

— Έχω και κάτι άλλο να σας πω, κύριε έπιθεωρητή... πρόσθεσε ο Μπούντ. Κι' ως

να του και ζητούσε επίμονα έναν κομμωτή.

Στο μεταξύ, έξω από την καμπίνα 36 του «Μιράντα», είχε συγκεντρωθεί αρκετός κόσμος. Από μέσα άκούγονταν οι νευρικοί βηματισμοί του μυστηριώδους έπιβάτου. Σε λίγο, έφτασε ο πλοίαρχος με τρεις Βέλγους αστυνομικούς. Στο χέρι του κρατούσε την απάντησι στο τηλεγραφήμα του. Παραμέρισε τον κόσμο των περιέογων και χτύπησε την πόρτα της καμπίνας.

— Ποιος είναι; Τί θέλετε; — άκούστηκε μία δυνατή φωνή από μέσα.

— Ο κομμωτής, κύριε, που ζητήσατε.

— Α! Έκανε ο έπιβάτης με άνακούφισι. Περάστε μέσα. Μόνος σας, όμως, παρακαλώ. Μου συνέβη κάποιο μικρό άτυχημα.

Κι' άνοιξε λίγο την πόρτα. Ο πλοίαρχος έβαλε το πόδι του άμέσως και την άνοιξε περισσότερο, δίνοντας την ευκαιρία στους τρεις Βέλγους αστυνομικούς να όρμήσουν μέσα με τα πιστόλια στο χέρι. Άκούστηκε μία βρισιά κι' ένας πυροβολισμός. Η σφαίρα όμως του έπιβάτη, που δεν ήταν άλλος από το δολοφόνο, αστόχησε. Έτσι, σε λίγο, του είχαν πιά φορέσει τις χειροπέδες.

— Δεν θα με πιάνετε ποτέ, φώναξε με λύσσα, αν τα μαλλιά μου δεν γίνονταν πράσινα!

Πράσινα μαλλιά; Μάλιστα! Τα μαλλιά, το μουστάκι και τα φρύδια του δολοφόνου ήταν πράσινα, σαν τα φτερά του παπαγάλου!

Η τέχνη του Μπούντ είχε κάνει το θαύμα της. Ο έξυπνος κομμωτής είχε βαψεί τα μαλλιά του δολοφόνου με μία κόρη βαφή, που ύστερα από 1 — 2 ώρες, πρασίνισσε...

Κι' αυτό άκριβώς, πρόδωσε το στυγερό έγκλημα και τον παράδωσε στην αστυνομία.

ΝΤΟΡΟΥ ΣΕΓΙΕΡΣ

Τό πά'ρημα του λωποδύτη

Βλέποντας το άνοιχτό εκείνο αυτοκίνητο, σταματημένο σ' ένα έρημικο δρόμο της Βιτορτζίας της Ιταλίας, ο λωποδύτης Έδουάρδος Μπιάνκο σκέφθηκε πως δεν θάταν καθόλου δύσκολο να το «ξαλαφρώσει» απ' ό,τι περίεργο. Αφού, λοιπόν, έβρισε μία ματιά γύρω του, έκοψε μ' ένα ξυράφι το αδιάφορο που σκέπαζε τ' αυτοκίνητο, κι' έχωσε μέσα το χέρι του, για να πάση δυό προκλητικά καλάθια που βρισκονταν πάνω στο πισινό καθίσμα.

Εσφινικά όμως, ένοιωσε να τυλίγεται κάτι παγωμένο στο χέρι του και να τ' σφίγγει με φοβερή δύναμη! Περίτρωμος τότε, έβαλε τις φωνές, ενώ συγχρόνως πάλευε απεναντί να γιά να έλευθερωθή. Τό άποτέλεσμα ήταν να φτάσει έπί τόπου ή αστυνομία και να τσακώση τον άτυχο κλέφτη. Ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου, είχε γλυτώσει από την κλοπή, χάρις σ' ένα εξημερωμένο πύθωνα, μήκους 3 μέτρων, που τον έπαιρνε μαζί του, όπου κι' άν πήγαινε, και τον άφηνε μέσ' σ' αυτοκίνητό του για να τ' φυλάξη!...

— Σπουδαίο κόλπο! Έλεγαν όσοι διάβαζαν το περιεχόμενο τρυ τηλεγραφήματος. Αυτός ο κομμωτής είναι παμπήνος!

Σε λίγο, δεν άργησε να φτάση μία απάντησι: Ήταν από το λιμάνι της Οστάνδης και την έστελνε ο πλοίαρχος του άτμοπλοίου «Μιράντα».

Ένα άτομο με τα χαρακτηριστικά που είχαν δοθή ταξίδευε με το «Μιράντα». Είχε όμως κλειδωθεί στην καμπί-

ΚΑΤΑ τις άρχες του 1872, ή παλαιή αστυνομία είχε άναστατωθή. Κάθε τόσο, οι όργατες που δούλευαν στην αποβάθρα της Ουόκ, κοντά στη Βιλέτ, άνέσταναν ένα πτώμα από το Σηκουάνα.

Σε διάστημα τεσσάρων περιόπου μηνών, είχαν άνασσει από τον ποταμό έξι πτώματα, τέσσερα γυναικεία και δύο άνδρικά.

Τα πτώματα των γυναικών ήταν παραμορφωμένα με άνατομιαστικό τρόπο. Οι υαστοί έλειπαν όλοτελα σκεδόν και πάνω στην κοιλιά και στο φύλο τους διακρίνονταν άναρίθμητες πληγές. Άλλες πληγές βρισκονταν στο πρόσωπο, στα νείρια, στους υπούς... Τά έγκλήματα αυτά δεν υπορούσαν παρ' όσον ήσαν άγνωστοί σάδιστοι, που εύσιμα εύναίστησι να κάνη τά θύματά του να ύποψέοι.

Στους άντοες τά πράγματα είχαν γίνει με άπλούστερο τρόπο. Ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι είχαν περιουσιθή σε μία μαναιρία στην καρδιά.

Οι Παρισινοί αστυνομικοί άναζητούσαν παντού τους δολοφόνους αυτών των έγκλημάτων. Άλλά χωρίς άποτέλεσμα.

Τό τελευταίο από τά θύματα ήταν κάποιος Τζών Μπέκερ. Αυτός ο Μπέκερ έογαζόταν σ' ένα ήλεκταϊκό πορνό. Είχε συγκεντώσει, λοιπόν, μερικές οικονομίες και έπρόκειτο να φύγη για την Άμερική, όπου βρισκόταν ή οίκονέειά του. Άλλά, την προηγούμενη της άναγνώσεώς του, έξαφανίστηκε. Μερικές ήμέρες άγονότερα, οι ναύτες ενός ποταμοπλοίου που είχε άράξει κοντά στην αποβάθρα της Ουόκ άνέσταναν πτώμα του από τό Σηκουάνα. Ο δολοφόνος τον είχε σκοτώσει με μία μαναιρία στην καρδιά.

Οι ναύτες του άτμοπλοίου έβγαλαν τό πτώμα στην αποβάθρα και είδοποίησαν την αστυνομία.

Στό μεταξύ, είχε συγκεντωθή πολλός κόσμος όλόγυρα. Άνάμεσα στους περιέογους βρισκόταν ένα άλλόκοτο ζευγάρι. Η γυναίκα ήταν ντυμένη όπως οι φίλες των άπάνηδων. Ο άντρας έβρισε σαν Άγγλος περιηγητής. Άλλ' άκούγοντας κανείς την διήλιτα του, καταλάβαινε πως ήταν βέρος Παρισινός. Μιλούσε την «άονκό», που μεταναστεύονταν οι λαϊκοί τύποι της γαλλικής πρωτεύουσας.

Η γυναίκα ταραντήκε μόλις είδε τό πτώμα κι' άντισε να μιλή σινά στο συνοδό της. Κατά καλή συμπτωσι, όμως, έβλεπας γέρος ναυτικός βρισκόταν πλάι τους κι' ο άνθρωπος αυτός άκούσε μερικές φράσεις από τη συζητήσι τους.

— Μαζότ, έλεγε ή γυναίκα, είμαι βέβαιη πως αυτός ο νέος δολοφονήθηκε όπως κι' οι άλλοι...

— Ο «Κύκλωπας» κι' ή «Ύαινα» τό παρόκαμα, απάντησε ο άντρας Νοιζώ πως πρέπει να έκαθαρίσωμε τάς λανθασίμους μας... Στο τέλος θα βρεθούμε όλοι υπλυνμένοι!... Τά λόγια αυτά άφνηκαν ύποπτα στο γέρο ναυτικό, που έτραξε άμέσως να είδοποίηση τον άστυνόμο Ρεκέν που βριστόταν εκεί κοντά.

Επειτα από μερικά λεπτά ο Μαζότ κι' ή φίλη του είχαν συλληφθή.

Ο Μαζότ ήταν άπόφοιτος των φυλακών. Είχε καταδικασθή πολλές φορές για κλοπές και άπάτες. Η αστυνομία έακόιδωσε, ότι, κατά τον τελευταίο καιρό, έόδεσε σημαντικά ποσά, μ' όλο που δεν έκανε καμιά δουλειά. Έυθανείονταν στους γνωστούς του σαν άντιπρόσωπος έένων οίκων, αλλά κανείς δεν τον ένώριζε στον κόσμο του έμπορίου και των έπιχειρήσεων.

Ο έπιθεωρητής Ρεκέν άφισε έπί δυό ήμέρες τό Μαζότ μέσ' σ' ένα καλλιό των κρατησίων. γωριε να τον άνακούνη και, στό μεταξύ, συγκεντρώσει τις πληροφορίες που του νοείζονταν. Έπειτα τον κάλεσε στο νοσηείο της και του είπε γωριε προϊστώσε ότι θα τον έστελνε στον έισανγέφια με

Τά έγκλήματα του «Κύκλωπας» και ή «Ύαινα»

Ο Μαζότ κατάλαβε τότε ότι ήταν περιττό να κουφή πε-

ρισσότερο και φανέωσε τά πάντα.

Ετόνισε, πρώτα-πρώτα, ότι, μ' όλο που δεν ήταν άνιος, δεν είχε βάψει ποτέ τό γέρι του στο αίμα κι' ότι δεν είχε καμιά άνάμει στα έγκλήματα του «Κύκλωπας» και της «Ύαινας». Άντικε, ώστόσο, στη συμμορία τους κι' ο ρόλος του ήταν να «ωραεύη» θύματα και να τ' παρσύνη σε άπόκοντα μέση, όπου οι σύντροφοί του τά ληστεύαν.

— Και τά σκότωναν, συμπλήρωσε ο Ρεκέν.

— Ο Μαζότ έροκατάπτε.

— Η «Ύαινα» κι' ο «Κύκλωπας», είπε, σκότωναν γωριε

την κατηγορία ότι είχε δολοφονήσει τις τέσσερες γυναίκες και τους δύο άντρες που τά πτώματά τους είχαν βρεθή να έπιπλέουν στο Σηκουάνα.

— Ο Μαζότ τάνασε.

— Δεν έγω καμιά ιδέα γι' αυτά τά έγκλήματα διαμαρτυρήθηκε.

— Ο Ρεκέν του έδειξε ένα φάκελλο, που είχε πάνω τό γραφείο του.

— Τα στοιχεία που έγω έδώ λένε τό αντίθετο, του είπε. Για να μην κουράζεσαι, όμως, θα σου πω και τους συνεγόνους σου. Είνε ο «Κύκλωπας» κι' ή «Ύαινα»!...

Ο Μαζότ κατάλαβε τότε ότι ήταν περιττό να κουφή πε-

ρισσότερο και φανέωσε τά πάντα.

Ετόνισε, πρώτα-πρώτα, ότι, μ' όλο που δεν ήταν άνιος, δεν είχε βάψει ποτέ τό γέρι του στο αίμα κι' ότι δεν είχε καμιά άνάμει στα έγκλήματα του «Κύκλωπας» και της «Ύαινας». Άντικε, ώστόσο, στη συμμορία τους κι' ο ρόλος του ήταν να «ωραεύη» θύματα και να τ' παρσύνη σε άπόκοντα μέση, όπου οι σύντροφοί του τά ληστεύαν.

— Και τά σκότωναν, συμπλήρωσε ο Ρεκέν.

— Ο Μαζότ έροκατάπτε.

— Η «Ύαινα» κι' ο «Κύκλωπας», είπε, σκότωναν γωριε

Ενας γέρος ναυτικός βρισκόταν πλάι τους κι' ο άνθρωπος αυτός άκούσε μερικές φράσεις...

— Μαζότ, έλεγε ή γυναίκα, είμαι βέβαιη πως αυτός ο νέος δολοφονήθηκε όπως κι' οι άλλοι...

— Ο «Κύκλωπας» κι' ή «Ύαινα» τό παρόκαμα, απάντησε ο άντρας Νοιζώ πως πρέπει να έκαθαρίσωμε τάς λανθασίμους μας...

Στο τέλος θα βρεθούμε όλοι υπλυνμένοι!... Τά λόγια αυτά άφνηκαν ύποπτα στο γέρο ναυτικό, που έτραξε άμέσως να είδοποίηση τον άστυνόμο Ρεκέν που βριστόταν εκεί κοντά.

Επειτα από μερικά λεπτά ο Μαζότ κι' ή φίλη του είχαν συλληφθή.

Ο Μαζότ ήταν άπόφοιτος των φυλακών. Είχε καταδικασθή πολλές φορές για κλοπές και άπάτες. Η αστυνομία έακόιδωσε, ότι, κατά τον τελευταίο καιρό, έόδεσε σημαντικά ποσά, μ' όλο που δεν έκανε καμιά δουλειά. Έυθανείονταν στους γνωστούς του σαν άντιπρόσωπος έένων οίκων, αλλά κανείς δεν τον ένώριζε στον κόσμο του έμπορίου και των έπιχειρήσεων.

Ο έπιθεωρητής Ρεκέν άφισε έπί δυό ήμέρες τό Μαζότ μέσ' σ' ένα καλλιό των κρατησίων. γωριε να τον άνακούνη και, στό μεταξύ, συγκεντρώσει τις πληροφορίες που του νοείζονταν. Έπειτα τον κάλεσε στο νοσηείο της και του είπε γωριε προϊστώσε ότι θα τον έστελνε στον έισανγέφια με

Τά όνδυατά τους δεν έγιναν γνωστά ποτέ. Έτσι παρέμειναν στό άόνοια της γαλλικής αστυνομίας με τά όνδυατά του «Κύκλωπας» και της «Ύαινας».

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Το άρρωστο κοριτσάκι

Το άρρωστο κοριτσάκι

Εκείνοι που δεν έχουν παιδιά, έρχεται μία στιγμή που αναρωτιούνται:

— Γιατί να κουραζώμαστε; Γιατί να δουλεύουμε τόσο πολύ; Για ποιόν να δημιουργήσουμε μία περιουσία;...

Κι η θλίψη τότε έρχεται να φωλιάσει στη καρδιά τους. Έτσι είναι η ζωή. Δυσκολία και πικραμένη για όλα τον κόσμο. Ακόμη και γι' αυτούς που έχουν παιδιά, γιατί κι αυτά έχουν τα βάσανά τους. Ένας άνθρωπος μπορεί να κοιμηθεί δίχως να δειπνήσει. Μά ένας πατέρας, μπορεί να βάλει το παιδί του να κοιμηθεί νηστικός. Ποτέ! Εκτός αν δεν έχει πια κανένα αίσιμα μέσα στην καρδιά του...

Οι δύο πρωταγωνιστές της αλλόκοτης αυτής ιστορίας, που θ' αφηγηθούμε, ήταν από εκείνους που δεν είχαν παιδιά. Όσο ήταν νέοι, διασκεδάζαν αυτό τον κρυφό καύχο τους. Καιρός είναι, έλεγε η γυναίκα στον άντρα της, να κάνουμε οικογένεια. Τα χρόνια περνάνε γρήγορα. Όταν γεράσουμε, πρέπει να έχουμε κάτι για να ζήσουμε...

Κι άρχισαν να κάνουν οικονομίες. Η γυναίκα μάλιστα θυμήθηκε πώς, πριν παντρευθεί, ήταν μιστάς. Βάλθηκε κι εκείνη να δουλέψει.

Έτσι, μέσα σε λίγα χρόνια, καλυτέρεναν το σπίτι τους. Έχτισαν ακόμη μερικά δωμάτια, τα νοίκιασαν και πήραν ένα σωρό λίρες. Μ' αυτές έκτισαν κι άλλα και σε λίγο το μικρό σπίτικι έγινε υπολογίσιμος ακίνητος, που τους άφηνε κι ένα καλό εισόδημα.

Οι δουλειές επίσης του συζύγου, πηγαίνουν πολύ καλά. Έτσι ήρθε μία μέρα που έγιναν πλούσιοι.

Μά, όταν έφεταν στο κοσμάτι τους για να κοιμηθούν, ο άντρας δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Το ίδιο συνέβαινε και με τη γυναίκα του. Μία μέρα τέλος, εκείνη δεν κρατήθηκε.

Κάτι πρέπει να γίνει του είπα. Δεν μπορώ να βλέπω το σπίτι τόσο άδειο... Κινησάτε, κάναμε λεφτά, μά δεν έχουμε ένα δικό μας άνθρωπο να συνηθισθεί την ήσυχη ζωή μας.

Αυτό σκέφτομαι κι εγώ, της παρατήρησε με πίκρα ο άνδρας της. Κι όμως κάτι μπορεί να γίνει. Τι θα έλεγες, αν υιοθετούσαμε ένα όρφανό; Έλαψε από τη νύχτα της η γυναίκα.

Μακάρι να γινόταν κάτι τέτοιο, παρατήρησε...

Ναι, αλλά αρθραί, αυτά τα παιδιά!... Δεν έβρισκε κανείς από πού κρατάει οι γονείς τους. Για σκέψη να υιοθετήσουμε τ' παιδί, κανένας αλκοολικός ή κανένας εγκληματίας και μιάς γυναίκας του δόμοιο, που το πέταξαν στη βοσκοτόνη του βοσκοκοιμείου...

Έχεις δίκιο... Κολλήστε, λοιπόν, να διαλέξουμε ένα όρφανό παι-

δί από τό σόι μας. Κάποιο θα υπάσχη στο χωριό. Ο πόλεμος κι' η κατοχή, σκόρπισαν παντού την καταστροφή και την έρημοση.

Η ιδέα αυτή ήταν καλή. Κι' από την άλλη μέρα κιάλας, άρχισαν τις έρευνές τους, ανάμεσα στους φτωχούς συγγενείς τους. Ξαφνικά, έμαθαν κάτι που τους γέμισε χαρά. Το κοριτσάκι μιας μακρινής ξαδέρφης τους, είχε μείνει πενταρφανό. Κι' όπως ήταν φτωχό, γύριζε δω κι' εκεί. Άλλοτε εργαζόταν στα χωράφια, άλλοτε έβασκε πρόβατα, άλλοτε έκανε χίλιες-δύο δουλειές. Τέλος, κάποια κυρία, το πήρε στη Θεσσαλονίκη, για να το έχει για συντροφιά στο σπίτι της.

Ζήτησαν, λοιπόν, άμεσα τη διευθύνη αυτής της γυναίκας και πήγαν να τη συναντήσουν.

Θέλουμε το ανηψάκι μας, της είπαν. Είμαστε συγγενείς του κι' απασχολήσαμε να το κάνουμε παιδί μας...

Δυστυχώς, τους απάντησε η κυρία, το κοριτσάκι αυτό μας έκανε πολλές ζημιές. Δεν ήξερε να κάνει τίποτα, γιατί ήταν διαρκώς αψηχημένο. Κατάφερα, λοιπόν, να το κλείσω σ' ένα ιδρύμα. Όταν μάλιστα να δουλεύει, πιθανόν να το πάρω πάλι μαζί μου...

Και πού είναι το ιδρύμα αυτό;

Στην Αθήνα...

Γύρισαν πάλι οι συζυγοί στην πρωτεύουσα, έτρεξαν στο ιδρύμα και ζήτησαν να ιδούν το ανηψάκι τους. Ήταν ένα πολύ όμορφο και χαριτωμένο κοριτσάκι.

Θέλει να πάει μαζί μας; Του είπαν. Είμαστε συγγενείς σου! Θα ζήσεις καλά...

Και ξένοι να είμαστε, θα έρχομαι μαζί σας, τους είπε η μικρούλα. Έδώ δεν μπορώ πια να μείνω περισσότερο...

Οι συζυγοί, ενθουσιασμένοι, έκαναν τα σχετικά χαρτιά. Έδωσαν τις απαραίτητες εγγυήσεις που ζητούσε σ' αυτές τις περιπτώσεις το ιδρύμα, και πήραν το κοριτσάκι στο σπίτι τους.

Από τη μέρα εκείνη, αλλάζει η ζωή τους. Το σπίτι τους φωτίζεται. Κι' οι δύο τους φαίνονται σαν να είχαν ξαναγεννηθεί.

Όλη η φροντίδα τους είχε συγκεντρωθεί σ' αυτό το όμορφο κοριτσάκι. Μά εκείνο που τους έκανε εντύπωση, ήταν ότι το κοριτσάκι αυτό ήταν διαρκώς μελαγχολικό. Και κάτι περίεργο: Δεν άφηνε τη θέα του, που τόσο το αγαπούσε, να το πλύνει, να το περιποιηθεί. Κλειδωνόταν πάντα, για να κάνει το μπάνιο του. Προσελάν ωστόσο, ότι τα σούζα του ήταν πάντα πολύ λερωμένα, σαν να ήταν το σωματίκι του γεμάτο πληνές.

Το ξενέλασαν, λοιπόν, και το πήγαν σ' ένα γιατρό. Μόλις εκείνος το εξέτασε, κλάμισε:

Αυτό το κοριτσάκι, είπε, πρέπει άμεσα να υποβληθεί σ' θεραπεία!... Είναι πολύ άρρωστο!...

Έχει μία ακατονόμαστη μεταδοτική ασθένεια...

Οι συζυγοί άρχισαν τότε να το ανακρίνουν. Κάθε φορά όμως εκείνο, τους έλεγε κι' από μία διαφορετική ιστορία. Πότε ότι το είχε εκμεταλλευθεί η κυρία που το είχε στη Θεσσαλονίκη, πότε ότι το έπαιρναν μαζί τους στις παρές τους και στις διασκεδάσεις τους μερικές γυναίκες από το προσωπικό ενός ιδρύματος. Τέλος, τους ανέφερε την εκπληκτική ιστορία, ότι ένας κηπουρός του ιδρύματος, έπισκεπτόταν τη νύχτα κρυφά τους κοιτώνες των κοριτσιών, κι' είχε μολύνει πολλά άλλα, σαν κι' αυτό. Το ιδρύμα όμως τον είχε ανακαλύψει και τον είχε διώξει...

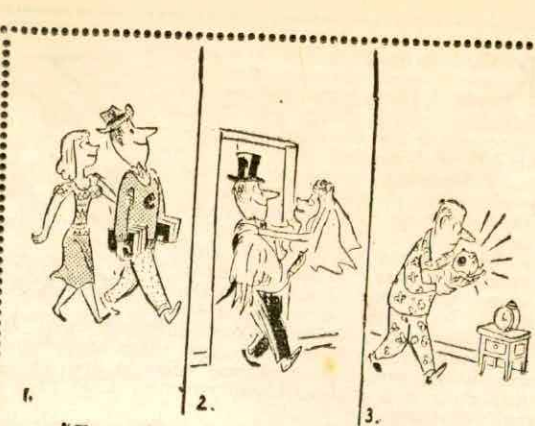
Οι συζυγοί έτρεξαν στο "Ιδρύμα κι' ανέφεραν το γεγονός. Εκεί τότε τους απάντησαν:

Μπορείτε να μας το φέρετε πίσω να... σας δώσουμε ένα άλλο. Κι' αυτό, θα κυττάσουμε να το γιατρέψουμε...

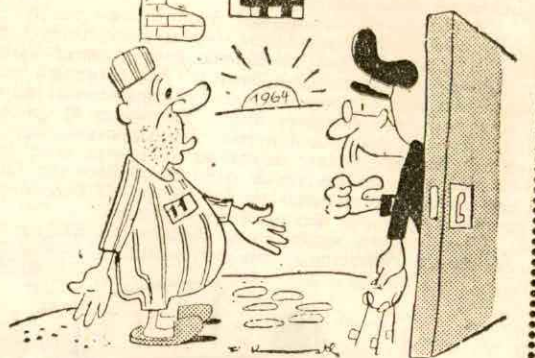
Έδωσαν τρομοκρατημένοι. Και η υπόθεσή αυτή, σιγά-σιγά, παίρνει το δρόμο προς το δικαστήριο, με την ελπίδα, ότι θα βρεθεί κάποια άκρη.

Μά αυτό το δόγμα που σας αναφέραμε, δεν είναι το μοναδικό. Τα κορίτσια οικογένεια παιδιά, αντιμετωπίζουν χίλιες-δύο φοβερούς κινδύνους. Μόνο δε αν έχουν την τύχη να φροντιστεί γι' αυτά η «Εταιρεία Προστασίας Ανηλίκων», σώζονται από την καταστροφή. Διφοροετικά, το δόγμα τους είναι απερίγραπτο!...

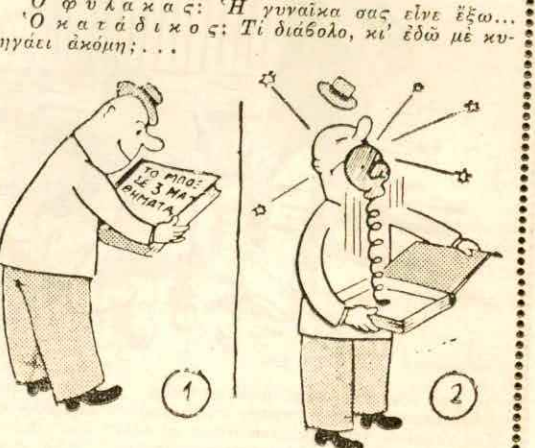
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ένα τρίπτυχο παρμένο απ' τη ζωή...

Ο φύλακας: Η γυναίκα σας είχε ξέω... Ο κατάδικος: Τι διάβολο, κι' εδώ με κυνηγάει ακόμη;...

Χωρίς λόγια...

Ο καυμένος, από τον καιρό που έπαθε βρογχοκίκα του απαγόρευσε ο γιατρός να κουράζει τους πνευμονές του!...

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΚΕΝΟΥΣ

Τι είναι ή φωνή των «Μάου-Μάου»

Σαν αντίδραση στο έκπολιτιστικό έργο των Ευρωπαίων, δημιουργήθηκε και πήρε μεγάλη έκταση στην Κένυα της Αφρικής η μουσική οργάνωση των «Μάου-Μάου». Η τρομοκρατική δράση της δικαιολογείται εκείνους που τη χαρακτήριζαν σαν την πιο έπισημη μουσική εταιρεία που ιδρύθηκε στην Αφρική, από πολλά χρόνια.

Τα μέλη της προέρχονται έλα από τη φυλή των Κικουγιού, την πολυπληθέστερη της Κένυα. Η φυλή αυτή — που είναι συγχρόνως και μία από τις πιο προωδευμένες της Κένυα — αποτελείται από 750, 000 ψυχές. Υπολογίζεται, ότι οι μισοί απ' αυτούς, έχουν γίνει «Μάου-Μάου». Ωστόσο μόνο ένα μικρό ποσοστό των μελών της μουσικής εταιρείας, είναι συνειδητά και ενεργά. Τα υπόλοιπα μυστηριώδη χωρίς βέβαιον, με τη βία, με πιέσεις και απειλές. Πολλές φορές, οι «Μάου-Μάου», απήγαγαν τη νύχτα από τις καλύδες τους γυναίκες και παιδιά 10-15 ετών, που έβαναγκάστηκαν να γίνουν μέλη της οργάνωσης.

Η δυναμική της εταιρείας αυτής, δεν σημαίνει απλώς, ότι έχουν συγκεντρώσει από κλοπές ένα ικανό αριθμό τουφεκίων και ρεβόλβερ. Πολύ σκληρότερα και πιο άμελικά φέρνουν στους Κικουγιού, που δεν δέχονται να γίνουν μέλη της οργάνωσης, καθώς και σε όσους ιθαγενείς βοηθούν τη αστυνομία έναντί τους, ή προσφέρουν υπηρεσίες στους λευκούς. Τους κακοποιούν, κάνε τα σπίτια τους, καταστρέφουν τις περιουσίες τους. Ακολουθώντας δε το σύστημα των παλιών γκάνγκστερς του Σικάγο, σκοτώνουν εκείνους που τολμούν να καταθέσουν στο δικαστήριο έναντί των τους.

Η δράση τους βλάπτει κυρίως την ίδια τη φυλή τους, γιατί οι εργοδότες έχουν πάρει πια να παίρνουν Κικουγιού στις δουλειές τους. Και οι υπόλοιποι όμως ιθαγενείς τους μισούν, γιατί υποφέρουν από τις αστυνομικές επιδρομές που γίνονται, κάθε τόσο, εναντίον τους. Καταφεύγουν δε στη μαύρη μαγεία, για να «εξορκίσουν» την ολέθρια δράση τους. Χτυπάνε, π. χ. μία κατσίκια, στην πλατεία του χωριού τους, ώσπου την σκοτώσουν σιγά-σιγά από το ξύλο, ενώ συγχρόνως καταρώνται όλοι μαζί τους «Μάου-Μάου».

Την ίδια ώρα, κάπου άλλο, οι «Μάου-Μάου» σκοτώνουν δύο σκυλιά, για να εξορκίσουν τον έσφοκισμό...

Όταν οι άγγλικές αρχές ανακαλύψουν και συλλάβουν ένα «Μάου-Μάου», τον τιμωρούν με φυλάκιση 4-7 ετών (εκτός αν τον βαρύνουν σοβαρότερες κατηγορίες για εγκλήματα). Δεν κρίνουν αναγκαίο να εφαρμόσουν αυστηρότερες ποινές, γιατί δεν θεωρούν ανησυχαστική αυτή την κίνηση εναντίον τους. Ποιος μπορεί όμως να προβλέψει πια εξέλιξη θα πάρει η δυσάρεστη αυτή ιστορία;...

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ ριζική άμεσος και ανόητος, χωρίς ούλες και έγκαυμα με τελευταία μηχανήματα βροχών κυμάτων.

ΕΜΒΡΥΑ πουλιών και ΟΡΜΟΝΕΣ καταλλήλα διαθεραπείας κατ'οίκον διά την καταπολέμηση ρυτίδων, λεκέδων και κάθε δυσμορφίας της επιδερμίδος.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ θραυμένα από διεθνείς εκδόσεις δι' όλες τις επιδερμίδες.

Πληροφορία και συμβουλή Διευθύν. ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΜΕΚΕΤΤΟΥ

Ερμού 44 • Τηλέφ. 22-088

Εύθυμη Ιστοριογλα

Καραμπόλα

Ο κ. και η κ. Καφουμουράκη, ήταν ένα ζευγάρι πολύ ταιριασμένο και πολύ αρμονικό. Η αρμονία τους έφτανε στο σημείο να φροντίζουν αμοιβαίως να στολίζουν ο ένας το μέτωπο του άλλου με τα μπλιμπιδία εκείνα που έγιναν αφορμή να γραφτεί με χρυσά γράμματα στην Ιστορία ο μακαρίτης ο Μενέλαος της Σπάρτης.

Αλλά, ο κ. Φωκίων Καφουμουράκης άγαπούσε τη γυναίκα του και λάτρευε τη Λιλίκα. Και η κ. Νίτσα Καφουμουράκη δεν ζούσε παρά μόνο για τον άντρα της και δεν ανέπνεε παρά μόνο για τον Λαλάκη. Κι' όλα πήγαιναν καλά, γιατί μία καλή μοίρα φρόντιζε να μη μάθει ο ένας την... φιλική βραβική δράση του άλλου. Κι' ένα βράδυ, συνηθισμένο, πληκτικό και μονότονο, όπως όλα τα βράδια, που αποτελούν τα συνεχόμενα κουβαδάκια στο μαγαζανόπηγδο του εγγάμου βίου, ο κ. Φωκίων γύρισε τάχα φουργιόζος και δήθεν περιφρονισμένος και συννεφισμένος στο σπίτι του.

Ελα, επί τέλους! φώναξε με ανακούφιση η κ. Νίτσα, που ήταν τουαλεταρισμένη, παρφομαρισμένη, καλοχτενισμένη κι' έτοιμη για ξεπορτίσμο.

Γιατί; Τι συμβαίνει; τη ρώτησε με προσποιητή α-

ρώτησε συννεφιάζοντας σ' αλήθεια.

— Θα πάμε για πινάκλ στήθε. Τριποχερίδη.

— Αλλά, θα πάς, της δήλωσε με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση. Γιατί εγώ πρέπει να φύγω επειγόντως για την Πάτρα, που με περιμένει ο γενικός διευθυντής μου για εκείνη τη δουλειά με τα νηματα.

— Πολύ καλά, είπε με προσποιητό θυμό, η κ. Νίτσα. Θα πάω μόνη μου. Άλλωστε, συνηθισμένα τα βουνα στα χιόνια. Έχεις τόσον καιρό να με συνδεθείς, ώστε κοντεύω να ξεχάσω πως έχω άντρα.

— Ας είναι! Πάω να φορέσω το καπέλλο μου. Άν και κανονικά, θάπρεπε να καπελλώσω έσένα!

Μόλις έφυγε, γεμάτη πληγωμένη αξιοπρέπεια, ο κ. Φωκίων σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου, σχημάτισε ένα άριθμο και μπουρμούρισε:

— Λιλίκα, γεια σου. Έδώ το Φωκιοανάκι σου. Άκουσε, μωρό μου. Η γυναίκα μου θα πάει για πινάκλ και άσφαλως θα γυρίσει κατά τα ξημερώματα. Γιατί, λοιπόν, να βολοδέρνουμε έξω; Σε περιμένω στο σπίτι. Το αργότερο σε μισή ώρα να είσαι εδώ.

Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, βγήκε η γυναίκα του από την κρεβατοκάμαρα.

— Φύγω, του δήλωσε βαρυσήμονα.

— Στην εύχη του Θεού και καλά κέρδη.

— Έσύ πότε θα φύγεις; τον ρώτησε με προσποιητή α-

— Ορίστε, δεσποινίς! Ανεβήτε να δήτε την παρέλασι... (Του Β. Χριστοδούλου)

διαφορία.
— Τώρα άμέσως. Δηλαδή μόλις αλλάξει ρούχα, της έ-
ξήγησε.

Και τράβηξε προς τη δική του κρεβατοκάμαρα, που δια-
τηρούσε σαν μοντέρνος σύζυ-
γος μιας μοντέρνας συζύγου.

Μ' άστραπιαία ταχύτητα ή
κ. Νίτσα πήρε το τηλέφωνο.

— Λαάκη μου, γλυκό μου
άγορι, μη φροντίσεις για τί-
ποτα. Ο άντρας μου φεύγει
για την Πάτρα. Θα συναντη-
θούμε, λοιπόν, στο ζαχαρο-
πλαστείο κι ύστερα θαρθούμε
στο σπίτι. Το βρίσκω λιγω-
τερο επικίνδυνο απ' το να γυ-
ρίζουμε εδώ κι εκεί. Ώρε-
δουάρ!

*
'Αλλά το ζεύγος Καφομου-
ράκη, δεν είχε μόνο μια μυσ-
τική ζωή. Είχε και μια υπε-
ρέτρια που φρόντιζε μ' άξιε-
παινη έπαγγελματική ευσυνεί-
δησία ν' ακούσει και τα δύο
τηλεφωνήματα.

Μόλις, λοιπόν, ξεποτίσανε
τ' άφεντικά της, πήρε κι' αύ-
τη με τη σειρά της το τηλέ-
φωνο.

— Πυροσβεστικός Λόχος,
της είπε μια βαρεία φωνή.
Πού έπιασε πυρκαϊά;

— Εύτυχος πουνεγά, τον
καθυσάχασε μελιστάλακτα.
Θέλω τον πυροσβέστη Μερα-
κλόπουλο.

— Περιμένετε.
— Έμπρός! ακούστηκε σέ
λίγο ή φωνή του άγαπημένου
της.

— Νώντα μου, έσύ;
— Ναί.

— Άκου, Νώντα μου. Τ
άφεντικά μου φύγανε. Ο κύ-
ριος πάει ταξίδι και ή κυρία
για καρτιά. Σε περιμένω, λοι-
πόν, στο σπίτι. Μονάχα μην
άργήσης, καμάρι μου!

*
Σε μισή ώρα άρχισε ή...
προσέλευσις των έφεδρων.
Πρώτοι κατέπλευσαν ο κ. Φω-
κίων με τη Λιλίκα του. Σε
λίγο άρριβάρανε ή κ. Νίτσα
με τον Λαλάκη της. Με χίλιες
προφυλάξεις — «να μην πάρη
χαμπάρι ή υπέρετρια» —
φρόντισαν ν' άπομονωθούν στα
ιδιαιτέρα διαμερίσματά τους.
Και τελευταίος, με σπολήν ύ-
πηρεσίας, κατέπλευσε ο πυ-
ροσβέστης.

Άλλά ή άγαπημένη του εί-
χε την έμπνευσι να τον πάη
στην τραπέζια για να τον
κεράση κάτι. Κι' έτσι έγινε
το δράμα. Ο πυροσβέστης
γλύστρησε στο παρκέ κι' έπε-
σε ανάσκελα, άναποδογυρίζον-
τας δυο καρέκλες κι' ένα τρα-
πέζακι.

Ξετρελλαμένος από την ά-
γωνία κι' από το φόβο, ξεπε-
τάχτηκε από τό... καταφύγιο
του ο Λαλάκης, πού, βλέπον-
τας τον πυροσβέστη, τρομοκρα-
τήθηκε περισσότερο κι' έβαλε
τις φωνές:

— Φωτιά! Φωτιά!
Την ίδια στιγμή, ξεμύτισε
πανικόβλητος από τό... άντρο
του και ο κ. Φωκίων. Είδε την
όλη κατάσταση — την υπε-
ρέτρια με τον άγαπημένο της,
τη γυναίκα του με τον έκλε-
κτό της — αισθάνθηκε πίσω
του όρχη και περιέριξε τη Λι-
λικά και έξω φρενών έστρίγ-
γλισε:

— Τί φωτιά, μωρέ; Τρεις
φωτιές! Και μάλιστα στο έ-
διο σπίτι!...

Γ ΓΙΑΝ.

Η άλληλογραφία μας

Συνεργασία άναγνωστών

Ν. Δ. Λαϊλόγλου: Το σταυρόλεξό σας
άκατάλληλο για τις στήλες μα. Στείλτε μας
κάτι καλύτερο σαν αυτά που δημοσιεύουμε. Οι στί-
χοι των έμμετρων παιγνιδιών σας δεν είναι ικανο-
ποιητικοί. Τάκην Κολέτσην. Πειραϊά:
Για τη δημοσίευσι ενός σταυρόλεξου, ή ποιότητα
του παίζει πάντα σημαντικό ρόλο. 'Εφ' όσον δεν
μας ικανοποιεί άπολύτως, παραχωρεί την θέσι
του σε άλλα καλύτερα. Φροντίσετε, λοιπόν, κι' έ-
σεις να μας στείλετε κανένα άσπιώτερο, αλλά
που να είναι όμως δικό σας. Κ. Ν. Νικόλα-
δην. 'Ενταύθα: Συγχαρητήρια για την έπιτυχία
σας. Τα παιγνίδια σας καλά όπως πάντα. Θα
δημοσιευθούν σε προσεχή τεύχη μας. Σας εύχαρι-
στούμε για τα καλά σας λόγια. Ρεμπέτην
Α. Μ. Βόλον: Το «Μεθυσμένακι» δχι τόσο σπου-
δαίο. Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών.
'Αριστέϊδην Παπαδόπουλον: 'Ατε-
χνο το ποίημά σας. 'Ελένη Μαζίτσου. 'Εν-
ταύθα: Οι στίχοι σας δχι και τόσο καλοί. Σα π-
φώ Σ. Ν. 'Ενταύθα: Το ποίημά σας «Μάρκα ά-
θανάτη» ξεπερνά, χάρις στις άφθονες και πρωτο-
τυπες παραθέσεις του, κάθε προηγούμενο... έξω-
φρενικό σας. Μάκην Θεοφυλάκτον Πά-
τρας: Οι άνυπαρκτες λέξεις άφθονούν μέσα στο
σταυρόλεξό σας. Αυτό είναι ό λόγος που δεν θα
μπορέσουμε να το δημοσιεύσουμε. Μαρία Ντα-
βίου. Βόλον: Και τα δύο σας σταυρόλεξα είναι
μέτρια. Περιέχουν πολλά μαύρα τετραγωνίδια και
δχι διαλεγτές λέξεις. Στείλτε μας κανένα πιο πε-
ριποιημένο, θα το δημοσιεύσουμε εύχαρίστως. Α.
Κυραγγελήν. Βόλον: Το σταυρόλεξό σας
χρειάζεται μερικές διορθώσεις. 'Αν έπιτύγουμε την
άντικατάστασι ώρισμένων λέξεων θα το δημοσιεύ-
σουμε. 'Ιωάννην Βερβερέλλην. 'Ενταύθα: Σας
εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το
σταυρόλεξό σας χρειάζεται μερικές έλαφές διορ-
θώσεις. Για πρώτο είναι πάντως καλό. Σας εύ-
χόμεθα να γίνετε γρήγορα καλά.

Διευθύνσεις και πληροφορίες

Πύρσουλων Α. Σ. Πάτρας: Περιμένο-
με να μας γράψετε τα αποτελέσματα της προσπά-
θείας σας να πετάξετε με την πτητική υπανή.
πού φτιάξατε. 'Αδελφοί Ταξίδη. Θεσλί-
κην: Οι διασημότητες στοιχίζουν 75.000 δραχ. ό
πόντος. Δ. Χριστοφοράκον. Ποταμών-Κυ-
θήσων: 'Ο γιατρός που άναστέετε δεν έχει καμ-
ιά σχέση με το περιοδικό μας. 'Η διευθύνσις
του είναι: 'Οδός 'Εμμανουήλ Μπενάκη 60. 'Αθή-
ναι. Κάμεν Κανελλοπούλου. Μεσο-
λόγγι: 'Η διευθύνσις του 'Αλφ Χάν είναι: Prince
Ali Khan, Chateau «l'Horizon», Cannes, France. Γι-
ούλα Λεμονίδου. Ν. 'Ιωνία: 'Η διευθύν-
σις του Τώνη Μαρουδά είναι: «Σπηλιά του Πα-
ρασκευά». Λεωφόρος Φαλήρου. Πειραϊά: 'Όσον άφο-
ρά τον ήθοσιό που είδατε στον «Βαφτιστικό» έ-
χετε δίκιο, ήταν ό Φραγκίσκος Μανέλλης. Λίνα
Ο., Νίκαια: 'Η προηγούμενη άπάντησις ίσχυει
και για σας, όσον άφορά τον Τώνη Μαρουδά. 'Η
διευθύνσις της 'Αλέκας Κατσέλη είναι: Σωματεί-
ον 'Ελλήνων 'Ηθοποιών. Σατοβριάνδου 52Α. 'Α-
θήναι. Α. Ρούσου: Μας συγκίνησε το ένδιαφέ-
ρον σας και σας εύχαριστούμε για τα καλά σας
λόγια. 'Η σωστή λέξις είναι «άνησις» δηλαδή
στον πληθυντικό. Στη λύσι όμως από τυπογρα-
φικό λάθος ή λέξις έγινε «άνησις». 'Η διατύπω-
σις πάντως ήταν σωστή. Λάκην Μαντάν.
'Αταλάντη: Μία από τις μεγαλύτερες Ιταλικές έ-
φημερίδες είναι το «Corriere della Sera», Via Solfe-
rino 28, Milano, Italia. Τέρας το ύ Φρανκε-
στάιν. Λάρισο: 'Η διευθύνσις του σκηνοθέτου
του «Μεθυστάκα» είναι: Γιώργο Τσαβέλλα, όδός
Ναταρά 41. 'Αθήναι. Ζαίρα 18—23. Πειραϊά:
Α. Πετροπούλου. Κ. Τσ., Βαρώνια, και
Τζάκ Μ.: Θα έπιθυμούσαμε πολύ να σας έξυπνο-
τώσουμε αλλά, δυστυχώς, μας είναι άδύνατον. Χο.
Μιχαλάκην. Βαρώνια: Νομίζουμε πως θα
μπορούσατε εύκολα να πληροφορηθήτε από τις
άγγλικές άνέξες την διευθύνσι που σας ένδιαφέ-
ρει. 'Αρχηγόν του κόμματός της Δι-
αλύσεως. 'Ενταύθα: Πολύ ένδιαφέρον το
πρόγραμμά σας. Σας εύχόμεθα καλή έπιτυχία
στις προσεχείς εκλογές. Βαρώνια: 'Αν
κύπρον: Δεν μας λέτε τί φωτογραφίες πρόκειται
να στείλετε. Πάντως όσο ένδιαφέρομαι κι' άν
είναι δύσκολα θα δημοσιευθούν σε περιοδικό σο-

βαρό σαν το «Λαίφ». Θα έχετε πε-
ρισσότερες πιθανότητες, άν τις
στείλετε στα γραφεία της «Άτλαν-
τίδος». Για το άλλο ζήτημα άπευ-
θυνθήτε στον κ. 'Αγγελο Τανάγρα,
'Αριστοτέλους 67, 'Αθήναι. Σ.
Γκιαρμπήν: 'Ισως το δνομά-
σας να μην είναι ακριβώς αυτό για-
τί ή ύπογραφή σας είναι τόσο δυσά-
στη. 'Η διευθύνσι των έργοστασίων Fiat
είναι: «Fabbrica Italiana di automobili Fiat», Torino,
Italia. Νικόλ. Τσιτσικάρην. Νάουσα, και
'Αναστάσιον Κωτσόπουλον. Γούδα:
Δεν έχουμε, δυστυχώς, τις διευθύνσεις που μας ζη-
τάτε.

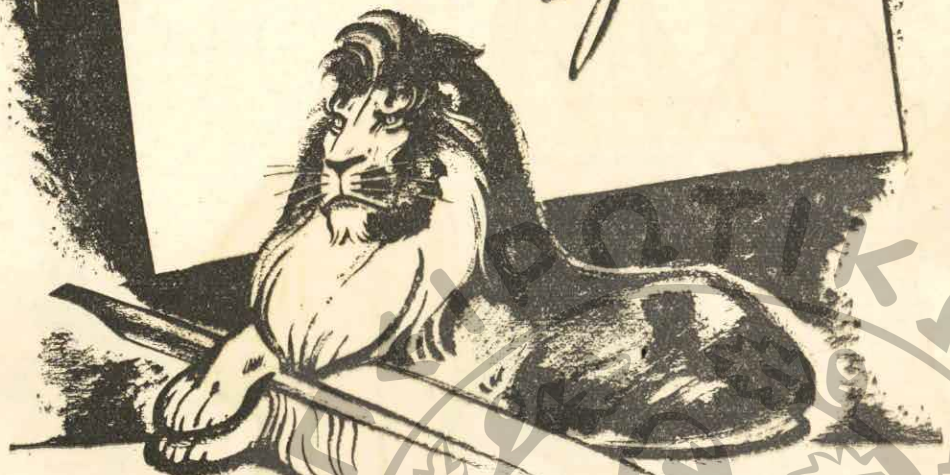
Ζητούν άλληλογραφία

Οι κάτωθι σμηνίτες μας ζητούν άλ-
ληλογραφία με 'Ελληνίδες: 'Ιωάννης Βασιλείου,
Δημήτριος Βαροδάκης, Χρήστος Τάσης και Γε-
ώργιος Γρίβας, 3ον Σμήνος, Σ.Τ.Γ. 925 Κ.Ε.Ν.,
Α.Β.Α. 'Αθανάσιος Πελεκάνος, Γεώργιος Παπα-
δόπουλος, Γεώργιος Κατσός, 'Ιωάννης Φουντού-
λης, Χαράλαμπος Σακάτης και Μηνάς Παρδά-
λης, Μ.Κ.Ε.Β.Α. Σ.Τ.Γ. 911Α. Α.Α.Κ., Γεώργιος
Δακτυλίδης, 'Εμμανουήλ Φώσκολος και Γεώργιος
Κονιτόπουλος 3ον Σμήνος, Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α.
Μ.Ε. Γ. Μπαλάφος, Κ. Βασιλειάδης και Α. Σε-
λιώτης, 201 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., 'Εμμα-
νουήλ Βελισσαίου, Μ.Ε. 2ον Σμήνος, Β.Σ.Τ.
902, Σ.Τ.Α., Παναγ. Βλαχονικόλας, Δημοσθέ-
νης 'Ιωαννίδης και 'Αν. Στεφάνου, Β.Σ.Τ. 904,
Α.Τ.Α. Κωνστ. Στάμος, Βασ. Χατζήσκαος και 'Ι-
ωάννης Σπυρόπουλος, Μοίρα Δ)σεως, Β.Σ.Τ.
90, Α.Β. Σέδες, Δ. Παϊτουντζής και Χ. Προ-
δρομίδης, 207 Κ.Μ. Β.Σ.Τ. 902 ΚΕΔΚΑ, Δημ.
Βολινάκης, Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 902 Σ.Α., 'Ιωάννης
Ντρές, Κωνστ. Βαρόνης, Θεολόγος Καμπουράκης,
Ν. Ρηγόπουλος και Κων)τίνος Μαυιάκος, 203 Μ.
Σ., Β.Σ.Τ. 903, Α.Β.Σ., Εύάγγελος Μανιάτης,
Δημήτριος Πατούγας, Δημ. Γούλιας, 'Αντώνιος
Γεωργόπουλος, Τάσος Τζελέπης, Μιχαήλ Νεόκο-
σμος, Ν. Τσιπλάκος και 'Εμμανουήλ Κελαντονά-
κης, 2ον Σμήνος Μ.Ε. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α. Δεκέ-
λεα, 'Επαμεινώνδας Ζωγράφος, Παναγ. Καβούρης,
Γιώτης Μωραΐτης, 'Ιωάννης Σαμαράς, Νικ. Πα-
παδάκης, Σωτήριος Καραθωμάς, Γεώργιος Φώ-
σκολος, Σπ. Μαλάμoglou, Εύάγγελος Παπαδόπου-
λος, Δημ. Παναγιωτόπουλος, Στέφανος Βασιλά-
μος, 'Αγγελος Παπαδόπουλος και 'Ιωσήφ Ξένιος,
4ον Σμήνος, Μοίρας Σπιταφάι, Β.Σ.Τ. 902, Δε-
κέλεια, Γ. Μικρόβας, Μ. Κουρούκης, Κ. Ζώρης
και Α. Κανάτας, 11 Σ.Ε. Μοίρα Χαρθάρ, Β.Σ.Τ.
902, Σ.Α., Κων)τίνος Κεπενής, 'Ιωάννης Κου-
σκουλης 'Ηλίας Κοτταρίδης, Τάκης Μανιακίδης,
Πέτρος Κανελλίδης, Βασίλ. Κωνστας, Νικ. Πε-
ριβολάκης και Νικ. Τσελέπης, Μ.Κ.Ε.Β.Α. Σ.Τ.Γ.
911Α. Α.Α.Κ., Δ. Βρεττάκος, Τ. Δερματζόγλου
και Ξ. Πολυδωράκος, Μοίρα Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902,
Σ.Τ.Α. (Τατόι), Κ. Νικάκος, Π. Λουκκόπουλος
και Γ. Σιδέρης, Β.Σ.Τ. 902, Μοίρα Συντηρήσε-
ως Σ.Α. Δ. Πιέρρος και Τ. Γλυκός, Μ.Γ.Ε.Α., Β.
Σ.Τ. 902, Α. Καραδήμος, Β.Σ.Τ. 902, 335 Μ.Μ.
Α.Β.Ε. Γεώργιος Σάντης, Μάριος Κακαβελάκης,
Γεώργιος 'Ηλιόπουλος, Χάρος Καλημέρας, Δημ.
Γεωργόπουλος, 'Αναστ. Δεμερτζής, Εύστο. Κω-
στελέτος, Νικ. Κουμπτόπουλος, Θεοφ. Χλιβέρος
και Πέτρος Κλειδής, Β.Σ.Τ. 902, Μ.Γ.Ε.Α. Σ.Δ.
Ο., Δημήτριος Κρίτας, Μίμης 'Ανοσπίδης, Λά-
κης Φωράκης, Χρήστος Μπουλιτής, Τέλης Μελισ-
σουράς, Μάκης Βαροδαμάτος, Αιμίλιος Καλλι-
ράκης, Ρολάνδος Κουκουμής, 'Εμμανουήλ Κυρκί-
λης και 'Αρης Στεμπίλης, Π.Φ. Ε.Β.Α. Β.Σ.Τ.
902, Α. Β. Φαλήρου, 'Αθαν. Κελαϊδής, Νικόλ.
Μαράκης, Α. Δασκαλάκης, Νικ. Καραόσης και Δ.
Λιόλιος 204 Μ.Α.Α. Σ.Σ.Τ. 902, Δημ. Παλαιο-
λόγος, Κων)τίνος Τσακιρίδης, 'Ιωάννης Παναγι-
ωτάκης, Νικόλαος Κουσσόπουλος και Κ. Παναγι-
ωτίδης, Β.Σ.Τ. 903, 403 Α.Α., Α. Β. Σέδες, 'Α-
πόστολος Πηλείδης, Θωμάς Πηλείδης, Κων)τίνος
Φαμπρίκης και Βαλεντίνος Παναγός 203, Μ. Σ.
Β.Τ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες, Σωκράτης Κωνσταντινί-
δης, Βασίλ. Χαντές, Εύστο. Ντούβας, Χρήστος
Στίγγας, Ευστάτιος 'Αλειφός, 'Απόστολος
Πυλείδης, 'Ηλίας Κουντάνης, Παναγ. Καμάρτας,
'Αντώνιος Ρήγας, Α. Λέκκας, Γ. Λεονάδης, 'Α-
λέξ. Ασπμακόπουλος, 'Ιωάννης Μανιακίδης και
Σωτήριος Φουντούλης, Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες,
Μ.Δ. Χρήστος Φιλίππου, Πάνος Τζέλης, Νικόλα-
ος Κανιός, Κων)τίνος Μασινόπουλος, 'Ιωάννης
'Ανδρεόπουλος και Δημ. Καπελλάκης, Κ.Ε.Μ.Π.Α.
Σ.Τ.Γ. 925, Α.Β. 'Αράβου, Παναγ. Ραγιάς, Γε-
ώργιος Σταυρόπουλος, Κων)τίνος Μπάγιος, Γε-
ώργιος 'Αλεξανδράκος, Μιχαήλ Καληπόσης και
'Ηλίας Καραγιάννης, Κ.Ε.Ν. Σ.Τ.Γ. 925, Α.Β.
'Αράβου.

ΓΚΡΕΚΑ

Η έξαιρετική ύποστήριξις
της οποίας έτύχημεν μέχρι σήμερα
εκ μερους του 'Ελληνικού άναγνω-
στικού κοινού, μας ένθαρρύνει και
μας επιβάλλει να του προσφέρωμεν
και την
ΠΡΩΪΝΗΝ του ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
όπως ακριβώς την επιθυμεί και την
περιμένει.

Ι. Γ. Παπαγεωργίου

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

'Ιδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διεύθυνσις

Κυκλοφορεί 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

Αν ήσυχη Ψυχή: Μου μιλάτε για άμοιβαία αγάπη, μου λέτε ότι έχει όλα τα προσόντα, είναι έντιμος, εργατικός, έχει χαρακτήρα ευθύ. Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν, τι είναι αυτό, που σας κάνει τόσο διατακτική. Κάτι μου κρύβετε, είναι κάτι που σας δεσμεύει. Υποπτεύομαι κάποιο τρίτο. Άλλα τότε χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Δεν πρέπει ν' αρχίσετε τη ζωή σας με έναν άντρα, όταν η καρδιά σας είναι δοσμένη αλλού. Για να δημιουργήσετε οικογένεια, απαιτούνται στερεές βάσεις. Μην πάρετε λοιπόν μεγάλη απόφαση, αν δεν είστε βέβαιη για τον εαυτό σας, γιατί και σεις θα δυστυχέσετε και στην δυστυχία ενός άλλου θα συντελέσετε.

ΟΡΙΣΜΕΝΗ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάθε γυναίκα θ' αγαπήσει ένα φόρεμα για δύο λόγους. Πρώτα, γιατί της άρεσει κι' έπειτα γιατί της πηγαίνει. Το δεύτερο όμως αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Γι' αυτό θα είναι καλό ν' ακούσουμε τη γνώμη ενός ειδικού, που εξετάζει λεπτομερώς τι είδους φό-

ρεμα πηγαίνει στον κάθε γυναίκειο τύπο.

Μία γυναίκα που έχει ανάστημα 1 μ. και 50, με ταλλία 70, στήθος 87, γοφούς 90, καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι δεν είναι λεπτή γυναίκα. Επομένως πρέπει η έκλογή της να είναι ανάλογη με τη σύστασή της. Πρέπει λοιπόν να επιδιώκει σχέδια που λεπταίνουν και μακραίνουν και να αποφεύγει εκείνα που ίσως θα της άρουν. Θα επιδιώκει ένα μπουστό κάπως ελεύθερο, μια στενή ζώνη και τη φούστα ίσια, αλλά όχι εφαρμοστή.

Τονίζω το ζήτημα της ζώνης, γιατί έχει μεγάλη σημασία. Όσο πιο στενή είναι, σχεδόν ανυπαρκτή, τόσο κρύβει πάχος και λεπταίνει.

Τα χειμερινά επανωφόρια, από ντυβέτιν μαρόν ντιαγκονάλ, σε σχήμα ντεμι σε-ντιγκότας με όλο το φάρδος πίσω και μαστεγκάλ. Από βελούδο ντε λαίν μπλε μαρόν οικότο με μικρό γιακαδάκι όδοιο και φουσκωτά μανίκια. Από μαύρο ντυά οικότο με πανωτέες τσέπες και κόλ ραμπιτό. Από βελούδο ντε λαίν υπορντό, επίσης οικότο, με στενότερο με δα-βίες τσέπες και πλά.

Φορέματα απλά, κλασικά ταγιερ. Ποτέ φούστες και μπλουζές. Ποτέ πλεκτά εφαρμοστά. Οι μπουστοί της θα είναι αρκετά μπουφάν και ποτέ δεν θα φορέσει όρθιους γιακάδες, όσο κι' αν της αρέσουν. Τα μανίκια επίσης θα

είναι ίσια, με ελαφρό στένεμα κάτω.

Η γυναίκα που είναι ψηλή και λεπτή μπορεί να διαλέξει ό,τι της άρει. Γι' αυτήν δεν υπάρχουν περιορισμοί. Κάποτε ωστόσο αναγκάζεται να εγκαταλείψει ένα σχέδιο που της άρει, γιατί την κάνει υπερβολικά αδύνατη, ενώ ένα άλλο της προσθέτει λίγο πάχος. Υπάρχουν χρωματισμοί που την αδυνατίζουν ή την κάνουν να φαίνεται χλωμή.

Πρέπει να διαλέγει σχέδια που δείχνουν όλη της την κομψότητα και τη χαρι, χωρίς όμως να υπογραμμίζουν την αδυναμία της.

Και ένα άλλο κόπος λεπτό σημείο: Η γυναίκα που έχει περ-σεί τα σασόντα, ως αποφεύγει κάθε ιδιόρρυθμία που θα μπορούσε να την παρουσιάσει ως νεάζουσα και που θα τη γελοιοποιούσε. Είναι, δεν πρέπει με τίποτα να προσελκύει την προσοχή του κόσμου. Θα αποφεύγει τα χτυπητά χρώματα και θα επιδιώκει όσο το δυνατόν σχέδια κλασικά.

Νεωτερισμοί

Συνηθίζονται πολύ οι εσάρπες που δεν είναι στην πραγματικότητα εσάρπες, αλλά κυκλικές, γίνονται δε είτε από ύφασμα μεταξωτό, βελούδο ή και ανάμειξη των δυο ή από γούνα ζιμπελίνα, μπράντσαντς, βιζόν, έρμινα. Συμπληρώνουν ωραιότατα ένα φόρεμα, με βραδυνές δε τουαλέτες μπορεί να είναι από δαντέλλα.

Επίσης θα ιδούμε πολλές γραβάτες από γούνα, μέσα από επανωφόρια απογεύματος.

Και επιδιώκουμε για γού-νες ως μη έχουμε τις πραγμα-τικές εσάρπες από γούνα, που σχηματίζουν στην πλάτη ένα είδος μολερο και στις βραδυνές τουα-λέτες είδος έπωιδες, που λέγον-ται «επωιέρ». Είναι από τις κομ-ψότερες επινοήσεις της έφετεινης μόδας.

πολύ για φούστες που φοριούνται με μπλουζες από ζέρσευ σε ανοι-κτότερο χρώμα και συμπληρώνον-ται με ένα μολερο σπένσερ εφαρ-μοστό.

Φούστες κόκκινες από βελού-δο που φοριούνται με μαύρες μπουσουκινένες μπλουζές για το βράδυ.

Για απλό πρωινό ντύσιμο γραφείου είναι πολύ στη μόδα οι μπρετέλλες που επιτρέπουν την εμφάνιση μιας φρέσκιας μπλουζας κι' έτσι με το ίδιο φόρεμα έχετε διάφορες εμφανίσεις αν διαβάτετε 2-3 μπλουζές φθηνές.

Συνηθίζονται οι μακρυές ζακέτες από ύφασμα σκωτσέζικο μάλλινο ντυμπλισμένες με μο-νόχρωμο σάτεν ή για να είστε πιο της μόδας μαύρο.

Χτενίσματα το 1952-1953

Δύο γνώμες έπεκράτησαν για τα φετινά χτενίσματα: Μαλλία πολύ κοντά, που μ' ένα-δυο βουρ-τσισματα μπαίνουν στη θέση τους και μιάς παρουσιάζουν τα ώρια κεφάλια των άρχαιων εφήβων και μαλλιά μακρύτερα, ως τους ώμους, που μιάς επιτρέπουν ν' αλλάξουμε χτένισμα ανάλογως των περιπτώ-σεων ή ανάλογως του τι θα φο-ρέσουμε. Γι' αυτά τα μαλλιά χρει-άζεται καλή περμανάντ, κομψή από τεχνική που ξέρει τη δου-λειά του. Έτσι θα μπορούσαμε να εμφανίσουμε ένα κεφαλάκι με τις μπουκλές τοποθετημένες στον αυχένα ή αν το όρεμά μας δεν θέλη μαλλιά κάτω, τα σηκώνουμε όλα προς τ' άνω και τα στη-ρίζουμε σχηματίζοντας 2-3 μπου-κλές, που φτάνει να κερφωθούν προεκκτικά για να σταθούν στη θέση τους και να στολίσουν το κε-φαλί.

Άλλοτε πάλι οι μπουκλίδες τοποθετούνται στα πλάγια σκεπα-ζοντας τ' αυτιά. Κάθε φυσιογνω-μία θα έχει το χτένισμα, που της πεί.

Βέβαια το χτένισμα θα είναι διαφορετικό, όταν θα φορέουμε καπέλλο. Με τις μικροσκοπικές τόκες θέλουμε άλλο χτένισμα. Με τα μπου, που σφίγγουν το κεφά-λι, τα μαλλιά μαζεύονται όλα κά-τω απ' αυτό. Με τα μπερέ φαίνον-ται μπουκλίδες στα δυο πλάγια και με τα μικρά σχήματα, που φοριούνται στην κορυφή του κε-φαλιού, τα μαλλιά τα πλάκωνουν γύρω-γύρω.

Με ένα σχέδιο 5 εμφανίσεις

Το σχέδιό μας είναι ένα απλό εφαρμοστό κορσάκι, που εφαρμόζει έμπρος, με δυο ραφούλες και πι-σω με πέννες. Το μπροστινό στη-ρίζεται ελαφρά στη ραφή, στο ύ-ψος του στήθους με λίγες σουρές και πέννες.

Το κορσάκι αυτό μπορείτε να το κάμει και με μανίκια και με χω-ρίς μανίκια και να το φορέτε σαν σουετερ ή σαν μπλουζά. Η εμφά-νισή του θα είναι ανάλογη με το ύφασμα, που θα διαλέξετε για τη κατασκευή του: Βαρύ μεταξω-τό ή όττομάν ή λεπτό λαϊνάς, ζέρ-σευ, δαντέλλα, βελούδο, σάτεν.

Για να το κάμει χωρίς μανί-κια σας χρειάζεται 1 μέτρο, αν το πλάτος του ύφασματος είναι 140, ή 2 μέτρα, αν το πλάτος εί-ναι 90 εκατοστά. Για μανίκια θέ-λετε ακόμη 70 εκατοστά από το πλατύ ύφασμα και 140 από το στενό.

Φυσικά, το κορσάκι αυτό θα φο-ρεθώ με την ανάλογη φούστα.

Αυτό που είναι καμωμένο από δαντέλλα φοριέται με βαρεία με-ταξωτή ή βελουδένια φούστα. Αύ-το που μοιάζει με μπλουζά και είναι από ζέρσευ, φοριέται με μιά φούστα από λαϊνάς. Το χωρίς να-νίκια, που είναι από όττομάν, φο-ριέται με μεταξωτή φούστα μαυρή πλισέ. Το βελούδο, με φούστα «σέρ κλάε» από βαρύ σάτεν και ούτω καθ' εξής.

Στη μέση φοριέται ζώνη, όταν το κορσάκι μπαίνει μέσα στη φού-στα. Άλλοιως, αν το κορσάκι σκε-πάζει τη φούστα, η ζώνη παραλεί-πεται.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Μικρό άριστούργημα

ΗΜΑΣΤΕ πάρα πολύ φτωγοί τότε. Μά όταν δούλεμα άκουνα στην κάμαρά μου το ναρούμε-νο τραγουδι της Λουκίας και η καρδιά μου πλημμύριζε από του-φερότητα. Περ...νοντας το παιδά-κι της ή Λουκία τραγουδούσε για κάθε γελιδόνι, για κάθε λουλούδι. Και έστεινε τα πόδια της με μιά κουδέ-τα για να μην κούνει.

Αργότερα όταν θα γεννηθώ το παι-δί, τότε θ' άναυομε τη σούπ' ν' αν' το ζεστάνουμε! της έλενα. Κουράνιο, άνάπη μου!

Η Λουκία μου ναυμελούσε, ευτυνισμένη για το παιδί που περιέμενε κι' όλο έορασε, έορασε από τώρα τα σουναλάκια του. Τι όμορφα που ήταν τ' άσπρα της νεράκια!

Και πώς έτρεχαν πάνω στα πλάκτα του πιά-νου.

Θα παίζω πάντα για σένα μουλένε, όταν θα παντρευτούμε. Έσύ θα δουλεύεις κι' ενώ θα σε βοηθώ. Θα είμαι η ευπνεύστοιά σου!

Αυτό είνε τρέλλα, μιάς έλεγαν οι άλλοι, να παντρευτήτε στα είκοσι σας γούνια! Είστε τό-σο νέοι, ένετε καιρό μπροστά σας!...

Ευείς όμως είναμε την ευτυχία. Έ-να άναθο που φαίνεται να υν' ένη και τόση αξία... Έτσι το πιάνο στεκόταν σιωπηλό σε μιά γωνιά. Γιατί τα λε-φτά ήταν λίγα κι' έτσι τα μικρά νέ-α της Λουκίας σιγά-σιγά μαρσίον-ταν. Τι πόνος στην καρδιά, όταν τ' ά-κουμπούσε στα δικά μου και με ρωτού-σε με τρυφερή φωνή!

Σ' άρέσουν άκόμα. Παύλο: Σή-

Σ' ένα κορμό δέντρου, χαράξαμε τ' άνογικά μας.

μερα είμαι λίγο κουρασμένη, γιατί δούλεμα πολύ. Ω! Παύ-λο, τί ώραία που είνε ν' αγαπιόμαστε!

Τα γέιλη μου φιλούσαν τα άνια αυτά γέλια που είχαν ά-νίσει να ουτιδώνονται, να γάνουν τη λάμψη τους κι' ή επι-δευαίδια τους νινόνταν όλοένα και πιο σκληρή.

Κουράνιο άναπνέειν μου, της υιθούζα τότε! κουρά-νιο, αύριο θα δες όλα θα πάνε καλά.

Τι το όραίο θα μπορούσαν να δούν «αύριο» τα φωτεινά υάτια της Λουκίας: Τι πιο βαθύ από τη ναρά να νοιώθω τον εαυτό της υπέρτα και νάνη το σπιτάκι της!

Μιά Κυριακή λίγο πριν να γεννηθώ ο Άλμπέρ, χωρίς σε-κάτι οικονομίες κι' έπειδή ήταν άνοιξη, πήσαμε το μικρό τραϊνόν και τραδήσαμε για την έξοχή. Έκει φάναμε με πολλή όρεξη και ήπιαμε και λίγο πράναυ που έκανε τη Λουκία να νελάν σαν τοελλή από ευτυχία. Έπειτα τραδήσαμε κοντά στο ποταμάκι και έκει ή Λουκία μ' άγκάλιασε «έ πάθος λε-γοντάς μου πόσο ήταν ευτυνισμένη. Σ' ένα κορμό δέντρου, χαράξαμε και τ' άνογικά μας, καθώς και του παιδιού μας.

Τ' άνογία να τα σκέφτομαι δλ' αυτά σήμερα! Είνε να νελάει! Μά τότε ήμαστε είκοσι νρόνων και ήμαστε ευτυνι-σμένοι, γιατί ζούσαμε τις μέρες της νουσις νιότης μας, που δεν τις ξαναδρίσκουμε ποτέ πιά!

*

Απόψε για λίγο άκίνητος με ύφος τελετωυγικό και ύ-ποκλήθηκε για να μου πη: Τό προνίό είν' έτοιμο, κύριε...

Ευτυχιόμηνες ΜΕΡΕΣ

— Καλά, Γιάννη, άπάντησα στενωγορημένος, πές στην κυρία πως έογοναι άμέσως. Τί ένοητικώς που είνε αυτός ό άνθρωπος. Ο Γιάννης, ό ύπ-

ρέτης «στυλές» είνε μιά ιανία της Λου-κίας στο νέο μου σπιτί. Στην τραπεζαρία με περιέμενε ή Λου-κία στην άλλη άκρη του τραπεζιού. Καλημέρα, άνάπη μου, λέει άκόμα ή γλυκειά φωνή της, τόσο άπομακρυσμένη απ' τον τόνο εκείνου της άλλου, όταν μαγεύει ή ίδια και τρώγαμε με τόση όρεξη. Τώρα, βλέπετε, ένοουμε το Γιάννη που μιάς σεοβίσει με ύ-φος άδιάφορο κι' άσπρη.

— Έξοεις, Παύλο, είπα στον Πέτρο, να με περιέμνη στis δύο κάτω με τ' αυτόκί-νυπο.

— Θά βγης τόσο γρήγορα: Έγω σαντεβού με τη σάφτα μου νιά να προδάρω ένα μοντέλο παρισινό.

— Πολύ καλά, μιά θα μπορούσες να πιάς πεζή, μιά και ή μέρα είν' ώ-ραία γιατί κι' ενώ στις δυό ένω συμβούλιο και στις τρεις πρέπει να πάω στη Λέσνη. Θά μου γοειάζοταν τ' αυτόκίνητο.

— Μιά άνάπη μου... — Καλά, θα πάω ενώ πεζή.

Τι καταθλιπτική αλήθεια, αυτή ή άπιστοσύνα! Σε λίγο, ή Λουκία φεύ-γει. Μένο δλομόναος στην εύρύχωρη και κρύα τραπεζαρία, μόνος με το τσιγάρο μου και την άγωνία στην ψυχή.

Στις δυο συναντιόμαστε στην πόρτα. Τραβώ, κυστομένος, μιά δεν ένω κάνει παοά λίνα βήματα, όταν τη νοιώθω να πιάνη το μπρά-τσο μου. Τις πιάνη το νέο, κι' καθίσωμαι να την παρηγορήσω, αλλά πώς; Μια παρέρην ιδέα μουνοεται. — Λουκία! φωνάζω σνεοόν ναρούμενα, τί θαλένες αν νιά ν' αλλάξουμε λίγο το δρομολόγιο μας και οι δυο, πηγαίνουμε έκει, στην παλιά έσση μας, Θυμασία: Πάνε είκοσι γούνια!

— Ω! ναι, Παύλο, «Ηταν τόσος ήλιος, όπως σήμερα, ό-ταν καθίσουμε κάτω απ' το μικρό πλατάνο κι' ήταν όλα ανθι-σμένα, γιατί ήταν άνοιξη. Μια τώρα είνε φθινόπωρο...

Και να τραδάμε τώρα για το ποταμάκι, όπου είνε το μικρό δάσος με τα πλατάνια. Νάτες ο δικός μας πλατάνος, μενάλος με σάλλους νουσακίτινο.

Σαν τα μαλλιά σου, υιθούζει ή Λουκία, έγει κι' αυτές λίγο γεράσι.

Έκει, κοντά στο κάτω μέρος του κορμού υιθός φαίνεται ένα σημάδι. Σκύβουμε και οι δυο με κάποια ανγνία και ξεγνώ-ζουμε υιθόνα ένα γούνα, ένα Α.

Άλμπέρ! υιθούζει ή Λουκία και δακρύζει... Έμεις δεν είμαστε πιά τίποτα. Μονάχα ο Άλμπέρ ύπάρκει, υποστάς μας πάνω στο δόμο μας που πρόκειται να τελει-ώση. «Εκείνος» ο Άλμπέρ, ο νιός μας που είνε τώρα εί-κοσι γονών και πενάει τις μέρες της ευτυνισμένης νιότης του.

— Όπως άλλοτε ένω με τη Λουκία. Στο γυίο μας τώρα άνηκε όλη ή ζωή. Νοιώθουμε και οι δυο σαν έναν πόνο μέσα μας και νουσακίτινο την εποχή εκείνη που ήμαστε και μείς νέοι. Είνε μιά νουσακίτινα άσίναστη, αγιάτοετη.

Κάτω απ' τον πλατάνο, ή Λουκία κι' ένω κυτταζόμαστε πολλήν ώρα. Τα μάτια μας νελίζουν δακρυά και τα γέιλη μας ένωνοται σ' ένα άπαλό, τρυφερό φίλι — το φίλι των άν-θρώπων που έπσαν και που τους ένάγει πιά ή στονή.

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Οι Ηωλάδες της Έφταλίας

Στην παρέλασι

Η Έφταλία με την κουμπάρα της, σημαϊστολισμένες και παρφομαρισμένες, ξεποστίσανε πρωί-πρωί. Πάνε να δούνε την παρέλασι. Πέρασαν απ' την λεωφόρο Συγγρού, τὸ Ζάππειο, δρασκέλισαν τάνες, ντρομπές, κανόνια, άρματα μάχης, καί μ' οὐλο τ' άθρανινί τους πήγανε στὸ Σύνταγμα καί πιάσανε πόστο.

—'Ηβοί, καλέ! φώναξε ἡ Έφταλία, ὅσο ἤδελτε τὰ φανταράκια μας με τὰ κυπαρισσένια μέσ' τὸ χακί κορμί. Μιά παροιμία λέει «κάθε θαύμα τρεῖς ἡμέρες...» 'Εδῶ ὅμως τὸ θαύμα βασταίει ἀπ' τὸ 41, καί πᾶνι ντοροῦ ὡς τὰ σημεῖρα... 'Ας ἔρθῃ ἡ Εὐρώπη κι' ἡ Ἀμερικὴ νὰ καμαρώσουνε νεῖτα, κουβέτι κι' ἐφέληκι. Μὲ τὸ ἰστάχι πούχουνε οἱ λεβέντες μας, ξευτελίσανε οὐλοὶ ἐκείνοι πού λέγανε πὼς ἡ Ἑλλάδα πιά ξεκαρβαλώθηκε!

—Νά, φιναλμάν, θ' ἀρχέψῃ τὸ ντεφιλέ! φώναξαν ἑσφονικά δυὸ ξερακινές ἀπ' τὸ πλάι τους. Πούχαν καθάλικέφι τὰ μπαρμακλήκια καί κύτταζαν σάν λυσσαμένους.

—Μωρή, σίγουρα αὐτὲς εἶναι ἀπὸ ξένη νασιόνα! εἶπε ἡ Έφταλία στὴν κουμπάρα της.

—Κάθε ἑσκάντρε με τσι ντραπῶ του! λένε πάλι με θαυμασμό οἱ δυὸ νασιονάτες κι' ἀρχίζουνε τὰ τσουπανάκια.

Ἡ κουμπάρα ὅμως δὲν καταλαβαίνει καί ζητάει ἐξηγήσεις.

—Κουμπάρα, ἐξηγεῖ ἡ Έφταλία, κάθε ταμποῦρι με τὴν παντιέρα του... Αὐτὸ λένε...

—'Ἰνφαντερί, καθαλερί, ἀρτιγιερί, ματελό οὐλο εἶναι ἓνα μερδέγι! Κι' ἡ Έφταλία:

—Τοπτοήδες, σουβαρήδες, μπαχρ-ελήδες, εἶναι λέει νὰ τοῖ λιμπιστής, νὰ τοῖ πιῆς στὸ ποτήρι!

Καί κατεβάζοντας δυὸ μπατοῦτες τὴν φωνή της, πρόσθεσε:

—Καλέ, κουμπάρα, αὐτὸς ὅσο βλέπουνε τοῖ ναῦτες μας, τέτοια ντερέκια, τέτοια νιάτα μποῦζ-γκιμπί, πᾶνε νὰ φᾶνε τὰ σίδερα! Σάν νὰ θέλουν νὰ κάνουνε τὴν ἀγκαλιά τους... νασταβμο! Καλέ, ντροπέε!

—Βουαλά λὲ πομπιέ! ξεφωνίζουνε οἱ ἄλλες πάλι καί ξεροσαλίζουνε. Πάει νὰ τοὺς ἔρθῃ σκαρτάδα!

—Βρέ, Φταλία, ρωτάει ἡ κουμπάρα, ἐσύ πού ξέρεις ξένες γλώσσες, βάλε αὐτὶ ν' ἀκούσης τί εἶπανε καί νὰ μού πῆς καί μένα.

—Καλέ, τί θές νὰ πούμε; Οἱ ντρομπιζήδες περνοῦνε με τὰ κουλούμια, τοῖ ντρομπές καί οὐλα τὰ φουραμέντα τοῦ Κουλέ!

—Εκείνη τὴν στιγμή τέλεψε πιά κι' ἡ παρέλασι. Κι' ἡ Έφταλία δῆθεν πᾶν μιλά ἄκομα με τὴν κουμπάρα της συνεχίσε:

—Αὐτὰ τὰ μπροτζένια κορμιά πού-δατε, εἶναι τὰ παιδιὰ μας πούδωσαν ἀπ' τὴν κατασφύγια με τὸ «πεινῶ» στὰ χεῖλη καί τὰ πρημένα πόδια. 'Ας ἀνοίξουνε λοιπὸν τὰ γκαβὰ τους οἱ ξένες νασιόνες νὰ δούνε τὸ θαῦμα! Νὰ δούνε ποιοὶ εἶμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνοί...

Τάπε γιὰ νὰ βγάλλῃ τ' ἄχτι τὴν γενιά μας κι' ἦφυγε μεγαλόπρεπη καί κουνάμενη.

ΣΟΦΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Φέτο πάλι ὅλος ὁ κόσμος μέσα στὴν Ἀθήνα πανηγυρίζει τὸ ἱστορικὸ Σαράντα ὅπως φυσικά καθε χρόνο.

Κι' ὁ Καραμπέτ ἐνθουσιασμένος κι' εὐχαριστημένος πῆγε, βῆκε τὸν Στόκλη καί τοῦ ἔλεγε:

—Οὐλέν, παντοῦ μέαλο ταξάτοῦρι, για-έροῦν. Σαντζάκια, μπαργιάκια, κονκάρδες, ζουρνάδες, χαρά ντοναλμά, καμπάνες, φασαρία-μπαρία, θούρια - φούρια φέστα μεάλη δαρ!... Τί γίνεται, μπέ;

—Νά, μωρέ, Καραμπέτ, σὰν σήμερα τὰ παιδιά μας κυνηγοῦσαν τοὺς φασίστες καί φωνάζαν γιὰ φοβέρα τὸ «Ἀέρα!» 'Ημαστέ, μωρέ, μπροστά τους μιά μικρὴ φουχτιά ζουζούνια... κι' ἐκείνοι σαράντα ἑκατομύρια...

—'Αμα — πρόσθεσε ὁ Καραμπέτ — κάναμε ρεζίλι τὰ σαράντα μιλιοῦντα! Νέιν τυμάσαι, γιά, τότε με τὸν πόλεμο;

—'Η ἀτομική μας βόμβα ἦτανε τότε τὸ «Οχι!», πούχε γιὰ κουμπανιμέντο τὸ τασοῦχι καί τὴ λόγχη! Λοιπὸν, χαλάλι, ἄφησε τὸν κόσμο νὰ πανηγυρίσῃ, Καραμπέτ.

—Νέ μπέ, χάκ βάρ, με κατοχὴ ἐπφι μπα-λντίαμε, μπεξέρισαμε. «Ες-Ες», «μὲς-ἔς», μπότες - μπομπότες, καποῦν - μπαμποῦν, νιζ - μιζ, μιλκόος - μόνος, κοκάντο τάλα -μάπα -φάπα, βασιανιστάδες, νυχτογαλτάδες, Χαϊντάοι γαϊντάοι, σαχλαμπουχλέν γάφτεν - γούφτεν, νι-φτεν-στρόφτεν ἐνήκαγε! Γερμανὸς μέρα νύχτα φοβέριζε σκοτώσῃ ἐμάς.

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε καί συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο:

—Σήμερα, Ἰστοκλή ἐφέντη, παντοῦ «Ο-κι» βάρ. Μάτια μου, αὐτὰ μου ἀπὸ «Ο-κι» χορτάσανε, μπροστά μου, πίσω μου, πάνω - κάτω «Ο-κι» ἀκούω. Τροχοκλήσεις - ξιγκοκλήσεις, «Ο-κι» βάρ. Μοχόρες, μπαλκόνια, ταρατσές «Ο-κι». Πανά - μαγά, φημερίντες, μπουνσοῦδες -παμπορία, κορίτσια - ἄγορια «Ο-κι» φωνάζουνε. Γι' αὐτὸ με καινοτομία γκόμενα, ραντεβού υπεραιμπερ πῆγα κι' ἄμα μοναξιά, ταραλάδες μέσα βρετήκαμε, μπὶρ ἄς, φιλάν - φιστίκ γούρενα, ἄμα αὐτὴ ταραλῆδικο δαδί γέννηκε, κι' ἀροῦτι - μαροῦτι φώναξε:

—Οὐλέν Καραμπέτ, σήμερα νταλαξέρι «Ο-κι!» οὐτανμάς!... Κι' ἦφυγε γκονστοῦρι.

—'Ρωτε σ' ἄφησε μπουκάλια, φουκαρά μου! τοῦπε σκασιμένος στὰ γέλια ὁ Στόκλης.

Κι' ὁ Καραμπέτ βαδισαυστέναξε καί ξεκο-λούθησε:

—Γκιζτισιμένος, γινατεμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ «Ο-κι» σκεφτήκα ἱσπίτι μου νὰ πιστρέψω, για-έροῦν.

—Χὸς γκελντίν, κουζούμ! φώναξε ἐμένα Σουρπονίτσα. Κι' εὐνὲς ραζία, γάδια, τρουφε-οῖτσα καπρίτσια μούκαρε, ἐγκῶ ηπρεασιμένος ἀπὸ γκόμενα, καί μιά πού μερά τὸ καλοῦσε, γιὰ τὸ ἱμπρέτι «Ο-κι!» εἶπα.

—Βρέ Καραμπέτ, ἐπειτα ἀπὸ τριάντα χρό-νια μονοποσοκῆφαλο ὀλοῦμο νὰ πῆς «Ο-κι» στὴν Σουρπονίτσα σου; φώναξε ἡναίκα μου.

—Νέ μπέ, χάκ βάρ, Ἰστοκλή ἐφέντη, γιατί ἐκείνη τέροικα, γινατινὰ πῆγε, καί νοχλοῦσε ἐ-μένα, ἐγκῶ «Ο-κι!» φώναζε, ὅπου στὸ τέλος καρπάζιες, κλωτσιές, ἱγροτιές, μπουνιές, τὸπ γκιμπί ἦκανε ἐμένα!

—'Ρωτε ξινὸ σοῦ βῆγκε, Καραμπέτ;

—Σινὸ, φίλε Στόκλη, καί μαῦρο, Σουρπονί-τσα κατὰλαξε ἄλλοιῶς... «Ο-κι» εἶπα, καί κείνη νομισμένος ἔγινε πὼς πῆγα γκόμενα καί παρό-τσηα γαϊδεμένος νὰ ἐκάνω ἐκείνη...

—«Ο-κι» εἶπε; μού εἶπε... Γκόμενά σου πῆγες... παλιάνθρωπε... Καί δώστου ξύλο καί γροθιές.

—Δηλαδή, ἔκανε ὁ Στόκλης, καλὰ τὴ γιόρ-ασης τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου.

—Βαί, βαί! Αὐτὸ τὸ 28 Χτωερίου σὰν... φασίστες τὸ γιόρτασα.

Κι' ὁ φουκαράς ὁ Καραμπέτ ἔφυγε με κα-τεδασμένο κεφάλι.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Γλέντι

Τί εἶπατε κύριοι; Διασκεδάσετε; Τί διασκεδάσετε βρέ κτῆνη, πού ἔχετε ση-κώσει τὴ συνοικία ὀλόκληρη στὸ πο-δάρι; Νὰ διασκεδάσετε, δὲν λέει κα-νεὶς ὄχι. Ἀλλά νὰ διασκεδάσετε σὰν ἄνθρωποι, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου καί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί ὄχι ὡς κο-ρδαυτιώτες φυλαρχοὶ τῆς Ζουλουάν-δης.

Ἔχετε πανηγύρι. Κάποιοι ἀπ' ὅλους σας ἐφορτάει τὴν ὀ-νομαστικὴν τοῦ εορ-τῆς τὴ γενεθλίαν του τὴν ἐπέτειον τῶν γά-μων του, ἢ δὲν ἔξ-ρω τί ἄλλη σαχλα-μάρα. Μὲ, τὸ καλὸ καί με τὴν εὐχὴ μου. Καί θέλετε νὰ τὸ γλεντήσετε. Κι' αὐτὸ με τὸ καλὸ. Νὰ γλεντήσετε, νὰ χορδέψετε, νὰ τρα-γουδησετε, νὰ σκού-ξετε ὡς τίς δώδεκα, ὡς τὴ μία τὸ πο-λύ. Τί νὰ κάνουμε; Θὰ τὸ υπομένου-με τὸ πρᾶμα, θὰ πούμε γραφτὸ μας ἦτανε, θὰ γλεντήσουν οἱ ἄνθρωποι, κάποια ὥρα, τέλος πάντων, θὰ τὸ δια-λύσουνε καί θὰ πᾶν ὁ καθένας στὸ ρη-μάδι του νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι του καί νὰ φοφολογήσῃ. 'Ὡς τὴ μία τὸ πο-λύ, εἶπαμε, ἄντε μιάμιση.

Ἀλλὰ πῆγε μιάμιση, πῆγαν δύο. πῆ-γαν τρεῖς κι' ἐσεῖς ἀντὶ νὰ μετροῦσα-τε τὴν ἐντασι τῆς λεγομένης διασκε-δάσεώς σας, δὸς του καί τὴν κάνετε πιὸ δυνατή. Κι' αὐτὸς δὲν εἶναι χορὸς. Εἶ-ναι χοροπηδῆματα ἀγρίων. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τραγούδι. Εἶναι ὀγκανισμοὶ ὀ-νόντων, βελάσματα προβάτων, μυκηθμοὶ λεόντων, οὐρλιάσματα λυσσαμένων λύκων.

Ἀπὸ τὰ παράθυρα διαχέονται δαι-μονιώδεις θόρυβοι καί σάλαγος κορυ-θάντων. Καί δὲν εἶναι μόνο πού οὐρ-λιάζετε καί σεῖετε τὸ στίτι ἐκ θεμε-λίων με τίς ἑξαλλες χορευτικές σας κινήσεις. Εἶναι καί τὰ σπασίματα. Εἶ-ναι πού βγαίνει στὰ παράθυρα καί ἀ-μολάτε ποτήρια στὸ πεζοδρόμι καί λαμπες ηλεκτρικές, πού ἤχουν ὡς ἐκ-ρήξεις ὀδίδων. Κτῆνη!

Ποῦ βρισκόμαστε βρέ; Διασκεδάσε-τε, εἶπατε; Διασκεδάσεις εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπανόστασις; Ὅριστε; Ἐτοῖ καταλα-βαίνετε τὸ γλέντι; Τὸν κακό σας τὸν καιρὸ. Βάρβαροι. Ἐπειδὴ ἐσεῖς θέλετε νὰ διασκεδάσετε, νομίζετε πὶν εἶναι ὑ-ποχρεωμένη μιά συνοικία ὀλόκληρη νὰ στερηθῇ τὸν ὕπνο της καί τὴν ἡσυχία της; Τί εἶπατε; Νὰ βουλώσουμε τ' αὐ-τιά μας; Ἔχετε τὴν ἀναιδεια νὰ εἰ-ρωνεύεσθε κι' ὅλας, παληοτάματα. Νὰ βουλώσουμε, λέτε, τ' αὐτιά μας. Ἀ-πάντησε ἀνθρώπων πού ζοῦν σὲ ὠρ-γανωμένη κοινωνία. Καί φοράτε καί γραβάτα, τρομάρα νὰ σας ἐρθῇ!

Ἄν ἔχετε τέτοια ἀντίληψη περὶ δια-σκεδάσεως, νὰ σηκωθῆτε βρέ καί νὰ πᾶτε σὲ κανένα ποδοσφαιρικὸ γήπεδο, σὲ κανένα δάσος, ἢ σὲ καμμιά κορυφὴ ὄρους νὰ τὴν κάνετε. Ἐκεῖ δώστε διέ-ξοδο στὰ ἀγρία ἐνστικτὰ σας καί γκα-ρήτε ὅσο θέλετε. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε συ-νοικία πολιτισμένης πόλεως. Λοιπὸν, βουλώστε τὸ καί σταματήστε χοροὺς καί οὐρλιάσματα, γιὰτὶ δὲν ξέρετε τί σας περιμένει. Σὰς δίνω προθεσμία δέ-κα λεπτῶν. Ἄν μετὰ δέκα λεπτά δὲν ἐπικρατῇ πλήρης καί ἀδιατάρακτος ἡ-ρεμία στὴ γειτονιά, θὰ σὰς ἐρθῇ πε-ροβουβίδα ἀπὸ τὸ παράθυρο, πού θὰ εἶναι ὅλη δική σας. Κτῆνη! Βάρβαροι! Κορύβαντες!

Κι' ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ ἐδῶ, τραβάτε σὲ καμμιά ζούγκλα, ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ε.ΤΖ. ΟΥΕΛΛΑΣ

Α.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς, με τὴν ἀπροσμέτρητη ματαιοδο-ξία τους, δὲν ἀντιμετώπιζαν ποτὲ τὴν ἰδέα, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρεως — ἂν ὑπῆρχαν — μπορούσε νάχαν νοημοσύνη ἀ-νώτερη ἀπ' τὴ δική τους καί νὰ ἦσαν πολὺ πιὸ προωδεύμε-νοι στὶς ἐπιστήμες. Κι' ὅμως θάπρεπε νὰ σκεφθῶν, ὅτι ἡ ζωὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸν πλανῆ-τη, εἶχε ἀρχίσῃ πολὺ ἐνωρί-τερα, παρὰ τὴν Γῆ, κι' ἐπομέ-νως ἦταν λογικὴ συνέπεια νὰ-χη δημιουργήσει πλάσματα διανοητικῶς τελειότερα.

Ἐπρεπε ἀκόμη νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Ἀρης πλησίαζε στὴν παρακμή του, ἐξ αἰτίας τῆς πολὺ προχωρημένης ψύξε-ως τοῦ ἐδάφους του. Ἀκόμη καί στὶς ἰσημερινές του ζώ-νες, ἡ μεσημεριανὴ θερμοκρα-σία, φθάνει μόλις ἐκείνη πού ἐπικρατεῖ στὴ Γῆ κατὰ τοὺς ψυχρότερους χειμῶνες. Τερά-στιοι πάγοι σκεπάζουν ἓνα με-γάλο μέρος, τῆς ἐπιφανείας του. Καί ἡ ἔκτασις τῶν ὀ-κεανῶν του, ἔχει περιορισθῇ στὸ ἐλάχιστο.

Αὐτὴ, λοιπὸν, ἡ ὑστάτη κα-τάστασις ἐξαντλήσεως, εἶχε γίνῃ ἓνα ζωτικὸ πρόβλημα γιὰ τοὺς Ἀρείους. Ἡ ἄμεση πίεσις τῆς ἀνάγκης, εἶχε ὀξύ-νει τὴ νοημοσύνη τους, εἶχε ἀναπτύξει τὶς ἱκανότητές τους κι' εἶχε σκληρύνῃ τὶς καρδιές τους.

Ἐξερευνώντας, λοιπὸν, τὸ Ἀπειρον μετὰ τὴν τελειότητα ὀ-στρονομικὰ ὄργανα πού διέθε-ταν, εἶχαν ἰδῇ, σχετικῶς κον-τὰ τους καί πλησιέστερα στὸν Ἥλιο, ἓνα ἄλλο πρῶιν ἄστρο τῆς ἐλπίδας, πιὸ ζεστό, με-ποσινὴ βλάστησι, ἄφθονα νε-ρά κι' εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα: τὴ Γῆ μας. Τὴν ἐξέτασαν ἀπὸ μα-κρὰ με φθόνα. Ὅσο γιὰ τοὺς κατοίκους της, τοὺς θεωροῦ-σαν ἀσημαντά κι' ἀξιοθρήνη-τα πλάσματα, ὅπως ἐμεῖς θεω-ροῦμε τοὺς πιθήκους.

Γιὰτὶ νὰ μὴ κατακτήσουν αὐτὸ τὸν καινούργιο κόσμον, πού τὸν κατοικοῦσαν κατώτε-ρα ὄντα; Θὰ ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ νικήσουν, στὸν ἀμείλικτο ἀγῶνα τῆς ἐπιβίω-σεώς τους, καί ν' ἀποφύγουν ἔτσι τὴν ὀλοκληρωτικὴν κατα-

PERMANANT

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ἰσοῦ τὸ μυστικὸ μας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53.100

τύπωσι, ὅτι πλησίαζε κι' ἀπο-μακρυνόταν πάλι, ὅτι γινόταν διαδοχικὰ μεγαλύτερος καί μι-κρότερος. Βρισκόταν σ' ἀπό-στασι 60 ἑκατομμυρίων χιλιο-μέτρων ἀπ' τὴ Γῆ.

Καί, ὁρατο γιὰ μένα — γιὰτὶ ἦταν τόσο μικρὸ καί μα-κρυνὸ ἀκόμη — προχωροῦσε, σταθερὰ κι' ἀστραπιαία, τὸ Πραγμα πού μας ἐστελναν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρεως, καί πού θὰ προκαλοῦσε τόσους ἄγω-νες, συμφορές καί θανάτους στὸν κόσμο μας! Μὰ τότε δὲν τὸ σκεπτόταν ἀκόμη κανεὶς...

Τὴν ἴδια νύχτα, σημειώθηκε μιὰ δευτέρη ἐκτίναξις διαπύ-ρων ἀέριων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μακρυνοῦ πλανῆτη. Τὰ με-σάνυχτα ἀκριβῶς, εἶδα μιὰ κοκκινωπὴ λάμψιν στὶς ἄκρες του. Εἰδοποίησα ἀμέσως τὸν Ὀζιλδῦ, πού πῆρε τὴ θέσι μου στὸ τηλεσκόπιο. Εἰκοσι-τέσσερις ὥρες μετὰ τὸ πρῶ-το, ἓνα ἄλλο ὁρατο βλῆμα εἶ-χε ξεκινηθεῖ ἀπ' τὸν Ἀρη πρὸς τὴ Γῆ!

Ὁ Ὀζιλδῦ συνέχισε τίς παρατηρήσεις του μιὰ ὥρα ἀ-κόμη. Ὑστερα ξεκίνησας με-ζὶ γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸ σπι-τί του. Κάτω ἀπ' τὸ λόφο τοῦ ἀστεροσκοπείου, ξεχώριζαν στὸ σκοτάδι τὰ σπιτὰ τῶν Ὀτερ-σῶν, ὅπου ἑκατοντάδες ἄν-θρωποι κοιμόνταν ἡσυχῶν, χω-ρίς νὰ υποψιάζονται τὸ φο-βερὸ κίνδυνο πού πλησίαζε...

Ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα, ὁ Ὀζιλδῦ μού μίλησε γιὰ τίς φυσικὲς συνθήκες τοῦ Ἀρεως. Εἰρωνεύθηκε τὴν ὑπόθεσι, ὅτι εἶχε κατόικους πού μὲς ἔκαναν φαινταῖν σήματα. Αὐτὸς ἔδινε τὴν ἐξηγήσι πὼς ἔπεφτε στὴν ἐπιφάνειά του μιὰ βροχὴ ἀπὸ μετεωρολίθους, πού ἀνσθάν καί καίγονταν, ἢ πὼς συνέβαι-ναν τεράστιες ἐκρήξεις ἡφαι-στείων.

Κατὰ τὴ γνώμη του, ἦταν ἐντέλως ἀπίθανο νάχε ἀκολου-θῇ τὴν ἴδια κατεύθυνσι ἡ

ὀργανικὴ ἐξέλιξι, στοὺς δυὸ γειτονικοὺς πλανῆτες.

— Οἱ πιθανότητες νὰ ὑ-πάρχῃ πάνω στὸν Ἀρη κατὰ παρόμοιο με τὴν ἀνθρωπότη-τα, εἶναι μὲν στὸ ἑκατομμυ-ριο! μού ἔλεγε με πεποίθησι.

Ἐκατοντάδες ἀστρονόμοι εἶδαν τὴ δευτέρη φλόγα, τὴ νύχτα ἐκείνη, κι' ἄλλοι τὴν ἐ-πομένη καί τὴ μεθεπομένη — μιὰ φλόγα κάθε νύχτα, ἐπὶ δέ-κα νύχτες κατὰ συνέχειαν, πάντα δὲ τὰ μεσάνυχτα ἀκρι-βῶς. Γιατὶ οἱ ἐκρήξεις σταμά-τησαν μετὰ τὴν δεκάτη; Κανεὶς πάνω στὴ Γῆ δὲν ἐπιχείρησε ποτὲ νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἰσως τὰ ἀέρια πού παρήγαν, ἔγιναν πιά πολὺ ἐνοχλητικά γιὰ τοὺς Ἀρείους... Πράγματι, τὰ δυ-νατὰ ἀστρονομικὰ τηλεσκόπια φανέρωναν τώρα τὴν ὑπαρξὴ πυκνῶν σύννεφων καπνοῦ ἢ σκόνης, πού ἀπλόωναν στὴ διαγυγῇ, συνήθως ἀτμόσφαιρα τοῦ «κοκκίνου πλανῆτη» κι' ἐ-κρούαν τὴ διαμορφωσι τῆς ἐ-πιφανείας του.

Διάφορες ἐφημερίδες θεώρη-σαν καταλλήλη τὴ στιγμή γιὰ νὰ δημοσιεύσουν ἐκλαμνεμένα ἐπιστημονικὰ ὁρθὰ γιὰ τὴ ἡ-φαίστεια τοῦ Ἀρεως. Τὸ θέ-μα χορηγοποιήθηκε ἀκόμη καί γιὰ πολιτικὴς γελοιογρα-φίες.

Καί, στὸ μεταξύ, τὰ βλῆ-ματα πού μὲς ἐστελναν οἱ Ἀ-ρείοι, ταξίδευαν ὀλοένα πρὸς τὴ Γῆ, διατρέχοντας πολλὰ χι-λιόμετρα στὸ δευτερόλεπτο. Ἡμέρα με τὴν ἡμέρα, ὥρα με τὴν ὥρα, πλησίαζαν στὸν κό-σμο μας, μέσα ἀπ' τὴν ἀδεία-νῃ ἀβυσσο τοῦ Ἀπειροῦ.

Μοῦ φαίνεται τώρα σχεδὸν ἀπίστευτο πὼς οἱ ἄνθρωποι μπορούσαν νάβαι ἀκόμη ἀπορ-ροφημένοι ἀπ' τὰ γελοία ἐν-διαφέροντά τους, ἐνὸς κρεμό-ταν ἀπὸ πάνω τους τέτοια φο-βερὴ κι' ἀναπότρεπτη ἀπει-λή... Μὰ μήπως κι' ἐγὼ ὁ ἴ-διος δὲν ἦμουν ἀπασχολημένος

Ἡ σούπα τοῦ συντάγματος

Ὁ νέος συνταγματάχης ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καί πολὺ τυπικὸς καί συμπεριέ-πᾶν νὰ κάνει ἀφονιδισμοὺς γιὰ νὰ δι-ασφαλίσῃ ὁ ἴδιος ἀν ἐκτελοῦσαν τίς διαταγές του με ἀκρίβεια. Ἐνα μεσημέρι, λοιπὸν, λίγη ὥρα πούν ἀρχίσῃ ἡ διανουή τοῦ συστάτιου, ὁ συνταγματάχης ἔκανε αἰθουδισμὸ στὰ μα-γειρεία τοῦ συντάγματος.

Μόλις ὅμως πλησίαζε ἐκεῖ εἶδε δυὸ μαγειροὺς νὰ μεταφέ-ρουν με κόπο τὸ βαοῦ καζάνι με τὸ φαγητὸ πού ἄνιχνε, γιὰ νὰ τὸ ἀκουμπήσουν στὸν τόπο ὅπου θὰ γινόταν ἡ διανουή.

—Σταθθε! βρονοφώνανε, στοὺς δυὸ παντάρους. Οἱ μαγειροὶ ἀκούμπησαν κάτω τὸ καζάνι καί στάθηκαν προσοχή.

—Ἐφότε μιά κουτάλα! δέταξε.

Ὁ ἓνας μαγειρὸς ἔτρεξε μέσα στὸ μαγειρεῖο κι' ἔφερε τὴν κουτάλα.

Ὁ συνταγματάχης τότε ἐσεκπῶσε τὸ καζάνι καί βού-τηξε μέσα τὴν κουτάλα. Ἐπειτὰ βέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ συ-στάτιο μὰ με τὴν πρώτη δοσολογία, πνίγνκε ἐστῶς καί βου-γῆθηκε.

—Δὲν μού λέτε; Σούπα τὴ λέτε ἐσεῖς αὐτὴ;

—Ὅχι, κύριε συνταγματάχου τοῦ ἀπάντησε τρέμοντας ὁ ἓνας μαγειρὸς.

—Ἀλλὰ τότε πὼς διάβολο, τὸ λέτε αὐτὸ τὸ παλιόζουμο πού βρομοκοπάει σὰν γαλασμένο σῆνῳ...

—Τὸ λέμε, τοῦ ἀπάντησε ὁ δευτερός φαντάρος, κουμπι-ζώντας. Τὸ λέμε...

—Νὰ σὰς ἐξηγήσω, κύριε συνταγματάχου, τοαύλιζε ὁ πρῶτος. Δὲν εἶνε σούπα... Εἶνε τὸ νερὸ πού πλύνανε τὰ κα-ζάνια καί πᾶνε νὰ τὸ γούσουν!... Κόκκαλο ὁ συνταγματάχης!

τότε με το να μάθω ποδήλατο και να γράφω μία σειρά κοινωνιολογικά άρθρα... Ένα βράδυ — όταν το πρώτο βλῆμα απέχει μόλις 15 εκατομμύρια χιλιόμετρα απ' τη Γῆ — βγήκα να κάνω ένα περίπατο, με τη γυναίκα μου. Ἡ νύχτα ήταν ἡσυχά και ξάστερη. Ἐδείξα στη γυναίκα μου τὸν Ἀρη, τὴ φωτεινὴ ἐκκεντρωμένη, πρὸς τὴν ὁποία ἦσαν γυρισμένα τὰ τηλεσκόπια. Μία συντροφιά ἐκδρομῶν πέρασε ἀπὸ κοντὰ μας, τραγουδώντας. Ἀκούγαμε ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸν, τὸ μακρυνὸ θόρυβό των τραίνων πρὸ ἀλλοτρίας γραμμῆς. Μία ἀπόλυτη ἡσυχία κι ἀσφάλεια ἀπαικνόνταν στὸν κόσμον.

Καὶ ἦρθε ἡ νύχτα, πού ἔπεσε τὸ πρῶτο «μετέωρον». Τὸ εἶδαν νὰ περνᾷ πάνω ἀπ' τὸ Οὐίντεστερ, σὰν πύρινη γραμμὴ, πού διέσχισε τὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικά στρώματα, με ἀνατολικὴ κατεύθυνση. Οἱ ἐκατοντάδες ἄνθρωποι πού τὸ παρατήρησαν, τὸ νόμισαν ἀσφαλῶς γιὰ συνθησμενὸ δι-ἀπτόντα, με μίαν γκριζα λαμπερὴ οὐρά.

Ὁ ἀστρονόμος Ντέννινγκ, αὐθεντία σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὑπελόγιζε πὺς βρισκόταν τότε σὲ ὕψος 140-160 χιλιομέτρων καὶ πὺς θάπεφτε στὴ Γῆ περὶ τὰ 150 χιλιόμετρα ἀνατολικότερα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔγραφα στὸ δωμάτιό μου, με τὰ παραθύρα ἀνοιχτά. Δὲν πρόσδεε καθόλου τὸ φαινόμενο. Κι' ὡστόσο, θ' ἀρκοῦσε νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ πὺς παραζένο ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα πού ἔφταναν ποτὲ στὴ Γῆ ἀπὸ τὸ Ἀπειρο.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πού τὸ εἶδαν, εἶπαν κατόπιν πὺς ἄφινε ἓνα σφύριγμα, καθὼς ἔσχιζε τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἐγὼ δὲν ἀκούσα τίποτε.

Πάντως, τὴ νύχτα ἐκείνη, κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρθηκε ν' ἀναζητήσῃ αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον, στὸ μέρος πού εἶχε πέσει. Μόνο τ' ἄλλο πρωί, ἑνῶρις, ὁ Ὁζιλβὺ ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸ «μετεωρολίθον». Ὑπολόγιζε πὺς θάχε πέσει κάπου στὴν πεδιάδα, μεταξύ Χόρσελ, Ὁτεροσου καὶ Γουόκινγκ.

Πραγματικὰ, δὲν ἄργησε νὰ τὸ βρῇ, σὲ μίαν ἐρημνὴν κι ἀμυώδη περιοχὴ. Εἶχε ἀνοίξει μίαν τεράστια τρύπα στὸ ἔδαφος, κι' ἡ ἄμμος κι' οἱ πέτρες πού εἶχε ἐκτινάξει ἀλόγιστα, σχηματίζαν μικρὰ βουνάκια, σὲ ἀκτῖνα 2 χιλιομέτρων. Οἱ θάμνοι εἶχαν πιάσει φωτιά, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, ἀπ' τὴ μεγάλη θερμότητα τῆς συγκρούσεως.

Τὸ Πράγμα ἦταν σχεδὸν τελείως λαμένο στὴν ἄμμο, ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα τῶν δέντρων, πού εἶχε κομματιάσει πέφτοντας. Τὸ ὁρᾶτο μέρος του, εἶχε τὴν ὄψη ἐνὸς τεραστίου κυλίνδρου, σκεπασμένου με μίαν κορούστα σκούρου χρώματος. Εἶχε διάμετρο 25-30 μέτρων.

Ὁ Ὁζιλβὺ πῆγε πὺς κοντὰ, ἐκπληκτὸς γιὰ τὶς διαστάσεις του καὶ τὸ σχῆμα του — γιὰτὶ τὰ περισσότερα μετέωρα ἔχουν σχῆμα μὲλλον σφαιρικό. Ὡστόσο ἦταν ἀκόμη τόσο ζεστό ἀπ' τὴν πτώσι του, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς. Ἀπέδωσε πάντως στὴν ἀνίσθη ψύξι τῆς

ἐπιφανείας του τοὺς κρότους πού ἀκούγονταν ἀπ' τὸ ἔσω-τερικὸ του — γιὰτὶ, τὴ στιγμή ἐκείνη, δὲν φαντάσθηκε καν πὺς μπορούσε νὰ ἦταν κούφιος αὐτὸς ὁ ὄγκος.

Στεκόταν μόνος, δίπλα στὴν τρύπα πού εἶχε σκάψει τὸ βλῆμα, κυττάζοντας τὸ παραζένο σχῆμα καὶ τὸ ἀσυνήθιστο χρῶμα του. Εἶχε ἀρτίσει τώρα νὰ ὑποψιάζεταί ὁρίστια ἓνα κάποιο σκοπὸ στὸν ἐρχομὸ του στὴ Γῆ...

Ἦταν ἓνα γαλῆνιο πρωινὸ, με ὠραία λιακάδα. Δὲν ἀκούγαν τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ ἑλαφρὰ τριζήματα τῆς κυλινδρικής ἐκείνης μάζας.

Ξαφνικά, ὁ Ὁζιλβὺ ἀνασκήρτησε. Εἶχε προσέξει, ὅτι οἱ γκριζὲς σκουριὲς πού σκέπαζαν ἀπ' ἔξω τὸ μετεωρίτη, ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ ἀπάνω κυκλικὸ χεῖλος του κι' ἔπεφταν στὴν ἄμμο! Ἐνα μεγάλο κομμάτι ἔκανε πέφτοντας ἓνα δυνατό κρότο πού τὸν τρώμαξε.

Γιὰ μίαν στιγμὴ, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί σημαίνει αὐτό. Καί, ἀψηφώντας τὴ δυνατὴ θερμότητα, κατέβηκε μέσα στὴν τρύπα, γιὰ νὰ δῇ τὸ Πράγμα προσεκτικότερα κι' ἀπὸ πὺς κοντὰ. Εἶχε ἀπορήσει, παρατηρώντας, ὅτι οἱ σκουριὲς ξεκολλοῦσαν μόνον ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ κυλίνδρου, κι' ὅχι ἀπ' ὁλόκληρο τὸ μήκος του.

Πρόσδεε τότε, ὅτι τὸ ἐπάνω μέρος του περιστρεφόταν σιγά-σιγά. Ἦταν τόσο ἀδιόρατη αὐτὴ ἡ στροφὴ, ὥστε δὲν θὰ τὴν ἀνακάλυπτε, ἂν δὲν τύχαινε νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι εἶχε ἀλλάξει θέσι ἐνα μαῦρο σημάδι πού βρισκόταν πρὶν πρὸς τὸ μέρος του. Καθὼς κυττάζε μ' ἀπορία τὸ σημάδι αὐτό, τὸ εἶδε ξαφνικά νὰ προχωρῇ ἓνα-ἓν δάκτυλα. Συγχρόνως, ἀκούσε ἓνα στριγγὸ ἤχο ἀπ' τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ κυλίνδρου.

Ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε ἀμέσως

στὸ νοῦ του: Ὁ κύλινδρος ἦταν τεχνητός, κούφιος, κι' ὑπῆρχε μέσα κατὶ πού ξεβιδωνε τώρα τὴν κορυφὴ του!

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ὁζιλβὺ. Πρέπει νὰ βρισκωνται ἐκεῖ μέσα ἄνθρωποι, μισοψημένοι, πού προσπαθοῦν νὰ ἐλευθερωθῶν!

Συγχρόνως, συνεδύαζε αὐτὸ τὸ γεγονός με τὴν ἐκρηξὴ πού εἶχε παρατηρήσει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀρεως... Ἡ πρώτη, αὐθόρμητη κίνησί του ἦταν νὰ βοηθήσῃ κι' αὐτὸς τὸ ξεβίδωμα τῆς κορυφῆς τοῦ κυλίνδρου. Πῆγε ἀκόμη πὺς κοντὰ. Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ ἐντονη ζέστη πού ἀκτινοβολοῦσε, τὸν σταμάτησε ἐγκαίρως, πρὶν κἀν τὰ χέρια του στὸ διάπυρο ἀκόμη μέταλλο.

Ἀφού ἔμεινε γιὰ μίαν στιγμὴ ἀναποφασιστὸς, γύρισε ἀπὸτομα, σκαρφάλασε ἔξω ἀπ' τὴν τρύπα κι' ἔτρεξε σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ Γουόκινγκ.

Συνάντησε στὸ δρόμο ἓνα κορροστειρὴ καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί εἶχε συμβῇ. Ἀλλὰ ἡ ἀφήγησί του κι' ἡ ὄψη του ἦσαν τόσο παράξενες, ὥστε ὁ ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος τὸν πέρασε γιὰ τρελλὸ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Αὐτὸ τὸν καταπράυνε κάπως. Κι' ὅταν εἶδε μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χέντερσον, ἓνα δημοσιογράφου τοῦ Λονδίνου, ἔβαλε τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ μ' ἓνα λογικὸ εἰρημ.

— Εἶδατε ἀπόψε τὴ νύχτα τὸ μετέωρον, Χέντερσον; τοῦ φώναξε. Ἐ, λοιπόν, τώρα βρίσκεται ἐκεῖ κάτω, στὸν κάμπο. Διάβολε! Καλὴ εἰδησιὴ γιὰ τὴν ἐφημερίδα! εἶπε ζωηρὰ ὁ δημοσιογράφος. Δὲν πέφτον καθε μέρα μετέωρα...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι κατὶ περιεργό, κυττάζον τὸν κυλίνδρον ἀπὸ μετεωρίτης. Εἶναι ἓνας κύλινδρος... ἓνας τεχνητὸς κύλινδρος! Καὶ ὑπάρχει στὸ ἔσωτερικὸ του κατὶ ζωντανό!...

Ὁ Χέντερσον, πέταξε τὸ σκαλιστῆρι κι' ἔμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁ Ὁζιλβὺ τοῦ διηγήθηκε ὅτι εἶχε ἰδῇ. Χρειάστηκαν ἓνα-δύο λεπτά γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ δημοσιογράφος. Ὑστερὰ ἀρπάξε τὸ σακκάκι του κι' ἀκολούθησε τὸν ἀστρονόμο.

Βῆκαν τὸν κυλίνδρον πάντα στὴν ἴδια θέσι. Τώρα ὅμως εἶχαν πᾶσει οἱ ἐσωτερικοὶ κρότοι. Κι' ἀνάμεσα στὴν κορυφὴ τοῦ κυλίνδρου καὶ στὸ ὑπόλοιπο σώμα του, φαινόνταν μίαν στενὴ κυκλικὴ λουρίδα στιλπνοῦ μετάλλου. Ἀκούγαν ἓνα ἑλαφρὸ σφύριγμα, σὰν νὰ εἰσχωροῦσε ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας στὸν κυλίνδρον.

Οἱ δύο ἄντρες χτύπησαν μ' ἓνα μαχαιριὸν τὰ τοιχώματα. Δὲν ἔπαιαν ὅμως καμμιὰν ἀπάντησι, κι' ἔτσι συμπεράναν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἢ οἱ ἄνθρωποι πού βρισκόνταν μέσα, θὰ ἦσαν ἀνίσθητοι ἢ νεκροί.

Φυσικά, τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνουν ὅτιδήποτε. Φώναξαν, λοιπόν, μερικὲς φράσεις ἐνθαρρυντικές κι' ὕστερὰ ξαναγύρισαν στὴν πόλιν γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια.

Ὁ Χέντερσον ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσῃ τὴν εἰδησιὴ στὸ Λονδίνον.

Κατὰ τὶς 8, κάμποσοι περιεργοὶ καὶ μικρὰ παιδιὰ, εἶχαν ξεκίνησει, γιὰ νὰ δοῦν «τοὺς νεκροὺς ἀνθρώπους» πού ἔπεσαν ἀπ' τὸν Ἀρη. Μ' αὐτὴ τὴ μορφή, ἔμαθα κι' ἐγὼ τὴν ἱστορίαν ἀπ' τὸν ἐφημερίδοπλῆ μου. Καί, διχως νὰ χάσω λεπτόν, ξεκίνησα γιὰ τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει τὸ Πράγμα...

Γ'.

Βῆκα καμμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώπους συγκεντρωμένους γύρω ἀπ' τὴν τεραστίαν τρύπα, ὅπου εἶχε κωθῇ ὁ κύλινδρος. Ὁ Χέντερσον κι' ὁ Ὁζιλβὺ, δὲν βρισκόνταν ἐκεῖ. Εἶχαν καταλάβει, φαίνεται, πὺς δὲν μπορούσαν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ τὴν ὥρα κι' εἶχαν πάει νὰ φάνε.

Τέσσερα-πέντε παιδιά, διασκέδαζαν, πετώντας πέτρες στὸν τεράστιον ὄγκον.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς περιεργούς, κυττάζον τὸν κυλίνδρον ἀμίλητοι. Τί νὰ πουν ἄλλωστε. Ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μάλλον ἀγράμματοι, καὶ δὲν ἤξεραν παρὰ ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὰ ἀστρονομικὰ φαινόμενα. Εἶχαν ἀπογοητευθῇ, πάντως, βρισκοντας αὐτὸ τὸ μεταλλινὸ ὄγκον, ἀντὶ γιὰ τὰ ἀπανθοακωμένα πτώματα πού περιέμεναν.

Κατέβηκα μέσα στὴν τρύπα, καὶ μὲ φάνηκε πὺς ἐνοίωσα μίαν ἑλαιοειδὴ κίνησι κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου. Ἡ κορυφὴ τοῦ κυλίνδρου εἶχε πάσει νὰ γυρνᾷ.

Τὸ πρᾶγμα ἐκείνο μὲ φάνηκε πὺς παραζένο, ὅταν τὸ κυττάζε ἀπὸ πὺς κοντὰ. Ἐμοιαζε σὰν ἓνα σκουριασμένο τεπόζιτο τοῦ γκαζιῦ, μισοχωμένο στὸ ἔδαφος. Τὰ γκριζὰ λεπτά πού τὸ σκέπαζαν, δὲν ἦσαν μίαν συνθησμενὴν ὀξείδωσις. Καὶ τὸ κιτρινωλὸν μέταλλο πού ἔλαμπε στὴν σχισμῇ, ἀνάμεσα στὸν κυλίνδρον καὶ στὸ σκέπασμά του, δὲν εἶχε συνθησμενὸν χρῶμα...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, βεβαιώθηκα ἀπόλυτα πὺς τὸ Πράγμα εἶχε φτάσει ἀπ' τὸν Ἀρη. Μὰ θεωροῦσα ἀπίθανον νὰ

περιέχῃ ἓνα ὁποιοδήποτε ζωντανὸ πλᾶσμα. Σκεπτόμουν πὺς τὸ ξεβίδωμα θὰ εἶχε γίνει αὐτόματα.

Ἀντίθετα πρὸς τὸν Ὁζιλβὺ, ἐγὼ πίστευα πὺς ὑπῆρχαν κατόικοι στὸν Ἀρη. Θεωροῦσα, λοιπόν, πιθανὸ νάχαν κλείσει μέσα στὸν κυλίνδρον ἓνα χειρόγραφο καὶ συλλογίζομαι τὶς δυσκολίες πού θὰ παρουσίαζε ἡ μετάφρασί του. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ περιεῖχε ὁ κύλινδρος νομίσματα τοῦ Ἀρεως, ἢ διαφορὲς ζωγραφικὲς παραστάσεις. Γιὰτὶ ὅμως τότε νάχῃ τόσο μεγάλες διαστάσεις;

Ἀνυπομονοῦσα νὰ τὸν ἰδῶ ἀνοιχτόν... Κατὰ τὶς 11, βλέποντας πὺς δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ ν' ἰνδύνηται, ξαναγύρισα στὸ σπῆτι μου, συλλογιμένος.

Τ' ἀπόγευμα, εἶχε ἀλλάξει πολὺ ἡ ὄψη τοῦ χώρου, ὅπου εἶχε πέσει ὁ κύλινδρος. Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου εἶχαν δημοσιεύσει τὴν εἰδησιὴ, με τεραστίους τίτλους. Ἐξ ἄλλου, τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ὁζιλβὺ στὸ κεντρικὸ μετεωρολογικὸ γραφεῖον, εἶχε ἀναστατώσει ὅλα τὰ ἀστεροσκοπεῖα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Εἶχαν μαζεθῇ, λοιπόν, ἐπὶ τόπου πέντε-ἕξι ἀγοραῖα αὐτοκίνητα, δύο κοῦρσες καὶ ἀμέτρητα ποδήλατα. Ἐπὶ πλεον, παρ' ὅλη τὴ ζέστη, εἶχαν φτάσει ἐκεῖ πολλοὶ πεζοί, ἀπ' τὸ Γουόκινγκ κι' ἀπ' τὸ Τσέρτσεϋ, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Δὲν ὑπῆρχε κα' ἓνα σύννεφο στὸν οὐρανόν, δὲν φυσοῦσε τὸ παραμικρὸ ἀεράκι. Εἶχαν σβύσει πᾶ τὴν πυρκαγιά τῶν χαϊμόκλαδων. Μὰ, ὅσο μακριὰ ἔφτανε τὸ μάτι πρὸς τὸ Ὁτεροσου, ἡ πεδιάδα ἦταν μαῦρη καὶ σκεπασμένη με στάχτες πού κάπνιζαν ἀκόμη.

Εἶχαν κατέβῃ μέσα στὴν τρύπα πέντε-ἕξι ἄνθρωποι. Ὁ Χέντερσον, ὁ Ὁζιλβὺ, κι' ἓνας ἄντρα ψηλὸς καὶ ξανθὸς — πού ἔμαθα κατόπιν πὺς ἦτον ὁ Στέντ, τὸ Βασιλικὸ Ἀστεροσκοπεῖον — διέδυναν τοὺς ἐργάτες ποῦσκαβαν με φτυάρια καὶ σκαπάνες. Ὁ Στέντ ἔδινε διατάξεις, με ξάστερη φωνή. Στεκόταν ὁρθὸς πάνω στὸν κυλίνδρον, πού εἶχε πᾶ κρῶσις σχεδόν.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κυλίνδρου εἶχε ξεσκαπισθῇ. Ἡ βάσι του ὅμως ἦταν ἀκόμη χαμένη στὸ ἔδαφος. Μόλις με εἶδε ὁ Ὁζιλβὺ, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, μούκανε νόημα νὰ κατεβῇ κι' ἐγὼ. Καὶ με παρακάλεσε νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ λῶρδο Χίλτον, τὸν ἰδιοκτῆτὴ τῆς ἐκτάσεως.

Ὁ κόσμος πού περιέσσευε ὁλοένα, ἰδίως δὲ τὰ παιδιά, γινόνταν σοβαρὸ ἐμπόδιο στὶς ἀνασκαφές. Ἦθελε, λοιπόν, ὁ Ὁζιλβὺ νὰ περιφράξουν τὸ χώρο, γιὰ νὰ μόνουν σὲ κάποια ἀπόστασι οἱ περιεργοί.

Μοῦ εἶπε ἀκόμη, ὅτι ἀκούγονταν κάθε τόσο ἀδύνατον θόρυβον στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ κυλίνδρου, κι' ὅτι οἱ ἐργάτες, ὅσο κι' ἂν προσπάθησαν, δὲν μπόρεσαν νὰ ξεβιδώσουν τὴν κορυφὴν του, γιὰτὶ δὲν εἶχαν ἀπὸ πὺς νὰ τὴν πιάσουν. Τὰ τοιχώματά του φαινόνταν παχύτατα. Ἦταν, λοιπόν, πιθανὸ οἱ ἀδύνατοι ἦχοι πού ἔφταναν ὡς ἔξω, νὰ προέρχονταν ἀπὸ πολυθρόνη κίνησι στὸ ἔσωτερικὸ του.

Πρόσφερα πολὺ εὐχαρίστως

στὸν Ὁζιλβὺ τὴν ὑπηρεσίαν πού μοῦ ζητοῦσε. Δὲν βρήκα, ὅμως, τὸ λῶρδο Χίλτον στὸ σπῆτι τοῦ κι' ἔμαθα πὺς θὰ γύριζε με τὸ τραῖνον τῶν 6. Ἡ ὥρα ἦταν ἀκόμη 5 καὶ τέταρτο. Γύρισα, λοιπόν, σπῆτι μου νὰ πᾶρω τὸ ταξί, κι' ὕστερὰ τράβηξα γιὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Δ'.

Ὅταν ξαναγύρισα κοντὰ στὸν κυλίνδρον, βασιλευε πᾶ ὁ ἥλιος. Τὰ πλῆθος, γύρω ἀπ' τὴν τρύπα, εἶχε αὐξηθῇ: Διακόσιοι ἄνθρωποι, περίπου, σχηματίζαν ἓνα σκούρο ὄγκον, μπροστὰ στὰ ἀνοιχτοκίτρινα φῶτα τοῦ οὐρανοῦ. Ἀκούσα ζωηρὲς κουβέντες. Καθὼς πλησίασα στὴν τρύπα, ὁ Στέντ φώναξε:

— Πίσω!... Πίσω!...

Ἐνα παιδί πέρασε βιαστικά δίπλα μου, λέγοντάς μου: — Κουνιέται! Ξεβιδωνεταί μόνο του!... Ἐγὼ φεύγω, γιὰτὶ φοβάμαι!...

Προχώρησε ἀκόμη, ἀνοίγοντας δρόμον ἀνάμεσα στοὺς περιεργούς. Κάποιος ἔπεσε μέσ' στὴν τρύπα, καθὼς σπρώχονταν ὅλοι γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα, φώναζαν, χειρονομοῦσαν...

— Βοηθήσατε μας νὰ κρατήσουμε σ' ἀπόστασι αὐτοὺς τοὺς βλάκες! μοῦ φώναξε ὁ Ὁζιλβὺ. Δὲν ξερί κανεὶς τί μπορεί νὰ ὑπάρχῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ διαβόλοπρᾶμα!

Ὁ ξανθὸς καὶ κατσαρομάλλης νέος, πού εἶχε πέσει στὴν τρύπα, προσπαθοῦσε νὰ σκαρφλώσῃ καὶ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴν.

Ἡ κορυφὴ τοῦ κυλίνδρου ἐξοκολοῦσσε νὰ ξεβιδωνεταί ἀπ' τὸ ἔσωτερικὸ του. Εἶχαν φαῖ ἡδη πηνήντα πόντοι στιλπνῆς βίδας.

Ξαφνικά, τὸ σκέπασμα ἐφυγε ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἔπεσε

δίπλα στὸν κυλίνδρον, μ' ἓνα ὑπόκοφο κρότο, ξεσκαπίζοντας μίαν μαῦρη κυκλικὴ τρύπα. Πιστεύω πὺς ὅλοι περίμεναν νὰ δοῦν νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ κεί ἓνας ἄνθρωπος — ἡ τουλάχιστον ἓνα πλᾶσμα ὅχι πολὺ διαφορετικὸ ἀπ' τοὺς κατόικοις τῆς Γῆς. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ με μένα.

Κυ-ἀρτίως, «ροτεκτικά, εἶδα σὲ λίγο νὰ κουνιέται κατὶ τι μέσ' στὴ σκιά τῆς τρύπας τοῦ κυλίνδρου. Ἐπειτα γυάλισαν δύο φωτεινοὶ δίσκοι, σὰν μάτια Τέλος, κατὶ πού μοιαζε με μικρὸ γκριζὸ φεῖδι, χοντρὸ σὰν μπασταῦνι, ζετυλίχθηκε ἀπὸ ἓνα συσπειρωμένο ὄγκον καὶ ταλαντεύθηκε στὸν ἀέρα, πρὸς τὸ μέρος μου! Ἐπειτα φάνηκε καὶ δεύτερο...

Μίαν ἀνατριχίλα διέτρεξε ὅλο μου τὸ κορμί. Μία γυναίκα, πίσω μου, ἔμπηξε μίαν στριγγὴ φωνή. Χωρὶς νὰ χάσω ἀπ' τὰ μάτια μου τὸν κυλίνδρον, ἀπ' ὅπου ξεπροβάλλαν τώρα κι' ἄλλοι γκριζοὶ πλόκαμοι, στράφηκα ἀπὸτομα καὶ ζήτησα ν' ἀνοίξω δρόμον, σπρώχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ.

Στὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων πού με τριγύριζαν, ἡ ἐκπληξὴ εἶχε δώσει τὴ θέσι τῆς στῆς φρίκης. Ὅλοι φώναζαν, χειρονομοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀποτραβηχτοῦν. Ὁ νέος με τὰ κατσαρὰ μαλλιά, ἐξακολοῦθουσε νὰ σκαρφαλῶν πρὸς τὰ χεῖλη τῆς τρύπας.

Βρέθηκα ξαφνικά ὁλομόναχος! Ὅλοι τὸχαν βάλει στὰ πόδια, περίτρομοι — ἀκόμη κι' ὁ Στέντ. Ξανακύνταζα πρὸς τὸν κυλίνδρον, καὶ με κυριεῖε ἓνας ἀκατανίκητος τρόμος. Ἐμείνα σὰν ἀπολιθωμένος, με γουρλωμένα μάτια...

Ἐνας γκριζὸς καὶ στρουγυλὸς ὄγκος, μεγάλος περί-

πὺς ὅσο μίαν ἀρκούδα, ἔβγαλε σιγά-σιγά καὶ με κόπο ἀπ' τὸν κυλίνδρον. Γυάλιζε σὰν βρεγμένο πετσί, καθὼς ἔφεπτε πάνω του τὸ φῶς. Δυὰ μεγάλα σκούρα μάτια με κύτταζαν, ἀκίνητα, ἐφιαλτικά.

Ὁ ὄγκος ἐκείνος εἶχε ἓνα εἶδος προσέπου: Κατὰ ἀπ' τὰ μάτια, ὑπῆρχε ἓνα στόμα δίχως χεῖλη, πούτρεμε ἑλαφρὰ κι' ἄφηνε νὰ ξεχύνεταί κατὶ σὰν σάλιο. Τὸ σῶμα ὁλόκληρο κουνιόταν σπασμωδικά, σὰν ν' ἀνέπνευε λαχανιασμένα. Ἐνας πλόκαμος, μακρὺς καὶ πλαδαρὸς, γαντζώθηκε ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ κυλίνδρου, κι' ἓνας ἄλλος ταλαντεύθηκε στὸν ἀέρα.

Ὅποιος δὲν εἶχε δὴ ποτὲ ἓνα ζωντανὸ Ἀρειο, δυσκολεῖται νὰ συλλάβῃ με τὴ φαντασία του τὴν παράξενη καὶ φρικτὴ ὄψη του, τὸ γωνιώδες στόμα του, μυτερὸ στὴν κορυφῇ σὰν ράμφος, τὴν ἑλλειψι μῆτώπου καὶ πηγουνιῦ, τὴν ἀδιάκοπη κίνησι αὐτοῦ τοῦ στόματος, τοὺς μπλεγμένους πλόκαμους, τὴ δύσκολη ἀναπνοὴ τῶν πνευμόνων στὴ διαφορετικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, τὶς βαρεῖες καὶ κοπιαστικές κινήσεις τοῦ σώματος, ἐξ αἰτίας τῆς μεγαλύτερης βαρύτητας... καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐνστάσι τοῦ βλέμματος τῶν τεραστίων ματιῶν!

Ὅλ' αὐτὰ μαζί, μούφεραν ἓνα μίγμα τρομοῦ καὶ ἀπείρας.

Ὑστερὰ τὸ τέρας χάθηκε ξαφνικά. Εἶχε πέσει στὸ ἔσω-τερικὸ τοῦ κυλίνδρου, με τὰ θάρους μίαν πλαδαρὴν μάζαν. Ἀκούσα νὰ βγάξῃ μίαν παράξενη βραχνὴ φωνή. Κι' ἀμέσως κατόπιν ξεπροβάλε ἀπ' τὸν κυλίνδρον ἓνα δεύτερο ὁμοιο πλᾶσμα.

Ξαναδῆκα τότε τὶς δυνάμεις μου, πού εἶχαν παραλύσει, κι' ὡμοῦσα σὰν τρελλὸς πρὸς τὰ κοντινότερα δέντρα, πού ἀπείχαν περὶ τὰ 100 μέτρα. Ἐτρεχα ὅμως λοξὰ καὶ σκοντάβοντας καθὲς τόσο, γιὰτὶ δὲν κατάρθωνα νὰ ξεκολλήσω τὴν ματιὰ μου ἀπ' τὸ ἐφιαλτικὸ ἐκεῖνο θέαμα.

Σταμάτησα ἀνάμεσα στὰ δέντρα, λαχανιασμένος, περιμένοντας με ἀγωνία νὰ ἰδῶ τί θὰ συνέβαινε κατόπιν... Ἡ ἔκτασι γύρω ἀπ' τὴν τρύπα, ἦταν γεμάτη, ὅσο ἄνθρωποις διασκορπισμένους, κρυμμένους ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πού περίμεναν, ὅπως κι' ἐγὼ.

Ἐνοίωσα σὲ λίγο καινούργια φρίκη, βλέποντας ἓνα στρουγγυλὸ καὶ μαῦρον πρᾶγμα νὰ σαλεύῃ στὰ χεῖλη τῆς τρύπας. Ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ νέου με τὰ κατσαρὰ μαλλιά, πού ξεγυρῶσε μπροστὰ στὸ κακκινωτὸ φῶτό τοῦ δειλίνου. Τὸν εἶδα νὰ ἀνασηκώσῃ με κόπο, νὰ βγάξῃ πάνω ἀπ' τὴν τούπα τὸν ἓνα τοῖς ὦμοι καὶ τὸ ἓνα τοῖς γόνατοι. Ξαναπῆσε ὅμως πάλι μέσα κι' ἔμεινε ὁρατὸ μόνον τὸ κεφάλι του. Ὑστερὰ χάθηκε κι' αὐτό... καὶ μὲ φάνηκε πὺς ἀκούσα ἓνα ἀδύνατον ξεφώνημα!

Τί γινόνταν ὅσα με μέρ' στὸ βαθύ λάκκο. Πίσω ἀπ' τοὺς λοφίσκους τῆς ἄμμου, πού εἶχε σπᾶσει γύρω του τὸ πέσιμον τοῦ κυλίνδρου...

Ε'.

Ἐπειτα ἀπ' τὴ ματιὰ πού εἶχα ρίξει στὸς Ἀρειοὺς πού ξεπροβάλλαν ἀπ' τὸν κυλίν-

DOP Crème
Ὡραία, γερά, πλούσια μαλλιά σὰν μετάξι με τὴ μοναδικὴ Γαλλικὴ κρέμα σαμπουάν DOP.
Ἡ μαγικὴ κρέμα πού δίνει ζωὴ στὰ πιὸ ἄτροφικά καὶ ἀναιμικά μαλλιά.
Με τὰ θαυμάσια ὑ

Τι πρέπει να ξέρετε ΓΙΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ

Χρήσιμες συμβουλές για τις νοικοκυρές.

Πόσες σκοτούρες δεν σας δίνουν τα ρούχα σας! Άλλα να μερικές χρήσιμες συμβουλές, που θα σας προσφέρουν τη λύση σε πολλά προβλήματα, που σας απασχολούν:

Τα μάλλινα

Προτού τα κόψετε, είναι καλό να τα σιδερώσετε με ένα βρεγμένο πανί, πρώτα από την αναποδή κι' έπειτα από την καλή. Το σίδερο πρέπει να είναι πολύ ζεστό. Δεν θα τα στεγνώσετε όμως τελείως με το σιδερώμα. Θ' αφήσετε δε κατόπιν να περάσουν μερικές ώρες προτού τα χρησιμοποιήσετε.

Για να καθαρίσετε τους λεκέδες, θα χρησιμοποιήσετε ένα μίγμα καθαρός βενζίνης και αιδέρα. Θα τους τρίψετε από την αναποδή, βάζοντας ένα κομμάτι στυπνοχαρτό στην καλή. Οι κινήσεις του χεριού σας θα είναι κυκλικές. Θ' αρχίσετε με ένα μεγάλο κύκλο, που θα τον μικραίνετε όλοένα. Θα ξεπλύνετε το λεκέ με το μίγμα της βενζίνης και του αιδέρα και θα τρίψετε κατόπιν το ύφασμα με ένα στεγνό και καθαρό πανί. Μην κάνετε κατάχρηση στο καθαρίσμα. Θ' χρησιμοποιήσετε όσο το δυνατόν λιγότερο μίγμα βενζίνης και αιδέρα.

Τα μάλλινα υφάσματα δεν μπαίνουν σε αλουσία. Για να τα πλένετε, θα χρησιμοποιήσετε χλιαρό νερό, μέσα στο οποίο θα διαλύσετε σαπούνι. Θα ανακατέψετε κατόπιν το νερό, για να σχηματισθεί αφρός και θα πλύνετε με αυτόν το υφάσμα. Σε καμία περίπτωση, δεν θα τρίψετε με το σαπούνι το υφάσμα. Θα το αφήσετε 10 λεπτά μέσα στη σαπουνιάδα και κατόπιν θα το στίψετε και θα το ξεπλύνετε με καθαρό νερό.

Για το σιδερώμα, θα χρησιμοποιήσετε απαραίτητα ένα βρεγμένο πανί. Το σίδερο πρέπει να είναι πολύ ζεστό. Για τις φανελλές, όμως, δεν πρέπει να καίη πολύ. Αν σχηματισθεί γυαλάδα πάνω στο ύφασμα, θα το ξαναπεράσετε με ένα πανί που θα βρέξετε μέσα σε νερό, στο οποίο θα προσθέσετε και λίγο ξύδι. Είναι απαραίτητο ν' αφήσετε το ύφασμα λίγο υγρό και να μην το διπλώσετε αμέσως.

Τα μάλλινα υφάσματα βάζονται πολύ εύκολα, χωρίς στις απορροφητικές τους ιδιότητες και διατηρούν το κομμάτι.

Ο μεγάλος κίνδυνος των μάλλινων υφασμάτων, είναι ο σκωρος. Γι' αυτό πρέπει να τα ξεσκονίζετε συχνά και να τα τακτοποιείτε μέσα σε ντουλάπια που να κλείνουν ερμητικά. Από την άνοιξη ως το φθινόπωρο, είναι απαραίτητο να βάζετε μέσα σ' αυτά τα ντουλάπια, ειδικά φάρμακα εναντίον του σκώρου (ναφθαλίνη, Ντι-Ντι-Τη κλπ.).

Τα βελούδινα υφάσματα βάζονται πολύ εύκολα. Θ' αφήσετε το σίδερο να ζεσταθεί καλά και θα το βάζετε σε κάποιον άλλον να το κρατήσει στον αέρα. Κατόπιν θα τοποθετήσετε απάνω ένα βρεγμένο πανί και θα εκθέσετε το βελούδο στους υδρατμούς που θα σχηματίζονται. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να βάζετε το σίδερο πάνω στο βελούδο.

Τα μεταξωτά

Το νερό με λίγο ξύδι, χρησιμοποιείται πάντοτε τα μεταξωτά υφάσματα. Δεν θα χρησιμοποιήσετε ποτέ για το πλύσιμο αλκαλικά προϊόντα, χλωστές, γλυκίσματα παρασκευασμένα κλπ.

Τα μεταξωτά δεν πρέπει να τ' αφήνετε να στεγνώνουν τελείως. Θα τα στίψετε μέσα σε μια κοιλιά πετσέτα και θα τα σιδερώσετε κατόπιν από την άνωποδη. Η θερμοκρασία του σιδερώματος πρέπει να είναι μέτρια.

Και τα μεταξωτά επίσης βάζονται πολύ εύκολα. Είναι καλό, όμως, προτού βάζετε ένα ύφασμα, να κάνετε μια δοκιμή σ' ένα μικρό κομμάτι. Το νερό πρέπει να μην έχει θερμοκρασία ανώτερη από 60 βαθμούς.

Τα μεταξωτά δεν πρέπει να μένουν εκτεθειμένα στο φως. Μην τα διπλώνετε ποτέ. Είναι προτιμότερο να τα κρεμάτε.

Τα βαμβάκερα και τα πανικά

Πριν να τα κόψετε, είναι καλό να τα πλύνετε μέσα σε χλιαρό σαπουνιάδα. Έτσι δεν υπάρχει κίνδυνος να στεγνώσουν. Αν πρόκειται για επιμήκη, κάμπετε πρώτα μια δοκιμή σ' ένα κομμάτι.

Τα βαμβάκερα και τα πανικά πλένονται με τον συνηθισμένο τρόπο. Άπλο είνε επίσης και το σιδερώμα τους. Θα βρέξετε πρώτα το ύφασμα και κατόπιν θα το περάσετε με ένα ζεστό σίδερο. Αν σχηματισθούν κιτρινάδες, θα τις βγάλετε με μια ελαφρή διάλυση βορικού οξέος. Θα ξεπλύνετε κατόπιν το ύφασμα με καθαρό νερό.

Το βούτινο στο βαμβάκερο δεν πετυχαίνει πάντοτε. Καλόν είνε να το αποφεύγετε.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Υπάρχει μια μέθοδος, που ξαναδίνει τη φρεσκάδα του στο κουρασμένο δέρμα και το καθαρίζει στην εντέλεια. Χρειάζονται μόνο εν' αού, μισή κουταλιά ζουμί λεμονιού και δύο σταγόνες βάμμα ιωδίου.

Καθαρίζετε πρώτα το πρόσωπό σας με το συνηθισμένο τρόπο σας (αναλόγως της ποιότητας του δέρματός σας). Ύστερα χτυπάτε χωρίστα τον κροκό και τ' ασπράδι του αυγού. Πιρσώτετε στον κροκό το λεμόνι και το ιώδιο, ανακατεύοντας καλά. Απλώνετε το μίγμα αυτό στο πρόσωπο, και στο λαιμό σας και τ' αφήνετε να επιδράσει 10 λεπτά. Ύστερα αλείφετε από πάνω με το χτυπημένο ασπράδι κι' αρχίζετε ένα ελαφρό μασάζ: απ' το σαγόνι ως τη βάση του λαιμού, απ' το αριστερό ως τη βάση του λαιμού, στο στέρο από πάνω προς τα κάτω, απ' τις γωνίες του στόματος προς τα μάγουλα, γύρω απ' τα μάτια, απ' τη βάση της μύτης ως τους κροτάφους κι' ως την αρχή των μαλλιών.

Όταν στεγνώσει πολύ τ' αυγό και επιδοίξη πιά το μασάζ, το αφαιρείτε με χλιαρό νερό και σκουπίζετε καλά το πρόσωπό σας. Αν έχετε δέρμα λιπαρό, μεταχειρίζεστε λίγη στυπτική λουσιόν πριν απ' το μακιγιάζ. Αν το δέρμα σας είνε στεγνό, τ' αλείφετε με λίγη θρεπτική κρέμα, κάνετε ένα ελαφρότατο μασάζ για ν' απορροφηθεί, και αφαιρείτε το πλεόνασμά της.

Η μέθοδος αυτή μπορεί να επαναληφθεί κάθε 1-2 βδομάδες, όχι όμως συχνότερα.

Τα μαύρα σημάδια της μύτης

Για να φύγουν τα μαύρα σημάδια της μύτης σας, την τρίβετε πρώι και βράδυ με μίγμα ίσων μερών ζεστού νερού, καλώνιας και πυριτικού νατρίου. Ύστερα την αλείφετε με αλκαλική διάλυση εσάνς λεβάντας.

Για τα γυαλιστερά ρουθούνια, που έχουν επιμυρική και διεσταλμένους πόρους, χρησιμοποιήστε την εξής αλοιφή:

Βαζελίνη	60 γραμ.
Όξυντ ντέ ζέιν	6 »
Πρεσιπιτέ μπλάν	4 »
Έλαιον σημύδας	4 »
Όταν σχηματίζονται κρούστες μέσ' στα ρουθούνια, που δεν εκλείπουν με το απλό καθαρίσμα, πλένετε πρώι και βράδυ το εξωτερικό της μύτης με ζεστό άμυρο νερό και το αλείφετε με το εξής μίγμα:	
Γλυκερολύ ντ' αμιντόν	45 γραμ.
Βάμμα Περού	4 »
Πρεσιπιτέ μπλάν	2 »

Για την εξόντωση των κατσαρίδων

Ένα μέσον βαθμιαίας, αλλά ασφαλούς εξόντωσης των κατσαρίδων, είναι το εξής: Το βράδυ, βάζετε στη μέση της κμαρας μια πλαστία και χαμηλή λεκάνη με νερό. Μέσα σ' αυτήν, τοποθετείτε, ανάποδα, ένα αδειανό κουτί του γάλακτος ή της ντομάτας, έτσι ώστε να προεξέχει απ' το νερό. Πάνω στο κουτί βάζετε ένα κομμάτι φομπί βρεγμένο με κρασί. Οι κατσαρίδες — που τρελλώνονται για το κρασί — μαζεύονται εκεί και πνίγονται στο νερό.

Πώς δροσίζονται τα δωμάτια

Υπάρχει ένας τρόπος να δροσίσετε λίγο το δωμάτιό σας, στις μεγάλες καλοκαιρινές ζέστες. Κι' αν ακόμη δεν προλάβετε να τον μεταχειρισθείτε εφέτος, κρατήστε τον για τον χρόνο.

Βάζετε, λοιπόν, σε μια μακροστενή λεκάνη 2, οκάδες νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει λίγο κιτρικόν δξύ και 500 γραμμάρια χλωριούχον οξείδιον (τα προμηθεύεστε και τα δύο απ' το φαρμακείο). Έτσι, απλώνεται δροσιά μέσ' στο δωμάτιο. Έξ' άλλων, μέσα στη διάλυση αυτή, μπορείτε να διατηρήσετε δροσερά τα διάφορα ποτά, αν τυχόν δεν διαθέτετε ψυγείο. Για τον ίδιο σκοπό, όμως, μπορείτε απλά να τυλίξετε τις μπουτίλες με ένα πανί βρεγμένο μ' αλτισμένο νερό.

Τ' αντικείμενα από χυτοσίδηρο

Όταν θέλετε να γυαλίση — ή να διατηρήση τη γυαλάδα του — ένα αντικείμενο από χυτοσίδηρο (μαντενί), άρκει να το τρίψετε με ένα ξερό κρεμμυδί, κομμένο στα δύο.

Ο άφρως του λαιμού

Όταν το λαιμό σχηματίζει άφρος με τη μετακίνησή ή με το άδειασμα σ' άλλο δονείο, σημαίνει πως δεν είναι άφρον.

Για τα χαλιά

Πριν βουρτσάρετε ή σκουπίσετε ένα χαλί, σκουπίστε γοντρό άλατι σ' όλη την επιφάνειά του. Θ' αποφύγετε έτσι τα σύννεφα της σκόνης.

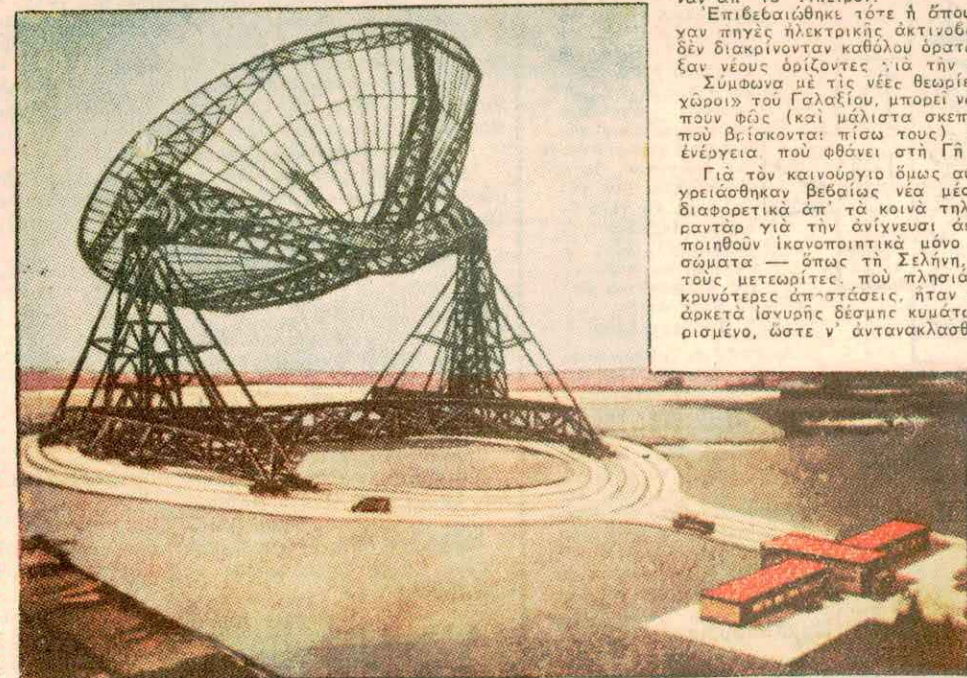
ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Το ραδιοτηλεόπιο ΕΞΕΡΕΥΝΑ ΤΟ ΓΑΛΑΞΙΟ

Οι «σκοτεινοί χώροι» που εκπέμπουν ηλεκτρικά κύματα

Τα νέα αγγλικά αεροπρό-
ωθούμενα αεροπλάνα «Κό-
μετ» θεωρούνται δικαίως
ότι αποτελούν την τελευταία
λέξη των αεροπορικών συγκοι-
νωγιών, με την ιδιαιδιότητα
χυρτά τους, που κυμαίνεται
γύρω από τα 800 χιλιόμετρα
την ώρα. Κι' όμως, για να
φθάση ένα τέτοιο αεροπλάνο
στην πλησιέστερη απλήνη ά-
στέρα και να γυρίση πίσω
στη Γη (με την προϋπόθεση
πως θα μπορούσε να πετάξη
στο κενό), θα χρειαζόταν 5.700.000 χρόνια πτήσεως χωρίς δια-
κοπή!

Πράγματι, το πλησιέστερο αυτό άστρο απέχει 4 έτη φωτός ά-

Ένα σχεδιάσμα του νέου «ραδιοτηλεσκοπίου», με κεραία διαμέτρου 65 μέτρων, που θα εγκατασταθί στον σταθμό έρευνών του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ. Μ' αυτό, θα γαρταγραφού-
θούν άστρα άόρατα στο γυμνό μάτι.

πο τη Γη (το έτος φωτός ισοδυναμεί με 10 τρισεκατομμύρια χι-
λιόμετρα περίπου).

Το άστρο αυτό, μαζί με άμέτρητα άλλα
ήλιακά σύστημα, ανήκει στο Γαλαξία, δηλα-
δη σ' ένα άθροισμα ουράνιων σωμάτων, σχη-
ματός ωσειδούς δίσκου, με έξωγκωμένο το
κέντρο του. Η άπόσταση, απ' το ένα ως
το άλλο άκρο του Γαλαξίου έχει υπολογισθεί
σε 150.000 έτη φωτός περίπου. Τον άπο-
τελούν 30 δισεκατομμύρια άστρα. Η συνο-
λική δέ μάζα της ύλης του είνε 15 δισεκα-
τομμύρια φορές μεγαλύτερη από του Η-
λίου.

Η μελέτη του Γαλαξίου από τους άστρο-
νόμους δύν μπορεί να έχη κανένα πρακτικό
σκοπό — όπως έχει π.χ. του Ηλίου ή της
Σελήνης, που επηρεάζουν βαθεία τη ζωή του
κόσμου μας. Αποτελεί μια καθαρά επιστη-
μονική εργασία, για την οποία χρησιμοπο-
ήθηκαν τα όπτικά τηλεσκόπια, με τους φα-
κούς και τα κοίλα κάτοπτρα. Το τελειότε-
ρο και ισχυρότερο από τα άστρονομικά αυ-
τά όργανα είνε το τηλεσκόπιο του Όουου
Παλόμαρ, στην Καλιφόρνια, όπου άλλω-
στε η καθαρή ατμόσφαιρα διευκολύνει τις
παρατηρήσεις των άστρονόμων.

Η λεπτομερής έρευνα του Γαλαξίου με τα
μέσα αυτά είχε άποδείξει την ύπαρξη «σκο-
τεινών χώρων» σε διάφορα σημεία του. Μη
έχοντας καλύτερη εξήγηση, οι άστρονόμοι,
τους απέδιδαν στην παρουσία πυκνής α-
στρικής κόνεως, που σκέπαζε και έκρυβε τα
άστρα που βρίσκονταν άπ' πίσω.

Άρχισαν όμως ν' άμφιβάλλουν γι' αυτό,
άφ' ότου, το 1931, παρατηρήθη, ότι έφθαναν
στη Γη ηλεκτρικά κύματα άγνωστου προε-
λεύσεως, από το Άπειρο. Οι έφημερίδες
σκόρμασαν τότε ολόκληρα μυθιστορήματα γι'
αυτά τα δθθεν «κηνήματα από τον Άρη»
και πρόβλεψαν, ότι θα έπικοινωνούσαμε πο-
λύ γρήγορα με τους άλλους πλανήτες και με
τους κατοίκους τους. Η πραγματικότητα έ-
μως, ήταν διαφορετική. Ο Άμερικανός έπι-
στημών Κ. Γιάνσκυ, έξακρίβωσε, ότι τα μυ-
στηριώδη ηλεκτρικά κύματα, είναν την πη-
γή τους πολύ μακρύτερα, έξω από το πλά-

ητικό μας σύστημα, και ότι
δεν αποτελούσαν καθόλου
προσπάθεια λογικών όντων
να επικοινωνήσουν μαζί μας.

Δεν καταρρίβοντο όμως τό-
τε, με τα ύπασκοντα τεχνι-
κά μέσα, να καθορισθί με ά-
κρίβεια ή διεύθυνσις απ' ό-
που έρχονταν τα κύματα
αυτά.

Μετά τον πόλεμο, λοιπόν,
άρχισε να χρησιμοποιήται,
για ήρηνικούς σκοπούς, το
ραντάρ, που είχε βρή τότες

πολεμικές εφαρμογές. Μεταξύ άλλων, στο Καίμπριτζ της Άγ-
γλίας και στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, έγιναν πειράματα με συ-
σκευές ραντάρ, κατάλληλα τροποποιημένες, για την εξακρίβωσι
της προελεύσεως των μυστηριωδών ηλεκτρικών κυμάτων, που έφθα-
ναν απ' το Άπειρο.

Επιβεβαιώθηκε τότε ή άποψις του Γιάνσκυ: ότι δηλαδή ύπ'η-
γαν πηγές ηλεκτρικής ακτινοβολίας στον ουράνο, σε σημεία όπου
δεν διακρίνονταν καθόλου όρατα άστρα. Τα πειράματα αυτά, άνοι-
ξαν νέους ορίζοντες γι'α την άστρονομική επιστήμη.

Σύμφωνα με τις νέες θεωρίες που άτυπώθηκαν, οι «σκοτεινοί
χώροι» του Γαλαξίου, μπορεί ναναι ουράνια σώματα που δεν εκπέμ-
πουν φώς (και μάλιστα σκεπαζόν τα άλλα, τα φωτεινά άστρα
που βρίσκονται πίσω τους), εκπέμπουν όμως μίαν άλλου είδους
ένέργεια, που φθάνει στη Γη με τη μορφή ηλεκτρικών κυμάτων.

Για τον καινούργιο όμως αυτό κλάδο της «ραδιοαστρονομίας»,
γυρεύονταν βεβαίως νέα μέσα επιστημονικής έρευνας, τελείως
διαφορετικά απ' τα κοινά τηλεσκόπια. Οι συνηθισμένες συσκευές
ραντάρ για την άνίχνευσις αεροπλάνων, μπορούσαν να χρησιμο-
ποιηθούν ικανοποιητικά μόνο για τα σχετικά κοντινά ουράνια
σώματα — όπως τη Σελήνη, τους πλησιέστερους πλανήτες και
τους μετεωρίτες, που πλησιάζουν στη Γη. Προκειμένου για μα-
κρυνότερες άπ'στάσεις, ήταν πρακτικώς άδύνατη ή έκπομπή μίας
άρκετά ισχυρής δέσμης κυμάτων, προς ένα σημείο, άπόλυτα καθα-
ρισμένο, ώστε ν' αντανακλασθούν εκεί τα κύματα και να ξαναγυ-
ρίσουν πίσω, για να μας φέρουν τις πληροφορίες τους.

Γι' αυτό, λοιπόν, έπινόηθηκε το
«ραδιο-τηλεσκόπιο». Το νέο αυ-
τό άστρονομικό όργανο άφείλεται
σε μια ομάδα άστρονόμων του
Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ.
Έχει το σχήμα ενός πελώριου
«πιάνου», διαμέτρου 66 μέτρων,
που αποτελείται από πολυάριθμες
ραδιοφωνικές κεραίες ειδικής κα-
τασκευής. Τα ηλεκτρικά κύματα,
που φθάνουν από το Άπειρο,
συγκεντρώνονται σε μια στενή δέ-
σμη — όπως ακριβώς τα όπτικά
τηλεσκόπια συγκεντρώνουν τις
φωτεινές ακτίνες των άστρων. Ύ-
στερα ένισχύονται με κατάλληλες
ηλεκτρονικές συσκευές, που μοιά-
ζουν κάπως σαν δέκτες τηλεόρα-
σεως και καταγράφονται λεπτο-
μερώς, για να τα μελετήσουν κα-
τόπιν, και να τα έρμηνεύσουν οι
επιστήμες.

Με το πρώτο αυτό «ραδιοτηλεσκόπιο», εξακρίβώθηκε ή ύπαρ-
ξη και ή θέση πολλών τελείως άγνωστων ουράνιων σωμάτων, με-
τρήθηκε ή ένταση των άσφρών ακτινοβολιών τους, κλπ.

Το πρώτο ή συσκευή αυτή είνε ένα μειονέ-
κτημα: Δεν μπορούσε να σπασίη προς διά-
φορες κατευθύνσεις, όπως τα όπτικά τηλε-
σκόπια, που ακολουθούν ένα άρισμένο άστρο
σ' όλες τις μετακινήσεις του. Τώρα, λοι-
πόν, πρόκειται να κατασκευασθί ένα δεύτε-
ρο και τελειότερο «ραδιοτηλεσκόπιο», που
θα μπορεί να κινηθί ελεύθερα προς όλες τις
κατευθύνσεις. Θέλει στήναι πάνω σ' ένα βα-
θιά ανάλογο, με τα νησιωτικά σύστημα για τα
μεγάλα τηλεόδο. Μαλλοντί δε το βάθος του
θα υπερβαίνει τους 1.270 τόνους. Ένας λε-
πτός και πολυπλόκος μηχανισμός θα μπορεί
να του δώση κατεύθυνσις άπολύτως άωσιμένη,
με λάθος όχι μεγαλύτερο απ' το πόδες μίας
τρίτας!

Η κατασκευή του άντιστε ήδω, θ' άπαι-
τήση 85 δαπάνη 336.000 λιρών. Το πιάσ απ'
το ποσό αυτό, θα προσφερθί από το «Ι-
δρυμα Νουφίλντ». Με το νέο τηλεσκόπιο, θα
έρευνήθουν οι «σκοτεινοί χώροι» του Γαλα-
ξίου και θα γαρταγραφούν τα ουράνια σώ-
ματα, που προσδίδουν την παρουσία τους μύ-
νο με τα ηλεκτρικά κύματα που εκπέμπουν.

Όταν πρωτοεμφανίσθηκε ή αϊδη-
ρόδερμος
«Όσοι ταπεινώνουν με τράναι, δεν παθαί-
νουν την παραμικρή διαταραχή της ύγιαις
τους. Κι' όμως, όταν πρωτοεμφανίσθηκε ή
άτρεκκίνητος σιδηρόδρομος, οι γίαιτροί ή
έποχης προφήτουν φοβερές συνέπειες, για
είναι πως θα ταλπούσαν να νοσηματοποιή-
σουν το νύσ αυτό τα σιδηροδρομικά ταξίδια θα
π.χ., ότι τα σιδηροδρομικά ταξίδια θα
προκαλούσαν βλάβες των ιστών του έγκεφα-
λου, που θα εκδηλώνονταν με μιά υορφή εντε-
λίου μύτρενς». Άλλα κι' όσοι κύτταξαν
άπ'όλα τα τράναι που περνούσαν, θα παθαί-
ναν σοβαρές διαταραχές!

Τα σήματα που εμφανίζονται στο φω-
τεινό διάγραμμα αυτού του ραντάρ,
προέρχονται από το νεφέλωμα της Άν-
δρομέδας, δηλαδή από άπόστασι 8
πεντάκις έκατομμυρίων χιλιόμετρων.

πολιότητα σας; Νομίζετε ότι έ-
κείνοι, που έκπλησαν να σας με-
γαλώσουν, θέλουν το κακό σας;
Σας συμβουλεύω, να ζητήσετε
συγγνώμη από τους γονείς σας
για την πικρία που τους κάνατε
να δοκιμάσουν και να διακόψετε
τις σχέσεις σας με αυτόν το
νέο. Όσο είναι ακόμη παύστε,

Δεν ξέρω τί κρύ-
βει η καρδιά σου, Νίκαια: Πολύ γρήγορα γύρισε
η καρδιά σου. Ούτε τον ξέρεις,
ούτε σάς ξέρει. Σαν νεαρός που
είναι ένθουςιάθηκε και υπόσχεται
πολλά. Σ' αυτή την ηλικία, όμως,
τίποτα δεν υπάρχει το σίγουρο.
Μην εκτίθεστε λοιπόν, με γράμ-
ματα. Μην ξανακουδεντιάστε σ'
αυτή την κυρία. 'Αν έχετε τίπο-
τα που σας ανησυχεί, εμπιστευ-
θείτε το στη μητέρα σας με όλη
την ειλικρίνεια και να είστε βέ-
βαιη ότι οι γονείς σας θα φρον-
τίσουν να μάθουν, ότι χρειάζε-
ται γι' αυτόν.

Αν πάλι κι' εκείνος σας πα-
ραγγείλει τίποτα ή σας ξαναμι-
λήσει, βρείτε πρόφασι τη μικρή
σας ηλικία και στείλετε τον
στον γονέα σας. Κρατήστε την
ψυχραιμία σας και μην ανησυχή-
τε για τις ερωτοτροπίες των άλ-
λων.

Εύτυχισμένη η κ-
ροί Α. Κ.: Είμαι πολύ
ευχαριστημένη, που με μία καλή
συμβουλή, που σας έδωσα πριν
από δύο χρόνια, σήμερα μπορείτε
να περπατάτε με το κεφάλι ψηλά.

**ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΕΛΟΝΗ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
«REMA»**

Επισκεφθείτε μας ή ζη-
τήσατε να σας αποστείλω-
μεν περιγραφήν και τιμάς.

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
«VELOX» Οδός Νίκης 46
(πλησίον Συντάγματος).
Αθήναι.

**"Ο μή
γέννοίτο!"**

Ίσως μπορεί να Σας χρειασθ-
εί στιγμή που δεν μπορείτε να
δείτε. Γι' αυτό έχετε πάντα πρό-
χειρο ένα

ΚΑΛΜΟΛ

ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ «FARELL»
ΕΡΓΕΙΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ

υπερήφανη για το άμεμπτο παρελ-
θόν σας. 'Εκείνο όμως που με
συγκινεί ιδιαίτερος είναι ότι έλ-
αυτά τα θυμηθήκατε την παραμοι-
νή των γάμων σας, και μου γρά-
ψατε για να μ' ευχαριστήσετε.
Θα ήθελα πολύ να βρω στο γά-
μο σας για να καμαρώσω το εύ-
τυχισμένο σας προσαυτάκι. Πάν-
τως σας εύχομαι να ζήσετε ευτυ-
χισμένοι με τον καλό σύντροφο
της ζωής σας.

Ανθυπολοχαγό κά-
που στα σύνορα: Εί-
στε ένας τίμιος και ήθικος νέος,
και θα γίνετε ένας πολύ κα-
λός σύζυγος. 'Αλλά...—υπόχρεοι
βέβαια κι' αυτά τα άλλα—δεν
καταλαβαίνω ένα πράγμα. 'Αφού
δεν είστε κανένα μικρό παιδί κι'
έχετε ένα τόσο καλό σκοπό και
την αγαπάτε και βλέπετε πολύ
καλά ότι σας αγαπά κι' αυτή κι'
αφού όλοι κρέμονται από τα γεί-
λη σας ν' ακούσουν μία λέξη, έ-
σεις, φεύγετε την πρώτη φορά,
ξαναφεύγετε τη δεύτερη και δίνετε
εντύπωση ανθρώπου που θέλει να
παίξει με ένα τίμιο κορίτσι. Εί-
μαι βέβαιη ότι τέτοιο πράγμα
δεν έχει περάσει από το νου σας.
Λοιπόν, τί περιμένετε; Γιατί δεν
κάνετε όλον αυτόν τον κόπο να
γαρή; Μην περιμένετε καθόλου.
Γράψτε δύο γράμματα: ένα
στους γονείς κι' ένα στην αδελφή
σας. Να τους εκθέσετε την από-
φασί σας και την επιθυμία σας
να κάνετε σύντροφο της ζωής
σας το κορίτσι αυτό.

Βασίλισσα Γενο-
βέφα Ε. Τ.: Ευχαριστώ για
τα ευγενικά σας λόγια. Βλέπετε,
αγαπημένη μου μικρούλα, πόσα
κακά μπορεί να συμβούν, όταν δι-
νι κανείς θάρρος: Το μεγαλύτερο
σφάλμα σ' αυτήν την ύποθεσι ή-
ταν ότι δεν το είπατε άμεσα
στους γονείς σας. Θα τον έβλεπαν
από τότε στη θέση του και σή-
μερα δεν θα κάνατε αυτά που κάνετε,
για να σας τρομοκρατήση. 'Αλ-
λά, ποτέ δεν είναι άργα. Κι' έπει-
δή βλέπω ότι ο δεύτερος είναι ένα
τίμιο και καλό παιδί, σας συμ-
βουλεύω να μην βγαίνετε έξω και
να πείτε όλα, στους γονείς
σας, τα παλιά και τα καινούρια.
'Εξέλλου, δεν έχετε κάνει τίποτα!
'Ετσι όταν μάθε ο δεύ-
τερος τη στάσι σας, θα ευχαρι-
στηθώ και θα σας εκτιμήση πε-
ρισσότερο.

Πληγωμένο φαντα-
ράκι Ε. Φ. Δ.: 'Απάντησα στο
γράμμα σας στη στήλη αυτή ν-
κατόπιν τσούχια. Δεν μπορώ να
σας απαντήσω ιδιαίτερος. Λυ-
πούμαι πολύ.

Περιπλανωμένη
κοπέλλα: Νομίζω πως
πρώτ' απ' όλα θα έπρεπε άμε-
σως, μόλις σας μίλησε για γάμο,
να το πείτε στους δικούς σας. Οί
γονείς σας θα τον ξέρουν καλύ-
τερα, θα ξέρουν τις συναστρο-
φές του και το χαρακτήρα του, τις
οικογενειακές του υποχρεώσεις
και την οικονομική του κατάσταση.
Και τότε θα σας συμβουλεύ-
αν. —Αν δεν έχουν κανένα καλότε-
ρο υπ' όψιν τους—τί να το πείτε.
Κι' ασφαλώς τότε, αυτό που θα
πρεπε να το λέγατε, θα ήταν,
πως, αντί να σας ενοχλή, όταν
πγαίνετε στο μαγαζί του να
φωνίζετε, προτιμώτερο θα ήταν,
ν' αποταθή στους δικούς σας.

Μαραμένο γιούλι,
Α. Κ. Α.: 'Εδιάβασα προσεκτικά
το γράμμα σας κι' έδωλα το
συμπέρασμα ότι δεν αγαπάτε κα-
νένα από τους δύο. 'Ο πρώτος
σας αγαπάει, ο δεύτερος σας
κοροϊδεύει. 'Ο ένας, όταν απολυ-

θή είναι πιθανόν να σας πάρει, ο
άλλος όμως θα εξαφανισθεί ή θα
σας κοροϊδεύει με αναβολές πως
δεν βοιάζει δουλειά. 'Εκτίθεστε
όμως και με τους δύο κι' αν έμ-
φανισθεί ένα καλό και τίμιο παι-
δί, από πείσμα, θα βρείτε το με-
τά σας από τους άλλους δύο, ί-
δίως από το δεύτερο, και θα χα-
λάσει ο γάμος σας. Σας συμβου-
λεύω, λοιπόν να διακόψετε έντε-
λώς τις σχέσεις σας με το δεύ-
τερο και ν' αφήσετε τον πρώτο
να υποθέσει ότι θέλει για τη σι-
ωπή σας.

Ιλο-Θαν-1952: Γιατί
δείξατε τόσο μεγάλη εμπιστοσύ-
νη, έσεις που είστε τόσο λογική
και φρόνιμη; Αυτός δεν είναι κα-
νένα παιδί, που να περιμένει ν'
απολυθεί από το στρατό ή να τα-
κτοποιήσει την οικονομική του θέ-
σι. 'Εξέλλου, η ζωή σας και το
περιβάλλον σας που είναι πολύ
γνωστά. Τότε τί τα θέλει τα κου-
φα ραντεβού; Νομίζω ότι δεν
πρέπει να δεινθείτε πια να ξανα-
βγείτε μαζί του, και αν σας πη
τίποτα να του απαντήσετε ότι
δεν θέλετε ποτέ να πικράνετε το
γέρο πατέρα σας, που τον υπε-
ραγαπάτε. 'Ετσι αν έχω σκοπο
να σας παντρευτή θ' αποταθή
στον πατέρα σας. 'Αλλά κι' αν
απορριχθείτε ακόμα, δεν παύω
να τον θεωρώ επικίνδυνο και πρό-
πει γι' αυτό να φυλάγεστε πολύ.

MIPANTA

Αυτό που ζητούσατε χρόνια!
Το μαγικό 'Αμερικανικό υγρό
LIP-STAE (ΛΙΠ-ΣΤΑΕ)

που κάνει το κραγιόν σας,
όποιοδήποτε κραγιόν και αν
μεταχειρίζεσθε,

• ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥ-
ΠΩΜΑΤΑ

• ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΑΠΟ ΤΑ
ΧΕΙΛΗ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

• Τό απλώνετε επάνω από
οποιοδήποτε κρα-
γιόν με το πινελλά-
κι. Είναι το μεγάλο
μυστικό των αστέ-
ρων του Χόλλυ-
γουντ.

• Διατηρεί τα χεί-
λη φρέσκια, δροσε-
ρά, έλκυστικά.

• Είναι τελειώς ΑΒΛΑΒΕΣ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ στα **Μυροπωλεία
Φαρμακεία**
ΑΝΤΙΠ. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΟΤΟΥ
ΑΛΕΚΤΩΡ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Απαντήσεις επιστολών

Ι. Κ. Ε. ΟΥΤΛΛΙΑΜΣ: 'Ε-
παναλαμβάνω ότι στην 'Αθήνα υ-
πάρχουν γιατροί ειδικοί για
πλαστικές χειρουργικές επεμβά-
σεις με βασιμότητα ομολογουμένως
αποτελέσματα. Και μπορείτε να
καταφύγετε σ' έναν απ' αυτούς.

Πασκουίτα: 'Εφ' όσον
μένετε στην Πάτρα, νομίζω ότι
θα ήταν προτιμώτερο να το δεί-
ξετε σ' έναν από τους καλούς
φαρμακοποιούς εκεί. Παντάζομαι
ότι θα μπορούσε να σας πληρο-
φορήσει. 'Εκ παραλλήλου και έ-
γω θα φροντίσω να σας πληρο-
φορήσω, έφ' όσον βέβαια αυτά
που μου γράφετε είναι σωστή αν-
τιγραφή από το βαζάκι, όπως
λέτε στο γράμμα σας.

Μαραμένο λουλού-
δι, Α. Α.: Πρέπει προκρίτως
να απαλλαγείτε από την επιδρα-
σή συνήθεια που σας έγινε ζέσις.
'Αλλά το μόνον φάρμακο στην
περίπτωσή σας είναι ο έαυτός
σας. Προσπαθήστε να επιβληθείτε
σ' αυτόν.

Συνεργάτη 333: Πρώ-
τα απ' όλα πρέπει να σας πλη-
ροφορήσω ότι επιστολή, που α-
πευθύνεται προσωπικά σ' ένα
δεν αποσφραγίζεται από κανένα
και ακόμη περισσότερον, κανείς
δεν έχει το δικαίωμα να απαν-
τήσει σ' επιστολή που αναφέρεται
σε ιατρικό θέμα εκτός από μένα.
Συεπώς δεν σας επροφώσισε
καλά ο γνωστός σας, όπως λέ-
τε. Και τώρα επί του θέματος.
Τόσον το πρώτον όσον και το
δεύτερο γράμμα σας τα διάβα-
σα με προσοχή. Δεν σας είπα
ότι πρόκειται περί ορμονικού νο-
σήματος, γιατί δεν είναι δυνατόν,
χωρίς εξέτασι να κάμω παρουσία
διάγνωση. 'Απλώς εσηματίσα τη
γνώμη ότι πρόκειται για ψυχική
νόσημα και γι' αυτό σας συμ-
βούλευα να επισκεφθείτε ένα νευ-
ρολόγο ψυχίατρο, και επιπλέον σ'
αυτό. Περισσότερες λεπτομέρειες
δεν μπορώ να σας γράψω από τη
στήλη αυτή.

Μ. Δ. Σ. Ν. 147: Δυστυχώς,
αυτό που μου γράφετε είναι κάτι
που θα γίνει καλά μόνον όταν έ-
σεις το θελήσετε. Είναι ανάγκη
και πρέπει να επιβληθείτε στον
εαυτό σας, τώρα που είναι ακόμα
καιρός. Φάρμακα μόνον ως βοή-
θητικά σας συνιστώ, τα έζη: Νά
κάνετε 15 ενέσεις Calcibromi-
ne ενδοφλεβίως και να παίρνετε
τρία κουταλάκια την ημέρα Cal-
moneurine.

Δυστυχής Θερμαϊ-
κού Β.: 'Η συμβουλή μου είναι
παίν από κάθε θεραπεία να
σας ξετάση ένας γιατρός. 'Α-
φού όμως όπως λέτε, σας έμπα-
δίζουν διάφοροι λόγοι, τους ό-
ποιους και πιστεύω, θα σας βο-
ηήσω με την προϋπόθεσι ότι ό-
ποιοδήποτε θα συμβουλευθείτε και
ειδικό γιατρό, θα κάμειτε λοιπόν
15 ενέσεις Teston ή Testoviron
των 25 μλγρ. 2 την εβδομάδα,
ενδοφλεβίως. Κατόπιν να παίρνε-
τε δύο χάπια την ημέρα από το
ίδιο φάρμακο επί 25 ημέρες.
Συγχρόνως θα παίρνετε πρωί, με-
σημέρι και βράδυ πριν από το
φαγητό, ένα κουταλάκι του γλυ-
κού Heratofein. Θα ακολουθήσετε
την σειράν αυτήν τρείς φορές
με διακοπή δύο μηνών κάθε φορά.
Και μου ξαναγράψτε για το α-
ποτέλεσμα.

Λ.

Μιά ένοχη αγάπη

Ήταν ένα φθινοπωρινό πρωινό,
όταν χτύπησαν στην πόρτα του
Γιάννη Νάκα και του έδωσαν ένα
γράμμα.

Εκείνος, που θύμωνε, όταν τον
ενοχλούσαν πρωί-πρωί, πριν πάη
στη δουλειά του νευρίασε και το
έχωσε στην τσέπη του, χωρίς να
το άνοιξη.

Πιο ύστερα, όταν πήγε στο γρα-
φείο του, έσκισε με την ησυχία το
φάκελλο.

Το έγγραφο ο καλύτερός του φί-
λος, ο Πέτρος.

Όσο προχωρούσε στο διάβα-
σμα, τόσο το πρόσωπό του έπαιρ-
νε μία βαθειά έκφρασι εκπλήξεως.

«Καλέ μου φίλε,

»Διαβάζοντας το γράμμα μου θα
νομίσις πως τρελλάθηκα. Όχι, α-
γαπητέ μου, δεν τρελλάθηκα. Εί-
μαι μόνον ένας πολύ δυστυχισμέ-
νος άνθρωπος, και θα κρίνης μό-
νος σου απ' αυτό που μου συμ-
βαίνει.

»Σου εμπιστεύομαι ένα τρομερό
μυστικό μου, με την προϋπόθεσι πως
θα το σεβαστής. Γιατί... μόνο έ-
σύ με ξέρεις καλά, ξέρεις τον ίσιο
χαρακτήρα μου, ξέρεις πόσο αγα-
πούσα τη μακαρίτισσα τη γυναί-
κα μου, που την παντρεύτηκα χή-
ρα μ' ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρό-
νων. Και ξέρεις με πόση φροντίδα
και στοργή μεγάλωσα αυτό το κο-
ριτσάκι, που το θεωρούσα σαν πρ-
αγματικό, δικό μου παιδί.

»Όταν για κακή μου μοίρα έ-
χασα τη γυναίκα μου, η μικρή ή-
ταν 18 χρονών και η στοργή μου
γι' αυτήν δεν λιγόστεψε. 'Η αγά-
πη μου για την πρόγυνή μου με-
γάλωνε για τις χάρες της, αλλά
και για το ενδιαφέρον που έδειχνε
για το νοικοκυριό μου. Μου αλά-
φρωνε τον καυμό που ήμουν άκλη-
ρος...

»Ως εδώ όλα πήγαιναν καλά,
μέχρι την ημέρα που ήρθε ένας νέ-
ος να μου τη ζητήσει για γυναίκα
του. Τον έδωσα όμως και με πολύ
άσχημο τρόπο, μόνο και μόνο έ-
πειδή αναλογίστηκα για μία στι-
γη, πως μπορούσε η Κάκια να φύ-
γη από κοντά μου, κι' ότι δεν θα
την έβλεπα πια να ταιγυρίζη μέσ'
στο σπίτι και δεν θ' άκουγα τη
φωνή της.

»Όταν άργα τη νύχτα κλείστη-
κα στην κάμαρά μου, η σκέψι αυ-
τή δεν μ' άφηνε να ησυχάσω. Προ-
σπαθούσα για κάκου να βρω μία δι-
καιλογία για το φερόσιμό μου.
»Όταν τα ξημερώματα, πιά, α-
νακάλυψα... πως τα αισθήματά μου
για την Κάκια δεν ήταν πατρικά,
μ' έπιασε φρίκη!

»Ναί, φίλε μου, αγαπούσα με
πάθος την προγυνή μου, την κόρη
της γυναίκας μου! Κι' από την
άλλη μέρα... δεν την έβλεπα πια
σαν κόρη μου. Είχα αλλάξει έαφιν-

κά. Όλες της οι όμορφιες ξεχώρι-
ζαν τώρα στα μάτια μου. Βγήκαν
στην επιφάνεια, σαν να ήταν μία
ξένη ποθητή γυναίκα που την αγα-
πούσα παράφορα.

»Έγω γάσε το μυαλό μου, φί-
λε μου. Στο σπίτι μου πγαίνω
σαν ένοχος από νύχτα σε νύχτα και
φεύγω τα ξημερώματα για να μη
την αντικρύσω!

»Ένα βράδυ όμως που γύρισα
ύστερ' από τα μεσάνυχτα, τη βρή-
κα ζυπνια να με περιμένει.

»—Πατέρα μου, είπα, τί έχεις;
Τι σούκανα και δεν έρχεσαι στο
σπίτι ούτε να φας, ούτε ν' αναπαυ-
θής το μεσημέρι; Τί σου συμβαί-
νει;

»Κι' ήρθε κοντά μου να μ' άγκα-
λιάσει, να με παρακαλέση να της
ξηγησώ τι είχα πάθει. 'Εκείνη τη
στιγμή, μεθυμένος από το αρω-
μά της, μου ήρθε να την άγκα-
λιάσω.

»Συνήλθα, ώστόσο γρήγορα και
βρήκα τη δύναμι να την απρώξω
από κοντά μου.

»Α! όσο συλλογίζομαι τον τρό-
μο της, το κλάμα της:

«—Είμαι στενοχωρημένος, μι-
κή μου συγχώρεσε με, της είπα,
και τραβήξα για την κάμαρά μου.

»Εκεί, ανδισμένος από τον έ-
νοχο και αιματωλό έρωτά μου, α-
ποφάσισα να γράψω σε σένα τον
καλύτερό μου φίλο και να σου ά-
ναθέσω την προστασία του άγνου
και άθώου αυτού κοριτσιού.

»Ναί, φίλε μου, σου ζήτω να την
προστατέψης, γιατί έγω αποφάσι-
σα να φύγω μακριά της, για πάν-
τα. Είχα βγάλε το διαβατήριό μου
γιατί επρόκειτο να πάω στην Εύ-
ρώπη για τις δουλειές μου. Θα φύ-
γω λοιπόν όσο μπουρδο πιο γρήγορα
από την ατιμωμένη αυτή, που μου
γαλασσώνει τις δυνάμεις και με κά-
νει αλλιώτικο άνθρωπο!

»Δεν ξέρω πόσα χρόνια θα λεί-
ψω και πού θα καταλήξω.

»Στο συμβολαιογράφο μου, το
Σταυρίδη θα βρή ένα δωρητήριο.
Της αφήνω ένα μεγάλο μέρος από
την περιουσία μου κι' έσένα σε
διορίζω κληδονόνα της.

»Σου έσωκλείω ένα επισκεπτή-
ριο. Είναι του νέου, που μου ζήτη-
σε να παντρευτή την Κάκια. Είναι
καλό παιδί, όπως ξέρω και με κα-
λή θέσι σε μία Τράπεζα. Από τα
λόγια του, την ημέρα εκείνη, κα-
τάλαβα ότι τον αγαπάει η' εκείνη.
Φρόντισε, λοιπόν, να τον βρής και
να τους παντρώψης.

»Όσο για μένα, εκεί που θα πάω
θα προσπαθώ να ξεχάσω κι' έ-
ταν ύστερα από χρόνια γυρίσω, έ-
κείνη θα είναι πια παντρεμένη με
παιδιά...

»Φαντάζομαι, λοιπόν πως το αϊ-
σθημα της πατρικής στοργής θα
κυριαχήση μέσα μου και θα μπο-
ρέσω τότε χωρίς ντροπή ν' αντι-
κρύσω την Κάκια, σαν κόρη μου,
όπως πρώτα.

»Γειά σου, φίλε μου και σ' ευ-
χαριστώ για όσα θα κάνης, με την
παρακαλή να μη με κατακοίνης,
αλλά να με θεωρήσης έναν δυστυ-
χισμένο άνθρωπο.

»Στην Κάκια δικαιολογήσέ με,
όπως μπορείς καλύτερα για να μην
υπόπτευθι τίποτα. Προσέξε! Είναι
η μεγαλύτερη εκδούλευσι που μπο-
ρείς να μου κάνης.

»Πές της πως αγάπησα κάποια
γυναίκα, και πως έφυγα μαζί της
εξαφικά, να πάω να την παντρευ-
τώ. Πές της κάτι που να το πι-
στέψης... Καλή αντάμωσι φίλε μου.

Πέτρος»

Ο Γιάννης Νάκας διπλώσε το
γράμμα του φίλου του, συλλογισμέ-
νος. Ναί. Έπρεπε να κάνει ό,τι
του έλεγε για να τον σώση...

MIPANTA

Η γυναίκα του ταχυδακτυλουργού:
«Αγαπημένε μου, δίν μπορείς για λίγη ώρα
να ξεχάσης το επάγγελμά σου;...»

Το δίλημμα!...

Τι έγινε; Κατεδάσατε, επί τέλους, τις τι-
μές σας;...

Τι εδγενική που είσαι, Κλάρα, να κατέβης
απ' το λεωφορείο για να με χαιρετήσεις!...

65

Εξωντίες Φωτορίες

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

*Ήταν μόλις είκοσι ημέρες αφ' ότου ο Μπέλ Βρισκόταν στο Άλγερσι.

*Ανάμεσα στα λιγοστά πρόσωπα που γνώρισε ο νεαρός Γάλλος αείωματος ήταν κι' ο γέρο-σείχης 'Αμπντούλ 'Αχμέρ. Οι σφές του γνώριμες ήταν πολύτιμες συμβουλές για τον ξένο βέλγιο.

Ένα πρωί, ξυπνώντας από βαρύ ύπνο ο Μπέλ βόηκε από τραπέζι του δωματίου του ένα μάστο από λουλούδια, πλεγμένο σε σχήμα περιδέραιου. Τα λουλούδια αυτά ήταν κάτι περιέργου κατακόκκινοι κόμπι, σαν σταγονίδια αίματος.

Ο Μπέλ τα κτύπησε άοκνη ώρα κι' έπειδή δεν μπορούσε να καταλάβει πώς βρέθηκαν στο δωμάτιό του, κάλεσε τον γέρο-σείχη.

—Πώς βρέθηκαν αυτά εδώ; τόν ρώτησε.

Ο 'Αμπντούλ 'Αχμέρ χλώμιασε μόλις αντίκρυσε τα λουλούδια. Συγκράτησε όμως την έκπληξη του και αποκρίθηκε:

—Δεν ξέρω πώς βρέθηκαν εδώ, φίλε μου, αλλά το μόνο που έχω να σου πω είναι να φυλαχθείς από μεγάλη συμφορά που σε περιμένει... Τα λουλούδια αυτά είναι το περιδέραιο που στέλνει εδώ στον τόπο μας η μνηστή στον μνηστήρα της.

—Πρόσθεσε ο 'Αμπντούλ 'Αχμέρ μ' ένα περιφρονητικό μορμασμό — ένα δώρο που στέλνει στον φίλο της μία γυναίκα της άμαρ-

τίας, μία άπιστη παντρεμένη γυναίκα! 'Εσύ δεν είσαι όπως ξέρω αραβωνισμένος, γι' αυτό φυλάξου από την έκδίκησι εκείνου που σκοπεύει ν' απατήσει ή άπιστη!

Ακούοντας την απάντησι αυτή, ο Μπέλ κατάλαβε πως είχε κάνει μία άπιστοσκεψία και έσπευσε να δηλώσει:

—Μά τα λουλούδια αυτά δεν είναι σίγουρο πως απευθύνονται σ' εμένα! Μπορεί κανένας υπηρέτης ίθαγενής να τα έβαλε κατά λάθος στο δωμάτιό μου, ενώ θα προορίζονταν για άλλον.

Ο 'Αμπντούλ 'Αχμέρ ωστόσο έφυγε κουνώντας παράξενα το κεφάλι του.

Την άλλη μέρα το πρωί, η έκπληξι του Μπέλ ήταν μεγαλύτερη: ένα νέο λουλούδι περιδέραιο ήταν πάλι πάνω στο τραπέζι του.

Αυτή τη φορά δεν είπε τίποτα, σέ κανέναν και με άγωνία περίμενε να ξημερώσει και η άλλη μέρα.

Και νά, το τρίτο πρωί, ένα λουλουδένιο περιδέραιο φρουρούσε πάνω στο τραπέζι του.

Τί συνέβαινε; Τί να έσφαιναν αυτή η μυστηριώδης χειρονομία του άγνωστου αποστολέα; Είχε άσσει την έννοια που είχε δώσει ο γέρο-σείχης;

Ο Μπέλ αποφάσισε να ανακαλύψει ποιος ήταν εκείνος που του έδωκε κορυφαία συμβολικά αυτά άνθη.

Όταν το ίδιο βράδυ πήγε να πλαγιάσει, προσποι-

ήθηκε πως τον πήρε άμέσως ο ύπνος, ενώ στην πραγματικότητα παραμόνευε.

Στον πρώτο ελαφρό θόρυβο που θ' άκουσε, θα τινάζοταν όρθιος και θα έπιανε τον ύπνο.

Όστόσο, πέρασαν μιά, δύο, τρεις ώρες και τίποτα δεν συνέβη. Θα είχαν περάσει και τα μεσάνυχτα, όταν αλαφοπατήματα έφτασαν στην ακή του. Ταυτόχρονα ένα δυνατό άρωμα πλημμύρισε τα ρουθούνια του. Ο Μπέλ μισάνοιξε τα βλέφαρά του και κρυφοκύτταξε.

Είδε τότε μία γυναίκα σιλουέττα να προχωρή προσεκτικά μέσα στο δωμάτιο. Πρόεζε την άγνωστη και διαπίστωσε πως ήταν εξαιρετικά όμορφη. Ήταν ψηλή, με υπέροχο πλαστικό σώμα. Ένας μονάχα άραχνος ύφαντος ρόδιος πέπλος σκέπαζε το υπέροχο σώμα της.

Η άγνωστη, που είχε πηδήσει μέσα στο δωμάτιο από το παράθυρο διευθύνηκε με προσεκτικά βήματα προς το κρεβάτι του Μπέλ, που φωτιζόταν από το φεγγάρι.

Όπως ήταν έπομένο, ο ύπολογισμός δέχθηκε με πολλή ευχαρίστησι την απροσδόκητη... προσφορά και δεν άφησε παραπονεμένη την όμορφη άγνωστη.

*Από τότε, κάθε νύχτα, η μυστηριώδης επισκέπτρια πήγαινε και συναντούσε τον Μπέλ στο δωμάτιό του και ξανάφαινε λίγο πριν από τα ημερώματα. Αυτό συνέβη έξη νύχτες στη σειρά.

Την έβδομη νύχτα, ο Μπέλ αποφάσισε να τη ρωτήσει ποιά ήταν.

Την έλεγαν Γκεζέλα και ήταν κόρη ενός φυλάρχου της έρημου. Άντρας της ήταν ο γέρο-σείχης 'Αμπντούλ 'Αχμέρ. Τον επισκεπτόταν τις ώρες που εκείνος κοιμόταν βαθεία. Μόλις ο Μπέλ άκουσε πως ήταν γυναίκα του γέρο-σείχη την παρακάλεσε να μην ριφokin-δυνέει άλλη φορά τη ζωή της γιατί ο άνδρας της ήταν σκληρός και δεν θα της συγχωρούσε μία τέτοια συμπεριφορά, αν ένοιόταν το μάθαίνε.

—Η ζωή μου, του εξωμολογήθηκε η Γκεζέλα, δεν έχει καμμία αξία χωρίς έσένα!

Τον είχε δη την ημέρα που είχε πρωτοέρθει, να περνήν μεγαλόπρεπος καβάλλα στο αλόγο του και τον έρωτεύθηκε άμέσως. Όταν την πάντρεψαν, η μάλλον, όταν την πούλησαν στον γέρο-φυλάρχο, ήταν παιδούλα ακόμη και τώρα μόνο γνώριζε για πρώτη φορά στη ζωή της τον έρωτα.

Μία νύχτα όμως η Γκεζέλα δεν πήγε στο δωμάτιό του Μπέλ. Το πρωί της έπομένης ο στρατιωτικός γι-ατρός έτρεξε να ειδοποίηση τον Γάλλο αείωματος ότι μία γυναίκα είχε βρεθεί νεκρή και πως ο θάνατός της του φαινόταν ύποπτος.

Η νεκρή ήταν η Γκεζέλα. 'Ο γέρο-σείχης 'Αμπντούλ 'Αχμέρ που είχε μάθει την άπιστία της, είχε έκδικησιν στραγγαλίζοντά την...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι συμβουλές

Ο Σουλτάνος 'Αβδούλ Μετζήτ, είχε αποφασίσει να κάνει μία περίοδεια, για να δει από κοντά το λαό του. Έπειδή όμως βαριόταν τα ταξίδια, κάθε μέρα και τ' ανέβαλλε. Ένα πρωί όμως, σκέφτηκε: — Δεν φωνάζω τον Ναστράδιν Χότζα να πάει αυτός για μένα; Έξυπνος και κατάλληλος είναι γι' αυτή τη δουλειά!...

Πραγματικά, κάλεσε τον Ναστράδιν και του είπε: — Χότζα μου, έπειδή έχω δεν μπορώ να το κουνήσω από εδώ, θα πάς εσύ να κάμης μία περίοδεια σε πόλεις και χωριά. Ότι θα δής κι' ό,τι θ' άκούσης, θα μου δώσεις την άναφορά σου.

Ο Χότζας, αφού έκανε έναν τεμενά στον 'Αβδούλ Μετζήτ, έφυγε, με την άποψη να εκτελέσει τη διαταγή, αλλά και να εξοικονομήσει και μερικούς παράδες με την ευκαιρία αυτή.

Μήνες δολοκλήρους γύριζε και στο τέλος, επιστρέφοντας, έκανε την άναφορά του στο Σουλτάνο κι' έγραψε: «Οι υπήκοοι του Σουλτάνου είναι όλοι μουσάβέδες (άνοητοι)».

Ο Σουλτάνος άπορήσε και του είπε: — Θέλω να μου αποδείξεις αυτό που λές!

— Μάλιστα, πολυνοημένο μου, του άπάντησε ο Χότζας άτάραχος. Θα σου το αποδείξω. Μόνο να μου υπαγορεύεις ένα φερμάνι που θα λέει: «Όποιος βελήση να κάνει το γιατρό, χωρίς να είναι, θα πληρωθεί στο Ναστράδιν 10 γρόσια».

Σαν έφυγε απ' το παλάτι ο Χότζας σκάλισε και ξανασκάλισε τη μύτη του ώσπου άρχισε να τρέχει αίμα. Κι' άμέσως τότε άρχισε να φωνάζει:

—Φέρετε γρήγορα ένα γιατρό! Έτρεξε τότε ένας χασεκίς του παλατιού, για να τον περιποιηθεί και του είπε: —Τί τον θέλεις το γιατρό; Να σου πω έχω τί να κάμης; Να πάρης τρία μικρά καρφάκια και να τα καρφώσης σε μία καρδιά, ναός να γυρίσει, πιά να κυττάει πίσω σου, ώσπου φτάσης στο σπίτι σου...

—Ευχαριστώ πολύ για τη συμβουλή σου τρύ άπάντησε ο Χότζας. Και, δείχνοντας το φερμάνι του 'Αβδούλ Μετζήτ, είπε: —Κατέβαινε τώρα τα 10 γρόσια! Ο χασεκίς όμως, του άπάντησε: —Για νάνη πέσοι το φερμάνι του Σουλτάνου, Χότζα μου, τρέπει νάχη και την υπαγραφή του Βεζύρη!

Μία και δύο ο Χότζας πήγε στο Βεζύρη και του είπε τί έγινε με τον χασεκί. —Χότζα μου, το καλό που σου θέλω, είναι να βάλης σιγατόσπορο στη μύτη και θέ γίνης καλά.

—Θα το κάμω, Βεζύρη μου, του άποκρίθηκε ο Χότζας. Υπογράψε μου όμως πρώτα αυτό το φερμάνι του Σουλτάνου. Κι' αφού ο Βεζύρης υπόγραψε, ο Ναστράδιν του είπε άμέσως:

—Νόθε η σειρά σου να μου πληρώσης 10 γρόσια.

Ο Βεζύρης άναγκαστικά τα πλήρωσε. Τό ίδιο κι' ο χασεκίς.

Έτσι ο Ναστράδιν πήγε σε πασάδες, σε άρχοντες, σε πλούσιους, σε φτωχούς κι' όλοι ταύδιαν κι' από μία λατρική συμβουλή. Ο Χότζας άκουσε ποῦτα σάβαρα τα γιατροσόφια τους και στο τέλος έβριχε και το φερμάνι του Σουλτάνου και μάζεψε του κόσμου τον παρά.

—Εγώ ο Ναστράδιν, άναγκαστικά τα πλήρωσε. Τό ίδιο κι' ο χασεκίς.

Έτσι ο Ναστράδιν πήγε σε πασάδες, σε άρχοντες, σε πλούσιους, σε φτωχούς κι' όλοι ταύδιαν κι' από μία λατρική συμβουλή. Ο Χότζας άκουσε ποῦτα σάβαρα τα γιατροσόφια τους και στο τέλος έβριχε και το φερμάνι του Σουλτάνου και μάζεψε του κόσμου τον παρά.

—Εγώ ο Ναστράδιν, άναγκαστικά τα πλήρωσε. Τό ίδιο κι' ο χασεκίς.

Έτσι ο Ναστράδιν πήγε σε πασάδες, σε άρχοντες, σε πλούσιους, σε φτωχούς κι' όλοι ταύδιαν κι' από μία λατρική συμβουλή. Ο Χότζας άκουσε ποῦτα σάβαρα τα γιατροσόφια τους και στο τέλος έβριχε και το φερμάνι του Σουλτάνου και μάζεψε του κόσμου τον παρά.

—Εγώ ο Ναστράδιν, άναγκαστικά τα πλήρωσε. Τό ίδιο κι' ο χασεκίς.

Έτσι ο Ναστράδιν πήγε σε πασάδες, σε άρχοντες, σε πλούσιους, σε φτωχούς κι' όλοι ταύδιαν κι' από μία λατρική συμβουλή. Ο Χότζας άκουσε ποῦτα σάβαρα τα γιατροσόφια τους και στο τέλος έβριχε και το φερμάνι του Σουλτάνου και μάζεψε του κόσμου τον παρά.

—Εγώ ο Ναστράδιν, άναγκαστικά τα πλήρωσε. Τό ίδιο κι' ο χασεκίς.

Έτσι ο Ναστράδιν πήγε σε πασάδες, σε άρχοντες, σε πλούσιους, σε φτωχούς κι' όλοι ταύδιαν κι' από μία λατρική συμβουλή. Ο Χότζας άκουσε ποῦτα σάβαρα τα γιατροσόφια τους και στο τέλος έβριχε και το φερμάνι του Σουλτάνου και μάζεψε του κόσμου τον παρά.

Φλογερός ΕΡΩΤΑΣ

Παράξενο διήγημα

Ο Λουσιέν Λεβέκ σφύριζε τρεις μπατούτες από ένα στρατιωτικό έμβλημα καθώς έδωαινε από το μουσείο Γκρεβέν με τα περίφημα κέρια ομοιώματα. Έπειτα μουρμούρισε το σκοπό ενός βάλς. Πλησίασε σ' ένα περίπτερο, άγόρασε ένα πούρο και τ' άναψε άμέσως.

Ήταν εύτυχισμένος. Ουμμήθηκε πως δεν ήταν ένα τόσο εύχισμένο, παρά μόνο άλλη μία φορά: την ημέρα που η Σουλβία Νταλμας είχε γίνει φίλη του — μόλις δύο μήνες πρωτιότερα. Ένα χαμόγελο δυνάμωσε μερικές ρυτίδες επάνω στο πρόσωπό του — το πρόσωπο του σαραντάρη, που δεν παραδεχόταν την ηλικία του.

Έδωσε έκαστο φράγκα στον τυφλό άκοντερονίστα που στέκοταν έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό του 'Αγιού Λαζάρου. Κι' έπειτα φώναξε ένα ταξί. Βιαζόταν τώρα να γυρίσει στο σπίτι του. Δεν φοβόταν πιά την παγερή υποδοχή της μοναξιάς.

Η Πωλιν, που κρατούσε εδώ και δεκαπέντε χρόνια το εγγένιο νοικοκυριό του, ήρθε να του άνοιξη την πόρτα. Εκείνος όμως στο μεταξύ προσπαθούσε άπείως να βάλει το κλειδί του στην κλειδαριά. Και δεν τα κατάφερε.

—Τί πάθατε; τόν ρώτησε η υπηρέτρια. Μήπως είστε μεθυσμένος; —Μην άνησυχείς για ό,τι κι' αν είμαι, Πωλιν! Έτοιμάσε το δωμάτιο της κυρίας!

Η γυναίκα τον κτύπησε παραξενωμένη.

—Ποιάς κυρίας; Της κυρίας Σουλβίας;

—Ναι.

—Θά ξανάρθη να μείνη εδώ;

—Ναι. Κάμε γρήγορα, Πωλιν!

Έκείνη σήκωσε τους ώμους κι' έφυγε μουρμουρίζοντας:

—Πάλι τα ίδια; Δεν πάμε, άσφαλώς, καθόλου καλά.

Η Πωλιν ξανάφερε στη μνήμη της τα «γεγονότα» του περασμένου της Σουλβίας μέσα από τη ζωή του Λουσιέν και τη δική της. Οι καθημερινές της παραξενιές, οι γκαρίνες κι' εκείνα τα φοβερά ξεσπάσματα του θυμού της, που ήταν πραγματικές καταιγίδες. Την τελευταία φορά, σε μία βίαιη σκηνή, είχε σπάσει μία κρυστάλλινη καρέφα, φωνάζοντας στον «κυρίο» πως ήταν «ένα άδέσποτος χωριάτης»!

—Απορώ με την ύπομνησί σας, είχε πη η Πωλιν ύστερα από τη σκηνή αυτή στο Λουσιέν. Τέτοιες γυναίκες μπορείτε να βρήτε όσες θέλετε!

Αλλά ο Λουσιέν δεν ήταν φαίνεται της ίδιας γνώμης με την πιστή του υπηρέτρια. Άγαπούσε με πάθος τη Σουλβία, μία νεαρή στάρλετ που την είχε γνωρίσει στο γραφείο ενός γνωστού του παραγωγού. Άγαπούσε το χαμόγελό της, τα μάτια της που είχαν την έκφρασι τότε μανιώδους και ποτέ άδωας παιδούλας. Άγαπούσε ακόμη το δροσερό και λείο δέρμα της...

—Έχεις δέρμα σαν μικρού παιδιού, της έλεγε γεμίζοντας με φιλία τα χέρια της και το πρόσωπό της.

Άγαπούσε πρό πάντων τα νεύρα της. Όταν, έπειτα από μία σκηνή, που έκανε ν' άξοπασάσει όλη η χήλεια του, η Σουλβία τούφανε, ο Λουσιέν άρχισε να υποφέρει άσάνταστα...

Υπέφερε τόσο, που ν' άνησυχούν όλοι οι στενοί του φίλοι. Έφτασε στο σημείο να μιλούν γι' αυτόν ό-πως για έναν άρρωστο.

—Δεν σκέπτεται πιά τίποτ' άλλο απ' αυτή την έλκενι! Δεν άνοίγει το στόμα του, αν δεν πρόκειται να σου μιλήσει για τον καύμό του! —Κατήντησε να πιστεύει πως ζή ακόμη μαζί της και πως δεν του έφυγε ποτέ!

Κι' αυτή η Πωλιν άναρωτιόταν αν ένα ώραίο πρσίό ο κύριός της δεν έβλεπε τα λογικά του.

—Μάλιστα μ' αυτή τη ζέστη δεν είναι καθόλου παράξενο να του στρίψει! έμπιστευόταν τους φόβους της στη θυωρό.

★ —Πότε θάρρη η κυρία Σουλβία; —Απόψε, άποκρίθηκε ο Λουσιέν ενώ τα μάτια του έλαμπαν.

Είκοσι λεπτά αργότερα, δύο βαστάζοι έφεραν ένα μπαούλο στενόμακρο. Ο Λουσιέν τούς άδήςσε και το έτοποθέτησαν στο δωμάτιο της Σουλβίας.

«Θά της πήρε ένα σωρό ώραία πράγματα!... σκέφθηκε η Πωλιν. Άλλά όταν κόλλησε το μάτι της στην κλειδαρότρυπα, τινάχτηκε πίσω τρουαγμένη κι' έτρεξε έξαλλη να πη στη θυωρό:

—Δεν τόλμα εγώ; Ο κύριος την έπαθε! Η ζέστη του πείραξε τα λογικά. Έλάτε να δάτε!

Μέσα στο δωμάτιο, ο Λουσιέν σήκωνε το ποτήρι του.

—Στην εύτυχία μας, άγάπη μου. Και κατέβασε μονορούφι το ούισκου του μπροστά σ' ένα κέρνο ομοίωμα της Σουλβίας. Τό είχε παραγγείλει στον διευθυντή του μουσείου Γκρεβέν πριν δεκαπέντε μέρες, δίνοντας του μερικές φωτογραφίες της άπιστης.

Ο δύστυχος! μουρμούρισε η Πωλιν, ενώ σταυροκοπιόταν. Και τώρα τί θ' άπογίνει;

Ο Λουσιέν πέρασε όλη τη νύχτα κοντά στο μαγκέν. Ήπια και μίλησε όρο μπορούσε περισσότερο. Μέθυσε από το ούισκου κι' άπ' τα ίδια του τα λόγια. Καί, κατά τα ημερώματα, άποκοιμήθηκε σε μία πολυθρόνα.

Όταν ξύπνησε, κατά το μεσημέρι, ήταν λουσμένος στον ιδρώτα. Η Πωλιν δεν είχε τολμήσει να μπη στο δωμάτιο για να κατέβαση τα στόρ. Ένας δυνατός ήλιος έκαιγε τα έπιπλα.

Ο Λουσιέν σήκωσε τα μάτια. Μία κραυγή πόνου του έξέφυγε. Κά-θ' άπ' τις φλογερές άκτινες του ήλιου, το κέρι του μαγκέν, πολύ κοπο καθώς ήταν, έλυνε...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Στο τέλος σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Διέταξε την Πωλιν να επείξει εκείνο το πτώμα. Και πήγε να κάνει ένα ντους.

Είχε γιατρεύη...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Στο τέλος σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Διέταξε την Πωλιν να επείξει εκείνο το πτώμα. Και πήγε να κάνει ένα ντους.

Είχε γιατρεύη...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Στο τέλος σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Διέταξε την Πωλιν να επείξει εκείνο το πτώμα. Και πήγε να κάνει ένα ντους.

Είχε γιατρεύη...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Στο τέλος σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Διέταξε την Πωλιν να επείξει εκείνο το πτώμα. Και πήγε να κάνει ένα ντους.

Είχε γιατρεύη...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΜΑΚΙΓΙΑΣ ΓΙΑ ΧΕΙΛΗ, ΦΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Β'

Τό μακιγιάζ εδώ εξαρτάται πολύ από την μόδα. Κάθε τόσο αλλάζει και το χρώμα και το σχήμα του βαφίσματος, πρό πάντων δε στα χείλη και τα φρύδια. Μπορείτε να ακολουθήτε λίγο τη μόδα, αλλά πρέπει να προσέχετε και την ηλικία σας για να μην είσαστε υπερβολικές.

Τό κόκκινο στα χείλη δίνει φρεσκάλα και γυαλάδα και στην όψη δίνει τό αίσθημα του μεταξίου. Αν έφαρμωσθή δε κατάλληλα μπορεί να διορθώσει τα χτυπητά χαρακτηριστικά του προσώπου. Τό βαφισμό των χείλων εξαρτάται πολύ από τη μόδα από τό σχήμα των χείλων και από τό σχήμα του προσώπου.

Θα βάφετε πιο έντονα τό τόκο των χείλων και θα άπλώνετε τό ροζ με τέτοιο τρόπο, που να σβύνει άπαράτητο στις γωνίες των χείλων. Πολλές μεταχειρίζονται μιά πιο έντονη λεπτή γραμμή, που να ξεχωρίζει τέλεια τα χείλη. Οι γωνίες των χείλων δεν πρέπει να ξεπερνούν μιά γραμμή καθέτη, που έρχεται από την έσωτερική άκρη των ματιών. Σε μακρύτερη απόσταση να μη μικραίνεται τό στόμα σας με τό βαφισμό των χείλων. Τα λεπτά χείλια θα τα κάνετε να φαίνονται παχύτερα και τα χοντρά και τα προέχοντα θα τα κάνετε να φαίνονται λεπτότερα.

Για χρώμα στα χείλια θα διαλέγετε τό χρώμα που πλησιάζει την άποχρωσι, τό βλενωγόνου, δηλαδή τό έσωτερικό των χείλων. Όσο πιο σκούρο είναι τό δέρμα σας, τόσο πιο βαθύ χρώμα θα προτιμάτε. Τό καλοκαίρι πρέπει να βάφετε άνοιχτότερο χρώμα για να φαίνονται τα χείλη σας, σαν λουλούδια και έτσι να ταιριάζουν με τη γύρω φύσι.

Η μεγαλύτερη μόδα και οι περισσότερες αλλαγές, γίνονται στο σχήμα και στο βαφισμό του φρυδιού. Οι τριχές στα φρύδια φυσικά δεν είναι σ' όλες κανονικές, πολύ συχνά προέχουν άτακτα και γι' αυτό άποσπώπτε πρέπει να δαμάτε αυτές που προέχουν. Μά αυτό πρέπει να γίνεται τακτικά, γιατί άλλιώς φαίνεται πολύ άσχημα μαδημένο τό φρύδι.

Τώρα εκείνες που έχουν πολύ πλατεία φρύδια τα μαδούν από κάτω, για να δώσουν κανονική στρουγγυλάδα στο φρύδι.

Τις τριχές που θα βγάξετε θα τις βγάξετε τό πρωί και όχι την ώρα που θα βήγτε έξω για να μην έρεθίζεται τό δέρμα και φαίνεται κόκκινο. Μιά επάλειψι με λίγη βαζελίνη διευκολύνει την άφαίρσι των τριχών και δεν έρεθίζει τό δέρμα. Ποτέ να μην άφαίρητε ολόκληρο τό φρύδι για να ζωγραφίσετε ύστερα μιά γραμμή καμπύλη. Είναι πολύ άντιαίσθητικό. Προσπαθήστε να διατηρήσετε την φυσική γραμμή των φρυδιών διορθώνοντας με πένα τα πλατεία φρύδια και κείνα που πετάνε άσχημα και άκανόνιστα οι τριχές τους. Θα κάμετε ένα καλό τάκο και θα άφήνετε ένα κανονικό διαστήμα ανάμεσα στα φρύδια. Πρέπει η καμπύλη των φρυδιών να άρχίζει άκριβώς στην ίδια γραμμή με την έσωτερική γωνία του ματιού και να τελειώνει λίγο πιο έξω από την έξω γωνία του ματιού. Εδώ επεμβαίνει πολύ η μόδα και δίνει διάφορα σχήματα στο φρύδι καμπυλωτά, σαν περισπωμένη, λοξά, σαν βεντάλια κλπ.

Είπαμε θα δάτε ποιά πηγαίνει στο πρόσωπό σας και άνάλογα θα κανονίζετε χωρίς να γίνεστε υπερβολικές, πράγμα που προκαλεί τό γέλιο.

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονταν, η μύτη και τ' αυτιά κατέρρευσαν, το σαγόνι έπεσε, ο λαιμός σούρωσε, το στήθος ίσοπεδώθηκε. Άκίνητος, ο Λουσιέν παρακοιλούσε αυτή την κατάρρευσι, το ροικτό θέαμα να γίνεται η Σουλβία γράφ...

Σε όλο αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνον

— Τὸ ὄνειρο τοῦ Ζαχαρία εἶπε νὰ ἐκταστωθῶμε σὲ ρετιρέ, γιὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ ρεμβάζη!...

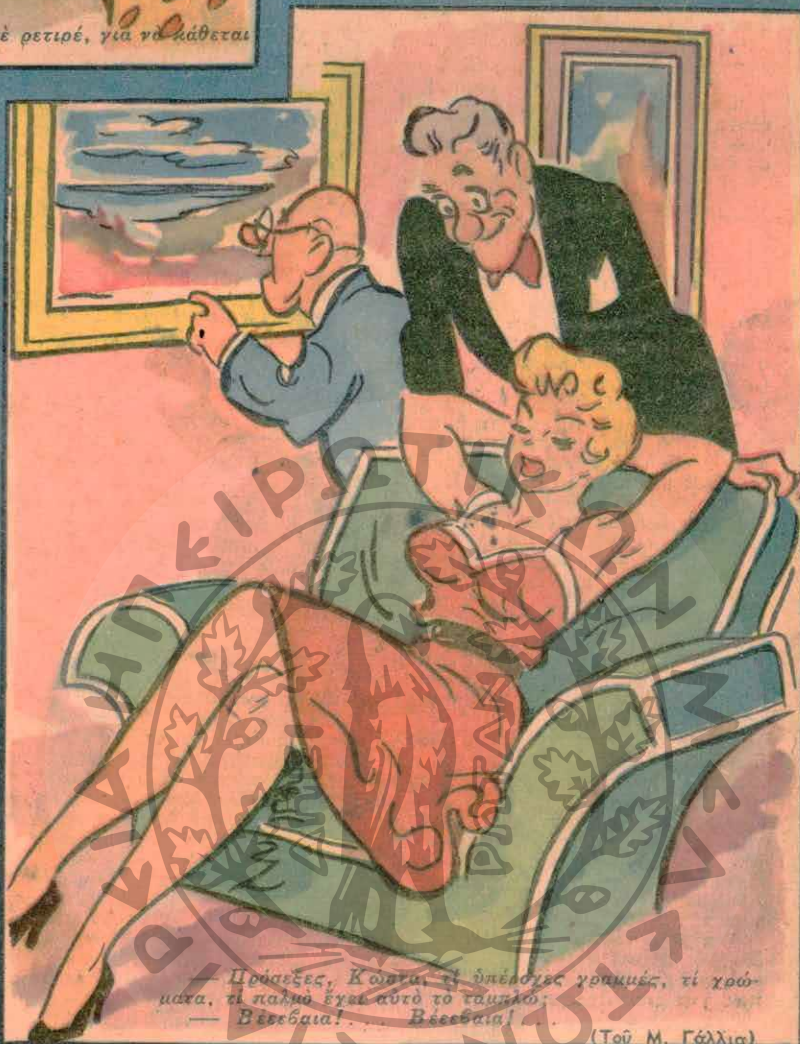

— Πρέπει νὰ σταμάτησῃς πιά, χρυσέ μου, νὰ μὴν χαρίσῃς βραχιόλια γιὰ δώρα... Σε χαλαρώσανε τὰ χέρια μου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Κλέαρχε, σὲ ζητάει μιὰ γυναικεία φωνή στὸ τηλέφωνο!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Πράσινε, Κωστά, τὸ ὄνειρό σου γράμμες, τί χρώματα, τί παλιὸ ἔχει αὐτὸ τὸ ταμπλό;
— Βέεεεεεε!... Βέεεεεεε!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)